

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

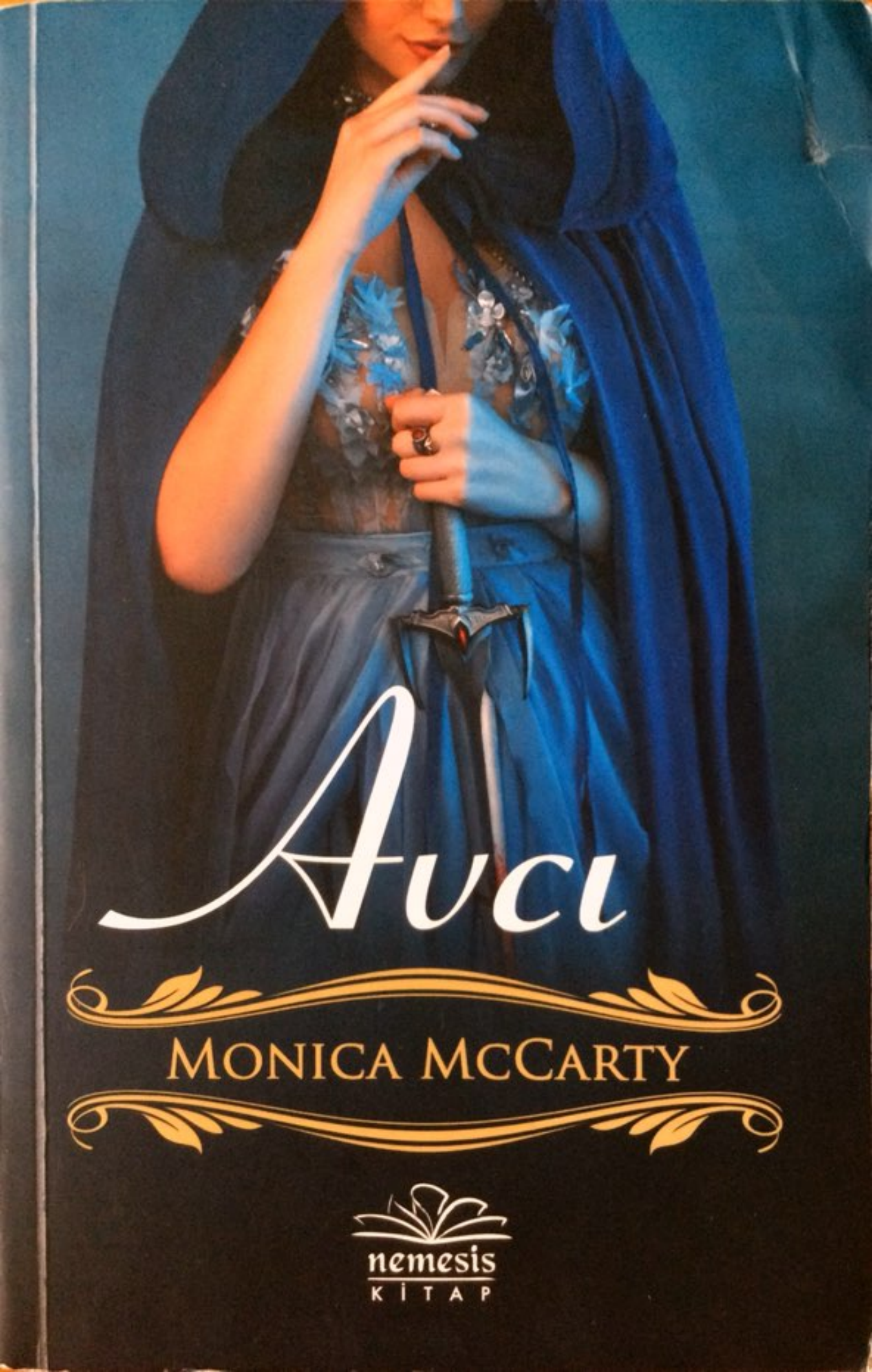
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A woman with dark hair is depicted from the chest up, wearing a blue hooded cloak. She holds a dagger with a dark hilt and a silver blade. Her right hand is raised to her chin, with her index finger pointing upwards. She wears a blue floral-patterned top and a blue skirt. The background is a dark, textured blue.

Avci

MONICA MCCARTY

The logo for Nemesis Kitap features a stylized white flower or leaf design above the word "nemesis" in a lowercase serif font, with "KİTAP" in a smaller, uppercase sans-serif font below it.

nemesis
KİTAP

Rakipsiz iz sürme becerileri sayesinde muhafız alayında *Avcı* lakabıyla anılan Ewen Lamont, tehlikeli bir görevi kabul eder: Krallıktaki en gizli bilgileri taşıyan ulağın, yani Rahibe Genna'nın yerini tespit edecek ve onu koruyacaktır. Ancak bu sıradan bir görev değildir. Ewen, genç ve güzel avıyla daha önce karşılaşmış hatta sonsuza dek hafızasına kazınacak çalıntı, günahkâr bir öpücük paylaşmıştır. Genç kadını güvende tutmaya kararlı olan Ewen, aralarındaki yasaklar kalktığında onun cazibesine karşı koymak zorunda kalacak ve bu, olağanüstü yeteneklerine rağmen karşılaştığı en zorlu savaş olacaktır.

Üç yıl önce ikiz kız kardeşini kurtarma girişimi bir felaketle sonuçlanan Janet, bu hatasını telafi etmek için kimliğini değiştirerek rahibe kılığına girer ve kralın en güvendiği ulağı olarak göreve başlar. Her şey yolundadır. Ta ki sert, şehvetli öpücükleriyle içinde inkâr edilemeyecek duygular uyandıran yakışıklı bir savaşçıya teslim olana kadar... Fakat krallığın geleceğini belirleyecek çok önemli bir mesaj düşmanın eline geçtiğinde, Janet'in her şeyi bulabilen bir *avcıya* güvenmesi gerekecektir. Peki, yüreğini de ona emanet edebilecek midir?

Serinin diğer kitapları:



nemesiskitap • norakitap • masalperestkitap
nemesiskitap.com • norakitap.com
www.kitap365.com

nemesis
KİTAP

MASAL
PEREST

nora



KDV den muaf

NEMESIS KİTAP / Roman

Yayın Numarası 506

Avcı Monica McCarty
Özgün Adı The Hunter
Çeviren Gökçe Müderrisoğlu Aktaş

Genel Yayın Yönetmeni Senem Kaleli
Yayın Koordinatörü Elçin Kazancı
Editör Merve Mumcu
Kapak Tasarım Cem Özcan
Sayfa Düzeni Efdal Basan

© Nemesis Kitap, 2020 © Monica McCarty, 2013

Bu kitap, Penguin Random House LLC'ye bağlı Random House'un alt markası olan Ballantine Books ile yapılan anlaşmaya göre basılmıştır. Bu kitabın yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-605-7649-57-7

Baskı: Ağustos 2020

NEMESIS KİTAP

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9
Beyoğlu/İstanbul
Tel: (0212) 222 10 66 - 243 30 73 Faks: (0212) 222 46 16
info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com
Sertifika No: 26707

MATBAA

Yıldız Mücellit Matb. ve Yay. San. Tic. A.Ş.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç Çarşısı Apt. No: 3/4
Zeytinburnu/İstanbul
Tel.: 0212 613 17 33 Faks.: 0212 501 31 17
Sertifika No: 46025

Avcı

MONICA MCCARTY

Çeviren: Gökçe Müderrisoğlu Aktaş


nemesis
KİTAP

Monica McCarty

New York Times ve USA Today'in çok satan listelerine girmeyi başarmış tarihi romans türünde yirmiden fazla kitabın yazarıdır. Eserleri, Amazon'un "Yılın En İyi Kitapları" ödülü de dahil olmak üzere birçok ödüle layık görülmüştür. Ateşli kimyası ve tatlı anlatımıyla tanınan Monica McCarty'nin kitapları dünya çapında birçok dile çevrilmiştir. İskoçya ve İngiltere kıyılarında yürüyüşe çıkmadığı zamanlarda, kendisini eşi ve iki çocuğuyla birlikte Kuzey Kaliforniya'daki evinde bulabilirsiniz.

Birkaç santimetre kalmıştı. Nefesi kesildi. Ne yaptığını ancak o an anlayabildi. Ewen'ın kolunu sıkıca tutmuş, bedenini ona yaslamıştı. Birbirlerine çok yakınlardı. Göğüs göğüse... Göğüs kafesinin ve bacaklarının tüm kıvrımlarıyla birlikte başka bir şey daha hissediyordu. Dudaklarını kurutan, kalbini hızlandıran ve aynı anda midesinin kasılmasına neden olan bir şeydi bu.

Aman Tanrım.

Şaşkınlıktan aklı başından gitmişti. Bedenindeki tüm sinirler bir akıma tutulmuş gibiydi. Nefes almak için dudaklarını araladı ama Ewen'ın gözlerine bakınca boğazından sadece boğuk bir ses çıktı.

Tanrım! Yağmura ve soğuğa rağmen bedeni ısındı.

Ewen'ın arzusunun kanıtını hissetmemiş olsaydı bile o anda gözlerinden bunu anlayabilirdi. Janet'ı istiyordu ve genç kadın da bu isteğin şiddetini parmak uçlarında hissediyor, tanıdık olmayan bu hisle ürperiyordu. Kalbi çok hızlanmış, nefesi kesilmiş ve tüm bedeni ağırlaşmıştı.

Hareket edemiyordu. Anlayamadığı bir şeye yakalanmıştı ve buna karşı koyamıyordu. Karşı koymak *istemiyordu*.

Kate'e,

*Beş yıl içinde dokuz kitabın olağaniüstü editörü olduğu, desteğiyle
şevki, bunun bir iş olduğunu unutmamı sağladığı ve her zaman
ne yazmak istediğimi tam olarak bildiği için...*

Birlikte son kitabımız senin için! Sláinte!

HIGHLAND MUHAFIZLARI

- Tor “Lider” MacLeod: *Alay lideri ve kılıç ustası*
- Erik “Şahin” MacSorley: *Denizci ve yüzücü*
- Lachlan “Yılan” MacRuairi: *Pusu, casusluk ve adam kaçıрма*
- Arthur “İzci” Campbell: *İzcilik ve keşif*
- Gregor “Nişancı” MacGregor: *Hedef ustası ve okçu*
- Magnus “Aziz” MacKay: *Dağ rehberi ve silah yapımcısı*
- Kenneth “Buz” Sutherland: *Patlayıcılar ve çok yönlülük*
- Eoin “Vurucu” MacLean: *“Korsan” savaş taktiği, strateji uzmanı*
- Ewen “Avcı” Lamont: *İz sürücü ve insan avcısı*
- Robert “Akıncı” Boyd: *Fiziksel güç ve serbest dövüş*
- Alex “Ejder” Seton: *Kama ve yakın muharebe*

Ayrıca:

- Helen “Melek” MacKay (evlenmeden önce Sutherland): *Şifacı*

ÖNSÖZ

Yıl bin üç yüz on. Dört yıl önce Robert Bruce, krallığından bir kanunsuz gibi kaçmaya zorlanmıştı ve İskoç tahtındaki iddiası başarısızlıkla sonuçlanmış gibi bir durum oluşmuştu. Ama Highland Muhafızları olarak bilinen seçkin savaşçılardan oluşmuş gizli ekibin yardımıyla mucizevi bir şekilde yeniden güçlenen Bruce, Tay'ın kuzeyindeki krallığını yeniden almasına karşı gelen vatandaşlarını yenilgiye uğrattı.

Sınır bölgeleri ve İskoçya'nın büyük kalelerinin çoğu hâlâ İngiliz karargâhı olarak kullanıldığından, savaş yarı kazanılmış sayılırdı. Bruce'un tecrübesiz krallığının en büyük zorluğu -Hıristiyan âleminin en büyük ordularından birinin gücü- henüz ortaya çıkmamıştı.

II. Edward'ın savaşı geçiren kısa bir döneminin ardından İskoç asilerinin üzerine yürümesiyle birlikte İngiltere ile ateşkes sona erdi. Bruce fundalıkların arasındaki merkez üssünden yeni 'korsan' savaş taktiklerini uyguladı ve İngilizleri sürpriz saldırılar ve çarpışmalarla yağmaladı. Onlarla savaş meydanında karşılaşmayı reddedip Kral Edward ve adamlarını kış süresince sınır bölgesine kaçmaya zorladı. Ertelenmiş olan son savaş hâlâ ufukta bekliyordu.

Ancak bu ateşkes ihanete engel olamadı. Ve bu kez, Bruce'un yardımına gelen Highland Muhafızları değil, en başından beri yanında olan bir diğer güçlü müttefikti: Yani kilise. St. Andrews Piskoposu William Lamberton gibi adamların desteğinin paha biçilmez olduğu anlaşılacaktı. Piskoposun casus ağı ile 'din görevlisi kılığındaki ulaklar' ihtiyaç duyulan istihbaratı sağlayacaktı. Bu istihbarat sayesinde Bruce'un hayatı kurtulacaktı.

GİRİŞ



Dundonald Kalesi, Ayrshire, İskoçya, Haziran sonu 1297

Fynlay Lamont yine sarhoştı. Ewen Lamont, diğer genç savaşçılarla birlikte Dundonald Kalesi'nin salonunun bir köşesinde oturmuş, babasını görmezden gelmeye çalışıyordu. Ama yüksek sesli her kahkaha ve Fynlay'ın salonun ön tarafındaki masasından gelen coşkulu övünmeler, Ewen'ın oturduğu yere daha çok gömülmek istemesine neden oluyordu.

"Bu senin baban mı?" diye sordu Menteith Kontu'nun yaverlerinden biri. "Sen çok konuşmuyorsun ama o, ikinizin yerine de konuşuyor gibi."

Çevresindeki diğer genç savaşçılar güldü. Ewen o anda başını utanç içinde eğmek istese de bu espriye gülmeye ve rahatsız olmamış gibi davranmaya çalıştı. Artık koca bir adam olmuştu -neredeyse on yedi yaşındaydı- yani küçük bir çocuk değildi. Babası çok içtiğinde ya da çılgınca şeyler yaptığında eskiden olduğu gibi kaçamazdı.

Ama babasının kontrolsüzlüğü -disiplinsizliği- her şeyi mahvedecekti. Zaten bu, yangının hemen yanında alev almayı bekleyen kuru yapraklarla dolu bir toplantıydı.

O gün orada toplanan büyük lordların hepsi İskoçya'nın üçüncü yüksek vekilharcı Walter Stewart'ın soyundan gelen akrabaları olsalar da birbirleriyle çok iyi anlaşamıyorlardı. Farklılıklarını birbirleriyle savaşmak yerine İngiltere'yle savaşmak için bir süreliğine rafa kaldırıp kaldıramayacaklarını görmek için bir araya gelmişlerdi. Salonda zaten patlamaya hazır olan insanların yanına bir de Vahşi Fynlay'in eklenmesi bir demircinin alevlere sıcak hava -hem de bolca- üflemesi gibiydi.

Ancak Ewen gibi Ardlamontlu Fynlay Lamont da Sör James Stewart'ın adamıydı ve Stewart'ın öncü savaş komutanlarından biri olarak babasının da orada olmaya hakkı vardı. Vahşi Fynlay'in en iyi bildiği şey savaşmaktı. Sorun şuydu ki savaş, savaş meydanında bırakamıyordu.

Vahşi Fynlay, lakabını tam anlamıyla hak ediyordu. Hemen kavga eder, hemen tartışır ve hemen alınırdı. Kurallar, kanunlar yani hiçbir şey onu bağlamazdı. İsteddiği zaman, istediği yerde, istediğini yapardı. Ewen'in annesini otuz yıl önce yerel bir panayırda görüp onu istediğine karar vermiş ve hemen evlenmişti. Kadının, kuzeniyle yani şef Malcolm Lamont ile nişanlı olmasını umursamamıştı. Bu seçimlerin ona ve klanına pahalıya mal olmasının da bir önemi yoktu.

Ewen'in son görmesinden bu yana babası pek değişmemişti. Bir parmağını kaybetmiş olması dışında... Beşinci İskoç Vekilharcı Sör James Stewart'ın hizmetinde sınır bölgesinde görev yaptığı sırada babası çok sarhoş olmuş, akrabalarından biriyle masadaki elini o bıçağını indirmeden çekebileceği konusunda iddiaya girmişti. Sağ elinin ortaparmağındaki üst eklemin eksikliği Fynlay'in yanıldığını gösteriyordu.

Ewen'in düşüncesiz, medeniyetten uzak ve vahşi babası her zaman başını derde sokardı. Genellikle viskinin etkisinde olur, kılıcı ve yumruklarıyla konuşurdu. Dövüşmek ve içki içmek asla

vazgeçmeyeceği şeylerdi. Tabii bir de bahse girmek vardı. Ewen eve son gidişinde, babası bir kurt sürüsüyle çıplak elle –ve cırıl-çıplak halde– baş edebileceği konusunda bir iddiaya girmişti.

Dediğini yapmış ve kazanmıştı. Gerçi kurtlardan birinin dışından aldığı darbe yüzünden bacağı ciddi şekilde yaralanmıştı.

Ewen, o kış eğitimi için Rothesay Kalesi'ne geri dönmek yerine, babası iyileştiği sırada Ardlamont'ta kalıp klanının liderliğini üstlenmişti. Sör James'in yanına altı ay sonra dönebilecekti ve uzak kaldığı sırada orada geçirdiği zamanın her bir dakikasını özlemişti. Ama Sör James'ten öğrendiği bir şey varsa o da görevini yerine getirmenin ne kadar önemli olduğuydu.

Elbette bunu babasından öğrenmemişti. Görev ve sorumluluk, Fynlay Lamont için lanetli kelimelerdi. Herkes onun peşinden pislliğini temizlerdi. Önce Sör James şimdi de Ewen...

Ama Ewen, Ardlamont'a geri dönmeyecekti. Babasının ne istediği umurunda değildi. Vekilharçın ekibinde kendine bir yer edinecek ve bu salondaki adamlar ikna olursa geçen ay William Wallace tarafından başlatılan ayaklanmaya katılacaktı.

İngiltere Kralı Edward, İskoç lordlarının 7 Temmuz'da Irvine'e gelmesini buyurmuştu. Asıl konu, Irvine'e giden on kilometrelik yolu İngilizlere teslim olmak için mi yoksa onlarla savaşmak için mi gidecekleriydi.

Douglas Lordu Sör William Douglas, Wallace'ın yanındaydı ve akrabaları olan vekilharç, Menteith ve Carrick'in genç kontu Robert Bruce'u da yanına almaya çalışıyordu. Sör James savaşa katılmak istiyordu. Şövalye bile olmayan bir adamın, Hristiyan âleminin en güçlü kralına karşı başlattığı isyana destek olmanın mantıklı olduğu konusunda ikna edilmesi gerekenler diğerleriydi.

Ewen şanslıysa birkaç gün içinde ilk savaşına doğru yola çıkardı. Sabırsızlanıyordu. Masadaki diğer genç savaşçılar gibi o da

savaş meydanında başarılarıyla farklılığını kanıtlamak istiyordu. Belki o zaman insanlar 'vahşi' babasından, boğuştuğu kurtlardan, Adalardaki aptalca yarışlar sırasında karaya oturttuğu gemilerden ya da kendi liderinden çaldığı gelininden bahsetmezdi.

Babasının sesini duyunca kanı dondu. "Vekilharca saygısızlık etmek istemem ama kalem tamamlandığı zaman lanet Cowa'daki en güçlü kale olacak."

Ah Tanrım, kaleden bahsetme. Ewen bu kez yüzünün ısınmasına engel olamadı.

"Bunun için altını nereden bulacaksın?" diye soran adamlardan biri güldü. "Yastığının altından mı?"

Fynlay'ın kumar oynamak dışında para kazanamayacağını herkes bilirdi. Meşhur kalesinin, Ewen'in annesi o henüz bir yaşında bile yokken diğer çocuğunun doğumu esnasında öldüğünden beri -on altı yıldır- tamamlanmamış halde beklediği de iyi biliniyordu.

Ewen daha fazla dayanamadı. Babasını daha fazla dinleyemeyecekti. Masadan kalkıp ayağa dikildi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu arkadaşlarından biri. "Eğlence yeni başlıyor. Birazdan Sör James'in özel viskisi gelir."

"Onunla uğraşma, Robert," dedi diğer bir genç. "Lamont'u bilirsin. Eğlenceden anlamaz. Muhtemelen Sör James'in zırhını parlatması, kılıcını bilemesi ya da iz bulmak için saatlerce toprağı incelemesi gerekiyordur."

Genç haklıydı. Ama Ewen, görevlerini ciddiye alması konusunda yapılan alaylara alışık olduğundan bundan rahatsız olmadı.

"Sen de toprağı daha fazla incelemeye başlasan iyi edersin, Thom," dedi Robby. "Duyduğum kadarıyla en kolay hedefleri bile bulamıyormuşsun."

Diğerleri gülerken Ewen bu fırsatı kaçmak için değerlendirdi.

Salonun dışına çıktığı anda serin ve nemli hava yüzüne çarptı. Günün büyük bir kısmında yağmur yağmıştı. Henüz akşama vakit olsa da yüksek bir zemine inşa edilmiş görkemli yeni kale- nin arka fonundaki gökyüzü kararmıştı. Vekilharcın Cowal, Bute Adası'ndaki Rothesay Kalesi gibi Ayrshire'daki Dundonald Kalesi de İskoçya'daki en etkileyici kalelerden biriydi ve bu ada- mın, kraliyet için ne kadar önemli olduğunu gösteriyordu.

Tepeden kalenin avlusuna doğru inen Ewen, gitmeden önce Sör James'in zırhıyla silahlarını kontrol etmek için cephane- liğe uğradı. Bunları kontrol ettikten sonra da en sevdiği atının eğitimlerine devam ettiğinden emin olmak için ahıra gitti. Her şeyin yolunda olduğunu gördükten sonra bir saman balyasını kaldırıp Thom'un dediği gibi toprağa bakmaya başladı.

Bu, çocukluğundan beri bir şeylerden uzaklaşmak istedi- ğinde oynadığı bir oyundu. Ne kadar iz ve detay bulabileceğini test ederdi. Ahırdaki izlerle atları eşleştirmeye çalıştı.

“Ne görüyorsun?”

Dönüp Sör James'i görünce şaşırdı. Arkası karanlıktı ve Sör James karanlığın içinde kaybolmuştu. Uzun boyu, ince yapısı, beyazlamaya başlayan kızıl saçlarıyla İskoçya'nın yüksek vekil- harcı çevresine asalet ve otorite yayıyordu. O bir şövalyeydi ve tüm şövalyeler gibi kılıç kullanmakta iyiydi ama asıl parlak olduğu alan liderlikti. İnsanların severek peşinden savaşa gidebi- leceği –gerekirse ölebileceği– biriydi.

Ewen hemen ayağa kalktı. Sör James ne kadar zamandır bura- daydı? “Özür dilerim, lordum. Beni mi aramıştınız? Toplantı bitti mi? Ne karar alındı?”

Kendisinden yaşlı olan adam başını sallayıp saman balyasının üzerine oturdu ve ona da yanına oturmasını işaret etti. “Korkarım hiçbir karar alınamadı. Didişmekten bıktım ve temiz hava almak istediğime karar verdim. Sanırım sen de aynı şeyi düşünmüşsün.”

Ewen başını sallayıp uzun bir saman parçasına odaklandı. Sör James'e utancını göstermek istemiyordu.

"İzlere mi bakıyordun?" diye sordu.

Ewen bunu başıyla onaylayıp topraktaki toynak izini işaret etti. "Farklı izler bulmaya çalışıyorum."

"Dünkü izcilik yarışında tüm şövalyelerimi alt ettiğini duydum. Tebrikler, evlat. Böyle devam edersen Kuzey İskoçya'nın en iyi izcisi olacaksın."

Sör James'in övgüsü onun için çok önemliydi ve bunu belli ettiğinden emindi. Gururlandı, ne diyeceğini bilemedi. Babasının aksine, konuşma konusunda çok başarılı değildi.

Sessizlik bir süre devam etti.

"Sen baban değilsin, oğlum," dedi Sör James.

Oğlum. Keşke gerçekten onun oğlu olsaydı. Sör James, Fynlay'ın sahip olmadığı her şeye sahipti: Onurlu, disiplinli, kontrollü ve düşünceliydi.

"Ondan nefret ediyorum," deyiverdi Ewen öfkeyle ve anında bu çocukça sözlerden utandı ama artık çok geçti.

Sör James'in en iyi yanlarından biri de adamlarından hiçbirini – yaşları kaç olursa olsun– küçümsememesiydi. Ewen'ın söylediklerini düşündü. "Keşke onun gençliğini görebilseydin. O zamanlar farklıydı. Annen ölmeden ve içkiye düşmeden önce..."

Ewen sinirle dişlerini sıktı. "Annemi klan şefinden kaçırmadan önce mi demek istediniz?"

Sör James kaşlarını çatı. "Bunu sana kim söyledi?"

Ewen omuzlarını silk. "Herkes anlatıyor. Babam da. Herkes bunu biliyor."

"Babanın günahları ne olursa olsun bundan tamamen onu sorumlu tutma. Annen onunla isteyerek gitti."

Ewen şaşırdı ama bu olayı en iyi Sör James biliyor olabilirdi. Ewen'in annesi onun en sevdiği kuzeniydi ve Malcolm Lamont babasının aptalca hareketine misilleme yapmaya karar verdiğinde, yardımlarına giden Sör James olmuştu.

"Bu yüzden mi onlara yardım ettiniz?" diye sordu Ewen. Birden her şey anlam kazanmıştı. Ewen, Sör James'in neden babasını kurtarmaya geldiğini ve şefinin gelinini çalarak başlattığı savaş sonrasında onu neden koruduğunu asla anlayamamıştı.

"Başka sebepler de var," dedi Sör James. "Babanın kılıcı bunlardan biriydi. Fynlay o zamanlar -hatta hâlâ- Kuzey İskoçya'daki en iyi savaşçılardan biriydi. Sanırım bu açıdan ona beneyeceksin. Ama evet, annenin mutlu olmasını istedim."

Babasını gelin kaçıрма günahından sorumlu tutmasa bile bir sürü günahı vardı. Onu klanından koparan, Ardlamontlu Lamontların neredeyse mahvolmasına neden olan düşüncesiz ve sadakatsiz tavırları unutamazdı. Sonrasında yaşananları da...

"Gelmesine izin vermemeliydiniz," dedi Ewen. "Özellikle de Malcolm buradayken."

Malcolm Lamont artık şef değildi. Babasının tavırları, Ardlamont Lamontlarının şeflerinden kopmasına neden olmuştu. Onlar artık vekilharca bağlıydı.

"Başka şansım yoktu. Malcolm, kuzenim Menteith'in adamı. Baban da benim. Baban, Malcolm kendisini ne kadar zorlarsa zorlasın, barış antlaşmasına uyacağına dair bana söz verdi. Zaten baban ile Malcolm'ın eski düşmanlığı haricinde diğer akrabalarım arasında da birçok anlaşmazlık var."

Ewen'in lordunu sorguluyor olması hiç doğru olmasa da, "Ona güveniyor musunuz?" diye sordu.

Sör James bunu başıyla onayladı. "Evet." Ayağa kalktı. "Hadi artık. Geri dönmemiz lazım. Eğlence şimdiye sakinleşmiştir."

Gerçekten de öyle olmuştu ama bunun nedeni tahmin ettikleri şey değildi. Akşam yağmuruna adım attıkları anda bahçenin diğer tarafından gelen bir gürültü duydular. Bir tezahürat, ardından ani bir nefes ve tuhaf bir ölüm sessizliği...

"Tüm bunlar da ne acaba?" dedi Sör James.

Ewen'in içine bir şeyler doğuyordu.

Adamlar aniden bahçeye doğru yayılıp kaleye doğru hızlandılar. İfadelerinden yolunda gitmeyen bir şeyler olduğu anlaşıyordu. "Ne oldu?" diye sordu Sör James yaklaşan ilk adama. "Neler oluyor?"

Ewen adamın Carrick'in adamlarından biri olduğunu anladı. "Lamont lideri yağmurda kimsenin falezlere tırmanamayacağını iddia etti. Vahşi Fynlay tırmanabileceğini söyleyip ortaya yirmi pound koydu. En yukarı kadar çıktı ama inerken kayıp aşağıdaki kayaların üzerine düştü."

Ewen donup kaldı.

Sör James küfür etti. Babası dövüşmeyeceğine dair sözünü tutmuştu ama bu mücadele de dövüşmekten farksızdı. Adamlar taraf tuttuklarında sinirler çok çabuk gerilirdi. "Öldü mü?" diye sordu Sör James.

"Henüz değil," diye yanıtladı adam.

Birkaç saniye sonra Fynlay'in muhafızları şeflerini taşıyarak bahçeye girdiler.

Ewen başta bunun, babasının yaralandığı diğer yüzlerce olaydan farksız olduğunu düşünse de onu, büyük salonun arkasındaki lider odasında ahşapla ayrılmış bir kısımdaki masanın üzerinde yatarken gördüğünde sonun geldiğini anladı.

Babası ölüme gözü kara bir şekilde yürüyerek amacına ulaşmıştı.

Önce Fynlay'in adamları ardından da Sör James ona veda ederken, Ewen odanın en uzak köşesinde bekledi.

Gözlerinin yandığını hissediyor ve zayıflığı yüzünden kendinden nefret ediyordu. Öfkeyle ensesini ovdu. Fynlay, oğlunun duygularını ya da sadakatini hak etmiyordu.

Ama onun babasıydı. Ne kadar vahşi, sorumsuz ve kaba olursa olsun babasıydı.

Az önceki sözleri kalbinin acımasına neden oldu. Ondan nefret ettiğini söylerken ciddi değildi. En azından tam olarak değildi. Sadece onun farklı olmasını isterdi.

Köşede kalmaya devam edecekti ama Sör James gelmesini söyledi. "Baban sana bir şey söylemek istiyor."

Ewen yavaşça masaya doğru ilerledi. Kendisine çok benzeyen dev savaşçının yüzü, iki kayanın arasında ezilmiş gibi görünüyordu. Vücudu ezik, kırık ve morluklarla doluydu. Her yeri kanlıydı. Ewen hâlâ hayatta olduğuna inanamıyordu.

Öfke ve kızgınlık tüm bedenini ele geçirirken boğazının düğümlendiğini hissetti.

"İyi bir lider olacaksın, evlat," dedi babası boğuk ve zayıf sesiyle yumuşak bir şekilde. "Tanrı biliyor ya benden çok daha iyi olacaksın."

Ewen hiçbir şey söylemedi. Ne diyebilirdi ki? Lanet olsun ki bu doğrudu. Öfkeli bir tavırla gözünü kuruladı.

"Sör James senin için çok güzel planlar yapıyor. Sana yardım edecek. Sör James'in yolundan git ve onun bizim için yaptıklarını hiç unutma."

Unutması mümkün müydü? Ewen ve babası pek anlaşılamazlardı ama Sör James konusunda aynı fikirdeydiler: Her şeyi ona borçluydular.

Fynlay'ın sesi giderek zayıflasa da Ewen bir şey söyleyemiyordu. Zamanın tükendiğini bilmesine rağmen doğru kelimeleri bulamadı. Duygularını nasıl dile getireceğini hiçbir zaman bilememişti.

“Yaptığım en doğru şey anneni çalmaktı.”

“Neden böyle söylüyorsun?” Ewen aniden duygularına engel olamayıp tepki vermişti. “Neden öyle olmamasına rağmen onu zorla aldığını söylüyorsun? Seninle isteyerek geldi.”

Fynlay sadece dudağının tek tarafıyla gülümseyebildi, diğer tarafı kayalıklarda ezilmişti. “Bende ne bulduğunu bilmiyorum.” Ewen da bunu bilmiyordu. “Sanırım hayatında yaptığı sorumsuzca tek davranış, bir barbara âşık olmaktı.” Ciğerleri kanla dolarken kontrolsüz bir şekilde öksürdü. “Yaşasa seninle gurur duyardı. Benim gibi sert görünüyor olabilirsin ama ona daha çok benziyorsun. Babasına itaat etmemek onu çok üzdü.”

Ewen annesi hakkında çok az şey biliyordu. Babası ondan nadiren bahsederdi. Şimdi birbirlerinden ayrılmak üzereyken Ewen aniden her şeyi öğrenmek istiyordu.

Ama artık çok geçti. Babası gidiyordu. Fynlay’ın gözünde bir parıltı belirdi. Vahşi bir ifadeyle bakıp son gücüyle Ewen’in kolunu tuttu. “Annen için bitireceğine söz ver, evlat.” Ewen kasatı kesildi. Ne demek istediğini anlamamış gibi davranmak istiyordu ama gerçeği ölümden saklayamazdı. “Bana söz ver,” diye tekrarladı babası.

Ewen onu reddetmeliydi. Eve her döndüğünde ve tamamlanmamış kaya parçalarını her gördüğünde utançtan ölmek istiyordu. Bu, babasının yanlış yaptığı her şeyi hatırlatıyordu. Ewen’in yapmak istemeyeceği her şeyi...

Ama nedense kendini başını sallarken buldu. Babası için öyle olmasa da görev ve sorumluluk Ewen için anlamlıydı.

Bir dakika sonra Vahşi Fynlay Lamont son nefesini verdi.

Babasının ölümüyle birlikte, Ewen’in Sör James’e hizmeti sona erdi. İngilizlere karşı savaşmak için Irvine’e gidip Wallace’a katılmak yerine babasını gömüp şef olarak onun görevlerini üstlenmek üzere Ardlamont’a gitti.

Sör James ona sabırlı olmasını söyledi. Savaş yeteneklerini geliştirmesini ve hazırlanmasını istedi. Zamanı geldiğinde çağırılacaktı.

Sekiz yıl sonra, Robert Bruce tahta geçmek istediğinde ve gizli ordusu için bir avuç seçkin savaşçı seçtiğinde, Ewen Lamont, Kuzey İskoçya'daki en iyi izci olarak çağrıya cevap vermeye hazırды.

BİRİNCİ BÖLÜM



*Coldingham Manastırı, Berwick-upon-Tweed yakınları
İngiltere sınırı, Nisan ortası, 1310*

Ewen sık sık başına iş açan dilini tutamadı. “Bir kadını mı gönderdiniz? Lanet olsun, bunu neden yaptınız ki?”

Öfkeden yüzü kızaran St. Andrews Piskoposu William Lambertton şaşırıldı. Ewen bu şaşkınlığın nedeninin ettiği sözler değil, açıkça eleştirilmesi olduğunu biliyordu. Batı Highland şefi ve Viking atalarına ait güney topraklarının efsane denizcisi Erik MacSorley, Ewen’a sabırsız bir bakış attı. “Lamont’un söylemek istediği, İngilizler yerel kiliselerdeki gözetimlerini sıkılaştırmışken bu durumun kadın için tehlikeli olabileceği,” diyerek yüksek rütbeli din adamını rahatlatmaya çalıştı.

MacSorley pislik girdabının içinden gemisiyle ustalıkla geçebileceği gibi bunu konuşarak da yapabilir ve oradan gül kadar güzel kokarak çıkabilirdi. Bu açıdan çok farklılardı. Ewen yürüdüğü her yolda pisliği bulurdu ve umurunda bile olmazdı. O bir savaşçıydı, pisliğin içinde yürümeye alıştı.

Lamberton ona ait olduğu yerin pisliğin içi olduğunu –mümkünse topuklarının altında– ima eden bir bakış attı. Piskopos,

Ewen'i tamamen yok sayarak MacSorley ile konuştu. "Rahibe Genna, kendini kolaylıkla koruyabilir."

O bir kadındı. Hem de bir rahibe. Lanet olsun, Lamberton nasıl olur da o sevimli ve uysal bir kadının kendini, İskoç yandaşı 'ulak din adamlarını' bulmaya çalışan İngiliz şövalyelerine karşı koruyabileceğini düşünebilirdi?

Bruce, krallığını geri almak için savaşıırken kilise de savaşın ilk aşamasından beri İskoçlar için temel iletişim ağını oluşturmuştu. Ufukta bir kez daha savaş vardı ve İngilizler bu iletişim yollarını durdurmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Sınırdan İskoçya'ya gelen din adamları -rahip, keşiş ya da rahibe- İngiliz devriyeleri tarafından dikkatle aranılıyordu. Hacılar bile taciz ediliyordu.

Muhtemelen Ewen'in neler düşündüğünü tahmin eden Lachlan MacRuairi o konuşup Lamberton ile işleri daha da kötü hale getirmeden önce araya girdi. "Geleceğimizi bildiğini sanıyordum."

Zayıf ve sıradan piskopos, özellikle de kilisenin küçük idari odasını neredeyse tamamen kaplayan dört korkutucu savaşçıya kıyasla ufak görünüyor olabilirdi ama Lamberton, Robert Bruce'u tahta geçirmek için Hristiyan âleminin en büyük kralına karşı koyarken büyük bir güç ve cesaret göstermişti. Dört muhafızın en kisasından bile -Eoin MacLean ancak bir seksen beş boylarındaydı- on beş santimetre kadar kısa olan piskopos dimdik durdu ve savaş adı Yılan'ı doğrularcasına İskoçya'nın en korkulan adamlarından biri olan MacRuairi'ye bakıp uzun ve ince burnunu dikleştirdi. "Yeniay doğduğunda geleceğiniz söylendi. Bu da bir hafta önceydi."

"Geç kaldık," dedi MacRuairi başka bir açıklama yapmadan.

Piskopos da başka bir soru sormadı. Muhtemelen bu adamların o zamana kadar görülmüş en büyük savaş ekibini kurmak

için Bruce tarafından seçilen, savaşın her alanındaki en iyilerden oluşan seçkin savaşçılar ekibi Highland Muhafızları'nın gizli üyeleri olduğunu ve gecikmelerinin de görevleriyle ilgisi olduğunu tahmin ediyor –yanılmıyordu– olmalıydı. “Daha fazla bekleyemezdim. Kralın bu mesajı en kısa zamanda alması lazımdı.”

İngiltere’de olsalar da Lamberton’ın bahsettiği kral İngiliz Kralı Edward Plantagenet değil, İskoç olan Robert Bruce’du. Bruce’un tahta çıkması için yaptıklarından dolayı Lamberton, İngiltere’de iki yıl hapsedilmiş ve sonra serbest bırakılıp iki yıl süresince Durham’daki piskoposluk bölgesiyle sınırlandırılmıştı. Piskoposa yakın zamanda İskoçya’ya gitme izni verilmiş olsa da hâlâ İngiliz himayesinde ve İngiltere’deydi. Orada olması Bruce’un işine geliyordu. Piskopos, karmaşık kilise, manastır ve kadın manastırı yollarından İskoçya’ya giden haberlerin çoğunun kaynağıydı.

“Nereye gitti?” diye sordu MacLean ilk kez konuşarak.

“Kelso yolundan Melrose Manastırı’na. Whithorn Manastırı’nın iyileştirici gücüne ulaşmak için yola çıkan küçük bir hacı grubuyla bir hafta önce gitti. İngilizler onları durdursa bile aksanını duyunca yola devam etmesine izin verirler. İtalyan bir rahibeden neden şüphelensinler ki? Muhtemelen şimdiye kadar dönüş yoluna çıkmıştır.”

Muhafızların dört üyesi de birbirlerine baktı. Mesaj, piskoposun dediği kadar önemliyse bundan emin olmalarında fayda vardı.

Bu görev için oluşturulan küçük grubun başında olan MacSorley, Ewen’a baktı. “Bul onu.”

Ewen, görevin kendisine kalmasına şaşırmayarak başını salladı. En iyi olduğu konu buydu. Denizcilikte ve fırtınalı anlarda doğru sözleri bulmada MacSorley kadar iyi olmayabilirdi ama böyle durumlarda yolunu bulabilirdi. Neredeyse herkesi ya da

her şeyi avlayabilirdi. MacSorley, Ewen'ın kar fırtınasındaki bir hayaleti bile bulabileceğini söylerdi. Küçük bir rahibe onu çok uğraştırmazdı.

Rahibe Genna belaya bulaşmaya alıştı. O yüzden kasabanın çıkışında dört İngiliz askeri tarafından durdurulduklarında başta şaşırmadı. Sınır bölgesi yakınlarında konuşlandıkları kalelerden gelen İngiliz devriyeler tarafından ilk kez sorgulanmıyordu ve zorlukları konuşarak çözme konusunda kendine güveniyordu.

Ama yol arkadaşını hesaba katmamıştı. Ah, Tanrım Rahibe Marguerite neden onunla birlikte gelmişti ki? Kimseyi buna karıştırmaması gerektiğini biliyordu. Dört yıl önce gereken dersi almamış mıydı?

Ama evinden çok uzakta olduğu için yalnızlık çeken hastalıklı görünüşlü, iri ve siyah gözleri olan genç rahibe, Genna'nın birileriyle birlikte olmamak konusundaki kararlılığını sarsmıştı. Berwick-upon-Tweed'den Melrose'a giden dokuz günlük yol boyunca Genna kendisini yeminini yeni etmiş olan kızı takip edip, yeterince yemek yediğinden ve yürüyüşün onu çok yormadığından emin olmaya çalışırken bulmuştu. Berwick'ten ayrıldıklarından beri kız -Genna en fazla on sekiz yaşında olabileceğini düşünüyordu- bir kez nefes darlığı yaşamıştı. Rahibe Marguerite, Yunanlıların 'astım' olarak adlandırdıkları hastalığa sahipti. Akciğerlerini iyileştirmek için Calais'deki evinden, Whit-horn Manastırı'ndaki St. Ninian tapınağının iyileştirici gücüne ulaşmak için hac yolculuğuna çıkmıştı.

Ama Genna'nın yolculuğu Melrose'da sona eriyordu. Bu sabah yollarını ayırmaları gerektiğini düşününce boğazının tuhaf bir şekilde düğümlendiğini hissetti. Marguerite birlikte gitmek için ona içli ve yalvaran bakışlar atınca ne yazık ki Genna pes etti. "Sadece Gallows yamacına kadar," dedi kıza, eskiden kiliselerin suçluları astığı meydandaki haç işaretinin hemen arkasındaki

bayırı kastederek. Manastırın o kadar yakınındayken gün ortasında kıza ne olabilirdi ki?

Belli ki çok şey olabilirdi.

Askerler çevrelerini sardığında Marguerite korku dolu bir çılgılık attı. Genna ona sakin bir bakış gönderirken sessizce, *her şey yoluna girecek*, dedi. *Ben hallederim*.

Liderleri olduğunu düşündüğü, sakalında kızılıklar olan en iriyarı askere döndü. Güneş atının üzerinde oturan adama arkadan vuruyordu. Zırhının parıltısı Genna'nın gözlerini kısmasına neden oldu. Çelik başlığının ve zincirli korumasının altından yüzünü tam olarak göremese de korkusuz, sert ve düşmanca bir ifade olduğunu anlayabiliyordu.

Başta Vulgar Latince lehçesiyle İtalyanca konuştu ama adam kendisini anlamayınca Rahibe Marguerite ile kullandıkları aksanlı Fransızcaya döndü. Bu bölgede Fransızca daha çok bilinirdi ve bu sefer onu anladı. Doğrudan adamın gözlerine bakıp en saygılı gülümsemesiyle gerçekleri anlattı. "Biz herhangi bir mesaj taşımıyoruz. Sadece ülkenizi ziyarete geldik." Doğru sözcüğü bulmaya çalışırmış gibi duraksadı. "Nasıl diyordunuz. Biz ha... ha..."

Adam ona soğuk bir bakış attı. Tanrım çok iriydi! Son birkaç yıldır yeterince askerle karşılaşmıştı. Kelimeyi bulamayınca hac yolculuğu eşyalarını ve pelerininin üzerine taktığı St. James'in bakır deniztarağı armasını işaret etti.

"Hacı mısınız?" dedi adam kelimeyi bulmasına yardım ederek.

"Evet, hacıyız!" Adama dünyadaki en akıllı insanmışçasına gülerek baktı.

Adamı atlatması kolay olmayacaktı. Bakışları önce Genna'ya ardından Marguerite'e odaklandı. Genna bu bakışlardan hoşlanmadı ve nabzının hızlandığını hissetti. "Sen neden konuşmuyorsun, rahibe? Burada yolda tek başınıza ne yapıyorsunuz?" diye sordu Marguerite'e.

Genna kızın yerine cevap vermeye kalkınca asker onu susturdu. "Sana sormadım. Söylediğin gibi yabancı olduğunuzdan nasıl emin olacağız?" Arkadaşlarından birine İngilizce bir şeyler söyledi. Genna tepki vermemek için çabaladı. İngilizce anladığını fark etmelerini istemiyordu. Bunu, Marguerite'in bile bilmesini istemiyordu. "Şu memelere bak," dedi adam Marguerite'i işaret ederek. "İddiaya girerim ağırlığının yarısı kadardır."

Marguerite ona korku dolu bir bakış attı ama Genna kız rahatlatmak için başını hafifçe salladı. Marguerite'in bu sözleri anlamamasına sevinmişti. Yine de kendi kalbi hızlandı.

"Vedalaşıyorduk, *mösyö*," dedi Marguerite ana dili olan Fransızca ile.

Adamın gözleri ışıldadı. "Vedalaşmak mı? Hac yolculuğunda olduğunuzu sanmıştım."

Marguerite'in farkında olmadan onu ele vereceğinden korkan Genna yine lafa karıştı. "Ben Melrose'a gidiyorum. Rahibe Marguerite de Whithorn Manastırı'nın iyileştirici gücü için yolda."

Adam genç rahibenin ince yüzüne ve solgunluğuna gözlerini kısarak baktı. Genna bir kereliğine de olsa Marguerite'in sağlıklı görünüşünün zarif hatlarına yansımış olmasından memnun oldu.

"Öyle mi?" dedi adam yavaşça. "Melrose Manastırı'nın popüler bir hac noktası olduğunu bilmiyordum."

"Whithorn ve Iona kadar popüler olmayabilir ama ona saygı duyanlar için yeterince popülerdir," dedi Genna saygıyla haç çıkararak. Adam kaşlarını çattı. Melrose da diğer Sistersiyen Manastırları gibi Meryem Ana'ya adanmıştı.

"Sen yalnız mı seyahat ediyorsun? Bu hiç normal değil."

Genna'nın bir zamanlar bu adama benzeyen bir köpeği vardı. Bir kemik bulunca asla bırakmazdı. Kemiği ağzından düşürmesi

için bir yol bulması gerekiyordu ama önce Marguerite'in güvenli bir şekilde uzaklaşmasını sağlaması lazımdı. "Benim ülkemde normaldir. Ancak içine şeytan kaçmış olan biri İsa'nın gelinlerine zarar verir." Masum bir şekilde susup adamın bunu düşünmesine izin verdi. Adamın yüzü gerilirken Genna devam etti. "Dryburgh Manastırı'na -birkaç kilometre uzaktaydı- giden bir grup hacının yanından geçtik. Belki bana yolu gösterebilirsiniz?" Adamın cevap vermesini beklemeden Marguerite'e sıkıca sarıldı. Şansı varsa, adam ne yapmaya çalıştığını fark etmeden Marguerite uzaklaştı. "Hoşça kal, kardeşim. Uğurlar olsun," dedi yüksek sesle. Sonra da kulağına, "Git... hızla... lütfen," diye fısıldadı.

Kız buna itiraz etmek için ağzını araladı ama Genna bu itirazı durdurmak için omzundaki ellerini sıktı.

Marguerite ona kaygıyla uzun uzun baktı ama kendisine söyleneni yapıp yürümeye başladı. İki atın arasındaki boşluktan geçmek istediği sırada liderleri onu durdurdu. "Bekle bakalım, rahibe. Henüz sorularımız bitmedi. Bitti mi arkadaşlar?"

Adamların birbirlerine bakışları Genna'nın nabzının kaygıyla hızlanmasına neden oldu. Adamlar keyifliydi. Belli ki bunu sık sık yapıyorlardı. Bu askerlerin, geçen senenin sonlarına doğru ortadan kaybolan bir grup rahibeyle bağlantısı olabilir miydi?

Genna yardım bulmak için etrafına bakındı. Henüz gün ortasıydı. Daha doğrusu sabahın ilerleyen saatleriydi. Kesinlikle birazdan bu yoldan birileri geçerci. Ancak köy hemen arkalarında olsa da yoğun ağaçlar yolu, yapraklarla kaplı ve kimse tarafından görünmeyen bir tünele çevirmişti. Ayrıca birileri onları görecekti olsa bile müdahale eder miydi? Çelik zırhlı dört İngiliz askerine karşı koymak için çok cesur olmak lazımdı.

Hayır, bu durumdan onları kurtaracak biri varsa o da Genna'nın kendisiydi. Liderin gösterişinden söz etmeye çalıştı ama işe yaramadı. Belli ki olmayan gururunu okşaması işe yarama-

yacaktı. Adam zayıf ve savunmasız insanları hedef alan –neyse ki kendisi öyle biri değildi– zorbanın tekiydi. Ama Genna kutsal değerlerden bahsedince adamın huzursuz olduğunu görmüştü. Buna odaklandı.

Marguerite'e attığı hızlı bir bakış içinin acımasına neden oldu. Tanrım, kız çok korkmuştu ve yeni bir atak geliyordu! Daha önce sadece bir kez olmuş olsa da Genna hızlı nefes alış verişlerinden neler olduğunu tahmin etti.

Fazla zamanı yoktu. Askerin oynadığı oyun sabrını taşırmıştı. Hemen kızın yanına gidip onu korumacı bir tavırla kollarına aldı. Rahatlatıcı sözler mırıldanıp kızı sakinleştirmeye çalışırken, bir yandan da liderlerine öfkeli bakışlar attı. "Bakın ne yaptınız? Kızı üzdünüz ve şimdi kriz geçiriyor."

Ama bu sözler adamı etkilemiş gibi değildi. "Uzun sürmez," dedi. Genna'nın anlamayacağını düşünerek, "Getirin onları," dedi adamlarına İngilizce.

Genna tepki veremedi. Marguerite ile birlikte ormanın derinliklerine doğru sürüklendiler. Eşyaları arkada yaprakların arasında kaldı. Marguerite ona deli gibi sarılmıştı ve askerler sonunda ikisini ayırmayı başardıklarında çaresiz bir çığlık attı.

Genna sakin görünmeye çalışsa da kalbi yerinden çıkacak gibiydi. "Merak etme, kardeşim," dedi kendinden emin bir şekilde. "Birazdan her şey yoluna girecek. Eminim bu iyi kalpli Hristiyanlar bize zarar vermek istemiyorlardır."

Yalan söylemek bir günahtı ama bazı durumlarda yalana başvurulabileceğinden emindi. Askerlerin ne yapacağını tahmin etmek için konuşmalarını duymasına gerek yoktu. Ama ne yazık ki konuşmaların hepsini anlıyor, kanını donduran detaylar duyuyordu.

"Yaşlı olan daha sevimli," dedi liderleri adamlarına seslenirken, yeniden İngilizce konuşuyordu. "Ama uzun süre dayanama-

yacağını düşünüp hasta olanla başlayalım. O memeleri görmek istiyorum.”

Genna bu sözlere tepki vermemek için elinden geleni yapsa da tecavüzden ve arkadaşının ölümünden bu kadar rahat bahsetmelerine karşı duyduğu öfkeyle korkuya engel olamadı. Bunun olmasına izin vermeye niyeti yoktu. Ayrıca yirmi yedi olgun bir yaştı. Yaşlı değildi!

Durum kötüye gidiyordu ama Genna'nın başına daha önce de çok kötü şeyler gelmişti. Bu, başına gelen diğer sorunlardan daha kötü olabilirdi ama henüz vakti vardı.

Askerler onları çok uzağa götürmekle uğraşmadılar. Muhtemelen kimsenin müdahale etmeye cesaret edemeyeceğini biliyorlardı. Bruce, İskoçya'nın kuzeyini kontrol ediyor olabilirdi ama sınır bölgesinde hâlâ İngilizler terör estiriyordu. İngilizlerin yaptıkları, ara sıra Bruce'un adamlarından gelen baskınlar ya da onların kurduğu tuzaklar dışında genellikle karşılıksız kalıyordu. Genna'ya göre İngilizler yetkiyi elinde bulunduran eşkıyalardan başka bir şey değillerdi. Ancak kısa bir süre sonra Bruce onları kaçarak İngiltere'ye dönmek zorunda bırakacaktı. Zaten öyle olmasına yardım etmek için bu durumlara düşmüştü.

Ağaçların arasında küçük bir boşluğa ulaştıklarında adamlar ikiliyi sert bir şekilde itti. İki kadın da öne doğru sendeledi. Genna dizlerinin üzerine düşmemek için son anda kendini kontrol etti. Marguerite o kadar şanslı değildi. Genna korku içinde, kızın nefes alış verişlerinin hızlandığını gördü. Hareket edemeyecek haldeymiş gibi ellerinin ve dizinin üzerinde kalmıştı.

“Sanırım bizi bekliyor,” dedi askerlerden biri kıs kıs gülererek.

Genna başını sallayıp öfkeden yanaklarının ısındığını göstermemek için Latince bir dua mırıldandı. Bakire olabilirdi ama adamın ne demek istediğini anlayacak kadar çok azgın ahır hayvanı görmüştü. Belli ki insanlar da o hayvanlardan çok farklı değildi.

Liderleri, Marguerite'in yukarıda duran kalçasını izliyordu. Pantolonunun ipini gevşetmek için zırh yeleğinin altına doğru elini uzattığında Genna acele etmesi gerektiğini anladı.

Aralarına girip adamın kötü amacına engel olmak –ya da en azından kendisi hedef olmak– istedi. “Kardeşim hasta, efendim. Neye ihtiyacınız olduğunu söylerseniz bu yanlış anlaşılmayı düzelterek görevimize geri dönebiliriz. Biz Tanrı için çalışıyoruz,” diye hatırlattı adama. “Siz de kral için.”

Adam belli ki onları neden durdurduğunu unutmuştu. “Mesaj,” dedi bakışlarını sabırsız bir şekilde arkadaki Marguerite'e çevirerek. “Kilise görevlisi kadın ve erkekler tarafından kuzeydeki asilere taşınan mesajlar,” diye de ekledi. “Artık ihanet, kutsal kıyafetlerin altına gizlenemeyecek. Bu mesajlarının çoğunun Melrose Manastırı'ndan geçtiği bilgisini aldık. Kral Edward buna bir son vermek istiyor.”

“Ah,” dedi birden her şeyi anlamış gibi. “Şimdi şüphelerinizin nedenini anlıyorum, efendim. Bizi durdurmakta çok haklısınız ama dediğim gibi Rahibe Marguerite ve ben böyle bir mesaj taşımıyoruz.” İncelemesi için eşyalarının içinde olduğu deri çantayı uzattı. Marguerite'in deli gibi nefes alış verişlerini duymazdan gelerek eğildi ve kızın küçük çantasını da aldı. Onu daha sonra rahatlatıacaktı. Çantayı açıp adama uzattı. Adam çantayı kenara fırlatmadan önce içine dikkatsizce baktı.

“Gördünüz mü?” dedi. “Saklayacak bir şeyimiz yok. Artık masumiyetimizi kanıtladığımıza göre bizi tutmak için bir nedeniniz kalmadı.”

Adam kızmıştı. Genna bunu görebiliyordu. Ama onu ne kadar bekletirse adamın yaptığını –haksız tavrını– görmesi o kadar mümkün olurdu. Adamlardan biri, “Ya başka bir yere sakladılarsa, kaptan?” diye sorunca adam tereddüt etti.

Genna onu anlamamış gibi davrandı ama liderin yüzünde hafif bir gülümseme belirince sırtı ürperdi. Adam eğilip Genna'nın duvağını çekti. Duvağı tutan tokalar çıktı ve saçları sırtına doğru yoğun bir ipek yığını gibi döküldü. Ellerini hemen başına götürdü ama saklanması mümkün değildi.

Adamlardan gelen şaşkın sesler ve kaba sözler, içinden küfür etmesine neden oldu. Altın sarısı bukleleri gösterişli olan –ve onu geçmişteki kimliğine bağlayan– tek şeydi. Marlı Janet ölmüştü, eskiden sahip olduklarına tutunmak aptallıktı. Ama çoğu rahibenin yaptığı gibi saçlarını kestirmeyi göze alamamıştı. Ve şimdi bu gösteriş ona pahalıya mal olacaktı.

Liderleri hafif bir ıslık çaldı. “Şuna bakın çocuklar,” dedi İngilizce. “Kendimize harika bir güzellik bulduk. Acaba bu kıyafetlerin altında başka neler saklanıyor?”

Ne kadar eğitim almış olursa olsun, anlamadığı zannedilen sözleri duyunca irkilmesine engel olamadı çünkü adamın ne demek istediğini anlamıştı. Neyse ki adamın dikkati onu fark etmeyecek kadar dağılmıştı. Genna'yı ayağa kaldırıp eldivenli elini boynuna koydu ve omuz örtüsünü ve elbisesini beline kadar yırttı.

Marguerite çığlık attı.

Genna da atabilirdi. Bunu yapmaya çalıştı ama adam çok güçlüydü. Pelerinini boynundan çekip çıkardı. Zarar gören elbisesini de omzuna doğru indirdi. Kızı çıplaklıktan koruyan tek şey bir rahibe için fazla iyi olan ince iç elbisesiydi –şıklığı dikkat çekebilirdi– ama adam bunu da fark etmedi. Ve birkaç çekiştirmenin ardından o da gitti. Geriye sadece omzundan sallanan yün ve keten kumaş parçaları kaldı. Kendini saklamaya çalıştı ama adam kollarını tuttu.

Çıplak göğüslerine bakarken kaptanın gözleri arzuyla doldu.

Kalbi korkudan durmak üzereydi. Bir an için özgüvenini yitirecek gibi oldu.

“Sırtında ne var, kaptan?” diye sordu Genna’nın arkasındaki adamlardan biri. Genna ona teşekkür etmek istiyordu. Adamın sözleri –hatırlatması– kalbindeki korkuyu alıp yerine ateşli bir kararlılık yerleştirdi. Bu işten kurtulacaklardı.

Kendini gizlemeye gerek duymadan ona döndü. “Bu, adanmışlığımın işareti. Daha önce hiç kırbaç ve kıl fanila izi görmediniz mi?”

Adam şaşırdı. Genna gördükleri şeyi biliyordu, solgun sırtında iz bırakan pembe ve çürümüş korkunç çizgileri görmüşlerdi. Ama Genna onları öyle görmüyordu. Bu izler bir hatırlatıcıydı. Unutmasına asla izin verilmeyecek olan bir günden ona yadigârdı. Ona babalık eden adamın hiç unutamadığı ölümüne dair bir izdi. Bu yara izleri onu daha güçlü yapıyordu. Ona bir amacı olduğunu hatırlatıyordu.

“Daha önce bir kadında böyle izler hiç görmedim.”

“Ben bir kadın değilim,” deyiverdi Genna adama. Adam kendisinden daha gençti ve kaptanlarının yapmak üzere olduğu şey konusunda diğerleri kadar kendinden emin değildi. “Ben bir rahibeyim. İsa’nın geliniyim.” Bir kez daha yalanının günah sayılmamasını diledi. Kalan kıyafet parçalarını üzerine çekip yavaşça arkasını döndü ve tüm adamların görmesini sağladı. “İkimizden birine dokunacak olursanız, sonsuza kadar cehennem ateşinde yanarsınız. Tanrı bu günahınız için sizi cezalandırır.”

Genç adam bembeyaz oldu.

Genna yeniden kaptanlarına döndü. Gözlerindeki sert kararlılık adama kendine yaklaşmaması için meydan okuyordu. “Bizim bekâretimiz Tanrı’ya adandı. Eğer onu alırsanız sonuçlarına katlanırsınız.” Kaptan geri çekilmeye başladığında Genna kazandıklarını anlamıştı. Ona doğru amansız ve korkusuz bir adım attı. “Bedeniniz günahınızla alev alev yanar. Erkekliğiniz kapkara kesilir. Testisleriniz kuru üzüm kadar kalır ve bir daha kadın yüzü göremezsiniz. Sonsuza dek lanetlenirsiniz.”

Ewen ve MacLean, Eildon Tepesi'nden geçip Eski Orman'ın içinden ilerleyerek manastıra doğru giderken bir kadın çılgılığı duydu. Neyle karşılaşacaklarını bilmeden dikkatli bir şekilde yürüyerek ağaçları kamufle olmak için kullandılar.

Sesi önce Ewen duydu ve partnerine bir bakış attı. Ardından MacLean da duydu. Dudaklarını sıkıp başını salladı. Sözler Fransızca olabilirdi ama aksan İtalyan aksanıydı. Yanılmıyorsa Romalı olmalıydı.

Rahibelerini bulmuş olmalıydılar. Bunu doğrulamak için ağaçların arasına baktı ve gördükleri bir an için şaşırıp olduğu yerde kalmasına neden oldu.

Yüce Tanrım! Altın rengi saçlı ve yarı çıplak kadını görünce dudakları kurudu. Kasıklarına bir sıcaklık yerleşti. Güneş vurunca saçları, parlak altın ve gümüşü andırıyordu. Bu saçların döküldüğü ten, Ewen'in ani bir arzu dalgasıyla irkilmesine neden oldu. Kabul etmesi gerekirdi ki şimdiye kadar beğenmediği hiçbir göğüs olmamıştı ama bunlar...

Daha önce bu kadar güzel göğüsler gördüğünü sanmıyordu. Çok büyük değillerdi ama ince beli ve düz karnına uygun boyutlarda, avuç dolduracak büyüklükteydiler. Yumuşak ve yuvarlak, gençliğin verdiği dirilikte, süt beyazı, kusursuz bir ten... Kadi-femsi dokusunu anlamak için ona dokunmasına gerek yoktu.

Ama dokunmak istiyordu. Ellerini bu yumuşak çıkıntılarda gezdirip yüzünü iki göğsün arasına bastırmak istiyordu. Hassas meme uçları sertleşene kadar başparmaklarını üzerlerinde gezdirmek istiyordu. Ardından da diliyle daireler çizip bunları ağzına almak ve emmek...

Tanrım!

Kadının sırtındaki yara izini görünce kaşlarını çattı. Bir yandan bunun ne olduğunu merak etse de dikkati göğsünün kusursuzluğuna odaklanmış durumdaydı.

Belli ki dikkatini çeken şeyin ne olduğunu merak eden MacLean da o tarafa bakmak için eğildi.

Ettiği sessiz küfür, Ewen'ın kısa süreli şaşkınlığına son verdi.

Tanrı aşkına kadın bir rahibeydi!

İngiliz askerleri bunu unutmuş olmalıydı. Kadının parçalanmış kıyafetleriyle iç elbisesine –Ewen karmaşık işlemesinden bunun bir rahibe için fazla iyi olduğunu fark etti– askerlerin çapkın bakışları da eklenince amaçlarının ne olduğunu açıklıyordu. Ewen içinde yükselen öfkeyi hissedebiliyordu. Bir rahibeye tecavüz etmek için tamamen şeytan olmak gerekirdi.

Kendisi gibi şaşkına dönen MacLean'ı dürttü. İkili saldırıya hazırlandı. Normalde Ewen mızrak tercih ederdi –piyadelerin silahı buydu– ama ata bindikleri için sırtındaki kınından kılıcını çıkardı.

Tam işaret gönderecekti ki kadın saldırıya geçti. Ewen durdu. Bu inanılmazdı. Hayatında gördüğü en cesurca şeydi. Kılıcını bırakıp ona tezahürat etmek istedi. Bir rahibe olabilirdi ama tam bir Valkür* yüreğine sahipti. Bekâretini savunurken kullandığı otoriter sesi ve adanmışlığı, coşkulu sözlerinin kulaklarında yankılanmasına neden oluyordu. *Kutsal* bekâretini...

Bu hatırlatma yüzünü buruşturmasına neden oldu. Arzusundan geriye kalanlar da kadına dokunurlarsa olacakları anlattığı anda yok oldu. *Kararmak mı? Kuru üzüm mü?* Ürperip toparlandı. Din görevlisi bir kadına göre kesinlikle hayal gücü çok genişti.

Ama böyle göğüslerin bir rahibeye verilmiş olması günah değil miydi?

MacLean'a işaret verdi.

Highland Muhafızları'nın vahşi savaş narası "*Airson an Leómhann*," –yani *Aslan* için– eşliğinde Ewen ve MacLean ağaçların arasındaki boşluğa doğru hızla ilerlediler.

* Valkür: İskandinav mitolojisindeki savaşçı bakireler. (ç.n.)

İKİNCİ BÖLÜM



Janet –ya da Genna– İngiliz komutanın bakışları üzerinden uzaklaşınca kazandığını anladı. Artık göğüslerine tutkuyla bakmıyordu. Hatta ona bakmamak için elinden geleni yapıyormuş gibiydi.

Tam da zafer kazandığını düşünmeye başlayacakken ağaçların arasından çıkan iki adam bundan emin olmasını sağladı.

Başta duyduğu savaş narası ürpermesine neden oldu. Ana dilini kullanmayalı çok uzun zaman olsa da Galce kelimeleri kolaylıkla çevirebiliyordu: *Aslan için*. Bu nara ona tanıdık gelmedi ve başta herhangi bir klanla bağdaştıramadı. Ama gelenler hem Highlandli –bunu anlayabiliyordu– hem de dostlardı.

Dudağını ısırdı. En azından dost olmalarını umuyordu.

Askerleri soğukkanlılıkla dağıtmaları Janet'in duraksamasına neden oldu. Bir diğer tehlikeli durumdan daha kurtulmaya çalışmak istemiyordu ve bu adamlar da gayet tehlikeli görünüyorlardı.

Son birkaç yıldır, kendi vatanından olan çok az erkekle karşılaşmıştı. Ne kadar iriyarı ve korkutucu olduklarını unutmuştu. Uzun boylu, geniş omuzlu ve çok kaslı olan Kuzey İskoçlar son derece sağlam, sert hatta büyüdükları vahşi ve amansız coğrafya kadar yabaniydiler. Aynı zamanda onlar sıra dışı savaşçılardı. Sınır tanımayan dövüş teknikleri, sahillerini nesiller önce ele geçiren İskandinav atalarından mirastı.

Janet ürperdi. Bu ikisi de diğerlerinden farklı değildi. Gerçi öldürme konusunda çok daha yetenekli olabilirlerdi. Adamlardan biri kılıcını genç İngiliz askerin boynuna indirirken korkudan sinip bakışlarını uzaklaştırdı. Haklı olunduğunda bile kan döküldüğünü görmekten nefret ederdi.

Çıplaklığını örtmek için pelerinini omuzlarına atıp Marguerite'in ayağa kalkmasına yardım edene kadar her şey bitmişti. Zırhlı dört İngiliz askeri otların üzerinde kanlı kütleler halinde yatıyordu.

Tehdit sona ermişti. Ama hıçkırarak ağlayan Marguerite'i sakinleştirmek için çabaladığı sırada kendisine doğru yürüyen adamı görünce bunu bir kez daha düşündü. Savaşçıyla bakışları buluştuğu anda teni tuhaf bir şekilde ürperdi. Kalbi duracak gibi oldu ve derin bir nefes aldı. Sanki kalbi aniden atmaya başlamış ve sonra yeniden durmuş gibiydi.

Adamın çelik başlığının altından yüzünü çok az görebiliyordu. Yüce Tanrım, Highlandliler hâlâ bunları giyiyorlar mıydı? Çenesinde sakalı belirmişti. O da diğerleri gibi güçlü ve heybetli görünüyordu.

Dış görünüşü son derece tehditkârdı. Korkutucu başlığından, çelik parçalarıyla dolu olan, üzerine toz ve kan sıçramış siyah deri yeleğine ve kaslı bedenine –bunu ikinci kez fark ediyordu– yerleştirdiği gereğinden fazla silaha kadar... Yine de çelik mavisi gözlerine bakarken onun bir tehdit olmadığını anladı. En azından kendisi için bir tehdit değildi. Arkasındaki ölü askerler muhtemelen bu fikre katılmazlardı.

O ana kadar tuttuğunu fark etmediği nefesini bıraktı.

Adam sıradan bir Highland savaşçısıydı. Belki fiziksel olarak çoğundan daha baskındı ama Janet bununla baş edebilirdi. Yıllar içinde savaşan pek çok adamla karşılaşmıştı ve ona asla sorun çıkarmamışlardı.

Yine de adamın bir özelliği Janet'ı huzursuz ediyordu. Belki de bunun nedeni ona doğru yürürken bakışlarını üzerinden hiç ayırmaması ve yüzünde anlaşılmaz bir ifade olmasıydı. Janet insanların düşüncelerini okumakta ve değerlendirmekte iyiydi ama bu adam hiçbir şey belli etmiyordu.

Ne kadarını görmüştü? Karşısında durduğu sırada pelerinine bakışından yeterince şey gördüğünü tahmin etti. Yanaklarında münasebetsiz bir pembelik belirdi. Adamın birden kendine karşı avantajı olduğunu düşünüp bu işin bir an önce bitmesinin daha iyi olacağına karar verdi.

Marguerite'i bırakıp dizlerinin üzerine kalktı ve adamın deri eldivenli elini tuttu. İtalyanca dualarla, Fransızca teşekkürler birbirine karıştı. Çoğu Highlandli gibi –görünüşü öyle olduğuna şüphe bırakmıyordu– bu adamın da İtalyanca ve Fransızca konuşmıyor olmasını ve bunun çok kısa bir sohbet olmasını umdu.

Elinden gelse ağlardı ama bazı şeyler istese de olmuyordu. Minnet dolu bakışları işe yaramış olmalıydı ama adam saçlarına bakıp kaşlarını çatınca duvağının başında olmadığını fark etti. Duvağı olmadan kendini... çok savunmasız hissetti. Kendini bir erkeğin karşısında kadın gibi hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve bu, ona kendini tuhaf bir şekilde savunmasız hissettiriyordu. Öyle uzun zamandır rahibe taklidi yapıyordu ki neredeyse öyle olmadığını unutmuştu. En azından henüz bir rahibe değildi.

Adamın konuşmasına izin vermeden ayağa kalktı ve elini bırakmadan önce bir kez daha teşekkür etti. Düşen duvağını yerden alıp başının üzerine attı. Rahibe Marguerite kolundaydı. Yürümeye başladı. Onu manastıra bırakıp genç rahibenin güvende olduğundan emin olacak ve sonra da mümkün olan en kısa sürede –bu kez yalnız başına– gidecekti.

Ama belayı bulma konusundaki başarısı belli ki peşini bırakmamıştı.

“Rahibe Genna,” dedi Highlandli, mükemmel aksanlı Norman Fransızcasıyla. “Henüz işimiz bitmedi.”

Bunun beklediği kadar çabuk sona ermeyeceğini fark edince bir küfür mırıldandı.

Ayrıca bu adam adını nereden biliyordu?

Lanet olsun neler oluyordu? Eldivenini tutup mırıldanan bu kadınla az önce kendini dört İngiliz askerine karşı korkusuzca savunan cesur Valkür aynı kişiler miydi?

Ewen, kadının gittiğini fark ettiği sırada bunu anlamaya çalışıyordu. Onu durdurduğunda arkasını dönen kadından bir küfür duyduğuna yemin edebilirdi. “Fransızca biliyor musunuz?”

Gülümseyerek konuşmuş olsa da Ewen bundan memnun olmadığını anlayabiliyordu.

Cevabı belli olan bu soruya yanıt verme gereği duymadan başını salladı.

“Adımı biliyor musunuz?”

Yine cevap verme gereği duymadı. Yanında hıçkırıkları yatışmış olan ve sessizce duran genç kıza döndü. “Kız,” dedi sert bir şekilde, “Hasta mı?”

“Rahibe Marguerite’in bir akciğer rahatsızlığı var,” dedi Rahibe Genna saygılı ve itaatkâr bir tavırla. Ama adam, genç kızı herhangi bir tehlikeye karşı korumak ister gibi yanına çektiğini gözden kaçırmamıştı. Ne kadar saçma olursa olsun bu hareketine hayranlık duydu.

Daha genç olan rahibe açıklama yapacak kadar toparlandı. “Astım,” dedi titrek bir sesle. “Şu anda daha iyi hissediyorum ama Rahibe Genna onları durdurmasa...” Sesi kısıldı ve gözleri yenisinden yaşlarla doldu.

Marguerite'in öfkeli koruması, saygılı görünüşünün arkasına gizlediği gergin ifadeyle ona baktı. Ewen, Janet'in üzerini örtüp duvağını takmış olmasına sevinse de bunların altında neler olduğunu hatırlamak dikkatini dağıtıyordu.

"Onu üzüyorsunuz. Gördüğünüz üzere iyi değil ve onu hemen manastıra götürmem lazım. Yardımlarınız için teşekkür ederim ama eminim bizi daha fazla geciktirmek istemezsiniz. Bu adamları buldukları zaman burada olmayı isteyeceğinizi de sanmıyorum. Etrafta başkaları da olmalı."

Kadının ondan kurtulmaya çalıştığı belliydi. Onların iyi olup olmadığını önemseydiğini zannetmiyordu. Ewen'ı İngilizlerle mi korkutmaya çalışıyordu? Az kalsın gülecekti. "Bunu aklımda tutarım," dedi soğuk bir şekilde. "Ama sen bir yere gitmiyorsun."

MacLean, ölü askerleri ortadan kaldırdıktan sonra Ewen'ın yanına geldi. "Tanrım, Avcı," dedi Galce konuşarak sessizce. "Emirler vereceğine açıklama yapmayı deneyebilirsin."

MacLean'ın kısmen daha az patavatsız ve iletişim konusunda da kısmen daha iyi olduğu düşünülürse eleştirisi biraz ironikti.

"Adım Eoin MacLean. Bu da Ewen Lamont," dedi MacLean bozuk bir Fransızca'yla. Ewen'ın aksine MacLean dil konusunda çok hızlı değildi. Normalde Highland Muhafız Alayı görevlerinde savaş isimleri kullanılıyordu ama şu anda hava karanlık değildi ve rahibeler yüzlerini görüp tanıyabilirdi. Bu yüzden klan isimlerini kullanmalarının daha doğru olduğunu düşündüler. "Sizi bulmak için gönderildik," diye de ekledi.

Ewen klanının adı geçince kadının bir anda dikkat kesildiğini gözden kaçırmadı. Bu, Bruce yandaşlarının arasında ne yazık ki alıştığı bir bakıştı. MacDougall, Comyn ve MacDowell gibi Lamont ismi de güvenilir değildi.

Lamontların iki kolu arasındaki uzun süreli düşmanlık Fynlay'in Dundonald'daki ölümüyle son bulmamıştı. Ewen'ın şu

anda Lamont Şefi olan kuzeni John, annesinin klanıyla –Mac-Dougalllarla– birlikte Bruce’a karşı savaşılmaya karar vermişti. Brander Muharebesi’nden sonra MacDougalllar İskoçya’dan kovulunca kuzeni de onlarla birlikte sürgüne gönderilmişti ve büyük *Mac Laomian mor Chomhail uilethe* –yani tüm Cowallı Lamontlar– kontluğun önemli klan kaleleri Dunoon ve Carrick de dahil hükümlerini yitirmişti.

Ewen kuzeninin isyanından ve babasının ‘vahşi’ itibarından uzak durarak sürekli bir savaşın içine girmişti. Ama rahibenin klan politikalarına bu kadar hâkim olmasına şaşırmıştı.

“Kim gönderdi...” Janet, muhtemelen arkadaşını hatırlayarak sustu. Sonra da yavaşça başını salladı. “Anladım.”

Lamberton’ın onları gönderdiğini fark etmişti.

“Sizinki gibi büyük bir yükünüz olduğundan... yani hac yolculuğunda olduğunuzdan,” dedi MacLean, “üstleriniz her şeyin yolunda gittiğinden ve hedefinize güvenli bir şekilde ulaştığınızdan emin olmak istedi. Sizin de gördüğünüz üzere bugünlerde kilisenin çok fazla düşmanı var.”

Ewen, MacLean’ın çift anlamlı konuşmalarda –özellikle de akıcı olmadığı bir dilde– bu kadar yetenekli olmasına şaşırdı ama söylemeye çalıştığı şeyi Rahibe Genna anlamış gibiydi. Bruce’un mesajının başka ellere geçmemesi için buradaydılar.

MacLean konuştuğu sırada Ewen, Janet’ı inceliyordu. Gözlerinde rahatsızlık benzeri bir ifade gördü. Gözlerinin deniz mavisi olduğunu fark etti. Bu gözler, mavi ile yeşilin çok sevimli kristal bir tonuna sahipti. Hangi rahibenin bu kadar uzun ve dolgun kirpikleri olurdu ki?

Fark ettiği rahatsızlık hemen saygılı bir ifadenin arkasına saklandı. “Korkarım yolculuğunuz gereksizdi. Hedefime iki gün önce sorunsuz bir şekilde ulaştım. Aslında bu sabah Berwick’e dönmek için yola çıkmıştım. Rahibe Marguerite de veda etmek için tepeye kadar benimle gelecekti.”

“Kendi başına seyahat etmeyi mi planlıyordun?” dedi Ewen.

Sesindeki kuşkuyu gizlemeye çalışmadı. Janet’in kendisine bakan yüzü son derece sakindi ama gözlerinden kendisine doğru fırlattığı küçük yeşilimsi oklar olduğuna yemin edebilirdi. Tanrım, kız çok sevimliydi! Ne çok yaşlıydı ne de çok gençti. Yirmilerinin ortasında olduğunu tahmin etti. Ewen otuz yaşında olduğuna göre kendisinden beş yaş kadar gençti. Diğeri de sevimliydi. Çaresiz ve kırılgan tavırlarıyla bir çocuktan farksız görünüyordu.

“Birkaç kilometre ilerideki Dryburgh Manastırı’nda başka bir hacı topluluğuna yetişmeyi umuyorum. Biz, Tanrı’nın hizmetinde olanlar, uzun yürüyüşlere alışığız. Nakışlarımızı pazarda satmak için çok daha uzak mesafelere yürüyorum. Yolda karşılaştığım çoğu insan bugünlere benzemiyor.”

“Ama böyleleri de var,” dedi Ewen.

Janet bu sözleri gerektiğinden daha az önemseyerek omuzlarını silktili. Az önce yaşananlara rağmen içinde bulunduğu tehlikenin farkında değilmiş gibiydi. Bu da Ewen’in kadınların-
-ulak görevindeki rahibeler de buna dahildi- savaşta yeri olmadığı yönündeki düşüncesini destekliyordu. Kadınlar çok kırılgandı. Çok çabuk güveniyorlardı. Dünyanın çirkin tarafında fazla masum kalıyorlardı. Bu kız, kendini silahlı şövalyelere karşı koruyabileceğini nasıl düşünebilirdi ki?

Ewen az önce tanık olduğu cesareti ve coşkuyu takdir etse de karşısına çıkan diğer asker grubu, tehditlerinden bu kadar kolay etkilenmeyebilirdi. Lanet olsun, Lamberton ne düşünüyordu ki? İyi kalpli piskopos, sevimli kuzusunu nasıl bir tehlikeyle karşılaştacağını bilmeden kıyıma gönderiyordu. Ve lanet olsun ki kızın hiçbir koruması yoktu.

Mesajı bırakmış olmasına sevinmeli ve işin peşini bırakmalıydı. Highland Muhafızları’na katılma sebebi, neyle baş ettiklerini tam olarak bilmeyen sevimli rahibelere eşlik etmek değildi.

Sürgünde olmayan tek Lamont olduğundan klanının adını temize çıkarmalı ve kuzeninin kaybettiği klan topraklarını yeniden ele geçirip Highland'in en büyük lordluklarından biri olan klanının, MacDougalllar ve Comynler gibi yok olmasına izin vermemeliydi.

Tek yapması gereken önüne bakıp işini yapmak ve Bruce'u kızdıracak adımlar atmamaktı. Savaş sona erdiğinde toprak ve para ile ödüllendirilecekti.

Bu çok basit bir denklemdi. Lanet olsun ki bilinmeyen değişkenlerin -sevimli küçük İtalyan rahibeler gibi- yaratacağı karışıklıklara ihtiyacı yoktu. Arthur 'İzci' Campbell'ın ağabeyi Neil'i ne kadar severse sevsin, Campbell'ların elinde daha fazla Lamont toprağı görmek istemiyordu.

Kızın kendi başının çaresine bakmasına izin veremezdi. Görüklerinden sonra bunu yapamazdı.

Janet açıklamak için bir girişimde bulundu. "Belki birkaçı öyledir. Gerçi bu adamlar bile sanırım yanlış yolda olduklarını fark ettiler." Minnetini belli edemediğini fark edince ekledi, "Ama tabii ki yardımınız için minnettarız. Harikaydınız! Kılıç yetenekleriniz çok etkileyiciydi. Üstlerime övgülerimi mutlaka iletacağım."

Bu sözler kadınsı bir hayranlık ve samimiyetle söylenmiş olsa da Ewen, MacSorley'nin etrafında yeterince zaman geçirdiği için kendisiyle alay edildiğini anlamıştı.

Janet, Ewen'in şüphesini anlayınca ekledi, "Gerçekten siz gelmeseydiniz ne yapardık bilmiyorum."

Kendileri gelmeden önceki halini görmemiş olsa şu anki uysal ve çaresiz tavırlar onu kandırabilirdi. Gözlerini kıstı. Neden numara yapıyordu ki? Nasıl bir oyundu bu?

Janet onları kutsarmışçasına saygılı bir gülümsemeyle baktı. Ama Ewen, dudağının üst tarafındaki küçük kalp şeklindeki

girintiye takılmıştı. Tanrı aşkına, böyle bir girinti ancak bir fahişede olabilirdi!

“Size minnet duyuyoruz. Rahibe Marguerite ve ben size hep dua edeceğiz. Hoşça kalın.”

Tanrım! Ewen kaşlarını çatıp aniden durdu. Kadın bunu nasıl yapmıştı? Yürüyordu ve onlar da farkında olmadan bunu izliyordu. Neredeyse yola ulaşacaklardı.

Odyseus ve sirenler* gözünde canlandı. “Acele etmeyin, rahibe.” Kızın yalnız başına gitmesine izin vermeye niyeti yoktu. Mesajı Bruce’a MacLean götürebilirdi. Ewen da ulaklarının Lambertona güvenli bir şekilde ulaştığından emin olurdu. İşi bitince piskoposla rahibelerin ulak olarak kullanılması konusunda uzun bir konuşma yapacaktı. “Vedalaşabilirsiniz ama sen benimle geliyorsun.”

Janet sinirlendiğini belli etmemeye çalıştı ama çok uzun zamandır bir erkekten emir almamıştı. Şeyden... Duncan’dan beri. Kardeşini düşününce içi acıdı. Hâlâ gittiğine inanamıyordu. İriyarı, güçlü ve yıkılmaz görünümlü kardeşi, Janet ortadan kaybolduktan kısa bir süre sonra MacDowell’lar tarafından Ryan Gölü’nde öldürülmüştü.

Sakin bir şekilde arkasını dönüp ona baktı. Kendisi yapmadığı için MacLean’ın Lamont olarak tanıttığı adama... Klanı MacDougall’lar ile birlikte Bruce’a karşı durduğu ve İrlanda’ya sürgüne gönderildiği düşünülürse bu çok tuhaftı. Lamont klanının Cowal’da, Batı Highland’deki Argyll’in yakınlarında olduğunu hatırlıyordu. İsimleri Vikinglerin “Logmaor” kelimesinden –kanun adamı anlamına geliyordu– türemişti. Adamın iletişim konusundaki yetersizliğine bakılacak olursa bu çok ironikti.

Adam, Janet’in beklediği gibi tepki vermiyordu ve bu biraz can sıkıcıydı. Bakışları da rahatsız ediciydi. Sert. Yoğun. Janet’in

* Homeros’un, *Odyseia* destanında sirenler askerleri ölüme çağırır. (ç.n.)

tüm sırlarını görüyormuş gibiydi. Yara izlerini düşününce sırlarının birkaçını anladığını fark etti. Ama Janet'in keşfedilmeyi bekleyen daha bir sürü sırrı vardı.

Bu sinir bozucu adamdan ne kadar çabuk kurtulursa o kadar iyi olurdu.

Sabırlı görünmeye çalışarak rahibeyi andıran gülümsemesiyle baktı. Sakin. Huzurlu. Anlayışlı. Rahibeleri diğerlerinden ayıran o gizemli ve kutsal tarafsızlığıyla... Mary görse bu ifadesine ne kadar çok gülerdi! Kalbi sızladı ve bu düşünceyi de zihninden uzaklaştırdı. Yanında olmadığı müddetçe ikiz kardeşi güvende olacaktı. Ama onu görememek ve iyi olduğunu ona söyleyememek hiç hoşuna gitmiyordu. Yakında, diye düşündü. Savaş sonuza dek süremezdi... Değil mi?

"Anlayamıyorum. Sanırım gelmeniz için bir neden olmadığını güzelce açıkladım." Lanet olsun, mesajı yerine ulaştırmıştı. Piskopos, onları neden arkasından göndermişti ki? Lamberton daha önce ona karşı hiç böyle bir güvensizlik sergilememişti. Janet'in korumaya ihtiyacı yoktu. Bu adam sadece planlarına engel olurdu. "Başka bir şey mi var?"

Gülümsemesi adamı etkilemedi. Yüz ifadesi, alnıyla burnunu gizleyen çelik başlığı kadar sertti. Janet kaşlarını çattı. Adamın yüzünün geri kalanını görmek istediğini kabul etmeliydi. Güzel dudakları ve çenesi...

Bu saçmalığın nereden çıktığını merak ederek irkildi.

"Seni Berwick'e götüreceğim. Arkadaşın için de endişelenmene gerek yok. MacLean onu güvenli bir şekilde manastıra ulaştıracak. *Her şeyin* gereken yere ulaştığından emin olacak."

Adam, gizli anlamlı konuşmalar konusunda arkadaşı kadar usta olmasa da Janet onu yeterince iyi anladı. Belli ki MacLean, manastırdaki aracıya bıraktığı mesajı alıp Bruce'a kendisi götürecekti.

“Çok kibarsınız. Nazik teklifiniz beni onurlandırsa da buna gerek yok. Neden hep birlikte manastıra dönmüyoruz? Böylece siz ve arkadaşınız her şeyin güvenle yerine ulaştığından emin olursunuz.”

Gitmek için arkasını döndü ama Ewen onu derinden gelen sert sesiyle durdurdu. Sözlerindeki ciddiyet Janet’in içine işledi.

“Bu bir teklif değildi, rahibe.”

Pekâlâ, adam kaya gibiydi. Kesinlikle yerinden oynamayacak bir kaya! Janet öfkelenildiğini hissetse de buna engel oldu. Gülümsemesi bu sefer biraz zoraki görünüyor olabilirdi. “Buna gerek yo...”

“Evet, var.” Başıyla arkadaşına işaret yolladı ve MacLean ona doğru geldi. “Kızı manastıra götür ve sonra da arkadaşımızın mesajı aldığından emin ol,” diye ekledi Galce. “Küçük kutsal savaşçımızla ben ilgilenirim.”

Neyse ki Janet anlamamış gibi davranmak konusunda usta-laşmıştı. Ama yine de adamın yorumu onu kızdırmıştı. Küçük kutsal savaşçı mı? Sanki oyun oynayan bir çocuktan bahseder-miş gibi!

“Rahibe,” dedi MacLean elini Marguerite’e uzatarak.

Kız, bir Janet’a bir MacLean’a baktı. Janet, kızın gitmesini istemediğinden kolunu sıkıca tuttu. Ama Marguerite’in bir an önce akciğerleri için eskiden kullandığı bal ile tatlandırılmış çoban-püskülünü alması gerektiğini biliyordu. Hem bu sinir bozucu adamı ikna etmeye çalışmak uzun sürebilirdi. Kızın gitmesine izin vermesi lazımdı. “Sorun yok,” dedi. “Onunla git. Ben de kısa süre sonra yola çıkacağım.”

“Vedalaşın, rahibe,” dedi Lamont arkadan.

Janet ona öfkeli bir bakış atıp Marguerite’i cesaretlendirmek için hafifçe elini sıktı. “Kendine iyi bak, *ma petite*.”

* Ma petite: Fransızcada ‘küçüğüm’ anlamına gelir. (ç.n.)

Rahibe Marguerite, Lamont'a kararsız bir bakış atıp Janet'a döndü. "Emin misin? Seni bırakmak istemiyorum..."

"Son derece eminim. Bu adam bana zarar vermeyecek." Bu sözlerin, bir saat içindeki üçüncü yalanı olmamasını umuyordu. "Beni merak etme. Sadece yolculuğuna devam etmeden önce dinleneceğine söz ver."

Kız bunu başıyla onayladı.

Janet dudağını ısırıldı. "Burada olanlardan bahsetmezsen sanırım daha iyi olur. Bize yardım eden bu adamları tehlikeye atmak istemiyorum."

Marguerite başını yine salladı. Son bir kez daha sarıldılar ve Janet onu bıraktı. Ağaçların oluşturduğu tünelin altından MacLean'ın kızı götürmesini izledi. Lamont arkadaşına Galce bir şey seslendiği sırada neredeyse gözden kaybolmuşlardı. "Vurucu, *Bàs roimh Gèill!*" gibi bir şeydi bu.

Son kısmın *Ölmek Var Teslim Olmak Yok* olduğunu çevirebilmişti ama *vurucu* ne demekti?

MacLean başını sallayıp bu sözleri tekrar etti. Bir de *avcı* gibi bir şey söyledi. Bu çok tuhaftı... "Ona ne söylediniz?"

"Önemli bir şey değil."

"O yüzden mi anlamayacağım bir dilde söylemeyi tercih ettiniz?"

Adam başını salladı. Eskiden kardeşinin ve babasının yüzünde gördüğü o bıkkın ifadenin aynısını bu adamın yüzünde de görmek çok şaşırtıcıydı. Ailesi yıllar içinde bu konuda ustalaşmıştı. Adamın bu ifadeyle karşılık vermesi sadece birkaç dakika sürmüştü. "Evet."

Adam aynı zamanda cevap vermeme konusunda da ustaydı. "Arkadaşınız," dedi Janet, "Onun için tehlikeli olmayacak mı?"

Adam bu kaygıyı omuzlarını sallayarak yok saydı. "Dikkatli olacak. Nasıl araya kaynaması gerektiğini biliyor."

Janet bu ikilinin herhangi bir yerde arada kaynayabileceğini düşünemiyordu. İkisi de kendilerini belli ediyorlardı. Her şeyden önce çok iriydiler. Yanında durduğu anda ne kadar iri olduğunu düşünmeden edemiyordu. Kendisinden neredeyse otuz santimetre uzundu –bir seksen iki santimden bir el boyu daha uzun olmalıydı– ve omuzları da neredeyse bunun iki katıydı. Silahlar ve zırhlarla birlikte cüsseli bir adamdı. Şişman değildi ama Janet’in beğenmeyeceği kadar çok kası vardı. Kadınlara kırılganlıklarını hatırlatmak için yaratılmış gibiydi. Bu da Janet’in düşünmemeye çalıştığı bir şeydi. Ama bu adamın yanındayken ne kadar kırılğan olduğunu düşünmeden edemiyor ve bu yüzden de ondan bir an önce kurtulmak istiyordu.

Janet adamın kendisine doğrudan hitap ettiğini –kabaca– fark edip kendisi de öyle yapmaya karar verdi. “Neden beni Berwick’e götürmek için ısrar ediyorsun? Üstlerim öyle yapmanı mı söyledi?”

“Hayır.”

“O zaman neden?”

“Yeterince açık olduğunu sanmıştım: Bu hiç güvenli değil.”

“Senin yanındayken güvende miyim? Yanılıyorsun. İngilizler yolda gördükleri hac grubundansa bir savaşçıyı durduracaklardır. Onlarla çok daha güvende olurum.”

“O zaman yoldan gitmesek iyi olur.”

“Berwick’e uçarak gitmeyi mi öneriyorsun?” Bu alaycı kelimelerin dudaklarından dökülmesine engel olamamıştı.

Adam gülümseyince, Janet’in hissettiği rahatsızlık göğüs kafesinin kasılmasına neden oldu. Adamın çok yakışıklı olduğunu fark etti, günahkâr bir yakışıklılığı vardı. Bunu anlamak için yüzünün geri kalanını görmesine gerek yoktu. O eğreti gülümsemesi bunu belli ediyordu. Bedeninde acı veren ve sıcak bir his dolandı. Sanki birileri çıplak tenine kalın bir pelerin örtmüş gibiydi.

"Tam olarak değil," dedi. "Ormanın içinden ilerleyip ana yoldan uzak duracağız."

Janet'a bir adım yaklaştı. Janet aldığı deri ve am kokusunun rahatsız edici olduğunu söylemek isterdi. Ama bu kokuyu içine çekme isteğine engel olamadı. Neden böyle davrandığını anlayamıyordu. Gençken bile bir erkek tarafından aptallaştırılacak bir kız olmamıştı. Hatta hep bunun tam tersi olmuştu.

Ona bakmak için başını geriye atması gerekiyordu. "Kaybolsak ne olacak?"

Dudaklarından süzülen sert ses bir kahkaha olmalıydı. "Kaybolmayız."

Adam başını indirdiğinde bakışları buluştu. Janet'ın içinde bir şeyler kesildi. Bunun nefesi olduğunu fark etti. Nefesi kesilmiş gibiydi. Tuhaf bir elektrik oldu, sıcak ve yoğun bir şey... Pelerinin altındaki teninin ürpermesine neden olan bir şey... Birden ynn altında çıplak olan teninin fazlaca farkına vardı.

Adam sanki ne düşündüğünü anlamış gibi bakışlarını göğüs kafesine indirdi. Janet içinde tuhaf bir sıcaklık hissedip derin bir nefes aldı. Bu kısık ses, adamın bakışlarını uzaklaştırması için yeterli olmuştu. Yüzünde beliren karanlık bir ifadeyle gözlerini başka yöne çevirdi.

Geriye doğru bir adım attı. Janet bu tuhaf anı geçiştirmeye çalışsa da sesi sıra dışı bir şekilde nefes nefese ıktı. "Korkarım bu mümkün değil. Israr ediyorsan bana Dryburgh'a kadar eşlik edebilirsin ama bir erkekle yalnız seyahat etmek benim için uygun değil." Yüce Tanrım, bu yol için en az bir geceyi birlikte geçirmeleri lazımdı!

Adam dudaklarını buruşturdu. "Uygunsuz bir şey yok. Sen bir rahibesin. Namusun benim yanımda güvende."

Bunu söyleyişi ve yüzündeki gülümseme Janet'ın rahat etmesine engel oluyordu. Olanları yanlış mı değerlendirmişti?

Janet'tan etkilenmediğini mi söylemeye çalışıyordu? Janet da tam olarak öyle olmasını istemeliydi ama hâlâ kibrini yitirmediğini fark etmek hoşuna gitmedi.

Yeni bir iç elbise giymeli ve duvağını düzeltmeliydi. O zaman yeniden kendisi gibi hissederdi. Tabii önce ondan kurtulması lazımdı. "Şerefinden şüphe etmek istemem. Sen şerefli bir adamsın, değil mi?"

"Genellikle."

Janet kaşlarını çattı. Beklediği cevap bu değildi ama yapacak bir şey yoktu.

"Ve şerefli bir adam olarak isteksiz bir kadını zorlamazsın, değil mi?"

Nazik bir adamın bu soruya verebileceği tek bir cevap vardı. Ewen tabii ki bu cevabı vermedi.

"Pekâlâ, sanırım bu, duruma göre değişir çünkü seni zorlamak niyetindeyim, rahibe. O yüzden istediğini yapmam için beni ikna etme çalışmaların sona erdiyse atımı bulana kadar üzerini deş. Sonra da yola çıkarız."

Janet'in cevap vermesini beklemeden topuklarının üzerinde dönüp kadını orada sinirli bir halde bıraktı. Janet arkasından mırıldanıyordu. Uzun zamandır birileriyle söz dalaşına girmemişti.

Belli ki adamdan umduğu kadar kolay kurtulamayacaktı. Hatta ondan hiç kurtulamayacakmış gibiydi...

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM



Oradan uzaklaştığı sırada kızın yüzünde beliren ifade Ewen'ın gülmek istemesine neden oldu. Küçük rahibenin 'hayır' cevabına pek alışık olmadığına iddiaya girebilirdi. Ancak geri döndüğünde neşesi kayboldu. Tanrı'ya adanmış bir kadın olsa da Janet, Ewen'ın içindeki şeytanı kolaylıkla uyandırabiliyordu.

At sırtından ona sert sert bakıp elini uzattı. "Bana elini vermeni söyledim."

Altın rengi saçlarını tamamen gizleyen çirkin siyah duvağını yerine yerleştirmiş olan Janet başını iki yana salladı. Ama Ewen o saçların orada olduğunu biliyordu. Dikkatle bakarsa -ki bakıyordu- şakaklarındaki sıkı kısımlardan dışarı kaçan birkaç altın renkli teli görebilirdi. Saçlarının yumuşaklığı inatçı dudaklarıyla tezat oluşturuyordu. "Kibar teklifin için teşekkürler ama yürümeyi tercih ederim."

İkinci sefer bile gereksizken Ewen üç kez elini uzatmasını söylemişti. Çenesini sıkırsa da kelimelerini seçecek kadar kontrollü olması pek mümkün olmadı. Sabrı taşıyordu. "Sözlerim ne kibardı ne de teklifti. Ayrıca neyi tercih ettiğin umrumda bile değil. O yüzden ya isteyerek binersin ya da seni ben bindiririm. Emin ol öyle ya da böyle bu ata bineceksin."

Janet gözlerini biraz açsa da bakışlarını ondan ayırmadı. "Kelime seçimlerin çok sıra dışı..."

Bunu az önce erkekliğin küçülmesinden ve testislerin kuru üzüme dönüşmesinden bahseden kadın mı söylüyordu?

“Öyle derler.”

Ewen, kadınlarla sohbet etme konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı. Çok kaba sabaydı. Tanrım her şeyiyle kabaydı. Mac-Sorley hepsinin toplamının sahip olduğu çekiciliğe sahipti. Bu da Ewen için hiç sorun değildi. Sonuçta bir ozan değil, savaşçıydı. Çekici olmaya ne zamanı ne de niyeti vardı. Kaba konuşmaları rahatsız edici ve hatta kimi zaman kırıcı olabilirdi ama etkiliydi. Savaşlarda ve Highland Muhafızları’nın karşılaştığı ölüm-kalım anlarında net ve az konuşmak önemliydi. Belirsizliklere yer yoktu. Ayrıca kadınlarla kurmaktan hoşlandığı iletişim için çok fazla konuşması gerekmiyordu.

Birden aklı, gitmemesi gereken yerlere gitti. Bir an için bakışları kadının güzelce örtülmüş göğüslerine kaydı ama sonra hemen uzaklaştı.

Tanrım, şunu yapmayı kesmesi lazımdı! Kendi kendine kadının bir *rahibe* olduğunu hatırlattı. *Yani Tanrı’ya ait olduğunu...*

Ama bu dini kıyafetlerin altında saklı olan mükemmel ve yumuşak kadına dair manzarayı unutmasının uzun süreceğinden şüphe ediyordu.

Çenesini sıktı. “Pekâlâ, nasıl olmasını istersin, rahibe?”

Uzun bir sessizlikten sonra Janet öfkeyle soluyarak elini tuttu. Belli ki Rahibe Genna onu test etmemeye karar vermişti. Bu mantıklı bir karardı. Ewen’in tehdit savurmayacağını, söylediklerini doğrudan yapacağını öğrenmesi uzun sürmeyecekti.

Janet’ı hiç zorlanmadan, ağırlığı yokmuş gibi eyerin ön tarafına oturttu ve yola çıktılar. Ewen’in tahminlerine göre ertesi gece Berwick’e ulaşacaklardı. Berwick sadece altmış kilometrelik uzaklıktaydı ama at üzerinde iki kişi olduklarından ve yollardan uzak durmak için zorlu coğrafyadan ilerleyeceklerinden dolayı iki katı zaman alacaktı.

Highland Muhafızları'nın İngiliz ordularına ellerinden geldiğince zarar vermek adına kalkıştığı görevler nedeniyle son iki yıldır hatırlamak bile istemediği kadar sık sınır bölgesinden geçen Ewen buraları iyi biliyordu. Tüm ormanları, ağaçları, tepelerin yamaçlarını ve doğada görülmeden ilerleyebilecekleri her yeri çok iyi biliyordu.

Takip ediliyor olmaları ihtimali olmasa da iz bırakmamak için içgüdüsel olarak elinden geleni yapıyordu ama yakın zamanda yağan sağanaklar yüzünden yumuşayan zemin, bunu neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Ancak yağmur, onun gizleyemeyeceği şeyleri gizleyebilirdi. Atını getirip Rahibe Genna'yı 'ikna ettiği' sırada gökyüzünde kara bulutlar birikmiş, rüzgâr yaprakları savurmaya başlamış ve hava birkaç derece soğumuştı.

Ama önündeki yoldan korkmasına neden olan şey, olası bir fırtına değildi. Kızı eyerin ön kısmına oturtup dizginleri tutmak için ince belinin etrafından kollarını geçirdiği anda, kızın yürüme konusundaki isteğini çok çabuk reddettiğini düşündü. Bedeni kendisine yaslanmışken, onun kendini dine adanmış bir kadın olduğunu hatırlamak aşırı zorlaşıyordu.

Bir rahibeye sarılma konusunda pek deneyimi yoktu. Zaten daha önce Ardlamont'taki evinin yanındaki tepeleri örten çançiçekleri gibi kokan bir rahibeyle karşılaştığını da hatırlamıyordu. Yumuşak çiçek kokusu tüm duyularına işliyor, onu etkileyip kadına daha fazla yaklaşarak kokuyu içine çekmesine neden oluyordu.

Lanet olsun, bir şeyler yapması lazımdı. Belki dua edebilirdi. *"Aklımızın çelinmesine ve şeytana uymamıza izin verme,"* sözleri gayet uygun olabilirdi.

Janet'in bedeni bir kez daha ona doğru yaslanınca duayı unup inlememek için çabaladı.

Tanrım, bu çok güzel bir histi. Kendini çok iyi hissettiriyordu bedeni de bunun farkındaydı.

Aralarına mesafe koymaya çalıştı ama atın engebeli ve zorlu yollarda yürüyüşü bunu zorlaştırıyordu. Atın her adımında kalçası kasıklarına, sırtı göğsüne ve unutamadığı göğüslerinin yumuşaklığı kollarına biraz daha yaklaşıyormuş gibiydi.

Ne kadar dua etse de, içinden onun bir 'rahibe' olduğunu ne kadar düşünse de bedeninin bu yakın temasa verdiği tepkiye engel olamıyordu. Taş gibi sertleşmişti. Neyse ki zırhının kalın derisi sayesinde Janet'ın kendisine değen çıkıntının farkında olduğunu sanmıyordu.

Tanrı biliyor ya yumuşak kıvrımlı o kalça kendisine her sürttüğünde Ewen, aklından onunla birlikte olmayı geçiriyordu. Bunu o kadar çok düşündü ki artık ellerini kalçasına koyup kendisine doğru çekerek içine girdiğini hayal edebiliyordu. Bu şehvetli ritim, arzuyla kendinden geçmesine neden oluyordu. Sıcaklamış, rahatsız olmuş ve neredeyse dönecekleri yeri kaçırarak kadar dikkati dağılmıştı.

Kendisine kızıp küfür etti. Kontrol ve disiplin onun için normalde sorun olmazdı. Özellikle de söz konusu olan yasak kadınlarsa... Bir süredir Highland Muhafızları'nın tüm üyeleri güzel kadınlarla evleniyordu ama onların güzelliğine duyduğu hayranlık hiçbir zaman uygunsuz bir arzuya dönüşmemişti.

Lanet olsun! Örneğin Christina MacLeod bu zamana gördüğü en güzel kadınlardan biriydi. Tam da isteyeceği gibi dolgun ve kıvrımlı bir vücudu vardı -rahibe ona göre biraz daha zayıf sayılırdı- ama bir kez bile aklına onun hakkında uygunsuz bir düşünce gelmemişti. Tabii ki, Hristiyan âleminin en iyi kılıç ustasının, kadının yanına elli metreden daha çok yaklaşan herkesi takip ediyor olmasının da bunda etkisi büyüktü. İnsanların kalbine bu muhafızlardan daha fazla korku aşılayabilecek biri varsa o da Tanrı olmalıydı.

Ewen bu düşüncelere dalmışken Janet'in arkaya bakmak için döndüğü sırada kıpırdandığını fark etti. "Bir sorun mu var?" diye sormuştu genç kadın.

Kalçasının yumuşak kıvrımının irileşen erkekliğine değmesinin yaşattığı lanet işkencenin dışında bir sorun mu? Dişlerini sıkı. "Hayır, neden sordun?"

"Küfür ettin."

Ewen gözlerini kıstı. "Dilimizi anlamadığını sanıyordum."

"Anlamıyorum. Ama bunun duymak istemeyeceğim bir sözcük olduğunu anlamam için Galce bilmem gerekmiyor."

Ewen'in dudakları keyifle kıvrıldı. Bunun doğru olduğu düşündü. Bazen ses tonu da bir şeyler anlatabilirdi. "Sorun yok."

"Hangi yöne gideceğimizi şaşırdığını sandım. Nereye gittiğini bildiğinden emin misin?"

Janet sorusunun ne kadar komik olduğunu bilmesede Ewen bu kez gülümsemesine engel olamadı. O, Highland'deki en iyi izciydi. Asla kaybolmazdı. Bu üne, çevresindeki her şeye dikkat ederek kavuşmuştu. Bu ün sayesinde Bruce onu seçkin savaşçılar ekibine seçmişti. "Merak etme, nereye gittiğimi biliyorum. Kaybolmayacağız."

Janet kaşlarını çatı. Ewen'in alayını sezmişti ama bunun nedenini anlayamamıştı. "Kendinden çok emin görünüyorsun."

"Öyleyim."

"Yağmur yağacak gibi görünüyor. Sis çökerse..."

"Sorun olmaz."

Janet ona bakmak için başını arkaya çevirdi. Yüzleri birbirine çok yakındı ve Ewen da ona bakmamak için kendine zorlukla engel oldu.

Kadın çok sevimliydi. Kendi kendine bir kez daha Tanrı'ya adanmış olduğunu hatırlattı. Yüz hatları sıradan ama gayet şekil-

liydi. Geniş badem şeklindeki gözleri zarif ve kalkık kaşlarla çevrelenmişti. Çıkık elmacık kemikleri, küçük ve şekilli burnu, ufak sivri çenesi... Abartılı olan tek şey aşırı uzun kirpikleriydi. Parlak deniz mavisi gözleri ve çekici kıvrımları olan dudakları... Dudakları çok pembe, dolgun ve deli gibi çekiciydi. Özellikle de o çilleri dikkatini dağıtıyordu.

Bakışlarını yeniden önlerindeki yola yani güvenli tarafa çevirdi.

Janet da aynısını yapınca rahatladı. Ama sonra kadın hafifçe sallanıp ona iyice yaslandı. Ewen az kalsın inleyecekti. Sesi normalden biraz daha boğuk çıktı. "Üşüdün mü?"

"Biraz."

Bir eliyle dizginleri tutarken arkaya doğru uzanıp eyerin üzerindeki yığından bir pelerin çıkardı. "Bunu kullanabilirsin," dedi Janet'a uzatarak.

Mutlu gülümsemesi küçük bir kızinki gibiydi. Bu yüzden sakın rahibenin gülümsemesinin aksine kalbini durduracak gibi oldu.

"Teşekkürler." Janet pelerine sarınıp huzurlu bir nefes vererek sırtını ona yasladı.

En azından içlerinden biri rahattı. Ewen sonraki yirmi dört saatin hayatının en rahatsız saatleri olacağını hissediyordu.

Pelerin onun gibi kokuyordu. Sıcacıktı ve dışarının kokusu üzerine sinmişti. Mavi ve gri renkleri ona adamın gözlerini anımsattı. Çelik mavisi -çeliğin üzerinde vurgu vardı- olduklarını düşünmüştü.

Gözlerinden dik kafalı tavrına, sırtını yasladığı sağlam göğüs kafesine ve onu yerden kaldıran güçlü kollarına kadar çelik onu özetleyen kelimeydi. Daha önce hiç böyle kollar tarafından sarıl-

mamıştı. Onu yerden kaldırdığı anda şaşkına dönmüştü. Bir kayaya tutunmuş gibiydi. Bedeni tuhaf bir şekilde titremiş ve midesinde ilginç bir kasılma olmuştu.

Onun yanındayken midesinde bu kasılmayı sık sık hissetmişti. Ve olmadık anlarda yüzü kızarmıştı. Hasta olmamayı umdu.

Son derece sert olsa da bu adamla ata binmenin şaşırtıcı derecede konforlu olduğunu kabul etmesi lazımdı. Çok güzeldi. Hatta fazla güzel olduğunu düşündü. İffetini için mi endişeleniyordu? İri bedeninin sıcak koruyuculuğunu arkasında hissederek ata binmek –özellikle de hava giderek korkutucu bir hal alırken– kesinlikle çok rahattı. Rüzgâr soğuk esiyordu ve adamın bedeni, ekmeği ısıtan bir fırın gibiydi. Şiddetli bir esinti ağaçları sallayınca Janet ürperip pelerinine iyice sokuldu.

Adamın acılı bir ses çıkardığını düşünse de omzunun üzerinden arkaya baktığında erkeksi çenesini sıkmış halde önüne baktığını gördü.

Genellikle istediğini elde ederdi ama özellikle de yararına olan bir konudaki yenilgiyi ağırbaşlılıkla kabul edebilirdi. Sadece adamın planlarına karışmadığından emin olması lazımdı. Zamanı gelince Roxburgh'da kısa bir mola vermenin yolunu bulacaktı. Bu çok zor olamazdı çünkü Roxburgh zaten yollarının üzerindeydi. O zamana kadar elinden geleni yapıp zamanı keyifli geçirmemek için bir neden yoktu. En azından yağmur başlayana kadar elinden geldiğince keyfini çıkarabilirdi.

Şüpheyi adama baktı. Bunun nedenini bilmese de daha önce tanıştığı kimseye benzemiyordu. İlk izlenimi, ata bindikleri bu kısa süre içinde değişmemişti. Adamın ifadesini anlamak zordu ve bu da Janet'in kafasını karıştırıyordu.

“Çok fazla konuşmuyorsun, değil mi?”

Adam, Janet'ın hiç çıkarmayacağını düşünmeye başladığı korkunç görünüşlü başlığın altından bir bakış atıp soğuk bir şekilde, "Bunu fark etmediğini sanmıştım," dedi.

Janet güldü. "Çok konuştuğumu mu söylemek istiyorsun?"

"Duymak istediğin şeyi duyana kadar konuştuğunu söylüyorum."

Janet şaşkınlıkla kaşını kaldırdı. Bu yorumu zekiceydi. Janet kendisine 'hayır' denmesine alışık değildi. Eskiden Mary, ona bir şey istediği zamanlarda tepeden yuvarlanan büyük bir kaya gibi olduğunu ve önüne çıkan kişiye acıdığını söylerdi.

Belli ki bu adam onun önünde duran yeterince büyük bir duvardı. Bu kıyaslamanın duruma uygunluğu onu gülümsetti. "Gördüğün gibi bu her zaman işe yaramıyor," dedi alaycı bir şekilde.

Bu sözler Ewen'ı gülümsetti. Yani en azından dudağının bir kenarı kıvrılınca Janet bunun bir gülümseme sayılabileceğini düşündü. "Genelde işe yarar mı?"

Janet belirsiz bir şekilde omzunu silkti. "Birkaç kez işe yaradı diyebiliriz."

Ewen'ın yüzü karardı. "O halde fazla şanslıymışsın."

Janet duyacaklarından hoşlanmayacağını düşünse de sormadan edemedi, "Ne demek istiyorsun?"

"Yaptığın şeyin tehlikeli olduğunu ve bu zamana kadar beladan uzak kalabildiğin için şanslı olduğunu söylemek istiyorum ama inan bana rahibe, her erkek suistimal edilmeye tahammül edemez. Kadınların ulak olarak bile savaşta yeri yoktur. İlk fırsatta bunu piskoposa anlatacağım."

Belki de onu konuşturmak iyi bir fikir değildi. Janet öyle sinirlenmişti ki nereden başlayacağına karar vermesi zaman aldı. O kimseyi suistimal etmemiştir. Buna katılmıyordu. Ayrıca

bu adam ne cüretle ona ne yapıp ne yapamayacağını söylemeye kalkıyordu? Farklı bir isim almış olabilirdi ama o hâlâ bir kontun kızıydı. Ablası, Robert Bruce'un ilk eşi idi. Onun davasına yardım etmeye herkesten fazla hakkı vardı. Ayrıca bu işe kalkışmak için Ewen'in sorgulayamayacağı başka nedenleri de vardı.

Yaptığı şeyle gurur duyuyordu. Bunu seviyordu ve kadın olsun ya da olmasın bu konuda çok iyiydi! "Ben de senin gibi krala hizmet ediyorum. Edward'ı yenecekse herkesin -kadın ya da erkek fark etmeden- ona yardım etmesine ihtiyacı var. Senin yaptığın şey de tehlikeli, değil mi?"

Ewen buna cevap vermedi. Janet bunun sinir bozucu bir alışkanlık olduğunu yavaş yavaş öğreniyordu.

Sessizliğini onay olarak algıladı. "Ama yine de inandığın şey için savaşmayı seçiyorsun. Ben neden aynı seçimi yapamayayım?"

"Burası kadınlara uygun bir yer değil."

Bu nasıl bir cevaptı? Janet öfkesine engel olmaya çalışsa da içinde bir kıvılcım çıkmıştı. "Kadınlara uygun olan şey neymiş peki?"

"Güvenli bir yerde ev işlerini yapıp çocuklara bakmak."

Janet kasıldı. "Bu söyledikleriniz bana hiç uygun değil, bayım." Sustu. "Senin eşin peki? Evde kalıp savaşa gitmeni izlemekten memnun mu?"

"Evli değilim."

"Çok şaşırdım," dedi Janet sessizce ama Ewen'in gözlerini kısmasından kendisini duyduğunu anladı.

Bu umurunda değildi. Kadınların geleneksel rolleri konusunda çoğu erkeğin onunla aynı fikirde olduğunu biliyordu. O yüzden kendini dine adamayı düşünüyordu! İki nişanından biri evlilikle sonuçlansa her şey farklı olabilirdi. Ama özgürlüğün tadını aldıktan sonra kendisine bir çocuk ya da köle gibi davranılmasını kabul edemezdi. Evliliğin bir kadına vereceği tek şey buydu. Tanrım, büyürken bunlara yeterince tanık olmamış mıydı?

Çenesini dikleştirip Ewen'ın gözlerine baktı. "Her kadın korunup kollanmak istemez. Bazılarımız kendimizi gayet iyi savunabiliriz."

"Tatlı dil ile kılıç birbiriyle kıyaslanamaz."

Kıpkırmızı kesildi ve hiç düşünmeden uzanıp çizmesinin iç tarafındaki gizli kınından kamasını çıkararak Ewen'ın baldırına yasladı. "O zaman ikisinde de iyi olduğum için şanslıyım."

Ewen'ın yüzündeki ifade, Janet'in -kendi kendine Genna diye düzeltti- uzun süre memnuniyetle hatırlayacağı türdendi.

Kız o kadar hızlı hareket etmişti ki Ewen, baldırındaki yumuşak deriye bıçağı yaslayana kadar ne yapacağını tahmin bile edememişti. Highland Muhafızları'nın çoğu üyesi gibi o da bacaklarını -hatta şu anda vücudunun üst kısmını da- korumak için ağırlığı yüzünden zırh giymiyordu ve on santimetre uzunluğundaki bıçak, yeterince derin bir kesik atacak olursa onu öldürebilecek bir noktada duruyordu. Bunun bir tesadüf olduğunu düşünmüyordu. Kız hassas olan birkaç noktayı iyi biliyordu.

Tanrım! Bıçağı biraz kırırdasa Ewen ölebilir ya da hadım olabilirdi. İki seçenek de pek cazip değildi. Tüm dikkatini bu bıçağa vermesi lazımdı ama o, kızın diğer elinin durduğu yere odaklanmıştı. Kendini sabitlemek için -ve bıçağı yaslariken güç almak için- sol elini Ewen'ın sağ baldırına koymuştu. Hem de üst kısmına. Bu, ata bindikleri süre boyunca çıldırmış olan kısımlara çok yakındı.

O yüzden bıçağın olduğu sağ elini izlerken bile sol elini düşünüp bunu birkaç santimetre kaldırsa ve onu avuçlasa ne kadar güzel olacağını hayal etmeden duramıyordu. Erkekliğinin birkaç santimetre yakınına bir bıçak yaslanmışken uyarılabileceği aklının ucundan bile geçmezdi. Artık bunun olabileceğini biliyordu.

Yavaşça -kızın ani bir hareket yapmasına engel olmak için aşırı yavaştı- atı durdurdu. Sakin görünmeye çalışıyordu ama kalbi hızla atıyordu. Gözlerini ondan ayırmadı ama Janet hiç kıpırdamıyordu. Kız, muhafız arkadaşlarından herhangi biri gibi soğukkanlıydı ve gerekirse bıçağı rahatlıkla kullanabileceğı bel-liydi.

Tanrım, bu nasıl bir rahibeydi böyle? Bıçağı biraz daha bas-tırdığı anda durdu. Ucu deri pantolonunu itiyordu. Belli ki bunu nasıl kullanması gerektiğini biliyordu.

“Ne demek istediğini anlatabildin,” dedi.

Janet şekilli kaşını kaldırdı. Kirpikleri gibi kaşları da yoğun ve koyu renkliydi. Mavi gözlerini kusursuz şekilde çevreliyor ve teniyle saçının açık rengine çarpıcı bir tezat oluşturunuyordu...

Ewen öfkelenerek toparlandı. Yine aynı şeyi yapıyordu. Detayları incelemek işinin bir parçasıydı ama kız hakkında bu tür detayları incelememesi lazımdı.

Bıçak, diye hatırlattı kendine.

“Öyle mi?” dedi Janet. “Nedense ben öyle olmadığını düşünüyorum. Senin gibi erkekler insanlara sadece kendi sahip olduk-larına bakarak saygı duyarlar. Senin durumunda da bu, fiziksel güç oluyor.” Ewen’a kanını kaynatacak bir bakış atıp ekledi, “Ki bu da sende bolca varmış gibi görünüyor.” Alaycı bir bakış atıp bıçağı biraz daha bastırdı. “Ama gördüğün gibi fiziksel güç her zaman yetmiyor.”

İşte yine aynı şey olmuştu! Ewen yabancı diller konusunda yetenekliydi ve ara sıra kızın aksanında bir şey fark ediyordu. Genellikle fazla belirgin değildi. Şu anda olduğu gibi kızınca belirginleşiyordu. İçinde bulundukları duruma bakılacak olursa, kızın uysal ve sakın rolünü bir kenara bıraktığı belliydi.

Janet’in gözlerine bakarak uzanıp bıçağı tuttuğı bileğini çevirdi ve kendinden uzaklaştırdı. Bu temas üzerine tüm bedeni

irkildi. Teninin bebeksi yumuşaklığı ve kemiklerinin zarıflığı onu şaşırttı ama bıçağı tutuşundan ne kadar kararlı olduğu anlaşılıyordu. Yavaşça elini -ve bıçağı- kaldırıp yan tarafa uzattı ve yeniden nefes aldı.

Ama kızı bırakmadı. Janet eyerin üzerinde tam ters tarafa dönmüş halde oturuyordu. Öfkeli gözlerle ve nefes alıp verirken kabaran göğüs kafesiyle ona bakıyordu. *Janet olsun!* Göğüs kafesini gerçekten düşünmemesi lazımdı çünkü kızı baştan ayağa örten siyah yün pelerine rağmen çıplak teninin çekici her bir noktasını hatırlıyordu ve bedeninin günahkâr bir yeri, uzanıp onu avuçlamak istemesine neden oluyordu.

Bir de diğer elinin durduğu yer vardı... Belki de bıçak tutan eli yerine onu kaldırmalıydı. Bıçak artık güvenli bir uzaklıkta olsa da dikkatini diğer elinden alamamıştı. Tek düşünebildiği, asıl istediği yerin çok yakınına bastıran o diğer eldi.

Janet aklından geçenleri okumuşçasına kızarıp elini baldırından çekti. Bir yandan da kamayı tuttuğu elini sıktı. Ewen gizli bıçak taşıyan -genellikle kollarının altında- birçok savaşçı biliyordu ama bir kadının bunu yaptığına ilk kez tanık oluyordu.

Senin gibi erkekler. Janet genellemesinde haklı mıydı? Ewen öyle olduğunu düşünmek istemiyordu ama kız onu bir kez daha şaşırtmayı başarmıştı. Ewen onu küçümsemişti çünkü o bir kadındı. Rahibe olduğunu söylemesine gerek bile yoktu.

En son ne zaman birilerinin bir bıçağı ona zarar verebilecek kadar yaklaştırabildiğini hatırlamıyordu. Bunu muhtemelen Yılan yapmıştı. Lachlan MacRuairi, savaş adını sessiz ve ölümcül darbeleri sayesinde almıştı. Bir seferinde eğitimde ona gizlice yaklaşmış ve bıçağını boynuna yaslamayı başarmıştı.

Belli ki Janet da eğitimliydi. Ama yakın zamanda dağılan Tapınak Şövalyeleri birliklerine rahibeleri almaya karar vermiş olamazdı. Bunu manastırda da öğrenemezdi.

“Bunu yapmayı nereden öğrendin?”

Janet ona sinirle baktı. “Kardeşimin eşinden.”

Ewen kaşlarını çatı. Böyle bir cevap beklemiyordu. Başka bir kadından mı yani? “Sıra dışı bir ailen var. Yoksa İtalya’da tüm kızlara nakış işlemenin dışında bıçak kullanmayı da mı öğretiyorlar?”

Ewen ona yakından baktığı için bakışlarındaki kıvılcımı gördü. Aklından bir şey geçmiş gibiydi ama sonra dudağında bir gülümseme belirdi. “Bu bir şaka mıydı, *mösyö*?”

Ewen şaşırsa da öyle olduğunu fark etti. Bu, MacLean’a ya da MacKay’e yapacağı alaycı şakalardan biriydi. Normalde kadınlara şaka yapmazdı. Hatta en son ne zaman bir kadınla bu kadar uzun süre konuştuğunu bile hatırlayamıyordu. Lanet olsun, bu uzun zamandır birileriyle yaptığı en uzun konuşmaydı.

Kıza dikkatle bakıp buna bir anlam vermeye çalıştığı sırada Janet elini işaret etti.

“Bileğimi bırakırsan bıçağı olması gerektiği yere koyarım.”

Ewen sıcak demiri bırakırmış gibi dikkatliydi. Janet bıçağı çizmesine yerleştirirken onu dikkatle izledi. Bıçağın sapına kıl testere ile kazınmış süsü fark edince onu durdurdu. “Bakabilir miyim?”

Janet kısa süreliğine de olsa tereddüt etti ve ardından bıçağı ona verdi. Boynuzdan yapılmış sapın üzerindeki ince süslerin bir benzerini daha önce de görmüştü. Tasarım İskandinav işiydi ama bıçağın Almanya’dan geldiğini ve fazla iyi olduğunu düşündü. Muhtemelen önemli bir adamın büyük yemek bıçağıyken, bir kadın için uygun boyutlardaki bir silaha çevrilmişti. “Bunu nereden aldın?”

“Kardeşimin eşinden.” Elini uzattı ve Ewen da bıçağı geri verdi. Çizmesinin üst kısmındaki özel yapılmış kına bıçağı yerleştirince omuzlarının rahatladığını fark etti. “Ailesi İskandinavdı.”

Bu yeterli bir açıklamaydı ama hâlâ Ewen'ın kafasına takılan bir şey vardı. Bunun bir benzerini daha önce de gördüğünden emindi. "Adı neydi?"

Janet güldü. "Onu tanıyacağını sanmıyorum. Çok fazla İtalyan kadın tanır mısın?" Bir cevap beklerken sustu ama Ewen cevap vermeyince devam etti, "Ailesi yıllar önce köyümüze gelmiş. Bıçak, büyükbabasından babasına geçmiş."

"O da sana mı verdi?"

"Evet."

"Onun için çok önemli olmalısın. Bu sıra dışı bir bıçak."

Janet'ın yüzünde hüzünlü bir ifade belirdi. "Öyleydim. O da benim için öyleydi."

"Onu özlüyor musun?"

"Evet."

"Ama yakında eve döneceksin, değil mi?"

Ewen ona kendini iyi hissettirmeye çalışıyor olsa da sözlerinin ters etki yarattığını fark etti. Janet bunu umursamıyormuş gibi omuzlarını silkse de genç adam umursadığını anlamıştı. "Belki savaş bitince."

"Ama bu senin savaşın değil. Kendine ait olmayan bir ülkenin sorunlarına neden dahil oluyorsun?"

"Bunun için sebeplerim var." Ön tarafa bakmak için ona arkasını döndü. "Devam etmemiz gerekmiyor mu? Yağmur başlamadan Roxburgh'a ulaşmak isteriz sanırım."

Ewen mesajı anlayıp dizginleri eline aldı ve at harekete geçti. Janet haklıydı. Çok yavaş ilerliyorlardı. Ama gittikleri yön konusunda yanılıyordu. "Roxburgh'a gitmiyoruz. Berwick yolunda, Tweed'in kuzeyinde kalacağız. Orası daha güvenli."

Bu sözler Janet'ın telaşla arkasına dönmesine neden oldu. "Hayır! Olmaz. Roxburgh'a gitmemiz lazım!"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM



Ewen Lamont onu kötü etkiliyordu. Belli ki Janet'ın hitabet yeteneği onu terk etmişti ve aklına gelen her şeyi onun gibi söyleyiveriyordu. Önce hiç düşünmeden kardeşinin eşinden bahsetmiş sonra da bıçakla bir felaketin eşiğinden dönmüştü. Şimdiyse adamın nehri geçme planıyla ilgili söylediklerine karşı abartılı tepkiler veriyordu.

Çelik mavisi gözlerin kendisine odaklanmasından anladığı kadarıyla adamın soruları vardı. Ona bıçak çekmemeliydi ama gururu incinmişti ve kendini koruyabileceğini kanıtlamak istemişti. Bunu yaparken de şüphelenmesine neden olmuştu. Rahibeler bu şekilde silah kullanamazlardı. Çoğu kadın bunu yapamazdı. Ama erkek kardeşinin eşi başka kadınlara benzemezdi.

Adaların leydisi Christina MacRuairi, Batı İskoçya'nın en büyük lordluklarından birinin vârisiydi ve insanlar ona saygı duyardı. Kardeşi bundan hiç hoşlanmazdı. Christina, kendini korumayı korsan bir pislik olan kardeşinden yani ünü her yere yayılmış olan Lachlan MacRuairi'den öğrenmişti.

Duncan'ın adamlarından biri sarhoşken Janet'ın üzerine gidince Christina bu yetenekleri ona da öğretmişti. Eğer Christina onu kurtarmaya gelmeseydi adam amacında başarılı olabilirdi. Christina'nın saldırganın bacağının arkasına bıraktığı kesik adamın ömür boyu topallamasına neden olacaktı ama bu, kar-

deşi Duncan'ın verdiği cezanın yanında bir hiçti. Janet izlemek zorunda kaldığı zalim kırbaç cezasını hatırlayınca ürperdi.

Duncan, klanları için pek çok açıdan ağabeyi Gartnait'den daha iyi bir liderdi. Ewen Lamont gibi Duncan da eğlence seven kardeşinin sahip olmadığı sert bir otoriteye ve boyun eğmez bir tavra sahipti. Ama artık iki erkek kardeşi de gittiğinden kontrol, Kral Edward'ın otoritesinde olan sekiz yaşındaki yeğeni Donald'ın sorumluluğundaydı.

Savaş ailesinin çoğunu ondan almıştı. Geçen yıl İngiltere'ye döndüğünde Duncan'ın Ryan Gölü'ndeki ölümünü haber almıştı. Güçlü Mar ailesinden geriye kalan sadece kendisi, Mary ve Donald'dı.

Yapmak isteyeceği son şey, Lamont'u gerçek kimliğinden şüphelendirmektir. Marlı Janet'in hayatta olduğu öğrenilirse hem işini yapma şansı kısıtlanır hem de güvenliği tehlikeye girerdi. Kral Edward zaten ikiz kardeşini kontrol altına almıştı. Onu da ele geçirmek çok hoşuna giderdi.

Hayır, Marlı Janet'in ölmüş olması -zaten üç buçuk yıl önce kardeşini İngiltere'den gizlice kaçırma girişimi başarısızlıkla sonlandığında balıkçı ile oğlu onu nehirde bulmasa öyle olacaktı- daha iyi olurdu.

İngiltere'ye elini kolunu sallayarak girip Mary'yi Edward'ın burnunun dibinden kaçırabileceğini mi sanmıştı gerçekten? Sorun şuydu ki bunu yapabileceğini sanmıştı. Duncan, işleri berbat edeceğine dair onu uyarsa da bu uyarıları dinlemek istememişti. Daha iyi bir fırsat yakalamayı beklemek istememişti. 'Hayır' cevabını duymak istememişti.

Bu yüzden Christina'ya gidip onu adamlarından bazılarını kendisine vermesi konusunda ikna etmiş ve kendi başına kardeşinin peşinden gitmişti. Ama bir şeyler ters tepmişti. Ya da hiçbir şeyin yolunda gitmediği de söylenebilirdi. Christina'nın

adamları tespit edilmiş, Mary, oğlu David, Janet ve sadık yardımcıları Cailin kendilerini bir çarpışmanın içinde bulmuşlardı. Janet, Cailin'in köprüden geçtiği sırada atılan ok nedeniyle yere düştüğü anı hiç unutamayacaktı. Ona yardım etmeye çalışmıştı ama birden tüm dünya bir patlamayla sarsılıp aydınlanmıştı. Bu, hayatında duyduğu en korkunç sestti.

Janet köprü alevler içinde kaldıktan sonrasını pek hatırlamıyordu. Bir gün sonra etrafında rahibelerle bir manastırda uyanmış, ölüp cennete gittiğini düşünmüştü. Babası ve kardeşinin onu sık sık tehdit ettiği bu alternatif o anda çok rahatlatıcı gelmişti.

Başta kafası karışmış, korkmuş ve hiçbir şey hatırlayamamıştı. O yüzden rahibelerden biri onu da kendilerinden zannedince -o sırada üzerinde olan kıyafet düşünülünce bu çok da şaşırtıcı değildi- itiraz etmemişti. Birkaç gün sonra hafızası yerine gelmişti ama o zamana kadar balıkçıların onu götürdüğü manastırın başrahibesi, buldukları 'rahibe' ile İngilizlerin peşinde olduğu İskoç leydi arasında bir bağ olduğunu tahmin etmişti.

Daha sonraları kendisine babasından daha çok babalık yapmış olan Cailin'in, Christina'nın adamlarının çoğuyla birlikte öldüğünü, Mary'nin hapse atılmaktan son anda kurtulduğunu ve David'in de ondan bir kez daha alındığını öğrendi.

Bunların hepsi onun yüzündendi.

Başrahibe, Janet'ı korumak ve iyileşmesi için bir grup hacı ile birlikte İngiltere'den İtalya'ya göndermek gibi bir risk almıştı. On yıl önce Berwick yağmalandığında, henüz Tanrı'ya adanmamış olan başrahibenin kocasının da İngiltere Kralı I. Edward'ın katlettiği binlerce kişiden biri olmasının bunda etkisi vardı.

Janet, İtalya'ya doğru yola çıktığında İskoçlar için ulak olması planı yapıldı. Böylece "Rahibe Genna" doğdu. Gerçek kimliğini sadece üç kişi biliyordu: Başrahibe, St. Andrews Piskoposu ve daha sonra da -Lamberton şahsen söyleme fırsatı bulmuştu-

Robert Bruce. İkiz kız kardeşi Mary bile hayatta olduğunu bilmiyordu.

Hepsi için böylesi daha güvenliydi. Yaptıklarıyla kız kardeşini yeterince incitmişti. Marlı Janet'in hayatta olduğu ve İngilizlere ihanet ettiği öğrenilirse Mary'yi daha fazla riske atmak istemiyordu.

O korkunç geceden kalan yara izlerinden utanmıyordu. Aynı şeyi bu yara izlerine neden olan hareketleri için de söylemek isterdi ama artık çevresindeki herkes için her şeyin en iyisini bildiğini sanan düşüncesiz kız değildi. Hayır cevabını kabul etmeyen o küçük kız değildi.

Dudağını ısırды. Pekâlâ, belki de bu konuda değişmemiş olabilirdi ama en azından başkalarını sorunlarına bulaştırmıyordu. Genellikle. Rahibe Marguerite ile olanlar çok kötüydü. Janet yalnız olmasının daha iyi olacağını biliyordu. Onun yanında olan insanlara kader gülmüyordu. Bu da rahibe olmaya karar vermesinin nedenlerinden biriydi.

Ewen Lamont güvenilir bir adama benzese de kimliğini ona açıklamayı göze alamazdı. Yaptığı şey çok önemliydi.

Ama belli ki adam onunla aynı fikirde değildi. Bir kadının ait olduğu yer hakkındaki hisleri içine dert olmuştu. Onu kendisiyle eşit gören bir adama rastlasa Tanrı'ya adanma planlarını bir kenara bırakıp evlenirdi! Ama uçmak için kanatları olmasını dilemek bile bundan daha gerçekçi olurdu. Kardeşinin güçlü eşi bile bunu başaramamıştı. Christina ve Duncan'ın odalarına gitmeden önce saatlerce tartıştıklarını hâlâ hatırlıyordu.

Hayır, Janet seçtiği yoldan memnundu. Evlilik, mücadele ya da kölelik demekti. Bu zincirlerden kaçtığı için gayet memnundu.

Bunu neden düşünüyordu ki? Aklındaki tek şey Roxburgh'du. Otoriter Highlandli planlarına yeterince karışmıştı.

Dikkatli ve çelik mavisi gözleri rahatsız edici bir tavırla onu inceliyordu. Fazla heyecanlanarak bir şeyler belli ettiğini biliyordu. Bu kez sakın bir şekilde açıklamaya çalıştı. "İngilizler köprüleri izliyorlar. Geçmeye çalışmak güvenli olmaz."

Ürpermesine engel olamadı. Bu bir bahane değildi. Kız kardeşiyle birlikte olduğu o geceden beri köprülerden nefret ediyordu.

"Ana köprülerden birini kullanmayacağız. İngilizlerin izlemeyeceği bir yer biliyorum." Gözlerine baktı. Bu da Janet'in rahatsız olduğu hareketlerinden biriydi. "Roxburgh'a gitmek için neden o kadar isteklisin?"

Janet, az önceki heyecanına bir kez daha lanet etti. Roxburgh'da kısa süreliğine durmak için -zamanı geldiğinde- onu kibarca ikna etmek istiyordu. Ama adamın rotayı değiştirebileceğini hesaba katmamıştı.

İşyle ilgili düşüncesini duyduktan sonra bundan bahsetmesinin daha doğru olacağını düşündü. Bunun yerine utanmış gibi konuştu. "Köyde görmek istediğim bir tüccar var."

"Ne için?"

Hâlâ sırtında olan iri deri çantayı çözüp içinden küçük bir bohça çıkardı. "Bunlar için." Koklayabilmesi için bunları adamın burnuna doğru uzattı.

"Bunlar ne?"

"Bal ve baharatla kızartılmış kestane. En sevdiklerimden. Diğer rahibelere de götüreceğime söz verdim."

Bakışlarının yoğunluğundan kaçmamaya çalışsa da Ewen aldatıldığının farkındaymış gibiydi. "Piskopos için başka bir görevin daha olmadığından emin misin?"

Yanaklarındaki sıcaklığın dışarıdan belli olmamasını umdu. "Daha önce sana çok şüpheli olduğunu söyleyen oldu mu?"

“Daha önce sana rahibelerin yalan söylememesi gerektiğini söyleyen oldu mu?”

Janet başını dikleştirdi. “Bu yalan değil. Kestaneleri çok severim.”

“O zaman piskoposa kendi işlerini yaptığı sırada bunları da almasını söylersin. Roxburgh’a gitmiyoruz. Orası İngiliz kaynı-yordur. Fark etmemiş olabilirsin ama savaşın tam ortasındayız.”

Bu alaycı sözler Janet’in tüylerini ürpertti ama işinden bir kez daha bahsetmek istemiyordu. Ewen yeterince şüphelenmişti ve adam onu bir daha sinirlendirirse ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Bu yüzden dilini ısırıp sustu ama pes etmemişti. Piskopos, kaledeki önemli bir muhbirden haber almış, Janet’tan da onunla iletişim kurmasını istemişti. Kimseye güvenmiyordu. İnatçı Highlandliyi –tanıdığı tüm Highlandliler böyleydi– bir kez daha düşünmesi konusunda ikna etmesi lazımdı ve bunu, adam kestirme yolu bulmadan önce yapması gerekiyordu.

Ewen yolunda gitmeyen bir şey olduğunu düşündü. Kız çok sessizdi. Çok çabuk pes etmişti. Bir ayda kazandığı paranın yarısına iddiaya girerdi ki kız, aklından bir plan yapıyordu. Lanet olsun, imkânı olsa tüm parasını bile yatırabilirdi. Ama o, babası değildi ve o lanet kaleyi bitirmek için kazandığı her bir kuruşa ihtiyacı vardı.

Kızın başka bir gizli bıçağı daha olmamasını umuyordu. Yağmur başladığı için dikkatini önlerindeki ormana vermesi lazımdı. Kaygan çamur ve engebeli zemin yeterince kötüydü ama üzerlerine çöken yoğun sis de kafasını karıştırıyordu. Yağmur hızlandıkça kızın göğsüne daha çok sokulması da işini zorlaştırı-yordu. Saatlerdir kalçası kendisine yaslı olduğu için muhtemelen testisleri şimdiye karar masmavi kesilmişti.

Kız abartılı bir şekilde titredi. Onu suçlamıyordu. Nisan ayı olsa da adeta kıştan kalma bir gündü. “Fırtınayı beklerken bir yerlerde duramaz mıyız lütfen?”

Ewen suçluluk hissetti. Saatlerdir at sırtındaydılar. Yağmur ve soğuk yüzünden muhtemelen çok yorulmuştu. "Nehri geçer geçmez duracağız."

"Ne zaman?"

"Nehri geçince."

Kız omuzlarının üzerinden ona baktı. Pelerini başına örtmüştü ama solgun yüzünden yağmur damlaları süzülüyordu. Kirpikleri ağlamış gibi ıslanıp birbirine yapışmıştı. Bir kez daha suçlu hissetti. O sadece bir kadındı. Kadınlar hassas canlılardı. Söz konusu olan kişi Genna olunca bunu kendine hatırlatması gerekmişti. Kendini böyle bir tehlikeye atmak istemesine neden olan şey neydi ki?

"Bildiğini sanıyordum..."

Ewen lafını kesti. "Nerede olduğumuzu tam olarak biliyorum." Biliyor sayılırdı. Nehirdeki geçide kısa süre sonra ulaşacak olmalıydılar. Kaçırmış olamazdı. Sadece yağmurdan dolayı etrafı tanıyamamıştı. Kaybolmamıştı.

"Sadece sis yüzünden zor olabileceğini..."

"Lanet olsun kaybolmadık!"

Janet derin bir nefes alıp geri çekildi. "Yön bulma yeteneğini sorgulamak istemedim. Tabii ki kaybolmadık." Ewen bir an için duyduklarından memnun olacaktı ki Janet ekledi, "Yani öyle diyorsan, öyledir..."

Ewen suçluluk hissini bir kenara itip etrafına bakarak doğru yolda olduklarına dair bir işaret aradı. Dine adanmış kadınların bu kadar kafa karıştırıcı olmaması lazımdı. Uysal ve sakin olmaları gerekmiyor muydu?

Ağaçların arasında yirmi dakika daha dolandı. Yağmur hızlanmıştı ve rüzgâr... Rüzgâr Kuzey Denizi'nden esiyor gibiydi. Kemiklerine işlediğini söylemek, onu hafife almak olurdu.

Sonunda gördü. Aradığı boşluğu gördü. "İşte orada," dedi sanki az önce bundan şüpheliymiş gibi.

Atı nehir kıyısına yaklaştırdı ama onu karşılayan manzara, görmeyi umduğu bir manzara değildi.

Janet'in soğuktan buz kesen yüzündeki kan çekildi. "Buradan geçmemizi bekliyor olamazsın!"

Korkmuş numarası yapmasına gerek yoktu. Sözlerinde gayet ciddiydi. Tweed Nehri'nin altı metre genişliğindeki uzantısına bakınca midesi fırtınadaki bir tekne gibi altüst oldu. Nehrin normalde ağır ağır akan suyu, yağmur ve fırtına yüzünden coşkuyla çağılıyordu.

Dalgalar -dalgalar!- karşılıklı kıyıların arasında eğreti bir köprü görevi görmesi için yerleştirilmiş üç ağacın neredeyse üzerinden geçiyordu. Nehrin gücüne karşı bu ağaçlar ne kadar ayakta kalabilirdi ki?

Janet korkuyla başını salladı. "Yapamam."

Ewen onunla kibarca -daha önce hiç olmadığı kadar kibardı- konuştu. "Bizi taşır."

Attan inip ona da yardım etmek için elini uzattı. Janet elini ona verdi. Öne doğru eğildiğinde Ewen belinden tutup onu yavaşça yere indirdi. Nefesinin kesilmesi için bir neden yoktu. Daha önce de attan inmesine defalarca kez yardım edilmişti. Ama bir erkeğin beline koyduğu ellerini, başparmağının kaburgasına yaptığı yumuşak baskıyı ya da dengesini korumak için tutunduğu kolunun gücünü daha önce hiç fark etmemişti.

Ve başka birinin kokusunu içine çekmeyi daha önce hiç bu kadar istememişti. Ewen deri, yağmur ve orman kokuyordu ama

aynı zamanda ılık ve inkâr edilemez derecede erkeksi bir kokusu vardı.

Birbirlerine bir süre baktılar ve Janet onun da bunu hissettiğini fark etti. Ewen bakışlarını kaçırıp kızı dizlerini titretecek kadar hızlı bir şekilde yere bıraktı.

Bu tepkiden kafası karışan ve biraz da utanan Janet, yakındaki bir ağaca atı bağlayıp 'köprüyü' incelemeye giden Ewen'dan gözlerini kaçırdı. Ağaçların sağlam olup olmadığını anlamak için birkaçını ittiğini ve çamurlu zemini botuyla kontrol ettiğini gördü. Her zamanki gibi ifadesinden bir şey anlamak imkânsızdı. Dudaklarını sımsıkı kapatmıştı ve Janet her zamankinden daha sıkı olduklarını görebiliyordu.

Atı almak için Janet'in bir ağacın altında beklediği yere döndü. "İyi görünüyor. Önce atı geçirip sonra seni almaya geleceğim."

Janet'in göğüs kafesi daralıyor, kalp atışları iyice hızlanıyordu. Ewen'a bakıp başını salladı. "Yapamam. Ben köprüleri se-sevmem. Lütfen, başka bir yoldan gidemez miyiz?"

Ewen'ın cesaret veren gülümsemesi içine az da olsa su serpti. Ama az sonra gördüklerinin ardından hiç kimse geçmesi için onu zorlayamazdı. İri bir dalga, suyun ağaçların üzerini aşmasına neden oldu. O kadar kuvvetliydi ki her yer sarsıldı.

Ewen atı -o da Janet kadar isteksiz görünüyordu- götürmeye başladığı anda Janet onu durdurdu. "Lütfen bir kez daha düşün. Dalgalar çok güçlü. Ağaçlar yosunla kaplı ve kaygan. Düşmemek elde değil ve ben yüzme bilmiyorum. Sabaha kadar kalabileceğimiz bir yer yok mu? Belki o zamana kadar yağmur durur ve sular sakinleşir."

Bu sözleri desteklemek istercesine köprünün üzerinden bir dalga daha geçip suları havaya püskürttü.

Janet çığlık atarak ona döndü. "Lütfen," dedi gözlerinin içine yalvarırcasına bakarak.

Ewen da ona baktı. "Gerçekten korkuyor musun?"

Sesinde tuhaf bir tını vardı. Paniğini bir an için bastıran ve tüm bedenine bir sıcaklık yayılmasına neden olan bir sestir bu.

Janet başını salladı. Yüzleri birbirine çok yakındı.

Birkaç santimetre kalmıştı. Nefesi kesildi. Ne yaptığını ancak o an anlayabildi. Ewen'ın kolunu sıkıca tutmuş, bedenini ona yaslamıştı. Birbirlerine çok yakınlardı. Göğüs göğüse... Göğüs kafesinin ve bacaklarının tüm kıvrımlarıyla birlikte başka bir şey daha hissediyordu. Dudaklarını kurutan, kalbini hızlandıran ve aynı anda midesinin kasılmasına neden olan bir şeydi bu.

Aman Tanrım.

Şaşkınlıktan aklı başından gitmişti. Bedenindeki tüm sinirler bir akıma tutulmuş gibiydi. Nefes almak için dudaklarını araladı ama Ewen'ın gözlerine bakınca boğazından sadece boğuk bir ses çıktı.

Tanrım! Yağmura ve soğuğa rağmen bedeni ısındı.

Ewen'ın arzusunun kanıtını hissetmemiş olsaydı bile o anda gözlerinden bunu anlayabilirdi. Janet'ı istiyordu ve genç kadın da bu isteğin şiddetini parmak uçlarında hissediyor, tanıdık olmayan bu hisle ürperiyordu. Kalbi çok hızlanmış, nefesi kesilmiş ve tüm bedeni ağırlaşmıştı.

Hareket edemiyordu. Anlayamadığı bir şeye yakalanmıştı ve buna karşı koyamıyordu. Karşı koymak istemiyordu.

Ewen'ın bakışları dudaklarına indiği sırada ne yapacağını anladı. Adam son anda ikisi için de mantıklı olanı yapmaya karar vermese ona izin verebilirdi.

Ewen çenesini sıktı ve çenesinin altındaki küçük kas atmaya başladı. Bakışlarını ondan uzaklaştırdı.

Janet ellerinin düşmesine izin verdi. Elleri turtanın üzerindeyken aşçıya yakalanan ve olay yerinden uzaklaşmak isteyen bir çocuk gibi aniden geri çekildi.

Neler olduğunu anlayamıyordu. Daha önce bir erkeği bu şekilde ikna etmek bir yana, hiçbir erkeğe bu kadar özgür bir şekilde dokunmamıştı.

Ewen'in sesi normalden daha sert geliyordu. "Trows'un yakınlarda geceyi geçirebileceğimiz bir han var."

Janet rahatladığını gizleyemedi. "Teşekkür ederim."

Throws! Birden bunun ne anlama geldiğini fark etti. Sadece köprüden geçmekten kurtulmamıştı. Aynı zamanda farkında olmadan Roxburgh'a gitmenin de bir yolunu bulmuştu. Trows, Roxburgh'a çok yakındı.

Ewen ona sert bir bakış attı ve Janet bir kez daha aklından geçenleri hissediyor olabileceğinden şüphelendi. "Bu şekilde gidemeyiz. Yalnız seyahat eden bir rahibe ile bir savaşçı çok dikkat çeker."

İlk kez mantıklı bir şey söylediğinden, ona eşlik etmek için ısrar ettiğinde kendisinin de aynı şeyden bahsettiğini hatırlamadı. "Ne öneriyorsun?"

"Ben zırhlarımın bir kısmını çıkaracağım. Sen de duvağını ve beyaz omuz örtünü çıkar."

Janet, genç adamın ne demek istediğini anlayınca gözlerini irileştirdi. "Evli gibi mi davranacağız?"

Bu fikir onu neden rahibe taklidi yapmaktan daha çok korkutmuştu? Günahlarına bakılacak olursa rahibe taklidi yapmak kesinlikle daha kötüydü.

"Başka bir teklifin var mı?"

"Sığınabileceğimiz başka bir yer yok mu? Bir mağara? Terk edilmiş bir kulübe? Bir baraka?"

"Var, nehrin diğer tarafında." Bir diğer dalga yaklaşırken köprüyü işaret etti. "Sana kalmış."

Karar ortadaydı. Tereddüt etmesi için bir neden yoktu ama bundan emin olamıyordu. Onun eşiymiş gibi davranma fikri neden en az köprü fikri kadar korkutuyordu? “Han.”

Ewen başını sert bir şekilde salladı. “İhtiyaçlarını giderip üzerindeki çıkarman için bir dakika uzaklaşıyorum.” Kız kardeşini kurtarmaya çalıştığı gecedan beri boynunda olan ahşap hacı gösterdi. “Şunu da sakla.”

Janet yalnız kaldığı için minnettardı. En acil ihtiyacını giderdi. Yağmurdan dolayı her şeyi ıslak olduğundan zorlansa da duvağı ile omuz örtüsünü çıkardı. Ewen kendisine eşlik etme konusunda ısrar etmese şimdi manastırda sıcak ve kuru olacağını düşünmeden edemedi. İş bitince, pelerinini yeniden omzuna sarıp eşyalarını çantasına doldurdu. Üzerinden çıkardığı parçalar olmadan kendini... savunmasız hissediyordu.

Neye karşı savunmasız?

Janet, genç adam ona döndüğü sırada boynundaki hacı hâlâ üzerinde olan sade, siyah elbisesinin altına doğru itiyordu.

Tanrım...

Midesi kasıldı. Korkutucu başlığı çıkarmıştı ve yüzünü ilk kez tam anlamıyla görüyordu.

Yanılmıştı. Ewen sadece yakışıklı değildi. Aşırı derecede yakışıklıydı. Koyu renk saçları ve mavi gözleriyle içindeki tüm kadınsı içgüdüleri uyandıracak kadar yoğun bir yakışıklılıktı bu. Dudakları... çenesi... gözleri...

Gençken bile hiç yapmadığı şekilde derin bir iç çekti. Böyle davranmak için tam da uygun zamandı!

Saçı, ıslak yığınlar halinde alnına dökülüyordu. Sakalı birkaç gündür tıraş edilmemişti ve yüzünden yağmur suları damlıyordu, tüm bunlar çekiciliğini daha da artırıyordu. Janet göğüs kafesinde bir şeylerin sıkıştığını hissediyordu.

Bunu fark etmek onu dehşete düşürdü. Neden böyle davrandığını ve adamın en başından beri neden onu böyle huzursuz ettiğini biliyordu.

Yüce Tanrım, ondan etkilenmişti!

Janet avcıyı o anda görmüş bir yaban tavşanı gibi içgüdüsel olarak kaçmak istedi. Onu istediği şey için ikna etmiş olabilirdi ama köprüyü geçmek, onunla bir gece geçirmekten daha az tehlikeliydi.

BEŞİNCİ BÖLÜM



Hancı kapıyı açtığında Ewen, Janet'ın nehri geçmemek için kendisini ikna etmesine izin vermenin ne kadar büyük bir hata olduğunu anlamıştı.

İkinci kattaki odayı incelemesi çok uzun sürmedi çünkü oda, duvarın dibine itilmiş tek bir yatağın sığacağı büyüklükteydi. İçeride küçük bir masa ve ahşap bir taburenin dışında hiçbir şey yoktu. Hiçbir şeye yer yoktu.

Telaştan birden göğsüne yumruk yemiş gibi hissetti. Burada kalmaları mümkün değildi. Tanrım, birbirlerinin üzerine çıkarlardı!

Tam başka bir oda –daha büyüğü– olup olmadığını soracaktı ki tombul ve anaç hancı gururlu bir gülümsemeyle ona döndü. “Burası en büyük odamız ve sanırım en iyisi. Şu pencereden doğrudan bahçeyi görebilirsiniz,” dedi neşeyle yatağın üzerindeki panjuru işaret ederek. “Çatı sağlamdır. Sorun yaşatmaz. Çatımız sazlıktan olduğu için şömine yakamıyoruz ama aşağıdaki kordorda yanan şömine sayesinde oda ılık ve rahattır. Islak eşyalarınızı vererseniz, aşağıdaki şöminenin yanına asarım. Sabaha kadar kurumuş olurlar.”

Ne Ewen ne de Janet ne diyeceğini bilemiyordu. Ewen için bu normal bir durumdu ama tatlı dilli rahibe için aynısının geçerli olmadığını tahmin ediyordu.

Hancı elindeki örtüleri yatağın üzerine bıraktı. Sonra da Janet'a dönüp göz kırparak yatağa anlamlı bir bakış attı. "Başka bir battaniyeye daha ihtiyacın olursa haber ver. Ama eşin iriyarı bir adam. Seni sıcacık tutacaktır."

Janet'ın rengi daha da soldu ve gözleri öyle bir açıldı ki Ewen da o anda aynı şeyleri hissetmiyor olsa gülebilirdi. Kaygılanmak yetersiz bir tanım olurdu. Bu minicik yer, adeta işkence odasına dönüşmüştü.

Hancıya yardımları için teşekkür edip doğrudan merdivenlerden inmek istedi ama bu, ilgiyi üzerlerine çekmesi anlamına gelirdi. Şu ana kadar her şey yolunda gitmişti ve birilerinin dikkatini çekmemişlerdi. Bunu bozmak istemiyordu.

Ayrıca bir yanı Janet'ın haklı olduğunu biliyordu: Fırtınada köprüden geçmeye çalışmak tehlikeli olurdu. İkisi de üşüyordu ve deli gibi ıslanmışlardı. Kendilerine derme çatma bir barınak yapabilirdi ama bu çok uzun sürerdi. Ayrıca soğuk ve yağmurlu gece boyunca işkence olurdu. Burada geçirecekleri gece de başka anlamda uzun bir işkence olacaktı ama en azından kız ısınıp kuruyacaktı. Onun titrediğini görmeye daha fazla dayanamayacaktı. Bu ona kendini... tuhaf hissettiriyordu. Titrememesi için elinden gelen her şeyi yapabileceğini hissediyordu.

Gergin bir şekilde korkudan donup kalan 'eşinin' yerine konuştu.

"Bu oda işimizi görür," dedi kısa ve öz bir şekilde. İngilizce konuşuyordu. Sınır kasabalarındaki sıradan insanlar bu dili konuşurlardı. Janet'ın da İngilizceyi çok güzel konuşabildiğini - yoğun bir aksanla bile olsa- görünce şaşırdı. Şu ana kadar bunu kendisine söylememişti. Bu kız sürprizlerle doluydu.

Yaşlı kadının yüzü düşünce yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu fark etti. Ama Janet hemen durumu düzeltmeye çalıştı. "Fırtınadan korunmak için kusursuz bir sığınak," dedi hancıya

minnet dolu bir gülümsemeyle bakarak. "Eminim çok rahat edeceğiz." Neşeyle verdiği nefes Ewen'ın etkilenmemesi gereken bir yerlerini etkiliyordu. "Bu yastık kuştüyü mü?"

Hancı gülümsedi. "Evet, leydim."

"Ne kadar güzel! Başımı yasladığım anda uyuyacağım. Korkarım..." Ewen, tereddütlü konuşmasını fark eden tek kişinin kendisi olmasını umuyordu. "Kocam sabah beni yataktan zorla kaldırmak zorunda kalacak. Ama önümüzde uzun bir yolumuz var."

Son derece yumuşayan hancı, Janet'ın kolunu genç bir kızmış gibi okşadı. "Nereye gittiğinizi söylemişsiniz?"

"Söylememiştik," dedi Ewen.

Janet ona sert bir bakış atıp eşinin davranışı için özür dilercesine hancıya bakıp gözlerini devirdi. "Annem çok hasta," dedi kısık bir sesle. "Londra'ya zamanında ulaşabilmeyi umuyorum."

"Zavallı çocuk," dedi hancı kolunu bir kez daha okşayarak. "Londra'ya kadar mı gideceksiniz. Ama sen..."

"Flamanım, madam," dedi Janet. Birileri İtalyan rahibenin peşine düşebilir diye düşündüklerinden dikkatli olmaya karar vermişlerdi. "Babam tüccar."

Ewen, kızın bu konuda iyi olduğunu kabul etmeliydi. Bir rahibeye göre kesinlikle çok iyi yalan söylüyordu. Neredeyse kendi bile söylediklerine inanacaktı.

"Eşinizle nasıl tanıştınız?"

Janet'ın, *Bruce tahta geçip de bu sorunları yaratmadan önce* eşiyle şans eseri Berwick'te bir pazarda karşılaştıklarını anlatmasını on dakika kadar kapıda dikilerek bekledi. İki hafta boyunca kapısına yaban çiçekleri bırakacak türden biri gibi görüldüğünü düşünmese de hancı bu *romantizmden* çok etkilenmişti. Kadının takdir eden bakışları altında Ewen bir aptal gibi kızardı. Küçük cadının da öyle olmasını umduğuna şüphe yoktu.

Janet gayet doğaldı. şüphe çekmemek istiyorlardı ve o da bunu başarmıştı. Sonunda kadın yiyecek bir şeyler göndereceğini söyleyip onları yalnız bıraktı.

Kapıyı arkasından kapattığı anda endişe tüm gücüyle geri döndü. Odanın havası yoğunlaşmış gibiydi. Ani sessizlik, Ewen'a Janet'in hancıyı sırf bu anı geciktirmek için özellikle oyalamış olabileceğini düşündürdü.

Bu tuhaf ana son vermek için masaya doğru iki adım attı ve eyerin üzerine yerleştirdiği deri çantasını bıraktı. Omzundaki pelerini çıkardıktan sonra Janet'a baktı. Kız odanın diğer tarafındaki –ondan en çok bu kadar uzaklaşabilmişti– yatağın ucuna doğru gitmişti.

Ewen, kızın solgun yüzündeki ürkekliği görünce sessizce küfür etti. Ona bir kurtmuş gibi bakıyordu. Kendisi de leziz bir kuzuydu sanki... Daha da kötüsü genç adam bunun doğru olmasından şüphe ediyordu. Az önce Ewen'ın onu öpmeye çok yaklaştığını anlamış olmalıydı.

Ewen ne sanıyordu ki? Tanrı aşkına kız bir rahibeydi! Çok dindar bir adam değildi ama Hıristiyan dünyasındaki tüm kadın ve erkekler gibi kilise onun da hayatının bir parçasıydı. Çocukluğundan beri kutsal ve dokunulmaz olduğu için saygı duyması gerektiği öğretilen bir kadına karşı arzu duyması utanç vericiydi.

Ebedi ruhunun utancının dışında Bruce'un davasına –ve dolayısıyla kendi davasına– verebileceği zarar da ona dokunmaması için bir nedendi. Bruce, savaşını kazanmak için kilisenin desteğine ihtiyaç duyuyordu ve Ewen, klanının ayakta kalması için Bruce'a muhtaçtı. Kutsal değerlerden birini yok saydığı öğrenilirse Lamberton'ın tepkisinin ne olacağını hayal bile edemiyordu.

Ama bu kız, kesinlikle işini kolaylaştırmıyordu. Daha önce tanıştığı rahibeler gibi davranmıyordu. Onun da aynı şeyleri his-

settiğinden emin olmasa kesinlikle bunu yok saymak çok daha kolay olurdu.

Kızın titrediğini görünce dudaklarını sıktı. Başlığını başından indirmişti ve başına yapışmış olan altın rengi bukleler kurumaya başlamıştı. *Lanet olsun, yine mi saçları!* Kasıklarında bir kıpırtı hissedip bir kez daha küfür etmemek için kendini zor tuttu. “Kadının dediğini yapıp hastalanmadan şu kıyafetlerden kurtulmalısın.” Hancı gittiği için yeniden Fransızca konuşmaya başlamıştı.

Janet gözlerini kocaman açıp başını salladı. “Sorun yok. Burası ılık. Kısa süre içinde kururlar.”

“Saçmalama. Sen üzerini değiştirken arkamı dönerim. Böylece iffetin zarar görmez.”

Janet’in yanakları kıpkırmızı kesildi. Belli ki ses tonu hoşuna gitmemişti. “Endişelendiğim şey iffetim değil. Yanımda sadece iki elbise getirdim ve hatırlıyorsan askerler birini parçaladı.”

Ewen çantasını açıp fazladan bir tunik çıkardı. “Bunu giyebilirsin.” Kumaşın şeffaf oluşuna itiraz edeceğini düşündüğü için de ekledi, “Hancının yatak için getirdiği pelerini de üzerine sar.”

Rahat etme isteği baskın gelene kadar birkaç dakika itiraz etti. “Pekâlâ ama ben dön diyene kadar arkamı dönme.”

“Sen de aynısını yapacağına söz verirsən olur. Ben de üzerimi değiştireceğim.”

Kızın gülmemek için kendini zor tuttuğunu gördü. “Hancının yanında da böyle etkileyici davranmalıydın. Odayla ilgili pek de hoş olmayan o yorumundan sonra, İngilizler bizi aramaya gelirse seni seve seve ihbar edecektir. Ayrıca ona gideceğimiz yeri söylememek de neyin nesiydi? Bu tür soruları cevaplamazsan insanların şüphelenmesine neden olursun.”

Etkileyici mi? Daha önce kimseye böyle davranmamıştı. Ama Janet ile konuşmak farklıydı. Çok daha kolaydı. Neredeyse muhafızlardan biriyle konuşuyormuş gibiydi. Kabalığı ve sertliği onu rahatsız etmiyor görünüyordu.

“Aynısı senin için de geçerli mi? Bakmayacağına güvenebilir miyim?”

Janet kızardı. “Tabii ki.”

Ona baktı. Bakışlarındaki meydan okumaya engel olmadı ama Janet’in bir şey sakladığını biliyordu. Bir sorun vardı ve bunun ne olduğunu öğrenmek istiyordu.

“Değiştir,” dedi arkasını dönüp sert bir şekilde.

Daha önce sayısız kez kadınlarla aynı odadayken üzerini değiştirmişti ama hiç bu kadar acı verici şekilde durumun farkında olmamıştı. Birbirlerinden bir buçuk metre kadar uzak olsalar da kızın her bir hareketinin farkında olduğuna yemin edebilirdi. Islak kıyafetlerini hızlıca çıkarıp yerine temiz bir tunik ile pantolon giydi.

Ve sonra da bekledi. Kızın işi hiç bitmeyecekmiş gibiydi. Tam başını çeviriyordu ki...

“Bakıyor musun?”

Hemen geri döndü. “Hâlâ bitmedi mi?”

“Neredeyse bitmek üzere...”

Birkaç dakika sonra artık bitirmiş olacağını düşünerek omzundan arkaya baktı ve tuniği giymeden hemen önce kızın ince belini gördü.

İnlememek için kendine engel olmaya çalıştı ve hemen sertleşti. Arzu tüm bedeninde dolandı ve o acı veren his geri döndü. Lanet olsun bu kendi hatasıydı. Baktığı için böyle olmuştu.

Artık pürüzsüz, şekilli ve krem gibi göğüslerin yanında bir de pürüzsüz, şekilli ve krem gibi kalçasının hayali zihnindeydi. İşkence odasının duvarları biraz daha daralmış gibiydi.

Ama her yeri kusursuz değildi. Daha önce fark ettiği yara izlerini düşününce kaşlarını çattı. Kıl fanila ve kırbaç mı? Ewen öyle olduğunu sanmıyordu. Bunlar yanık izine benziyordu.

Kız artık sorularına yanıt vermiyordu.

“Dönebilirsin,” dedi Janet.

Ewen’in kaşları hâlâ çatıktı. “Sırtındaki yaralar nasıl oldu?”

Janet içgüdüsel olarak kasıldı. Bu utanç değil, bu konu açıldığında hissettiği doğal bir savunmaydı. Azalmış olsalar da yara izlerinin hâlâ belirgin olduğunu biliyordu. Ama nedense bu, onun için sorun değildi. Yaşananları hatırlatacak bir şeyler olmasını istiyordu. Amacının göstergesi orada olsun istiyordu. O günkü müdahalesinin köprüde neden olduğu şeyleri değiştiremezdi –ya da Cailin’i geri getiremezdi– ama bunun sonucunda iyi bir şeyler olduğunu hatırlayabilirdi.

Ewen’in patavatsız konuşma tarzına alışmış olmalıydı çünkü ne sorusu ne de sorarken takındığı kaba tavır onu şaşırtmadı. Janet çekingen biri olmadığı için şanslıydı.

Birden durdu. Gözlerini kıstı. Neden yara izlerini hatırlamıştı? “Baktın!”

Ewen özür dilemeden omuzlarını silkti. “İstemedim oldu. İşin çok uzun sürdü.”

“Bu bir bahane mi?”

“İstersen olabilir.”

Janet öfkelenmişti.

“Endişelenmene gerek yok,” dedi. “Daha önce yüzlerce kez gördüğüm şeyler.”

Janet’a kendini iyi hissettirmeye çalışıyorsa başarılı olamamıştı. Kız gözlerini öfkeyle açtı. “Yüzlerce kez mi?”

Ewen omuzlarını silkti ve nedense bu umursamaz tavrı Janet'i daha da öfkeliendirdi. Genç adamın kaç kadınla birlikte olduğunu da onlardan farksız olduğunu düşünmesini de önemsemeliydi ama bunu rahatlıkla söylemesi onu rahatsız etmişti.

"Kıyaslamak için bir sürü deneyimin olduğunu bilmek ne güzel."

"Sorumu cevaplamadın. Bu yara izleri nasıl oldu? Ayrıca bugün askerlere anlattıklarına başlamadan önce kırbaçtan ve kıl faniladan olmadığını bildiğimi söyleyeyim."

"Kıyaslayacak 'yüzlerce' yara izi de mi gördün?"

Ewen sırtıttı. Belli ki kızın rahatsızlığı hoşuna gitmişti. "Çok daha fazlasını gördüm."

"O halde uzun yıllardır savaşıyorsundur?"

"Evet. Şimdi yara izlerini anlat."

Janet dudaklarını büzdü. Ewen da aynı Duncan gibiydi, dikkatini dağıtmak mümkün değildi. Onu bir sorun veya problemle ilgili sorgularken kesinlikle dikkati dağılmazdı. Keşke Ewen Lamont ona kardeşini başka açılardan hatırlatsaydı. Ama bu adamın uyandırdığı hisler hiç de kardeşçe değildi.

Cevap almadan vazgeçmeyeceğini anlayınca ona doğruları söylemeye karar verdi. En azından bir kısmını... "Yıldırım düşen bir köprünün üzerindeydim. Tam olarak ne olduğunu hatırlamıyorum ama yangın çıktı ve ahşapların bazıları kırılıp sırtıma saplandı. Rahibeler bunları kaldırmak için ellerinden geleni yapmışlar ama ahşaplar sırtıma yapışmış."

Gözlerine sanki söylemediği bir şeyler olduğunu bilirmiş gibi bakıyordu ama Janet ona bu kadarını anlatacaktı. Neden köprüde olduğu onu ilgilendirmezdi.

"O yüzden mi karşıya geçmek istemedin? Bu ne zaman oldu?"

Bu sefer omuz silkme sırası Janet'taydı. "Bir süre önce." Konuyu kapatmış olduklarını umarak ekledi, "Bu konudan bahsetmek hoşuma gitmiyor."

"Yara izlerinden utanmana gerek yok. Onlar senin gücünün göstergesi. Hayatta kaldığının..."

Daha dik durdu. "Bunu biliyorum. Bana acı veren yara izleri değil, bana hatırlattıkları anılar..."

Ewen bu kez mesajı alıp konuyu değiştirdi. Ama ne yazık ki bu konu da az öncekinden daha iyi sayılmazdı. "Sıra dışı bir aksanın var. Nerelisin?"

Omuzlarının kasıldığını Ewen'ın fark etmemiş olmasını umsa da adamın gözünden bir şey kaçmadığını artık öğrenmişti. "Babam bir tüccar," dedi hancıya anlattığı hikâyedeki gibi. "Çok fazla yer değiştirdik."

"Bu yüzden mi çok fazla dil konuşuyorsun?"

"Evet." Ama bu kolay değildi. Dil konusunda her zaman berbat olmuştu. Kendisinden yeterince bahsettiklerine karar verip, "Peki ya sen? Soylu olmasa da bu kadar akıcı Fransızca konuşan çok fazla Highlandli tanımadım..." dedi. Ama bu sırada kızarıp durdu.

"Soylu olmadığının belli olduğunu düşündün, öyle mi?"

"Seni kırmak istemedim."

"Kırmadın. Yerli bir soylu tarafından yetiştirildim ve bazı eğitimlerden geçtim. Dilleri kolay öğreniyorum." Janet yüzünü buruşturunca güldü. "Sanırım senin için durum farklı?"

Janet başını iki yana salladı. "Latince en kötüsüydü."

Bu sözler engel olamadan dudaklarından döküldü. Ewen'ın bunu kaçırmış olmasını dilerdi ama tabii ki fark etmişti.

"İtalyanca ile çok benzediği düşünülürse kolay olacağını sanırdım."

"Çoğu insan için öyle," dedi ve hemen esneme taklidi yaptı. "Senin için sorun olmazsa yatağa gitmem lazım. Çok yorgunum."

Ewen ile konuşmak tehlikeliydi, kendini pek çok açıdan ona kaptırıyordu. Birkaç dakika için rahibe olduğunu –ya da yakında olmayı planladığını– birbirlerine uzak durmaları gerektiğini ve odada yalnız olduklarını unutmuştu. Birkaç dakikalığına onunla gerçekten evlilermiş gibi kendini rahat hissetmişti. Birkaç dakikalığına aralarındaki samimiyet... çok doğal gelmişti.

Ama birden onunla yalnız kalmak yeniden tuhaf hissettirdi. Onun bir erkek olduğunun son derece farkındaydı. Ve her ne kadar bir rahibe gibi davranmaya çalışsa da bedeni farklı tepkiler veriyordu. Çok uzun boylu, çok yakışıklı ve çok erkeksi bir savaşçıyla yalnız kalmak ona kendini fazlasıyla kadınsı hissettiriyor, daha önce hiç fark etmediği kadar yoğun bir şekilde kadınlığının farkına varıyordu.

Odanın giderek ısındığını hissetse de pelerine daha sıkı sarıldı. Sorun odadaydı, değil mi? Ama daha önce ısındığını hiç hissetmediği bölgelerin sıcaklığını bununla açıklayamazdı. Tüm bedeninde uyarı işaretleri vardı. Ondan uzaklaşması lazımdı.

Ewen da odadaki gerilimi hissetmiş olmalıydı çünkü aniden gitmek için çok hevesli göründü. “Kıyafetlerini verirken, şöminenin yanına asması için hancıya götürürüm. Mumu benim için yanık bırakmana gerek yok. Döndüğümde ışıksız da yolumu bulabilirim.”

Janet ne zaman döneceğini sormak isteyerek dudağını ısırdı ama şüphelenmesini istemedi. Çünkü Ewen uyandığında burada olmaya niyeti yoktu.

Ewen, babasının içkiye olan düşkünlüğü nedeniyle çok fazla viski içmezdi ama ara sıra biraz bira içip sakinleştirici etkisinden faydalanmak hoşuna giderdi. En son arkadaşı ve Highland Muhafızları’ndan yoldaşı William Gordon, Galloway’deki bir patlamada öldüğü zaman içkiyi çok kaçırmıştı. Ondan önceki de

Bruce'un adamlarının Ryan Nehri'nde MacDowellar yüzünden kıyıma uğradığı zamanlarda hayatta kalıp MacLean ile birlikte güvenli bir yere ulaştıklarındaydı. On sekiz kadirga vardı ve sadece ikisi hayatta kalmıştı.

Ama bu gece içmek istemesinin nedeni arkadaşlarını kaybetmesi değil, başka türlü bir acıydı. Arzu dolu bir his... Bir şeyler yapmazsa tüm geceyi taş gibi sert bir şekilde uyanık geçireceğini bildiğinden, bir saat boyunca alev alan kanını ıltmak için bir sürahi viski içti. Arzusunu dindirmenin alternatif bir yöntemi olabilecek sevimli bir kadınla karşılaşsa da viski etkisini göstermeye başlamış olmalıydı çünkü kızın cilveli geçişleriyle cesur bakışları hiç dikkatini çekmedi.

Odaya döndüğünde artık iyi ve sakin bir haldeydi. Zaten sorunun kaynağı da uykuya dalmış ve battaniyelerin altına güvenli bir şekilde sokulmuştu. Pelerinini yere serip viskinin etkisiyle zeminin ne kadar sert olduğunu bile fark etmeden uykuya daldı.

Ama içki, uykusunda rahat etmesini sağlamıyordu. Onu rüyasında gördü. Kalkık ve yuvarlak göğüsleri ile kıvrımlı kalçasının olduğu ateşli ve huzursuz bir rüyaydı bu. Ona dokunduğunu, onu avuçlarının içine aldığını, bebek teni kadar yumuşak çıplak teninde elini gezdirdiğini hayal ediyordu. Bedeni alev alevdi. Kanı kaynıyor, burnuna onun yumuşak kokusu doluyordu. Hisler o kadar güçlüydü ki uykusundan uyandı. Ya da en azından öyle olduğunu düşündü. Ama gözlerini açtığında eli kızın bileğindeydi ve kızın gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı.

O sırada rüya gördüğünü sandı çünkü kızın ellerinin saçında yumuşak bir şekilde dolaştığını hissediyor, rahatlatıcı ses tonunu duyuyordu. Bedeni rahatlardı. Uzuvarlarında biriken huzursuzluğu, bu nazik ve sakin dokunuşlarla hafiflediğini hissetti. Bu çok güzeldi. Küçükken onu yatağa yatıran bir annesi olmamıştı ama olsaydı böyle hissettirirdi diye düşündü. Gitmeden önce hatırladığı son şey, kızın yumuşak dudaklarının yanağına değmesiydi.

Panjurların arasından süzülen günün ilk ışıklarıyla soğuk bir odaya uyandı. Güneş ışığı zayıf olsa da akşamdan kalma başını ağrıttı. Gözlerini kapatıp huzur verici o ses yerine... Sessizliği dinledi. İçerisi *tamamen* sessizdi.

Gözlerini yeniden açtı. Acıyı yok sayıp yatakta uyuyan kadına baktı. Ya da o anda yatakta uyuyor olması gereken kadına... Ama ayağa fırlayıp yatağa yerleştirilmiş pelerini görmesine gerek bile kalmadan neler olduğunu anlamıştı.

Rüya görmemişti. Lanet 'eşi' gitmişti.

ALTINCI BÖLÜM



Janet, Roxburgh'a giden yolu yarılایana kadar kalbinin bir daha atmayacağını düşündü.

Onu yeniden uyutmayı başardıktan sonra eşyalarını aşağıdaki şöminenin yanından alıp handa uyuyanlara görünmeden karanlık sabahın serinliğine doğru ilerledi. Ewen'ın üzerinden atlayıp kapıya doğru gideceği sırada adamın gözlerini açıp onu bileğinden tutması kalbinin duracak gibi olmasına neden olmuştu.

Uyanık mı yoksa yarı uykuda mıydı bilmiyordu ama bir süre için kendisini üzerine çekeceğini sanmıştı. Onu ne kadar çok istediğini fark etmek paniklemesine neden oldu. Bir şeyler yapması lazımdı.

Hiç düşünmeden uzanıp ona dokundu ve küçükken kâbus gören kardeşi Mary'ye yaptığı gibi onu sakinleştirmeye çalıştı. Ama ona dokunmak, kardeşine dokunmaktan çok farklıydı.

Trows ve Roxburgh'u birbirine bağlayan ormanda ilerlediği anda bile parmaklarının arasındaki ipeksi saç tellerini hissedebiliyordu. Bir adamın –özellikle de savaş meydanında doğmuş gibi görünen bir adamın– bu kadar yumuşak saçları olmamalıydı. Ama koyu renkli ve parlak dalgaları, parmaklarının arasından kaliteli bir ipek kumaş gibi akmıştı. Gerginliğini alıp yeniden uyumasını sağlarken hissettiği sert sırtı ve kol kasları hâlâ aklındaydı. Her şeyden önemlisi de dudaklarını, kirli sakallı çenesine değdirdiği anda hissettikleriydi.

Tanrı aşkına ne olmuştu da onu öpmüştü? Buna inanamıyordu. Ama kulağına şarkı söylemişti ve adamın yanağı da o kadar yakınındaydı ki buna engel olamamıştı.

Viski ve çam kokan teni... çok güzeldi. Hafif bir baharat kokusu eşliğinde yoğun ve tatlıydı. Tüm bedeninde tuhaf bir his belirdi. Nabızı hızlandı, ürperdi, bedeninin ağırlaştığını ve göğüslerinin dolgunlaştığını hissetti. Meme uçları sertleşti ve bedenini ona sürtmek için kendini zor tuttu.

Kısa bir an için orada, karanlıkta, Ewen'ın yanına sokulmak istedi. Onu kollarına almasını ve bir erkeğin bir kadına neler yapacağını göstermesini diledi. Neler olacağı konusunda bilgisi vardı ama o ana kadar bunu yaşamak isteyebileceği hiç aklına gelmemişti.

Daha önce hiçbir erkek ona böyle hissettirmemişti. Kafası karışmıştı. Delirmiş gibiydi ve aynı zamanda çok korkmuştu.

Ondan yeterince uzaklaşıp Roxburgh'a ve planladığı geleceğe hızla yaklaşmak için adımlarını sıklaştırdı. Bu planda arzu dolu düşünceler ya da bir erkek tarafından dikkatinin dağıtılması yoktu. Tanrı aşkına, o bir rahibe olacaktı!

İstediyi buydu, değil mi? Göğüs kafesinde ufak bir sızı hissetse de buna engel oldu. Tabii ki öyleydi. Tanrı'ya adanmak mantıklıydı. Yaptığı şeyi başka türlü nasıl sürdürürdü ki? Rahibe olup özgürlüğüne kavuşacaktı. Bir amacı olacaktı. Lamberton için çalışmayı seviyordu ve Bruce'a yardım etmekten gurur duyuyordu.

Başka şansı var mıydı ki? Soylu bir kadın için iki seçenek vardı: Ya evlenirdi ya da kendini Tanrı'ya adardı. Evliliğin kendisi için doğru olmadığını biliyordu. Daha önce iki kez nişanlanmıştı ve ikisi de nişanlılarının ölümüyle sonlanmıştı. Savaş, çoğu İskoç soylusunun ölümüne neden olmuştu ama Janet'a göre onların ölümü, evliliğin ona göre olmadığına dair bir işaretti.

Ayrıca mutluydu ve gördüğü kadarıyla mutluluk ile evlilik bir arada olamıyordu. Babası, annesine kölesi gibi davranıyordu. Kardeşi Mary'nin Atholl Kontu'na olan gençlik aşkı ıstırapla sonuçlanmıştı ve Duncan ile Christina zamanlarının çoğunu tartışarak geçirmişti.

Bunu neden düşünüyordu ki? Ayrıca evlenmeye karar verecek olsa bile bu kişi asla sıradan bir asker -öyle görünmese bile- olmazdı. Kaşlarını çattı. O, Mar'ın kızıydı. Ablası kralın eski eşi idi ve Janet, kralın tek vârisinin teyzesiydi. Eş seçimi ona kalmazdı. Robert tarafından ayarlanacak siyasi bir seçim olurdu.

İpek gibi saçları olan ve içinde öpme isteği uyandıran aksi Highlandli pek çok nedenle ona uygun değildi.

Artık tam olarak koşmaya başlamıştı. Hızlı nefesler alıyor ve sisli sabah soğuğuna rağmen alnı terliyordu. Ne kadar hızlı giderse gitsin yetmiyor gibiydi. Ondan en az bir saat uzaktaydı. Ewen onu takip etmeye kalksa bile Roxburgh'a yürüyerek ulaşmak için yeterince zamanı vardı. Ama bundan emin olmak için kasabaya yaklaşıncaya yoldan ayrılıp kaleye ormanın içindeki bir kestirmeden gitmeye karar verdi. Sadece bir buçuk kilometre kadar kalmıştı.

Atla kaçmayı düşünse de ahır görevlilerini şüphelendirmeyi göze alamamıştı. Şimdi düşününce atı almamış olmasının bir risk olduğunu fark etti. Arkadan gelen nal seslerini duyunca çok geç kaldığını anladı. Şaşkın bir yaban tavşanı gibi telaşla etrafına bakınıp çılgınca saklanacak bir yer aradı. Ama bir deliğe -çalı- lığa- saklanamadan Ewen onu buldu.

Kalbi deli gibi atsa da ona döndüğünde soğuk ve sakin olabilmeyi umdu. "Beni nasıl buldun?"

Ewen buna cevap vermeye gerek görmedi. Başlığı yüzünden yarısı saklı olan yüzü buz gibiydi. Atından inip Janet'ı sert bir şekilde kolundan tuttu. "Seni küçük aptal, canına mı susadın?"

Janet korkudan sinebilirdi –bir seksen ikiden uzun boylu ve kaslı bir erkeğin öfkeyle üzerine eğilmesi korkutucuydu– ama o da öfkelenmişti. “Aptalca davranan biri varsa o da peşimden gelen sensin! Sana daha önce de söyledim. Bir korumaya ihtiyacım yok. Bana eşlik etmeni istemedim. Sensiz gitmek için de izin isteyecek değildim!”

“Lanet olsun!”

Ewen öfkeyle bağırıp onu kendisine biraz daha sert çektiği anda korkudan ürperdiğini kabul etmesi lazımdı. Ama kalbi hızlanıp tüm bedeni ısınınca bunun nedeninin başka bir şey olabileceğinden şüphelendi. Ewen söz konusu olduğunda vermeye alıştığı bir tepkiydi bu.

Yüce Tanrım, kokusunu seviyordu. Saçında rüzgârın, teninde çam ormanlarının ve deri tuniğinin kokusu vardı.

Ewen yüzünü ona doğru indirdi. Janet derin bir nefes aldı. Sırtındaki kılıcı kadar tehlikeli görünen çelik mavisi gözlerinin o anda başlığın altında olmamasını dilerdi. “*Karımın* sabahın erken saatlerinde yatağımızdan yok olmasının şüphe uyandıracığı hiç mi umurunda değildi?”

Janet kızarmamak için kendini zor tutarak dudağını ısırıldı. Öyle olacağını biliyordu ama oradan uzaklaşması lazımdı. “Emim kadını rahatlatacak bir bahane bulmuştur.”

“Yalan söyleme konusunda herkes senin kadar iyi olamaz.”

Janet bu kez kıpkırmızı kesildi. Ewen’in yalanlarının yarısından bile haberi yoktu. Başını inatçı bir şekilde dikleştirdi. “Hancı şüphelense de eminim bir sonuca ulaşamayacaktır.”

“Öyle mi? Ben ayrıldığım sırada hana yaklaşan bir grup İngiliz askerinin seninle aynı fikirde olacağını sanmıyorum. Umalım da bulduğum bahane işe yarasın.”

İngiliz askerleri mi? O anda ilk kez suçluluk hissetmeye başladı. “Kadına ne söyledin?”

“Yola çıkmadan önce kiliseye gidip annenin iyileşmesi için dua etmek istediğini söyledim.”

Janet derin bir nefes verip başını salladı. “Bu güzel bir bahane.” Ewen’ın aklına bunun gelmesine şaşırmıştı.

Genç adam, aklından geçenleri okumuş gibi gözlerini kıstı. “Hancı bana inanmış olabilir ama İngilizler peşimizden kiliseye gitmeye karar verirlerse kesinlikle durumu anlayacaklardır.”

“Eğer gerçekten bizi arıyorlarsa ve bağlantı kurabilirlerse belki o zaman anlarlar. Ama bundan şüphelenmek için bir neden yok. Muhtemelen sadece kaleden etrafı gözetlemeye çıkan bir izci ekibiydi.” Kolunu Ewen’ın ellerinin arasından çekip geriye doğru bir adım attı. Tüm bunlar onun hatasıydı. Eğer eşlik etmek konusunda ısrar etmeseydi, o zaman Janet’in kafası bu kadar karışmaz ve kaçma ihtiyacı hissetmezdi. “Seni hancıya hesap vermek zorunda bıraktığım için üzgünüm ama Roxburgh’da yapmam gereken bir şey var ve sen beni durduramayacaksın.”

Janet, Ewen’ın gözlerindeki ışıltıyı görünce hata yaptığını anladı. Bu, sözlerinin neden olduğu bir meydan okuma mıydı yoksa başka bir şey miydi emin değildi ama Ewen, nefes almasına bile izin vermeden başlığını çıkarıp onu kollarına doğru çekti ve bedenini ona sımsıkı bastırdı. Amacının ne olduğuna şüphe yoktu.

Bu kez hissettiği heyecan şüphe götürmezdi. Tüm uzuvlarına bir lav dalgası yayılmış gibiydi. Hareket edemiyordu. Onu kendinden uzaklaştıramıyordu.

Janet onu itmek istemiyordu.

Ewen, “Sen öyle san,” dedi dudaklarını onun dudaklarının üzerine kapatmadan hemen önce.

Demek ki kontrolünü kaybetmek böyle bir şeydi. Ewen onu kollarına almasına neden olan şeyin ne olduğunu bilmiyordu ama bu, dudakları birbirine değdiği anda artık umurunda değildi.

Kızın dudakları yumuşacık ve tatlıydı. Onu ilk kez tattıktan sonra inledi, tüm bedenine pompalanan kan ve öfke, acele edip sert davranmasına neden oluyordu. Onu elde etmek, kendini onun tatlı sıcaklığında kaybetmek istiyordu. Ama daha güçlü ve ilkel başka bir his onu yavaşlattı.

Bakire. Lanet olsun, kız bakireydi. Birden bunun çok önemli olduğunu düşündü. Onu kendinden geçirmeyi çok istese de korkmasını istemiyordu. Bu yüzden kollarını gevşetip dudaklarının baskısını hafifletti ve onu hafifçe öptü. Nazikçe. Saygıyla.

Daha önce bir kıza dudaklarıyla kur yaptığını hatırlamıyordu ama şu anda yaptığı tam olarak buydu. Her bir yumuşak dokunuşla onu davet ediyor, ondan ne istediğini öğretiyor, gösteriyordu.

Ewen, kızın şaşkınlığını yavaş yavaş attığını ve bedeninin rahatladığını hissedebiliyordu. Erkeksi bir tatminle inlemek istiyordu ama bunun yerine hafif bir ses çıkardı.

Daha sonra kız, Ewen'in kasıklarına işleyen bir ses çıkararak iyice yanına sokuldu ve içindeki tüm iyi niyeti alıp götürdü.

Ağır ol, dedi kendi kendine. Yapabilirsin. Daha önce de yüzlerce kez aynı şeyi yaptın.

Bu abartıya az kalsın gülecekti çünkü onun tepkisini -tuhaf olan bunun nedeni dini bir kınamadan ziyade kıskançlık gibiydi- hatırlamıştı. Ama bunun daha önceki deneyimlerine hiç benzediğini fark edince gülme isteği geçti. Onu öpmek tamamen farklı bir deneyimdi ve bu durum hiç hoşuna gitmemişti.

Ama keyif alıyordu. Hem de çok fazla.

Yavaşla.

Genç kız işini kolaylaştırmıyordu. Parmaklarını omuzlarına geçirip ona daha sıkı tutunduğunda Ewen fazlasıyla zevk alıyordu.

Kızın yüzünü avcunun içine alıp başparmağıyla yanağının yumuşak kıvrımını okşadı Göğüs kafesinin giderek daha da daraldığını hissetti. Dudakları kadife, nefesi bal gibiydi ve kokusu... Tanrım, güneşin altındaki bir demet çançiçeği gibi kokuyordu. Onu içine çekmek ve bu kokunun içinde boğulmak istiyordu.

Parmakları, saçının yumuşak dalgalarını okşayarak boyunda gezindi. Janet başlıklı bir pelerin giymişti ama başlık arkaya doğru kaymıştı ve mükemmel altın rengi saçları omzuna yayılmıştı. Muhtemelen telaştan sıkı bağlayamamıştı.

Ewen şu anda bunu düşünmek istemiyordu ama onu takip etmenin son derece kolay olması büyük şanstı. Tek merak ettiği dudaklarının ona ne kadar iyi hissettirdiği, göğüslerinin gövdesine, kasıklarının kasıklarına yaslanmasının ona yaşattıkları, ensesini tuttuğu sırada parmaklarına değen saçın yumuşaklığı, tüm bedeni, tüm içgüdüleri, dilini dudaklarının arasına itip onu daha fazla tatmak isterken buna daha ne kadar dayanabileceğiydi.

Dilinin çevresinde dolaştıracığı dilinin ona hissettireceklerini hayal edince inledi. Bu, o kadar güzel olurdu ki...

Başı, kalbi, bedeninin her yanı zonkluyordu. Daha fazla bekleyemedi.

Dudaklarını onunkilere sürüp aralanmasını sağladı. Sonra da dilini dudaklarının arasına itip bu bal tadındaki mağarayı tadarken Janet'in şaşkın nefesini hissetti.

Yüce Tanrım, bu çok güzeldi! Beklediğinden çok daha güzeldi. Daha sıcak, daha tatlı... Daha yoğun ve daha erotik...

Dilini derinlere iterken bedenini daha fazla hissetmek istediği için onu kendine doğru çekti. Ona doğru eğildiğinde vücudunun bir zevk girdabına girdiğini ve kendine hâkim olamayacağını hissetti.

Kızın kalbinin hızla attığını hissediyor, şaşkınlığını anlıyordu. Bedeninin uyanışını keşfetmesi, aralarında kontrolsüz bir yangın başlatmıştı. Alevli, yıkıcı ve kontrolü mümkün olmayan bir yangın... Ewen daha önce hiç böyle hissetmemişti. Ama içindeki duygular, dilini kızın ağzında gezdirdiği ilk anda hissettiklerinin yanında hiçbir şeydi. Kasıklarına öyle bir sıcaklık yayıldı ki neredeyse dizlerinin bağı çözüldü.

Janet bakire olabilirdi ama tepkileri ve bu tepkilerin hissettirdiklerinin masum bir yanı yoktu. Ewen onu bir ağaca yaslayıp bacaklarını beline sardığı anda, ağırdan alması gerektiğini tamamen unutmuştu. Tutku aklını başından almıştı. Dilleri birbirini üzerinde kayarak adeta dans ediyordu.

Kızın bacaklarının arasına yerleşen erkekliği zonkluyordu. Dayanamadı. Bedeninin kendisine değmesine ihtiyaç duyarak ona sürtünmeye başladı.

Artık hiçbir şey düşünmüyordu –başından beri hiç düşünmemiş olabilirdi– çünkü içgüdüleri kontrolü ele geçirmişti. Onu daha sert bir şekilde öpüp ellerini bedeninde sahiplenircesine gezdirdi. Mükemmel göğüslerini avuçlayıp kalçasını kendine daha çok çekti.

Ah Tanrım, işte tam burası. İşte bu. Bu temas, kaskatı kesilmesine neden oldu. Bu o kadar güzel bir histi ki boşalmamak için kendini zor tuttu.

İçine girmek için sabırsızlanıyordu. Dudaklarını dudaklarından ayırıp boynuna indi. Çenesinin altında deli gibi atan damara doğru gidip kızı kıvrandırana kadar yaladı.

Çok sıcaktı. O kadar sıcaktı ki nefes alamıyordu.

Nefes nefese olduğunu duyuyor, yumuşak inlemeleri onu daha da delirtiyordu. Narin bedeninin teslim olurcasına sarsıldığını hissetti ve o anda kızın kendisine ait olduğunu anladı.

Benim. Bunu tüm hücrelerinde hissetti. Dudaklarını aralayıp ona baktı. Yüzü kızarmış, dudakları şişmiş ve gözleri tutkuyla aralanmıştı. Ewen hayatında bundan daha güzel bir manzara gördüğünü sanmıyordu.

Göğüs kafesinde tuhaf bir his belirdi. Bu daha önce hiç yaşamadığı bir şeydi. Arzu ve sahiplenmeden daha farklıydı. Çok daha yumuşak... daha tatlı... ve daha belirgindi.

Ama sonra bakışlarını indirdi. Tüm tutku, arzu ve o tuhaf his bir anda yok oldu. Göğsünü avuçladığı eline ahşap bir haç değiyordu.

Birden acı, mide bulantısı ve öfke tüm bedenini kapladı.

Ne yaptığını sanıyordu? Tanrı aşkına, kız bir rahibeydi! Günahının büyüklüğü onu sersemletti.

Janet'ı o kadar çabuk bıraktı ki kız sarsıldı ve düşmemesi için Ewen'in uzanıp onu tutması gerekti.

Janet güzel bir ışık denizinin ortasındaki cennetin kapısına uzanırken birden karanlığın içinde süzüldü. Gerçeğin soğuk ve sert zeminine düşmemek için kendini kontrol etmeye çalışmak zorunda kaldı.

O zamana kadar deneyimlediği en inanılmaz hissin ondan birden alınması sızlanmasına, acı çekmesine ve kafasının karışmasına neden oldu. Onu sımsıkı tutan kollar bir kez daha kendini tutunca rahatlayarak bir nefes aldı ve can simidine sarılır gibi ona tutundu.

Durma, demek istiyordu. Lütfen durma. Bu çok güzeldi.

Ama sonra gözlerine ve soğukluğuna -tiksintisine- baktı. Üzerine buzlu su dökülüp gerçeği görmesi sağlanmış gibiydi.

Ewen hızla uzaklaştı ama bakışlarını ondan ayıramıyordu. Neden ona bu şekilde bakıyordu? Janet ne yapmıştı?

Ve sonra fark etti. Ona bakmıyordu.

Bir an için sessiz bir dehşet içinde birbirlerine baktılar. Janet bu kadar çabuk teslim olduğu için Ewen ise yaptığı şeyin –ya da yaptığını sandığı şeyin– utancı ve suçluluğu yüzünden dehşet içindeydi.

Janet gerçekten rahibe olsa onu öpmek sonsuza dek kurtulmayacağı bir günah olurdu ve Ewen'ın yüzündeki solgun ifade bunun farkında olduğunu gösteriyordu. Yaşadığı işkencenin boyutlarını tahmin eden Janet, göğüs kafesinde bir şeylerin sıkıştığını hissetti.

Ona gerçekleri söylemek istedi –ve bir an için bunu neredeyse yapacaktı– ama sonra sağduyu kazandı. Şu anda onları birbirinden uzak tutan tek şey onun rahibe kıyafeti idi. Bunu ortadan kaldırırsa –mecazi olarak– gerçekten ortadan kaldırmış olurdu.

O öpüşmeden sonra artık kendine güvenemiyordu.

Bunu hiç tahmin edemezdi...

Düşünemezdi...

Bu şekilde olabileceği aklına bile gelmezdi.

Böyle bir delilik yapabileceğini hiç düşünmemişti. Dudaklarının dudaklarına değdiği, ellerinin bedenini yaktığı o anlar kesinlikle delilikti. Tüm bunlar tüm mantıklı düşünceleri yok etmiş, onun için önemli olan her şeyi unutturmuştu.

Bruce ve Lamberton için yürüttüğü göreve hiçbir şeyin engel olmasını istemiyordu ancak içten içe bu adamın bir tehdit olduğunu hissediyordu.

Bakışları, Ewen'ın dudaklarına kaydı. Genellikle ince bir çizgi halinde sıkılmış olan bu dudaklar, istediğinde kesinlikle çok yumuşak ve bal gibi pürüzsüz olabiliyordu. Bu kadar sert ve kaba bir savaşçının böyle yetenekli ve şefkatli öpebileceği hiç aklına gelmezdi.

Belli ki bahsettiği 'yüzlerce' deneyimin yararı olmuştu.
Bunu anlamak neden canını acıtıyordu?

Onun kimlerle birlikte olduğunu umursamadığını söyledi kendi kendine. Sadece sürprizleri sevmiyordu. Özellikle de yıkıcı olanları, bu öpüşme kesinlikle onlardan biriydi.

Yüce Tanrım, az kalsın bekâretini almasına izin verecekti! Kalbini durduran bir öpüşme ve birkaç ateşli okşamanın ardından ona hemen teslim olmuştu.

Yanakları kızardı. Birkaç okşamadan daha fazlasına dayanmış da olabilirdi. İnanılmaz erkekliği kendisine yaslandığında hissettiklerini hatırlayınca bakışlarını daha fazla aşağı indirmemesi gerektiğini düşündü. Onu yakınında istemişti. Onu -yanakları daha çok kızardı- içinde istemişti. Bunu o kadar çok istemişti ki her şeyi -değerlerini, prensiplerini, gururunu- bir kenara atabilirdi. Nişanlılarının kendisini öpmesine bile izin vermeyecek bir leydi olarak büyütülmüştü ama Ewen onu tek bir dokunuşla tutkulu bir kadına dönüştürmüştü.

Gergin sessizlik uzadıkça uzadı ve sonunda Ewen, "Bunun asla olmaması lazımdı," diyerek sessizliği böldü.

İlk kez aynı fikirdeydiler.

Ewen'ın bakışları değişti ve Janet bir kez daha kendini o sert ve yenilmez savaşçıya bakarken buldu.

"Umarım özrümü kabul edersin ama..." Burada biraz duraksadı, "...beni kızdırmıştın."

Janet öfkелendi. "Yani uysal bir şekilde emirlerine itaat etmem benim hatam, öyle mi?"

Bu alay üzerine Ewen gözlerini kıstı. "Uysallık ve itaat, bana rahibe olduğunu hatırlatabilirdi. Ya da dindar ve sakın de olabilirdin. Tanıdığım rahibeler gibi davranmıyorsun."

"Beni kıyaslayabileceğin 'yüzlerce' deneyimin yok muydu?"

Ewen'ın bakışları çelik bir hançer gibi sert ve delici bir şekilde ona döndü. "Aksanına ne oldu?"

Janet renginin hissettiği kadar çok solmamış olmasını umdu. "Ne demek istiyorsun?" dedi abartmamaya çalışarak İtalyan aksanlı Fransızcasıyla.

Ama Ewen, yaban tavşanı yakalamış bir avcı gibiydi ve gitmesine izin vermeye niyeti yoktu. Onu dirseğinden tuttu. "Ne saklıyorsun, rahibe? Sen kimsin?"

O delici çelik mavisi gözler üzerine dikilince Janet birden korktu. Kendini çok savunmasız hissetti ve kaçmak istedi ama saklanacağı bir yer yoktu. Aralarındaki *duvak* ortadan kalkmak üzereyken kalbi deli gibi atıyordu. Sadece Ewen'ın kendisini bırakmasını istiyordu.

"St. Andrews Piskoposu'nun hizmetinde olan ve az önce neredeyse baştan çıkarmak üzere olduğun masum bir bakireyim. Bilmen gereken tek şey bu. Suçluluğunu, olmayan şeyler bulmaya çalışarak ve kendi hatalarına bahaneler arayarak bastırmayı deneme."

Bu darbesi etkili olmuştu. Ewen kolunu bırakıp geriye doğru bir adım attı. "Haklısın."

Janet yüzündeki utancı görünce içinde bir suçluluk duydu ve ona doğru uzanmak istedi. Ama ellerini kıpırdatmadı. *Bu şekilde daha iyi*, dedi kendi kendine.

"Herhangi bir bahanem yok ve bahane bulmaya da çalışmıyorum. Olanlar için beni ne kadar suçlasan haklısın. İlk fırsatta günah çıkaracağımdan emin olabilirsin." Dudaklarını sıktı. Bu hareketi Janet'a tuhaf bir şekilde çekici gelmeye başlamıştı. Genç kadına bakarken takındığı ricacı tavır muhtemelen çok sık oluyordu ki zaten yüzüne de pek yakışmamıştı.

Ewen elini başına götürüp parmaklarını saçlarında gezdirmek istedi ama sonra bundan vazgeçti. "Bak, bu olanları unutup

hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışabilir miyiz? Berwick'e ulaştığımızda herhangi bir zorluk olmasını istemiyorum."

Janet da öyle olmasını isterdi. Ama bunu unutup hiç olmamış gibi davranmanın imkânsız olacağından şüphe ediyordu. Şu anda bile sadece ona baktığında teni yeni bir heyecanla kızarıyordu. Tutku, arzu... istek. Pandora gibi kutunun kapağını açmıştı ve tüm bu duygularla baş etmenin bir yolunu bulması lazımdı. Ancak ortaya saçılan duyguları yok saymak mümkün müydü?

Denemesi lazımdı.

Ewen *zorluk* çıkmasından bahsetmişti, belli ki Janet'ın olanları Lamberton'a anlatmasından korkuyordu. Burada olanları birine anlatmaktansa çivi yutmayı tercih edeceğini anlatacaktı ki adamın söylediği bir diğer şeyi düşünüp durdu: Berwick'e gitmekten bahsetmişti. Ewen'ın işkence yöntemini ona karşı kullanmaktan nefret ediyordu ama şu durumda bunun zorunlu olduğunu düşündü. Yapması gereken bir işi vardı.

Başını salladı. "Günah çıkarman vicdanımı büyük ölçüde rahatlatır. Roxburgh'da ben kaledeki işimi hallederken gidebileceğin bir kilise var."

"Roxburgh'a gitmiyoruz. Berwick'e az yolumuz kaldı."

"Benim için çok az sayılmaz. Ayrıca Berwick'e o şekerlemelerden götürmeden dönersem, piskopos nedenini merak eder ve benim de ona bir açıklama yapmam gerekir." İkisi de şekerlemelerden bahsetmediğini biliyordu. "Bir kilometre bile kalmadı. Lütfen, dikkatli olurum. Ayrıca tehlikede olacağımı düşünmen için bir sebep yok. Bunu yüzlerce kez yaptım."

Janet'ın nazik şakası ve aralarındaki gerilimi azaltma girişimi Ewen'ı gülümsetmedi. Şakalaşacak halde değildi.

Kızın ne yapmaya çalıştığını –suçluluğunu ona karşı kullanmaya çalıştığını– biliyordu ama kendine çok kızgındı ve mücadele edemeyecek kadar utanç doluydu. Onunla bir kez daha tartışmak konusunda kendine güvenemiyor da olabilirdi. Hâlâ az önce yaşananların sersemliğini atamamıştı. Kontrolünü kaybedişi ve tek bir öpücüğün nelere yol açtığı aklından çıkmıyordu.

Nasıl olmuştu da kendini bu kadar kaptırabilmişti? İsteddiği şeyi alan kişi babasıydı. Ewen ondan daha disiplinliydi. Genellikle...

Genç adam bunun hiç de zor olmadığını fark etti. Janet ona dokunulmaz olduğunu unutturacak kadar cömert ve hevesli davranmıştı.

Günah işleyen sadece Ewen değildi. Janet bunu kabul etmek istemeyebilirdi –ve Ewen da bunu dile getirmeyecek kadar nazikti– ama onun arzusu da genç adamınkiyle eşdeğerdi.

“Lütfen,” diye tekrar etti kız. “Bir saatten uzun sürmez. Sonra yola devam ederiz.”

Ewen kendisine bakan solgun yüze, iri mavi-yeşil gözlere, öpüşmelerinin ardından şişen dudaklara ve zarif yüz hatlarına bakınca göğüs kafesinde bir kıpırtı hissetti.

Lanet olsun, pes edecekti. Roxburgh’a gideceklerdi. İçinden bunun kendi hatası olduğunu geçirdi. Ona bu şekilde bakmaya devam ederse kıza istediği her şeyi verebilirdi.

“Sanırım yanlış meslek seçmişsin, rahibe.”

Kafası karışan Janet uzun ve yoğun kirpiklerini bir kuzgun kanadı gibi kırpıttı. Ewen’ın kalbinin aniden sıkışmasına aldırması lazımdı ama kız öyle güzeldi ki canı yanıyordu. “Ne demek istiyorsun?”

“Kanun adamı olmalıymışsın.”

Janet'in ne demek istediğini anladığını belli eden yüz ifadesini izlerken bundan daha güzel bir sabahın ya da güneş ışığının olamayacağını düşünüyordu. "Teşekkür ederim."

Ewen bir süre ona bakıp ardından sert bir şekilde başını sallayarak arkasını döndü.

Bu seferlik suçluluk duygusu Janet'in istediğini elde etmesine izin vermişti ama Ewen bir daha ona böyle bir şans tanımayacaktı. Bu işi bitirip savaşı kazanmaya ve klanının geleceğiyle ilgilenmeye odaklanmalıydı. Rahibe Genna'dan mümkün olduğu kadar uzağa gitmek artık tek önceliği idi. Ama sorun şuydu ki Berwick'e o kadar kısa sürede varamayacaklardı.

YEDİNCİ BÖLÜM



Janet haklıydı. Roxburgh'a giden kestirme yol kolay geçti. Herhangi bir sorun olmadı, kimse onları fark etmedi. Neredeyse hiç risk almadılar.

Janet kaleye girip çıktı ve savaşın seyrini değiştirmesi muhtemel olan muhbirle iletişim kurup bir saatten kısa bir sürede kili-
sedeki Ewen'ın yanına geldi. Muhbirin önemi küçümsenemezdi ve Janet bu işin tam ortasıdaydı.

Yine de heyecanlanamıyordu. Ewen'ı kendisini buraya getirmesi konusunda ikna etmiş olabilirdi ama zaferi soğuk ve yalnızdı.

Roxburgh'dan Berwick-upon-Tweed'e giden yolda sessizce ilerlediler. Aralarındaki rahat konuşmalar yok olmuştu. Ewen'ın sert ve kaba cevapları katlanarak geri dönmüştü. Eski hali şu anki haline göre konuşkan bile sayılabilirdi. Janet'ın arkasında atı yönlendirirken o kadar gergindi ki kızın rahatlaması mümkün değildi. Saatlerce birlikte at üzerinde gittikten sonra bedeni, aralarındaki mesafeyi uzak tutmaya çalışmaktan yorgun düşmüştü. Ewen'ın korunaklı göğsüne sokulmak artık eski bir anıydı.

Bir şeyler yemek ya da atlara su vermek için verdikleri kısa molalarda, Ewen ona neredeyse hiç bakmıyordu.

Aralarında bir şeyler değişmişti ve Janet bunun kendi hatası olduğunu biliyordu. Yaptığı şey yüzünden suçluluk duyuyordu ama ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Daha da kötüsü böyle olmasının daha iyi olduğunu biliyordu. İkisinin de yapılması gereken işleri vardı. Özür dilemek, gerçekleri anlatmak sadece işleri daha da karıştırdı.

Ama Ewen'a her baktığında sert yüz hatlarının buz kestiğini görüyor ve içinde bir şeyler sızlıyordu. Uzanmak ve onu yeniden kendisine yaklaştırmak istiyordu. Ama bunu neden yapacaktı ki?

Kendi kendine defalarca doğru olanı yaptığını söylese de içindeki huzursuzluk ve kaygı dinmedi. Janet ancak Coldingham Manastırı'nın kapısında durdukları anda panik olarak niteleyebileceği bir şey hissetti.

"Piskoposu görmek için buradayız," dedi Ewen kapıyı açan keşişe. "Ona Rahibe Genna ile korumasının geldiğini söyleyin."

Adamın geri dönmesini beklerken atından inip Janet'in da inmesine yardım etti.

Hava henüz tam kararmamıştı ve Janet, Ewen'ın çenesinin kasıldığını görebiliyordu. Alt dudağını ısırırken bir yandan da ne diyeceğini düşünüp elbisesinin eteğiyle oynuyordu. "Ewen, ben..."

Ewen ona baktı. Yüzünde ilgisiz bir maske vardı. "Evet?"

Ne diyeceğini düşünürken kalbi deli gibi atıyordu. "Ben... teşekkür ederim."

Janet ona neden teşekkür ettiğini bilmiyordu. Ondan kendini korumasını ya da eşlik etmesini istememişti. Hatta buna karşı koymuştu. Ama Ewen bu görevi üstlenmişti ve teşekkürü hak ediyordu, değil mi?

Ewen başını salladı ve Janet bir an için gözlerinde bir sıcaklık belirdiğini gördü. Ama bu sıcaklık hemen yok oldu ve Ewen'ın

söylemek istediği şey her neyse keşiş geri dönüp onları piskoposa götürmek için kapıyı açtığında uçup gitti.

Bahçenin diğer tarafına gidip manastıra bitişik olan küçük bir toplantı binasına girdiler. İçerisi karanlık olduğu için keşiş onları yalnız bırakmadan önce birkaç mum yaktı.

Piskoposun gelmesini bekledikleri sırada Janet birden Ewen'in ne söyleyeceğini merak etti. Lamberton'ın Berwick'te kurduğu bağlantıya sevinse de Melrose yakınlarında İngiliz askerleriyle yaşananlara sevinmeyeceğini biliyordu. Bunu anlatmamayı Ewen'in reddedeceğine şüphe yoktu ama olayları onun anlatmasına izin veremezdi.

"Ormanda yaşananları piskoposa benim anlatmama izin verirsen çok memnun olurum."

Ewen'in tek kaşını kaldırması düşüncelerini kolaylıkla tahmin ettiğini gösteriyordu. "Öyle olduğunu tahmin edebiliyorum."

Janet dişlerini sıktı. Aralarında değişen şey ne olursa olsun, adam hâlâ sinirlerini bozabiliyordu. "Belki de sen *her şeyi* anlatmak istersin?"

Ewen'in mavi-gri gözleri buz kesti. "Sanırım bu kozu daha önce de kullandın, rahibe."

Janet, adamın haklı olduğunu düşünüp kızardı. "Neden her konuda bu kadar zor olduğunu bilmiyorum. Zaten olanları anlatacağım."

"Evet ama beni ilgilendiren nasıl anlattığın. Mahşer gününü, panayırda geçirilen bir gün gibi anlatacağından şüpheleniyorum."

Janet dudaklarını büzdü. "Bana biraz güven. Emin ol, piskopos tehlikeyi anlayacaktır."

"Peki ya sen?" Janet'a baktı. "Savaşmayı erkeklere bırakıp bu işlerden uzak duracağına söz ver. O zaman ben de senin piskoposa istediğin gibi anlatmana izin veririm."

Janet biraz zorlansa da öfkesine engel oldu. Ama içten içe sinirden kuduruyordu. Az önce duygularının yaşattığı kafa karışıklığı yok oldu. *Savaşmayı erkeklere bırakmak...* Ewen Lamont, kadınların kendilerini korumak için iri ve güçlü adamlara ihtiyaç duyan savunmasız ve aptal canlılar olduğunu sanıyordu. Janet'in onun gibi düşünen bir adamla işi olmazdı. Fiziksel çekim -ne kadar güçlü olursa olsun- yetmezdi. Bunu kendisine hatırlattığı için ona teşekkür etmeliydi.

"Çabuk karar versen iyi olur," dedi Ewen. "Piskopos geliyor."

Janet hiçbir şey duymamıştı ama birkaç saniye sonra yaklaşan ayak seslerini duyunca kaşlarını çatı.

"Pekâlâ, kabul ediyorum," dedi söylediği yalandan hiç rahatsız olmadan. Gerçi teknik olarak bu yalan sayılmazdı. *Savaş* erkeklere bırakacaktı ama bu, yaptığı şeyi yapmaya devam etmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Ewen ona inanmamış gibi gözlerini kısarak baktı ama piskoposun gelişi, Janet'ı daha fazla sorgulanmaktan kurtardı.

Lamberton kıza gülümseyerek selam verdi ama Ewen'i görünce ciddileşti. Piskoposun onu gördüğüne sevinmediğini anlamak zor değildi. "Daha erken gelmeni bekliyorduk," dedi Ewen'a. "Arkadaşların seni bekliyor."

Janet, Ewen'in aniden kaygılandığını hissetti. Bedenindeki tüm kaslar gerilmiş gibiydi. Janet tüm o kasları ve kendisine nasıl hissettirdiklerini düşünmemeye çalıştı.

Bu düşünceye engel oldu. Tanrım, Ewen onu bir fahişeye mi çevirmişti?

"Ne zaman?" diye sordu Ewen.

"Hemen." Lamberton mesajı verdi ve Ewen da hızla açıp okudu.

Janet kaşlarını çattı. Birkaç dili akıcı bir şekilde kullanabiliyor olmasının yanı sıra bu sıradan asker belli ki okumayı da biliyordu.

Ama ona soru sormaya çalışmayacaktı. Ewen sert bir şekilde Janet'ı selamladı. "Leydim."

Tanrım, işte o an gelmişti. Gidiyordu. Muhtemelen onu bir daha asla göremeyecekti. Bu zaten istediği şeydi, değil mi?

O zaman neden birileri kalbini iki yandan itip sıkıştırıyormuş gibi hissediyordu?

"Mösyö," dedi Janet zorlukla fısıldayarak.

Ewen bir şey söylemek istercesine duraksadı ama o da Janet gibi doğru kelimeleri bulamayıp yanlış olanları dile getirdi. "Sözünüzü unutmayın."

Kapı Ewen'ın arkasından sert bir şekilde kapandığında Janet kendi kendine ondan kurtulduğunu söyledi. İnatçı, otoriter ve kadınların zayıf olduğunu düşünen bir adam ona göre değildi. Babası ve kardeşlerinden yeterince çekmişti. Son birkaç yılda yaşadıkları, zaten bildiği şeyi ona kanıtlamıştı: Janet yalnız başına daha iyiydi.

Ewen ona inanmadı. Lamberton'a olanları anlatmasa da Bruce'la rahibelerin ulak olarak kullanılması konusundaki düşüncelerini konuşacaktı.

Ama şimdilik bunun beklemesi lazımdı. Eline geçen mesaj, Şahin'den geliyordu. Belli ki Sutherland'in başı dertteydi ve karısıyla birlikte bir an önce İngiltere'den ayrılması gerekiyordu. Ewen, hemen Berwick Kalesi'nin kuzeyindeki sahile gitti ve onları kurtarmak için Sutherland'in eşi Marlı Mary'nin yaşadığı yer olan Huntlywood'a doğru yola çıkan muhafız arkadaşlarına katıldı.

Daha sonra Sutherland'in onlara ihtiyacı olmadığını gördüler. Çaylak, karısının güvenliğini sağlamak için bir köprüyü barutla donatıp bir sürü İngiliz askerinin hakkından tek başına gelmiş ve Highland Muhafızları arasındaki yerini hak ettiğini kanıtlamıştı.

Ancak Şahin'in gemisiyle Dunstaffnage Kalesi'ne yaptıkları yolculuk, yirmi dört saatlik bir cehennem deneyimiydi. Gemiye gelmeden kısa süre önce Mary'nin doğumu başlamıştı. Ewen'in o acı dolu çığlıkları uzun süre unutulması mümkün olmayacaktı.

Lanet olsun, erkeklerin doğum odasına yaklaştırılmamaları çok doğru bir karardı. Bir kadının çığlıklar attığını duymak ve ona yardım etmek için hiçbir şey yapamamak erkeklerin ilkel benliklerine karşıydı. Belli ki Ewen'in ilkel benliği de bir hayli gelişmişti.

Kolay öfkelenmesi ile bilinen Sutherland, gemideki en sakin adam olmayı başararak hepsini şaşırtmıştı. Doğum yapan kişi kendi karısı olsa Ewen kesinlikle denize atlardı.

Rahibe Genna'nın yüzü gözlerinin önüne gelince bu düşüncüyü aklından uzaklaştırdı. Ewen bir gün evlenmesi gerekeceğini biliyordu ama ilk kez *karısını* düşünüyordu. Bir rahibenin bu düşüncelerin kaynağı olmasının ne kadar ironik olduğunu düşündü.

Neyse ki Sutherland'in vârisi gemi Dunstaffnage Kalesi'ne ulaşıp Melek -Highland Muhafızları'nın şifacısı olan Helen- doğuma katıldıktan sonra geldi. Hem anne hem de bebek iyiydi ama iki gün sonrasında bile Sutherland -ya da bu yolculuktan sonra aldığı lakapla *Buz-* hâlâ uzun ve zorlu bir savaştan çıkıp hayatta kalmayı başaran bir adam gibi sersemlemiş haldeydi.

Sutherland'i kaleye getiren şey sadece yeni baba olmasının heyecanı değildi. Ateşkes ay sonunda sona erecekti ve Edward'ın savaş planları hakkında önemli bilgileri ortaya çıkarmıştı. İngiltere'yle savaş bir kez daha ufuktaydı ve Highland Muhafızları'nın

tüm üyeleri Bruce'un krallığını sağlamlaştırmak ve İngilizleri yenilgiye uğratmak için -bu sefer kesin olarak- işe koyulmaya hazırды.

Ama Ewen, Rahibe Genna'yı da ulak olarak kullanılan din görevlisi kadınların yüz yüze olduğu artan tehlikeyi de Bruce ile konuşmayı unutmamıştı. Genellikle arka planda kalmak için elinden geleni yapardı ama bu durum bir istisnaydı.

Geldikten birkaç gün sonra öğle yemeği saatlerinde kalabalıklaşmaya başlayan büyük salona girip kral ile odasında özel bir görüşme talep etti.

Ellerindeki yiyecek dolu tabaklarla servis yapan kızlara çarpmamaya çalışarak yemek salonunun doğu tarafındaki kalabalık masanın çevresinden geçerken baştaki masaya baktı ve kralın yanında oturan kadını gördü.

Sırtına yayılan tuhaf bir kıpırtı tüm bedenini etkisi altına alınca durdu. Kadının başı krala doğru eğilmişti ama altın sarısı saçlarında ona başkasını hatırlatan bir şey vardı. Saçına vuran ışık, gümüş renginden bal rengine hatta bakır tonlarına kadar farklı renkler görmesine neden oluyordu. Rahibe Genna ile tanışana kadar böyle bir şey görmemişti.

Diğer tarafında oturan adama bakınca kadının doğumdan sonra ilk kez ortaya çıkan Sutherland'in eşi Marlı Mary olduğunu anladı. Ewen ona aydınlıkta ilk kez dikkatli bakıyordu. Tanrı biliyordu ya o gemide kadından mümkün olduğunca uzak durmak için elinden geleni yapmıştı.

Kadına yaklaştığı sırada çok önemli bir şeyler olacağını hissettiğinden kalbi deli gibi atıyordu.

Tanrım! Yüzünün rengi attı. Bu oydu. Rahibe Genna. Sutherland'in eşi miydi? Göğüs kafesinde hiç tanımadığı bir acı hissetti. Kalbine bir hançer saplanmıştı ve içeride dolanıyordu.

Hayır. Zihni bu şoku atlatınca ikisinin aynı kadın olamaya-
cağını fark etti. Sutherland'ın eşi birkaç gün önce hamileydi ama
Rahibe Genna hamile değildi. Çenesini sıkarak bundan emin
olduğunu düşündü. Ellerini tüm bedeninde gezdirmişti.

Kadının Bruce'un söylediği bir şeye cevap verirken gülümse-
yen yüzüne yakından bakınca başka farklılıklar da gördü. Marlı
Mary daha topluydu. Dudaklarının ve gözlerinin çevresindeki
çizgiler daha derindi ve saçları biraz daha uzundu. Onun gözleri
de Rahibe Genna'ninkiler gibi sıra dışı bir mavi-yeşil tonundaydı
ama Mary'nin gözleri maviye yakınken, Rahibe Genna'nın daha
çok yeşil gibiydi.

Ama soluk tenleri -Genna'nın özellikle de dudağının üstünde
birkaç fazladan çili vardı- zarif burunları, çıkık elmacık kemik-
leri, koyu renkli ve isli kirpikleri, dolgun pembe dudakları
aynıydı. Lanet olsun, kaşlarının kalkıklığı bile aynıydı.

Nasıl olurdu da iki tane...

Gerçeği birden anladı. Marlı Mary'nin ikiz kız kardeşi vardı.
Kızın, kardeşini I. Edward'ın pençesinden kurtarmak için kötü
planlanmış bir operasyon sırasında birkaç yıl önce ortadan kay-
bolduğunu duymuştu. Öldüğü düşünülüyordu. Belli ki bu tah-
min yanlıştı.

Köprü! Tabii ki. Kız, bir köprü çökünce ortadan kaybolmuştu.
Rahibe Genna ona bu kadarını söylemişti ama Ewen parçaları
birleştirememişti.

Olanları anladıkça dudaklarını sıktı. Küçük rahibe ona yalan
söylemişti. Rahibe Genna İtalyan değildi. Mary'nin ve Robert
Bruce'un eski eşinin kayıp olan kardeşi Marlı Janet'ti. Bruce'un
ilk eşi Isabella, onun ablasıydı. Ewen öfkeyle yumruklarını sıktı.

Birden fark ettiği tutarsızlıklar anlam kazandı. Öfke anla-
rında ortaya çıkıp kaybolan aksan, saldırı sırasında fark ettiği
fazla zarif iç elbise...

Hançer...

Lanet olsun, şimdi bunun benzerini nerede gördüğünü hatırlıyordu! Yılan'da da bunun neredeyse aynısı vardı.

Belli ki Janet'ın bahsettiği kadın, Highland'in en güçlü kadınlarından biri olan Adaların Christina'sı ve Lachlan MacRuairi'nin üvey kız kardeşıydı. Christina, Marlı Duncan ile evliydi. Rahibenin erkek kardeşini de iyi tanıyordu. Ewen onu arkadaşısı olarak görürdü. Ryan Gölü'nde en sert savaşçılarla karşılaştığına ve MacDowelların elinde başının kesildiğine tanık olmuştu.

Bruce, Janet'ın hayatta olduğunu biliyor muydu? Ewen öyle olup olmadığını öğrenecekti. Birkaç adımla masaya ulaştı. Dik-katini krala yoğunlaştırsa da muhafızların en yeni üyesinin kaş-larını çattığını fark etti. Sutherland'in, karısına gösterdiği tepkiyi fark edip etmediğini merak etti. Ama onunla sonra uğraşacaktı.

Ewen yaklaşırken kral ona baktı ve yüzündeki karanlık ifa-deyi görünce kaşlarını çattı. "Yolunda gitmeyen bir şey mi var?"

"Sizinle konuşmam gerek," dedi Ewen sert bir şekilde ve sonra da kiminle konuştuğunu fark edip, "Efendim," diye ekledi.

"Yemeğimi bitirmedim."

"Önemli," dedi Ewen gergin bir şekilde. Kraldan genellikle hiçbir şey istemezdi. Başını eğer, işini yapar ve sorunlardan uzak durmaya çalışırdı. Bu, bir asker için ironik olabilirdi ama sorun çıkarmak onun değil, babasının tarzıydı. Rahibe Genna'dan uzak durmasının nedenlerinden birinin de bu olduğunu düşündü. Kız, karmaşadan başka bir şey değildi. Vahşi babasıyla asi kuze-ninden farklı olmak için bunu yapmalıydı.

Bruce ona sert bir bakış attı. "Öyle olsa iyi olur."

Highland Muhafızları'nın lideri Tor MacLeod, onları masa-nın diğer ucundan izliyor olmalıydı. Kral ayağa kalktığında o da kalktı.

“Yalnız,” dedi Ewen.

Bruce rahatsızlığını gizlemedi ama zalim muhafızını eliyle oturttu.

Ewen, salonun hemen sonundaki küçük odaya giden kralın arkasından ilerledi ve tahtı andıran koltuğuna oturmasını bekledi. İki yaz önceki Brander Geçidi Savaşı’nda MacDougall lideri, Bruce karşısında hem koltuğunu hem de kalesini kaybetmişti.

“Pekâlâ, bekleyemeyecek olan şey neymiş, Avcı?”

O anda kimliklerinin ortaya çıkması riski olmamasına rağmen kral ona savaş adıyla seslenmeyi tercih etmişti. Lamont adı da neredeyse Comyn, MacDougall ya da MacDowell adı gibi lanetliydi ve Bruce bu bağlantıyı hatırlamak istemiyormuş gibiydi.

Ewen hiç zaman harcamadı. “Marlı Mary, kardeşinin hayatta olduğunu ve Lamberton’ın ulağı olarak çalıştığını biliyor mu?”

Kralın tepkisizliği Ewen’in ilk sorusunun cevabı olmuştu: Bruce bunu biliyordu. “Leydi Janet üç yıldan uzun bir zamandır kayıp. Hayatta olduğundan nasıl bu kadar emin olabilirsiniz?”

Ewen ellerini masaya yaslayıp krala doğru eğildi. “Çünkü Melrose Manastırı’nın yakınlarında bir grup İngiliz askerinin tecavüzüne uğramak üzereyken onu buldum ve iki günümü ona Berwick’e kadar eşlik ederek geçirdim.”

Tecavüz kelimesi kralın ifadesini değiştirse de Robert Bruce da seçkin savaşçı ekibindeki diğer adamlar kadar sertti ve duygularını belli ederek İngiltere Kralı Edward’ın tahtını geri alamazdı. Onu Ewen kadar iyi tanıyan biri ancak tepkilerini anlayabilirdi. Kaygısını hemen gizleyip parmaklarıyla masada ritim tuttu. “Bunun Janet olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz? Bunu kendisi mi söyledi?”

Çünkü lanet yüzünü hâlâ rüyalarında görüyordu. Hâlâ ellerinin arasındaki bebek kadar yumuşak yanaklarının kıvrım-rını hissediyordu. Hâlâ dudaklarının altındaki çekici dudakların tadını alıyordu.

Bruce'a bunu nereden bildiğini anlatacak kadar sinirliydi ama bu seferlik dilini tuttu. Gerçi tam tuttuğu söylenemezdi. "Rahibe Genna'nın kimliğini gizlediğini ve İtalyan taklidi yaptığını siz de bal gibi biliyorsunuz. Lanet olsun, eski karınızın kardeşinin kendisini böyle bir tehlikeye atmasına nasıl izin verirsiniz?"

Bruce'un bakışları çok sertti. "Dikkat et, Avcı. Kaba konuşmalarına alıştım ama ben senin kralınım. Ne kadar iyi iz sürdüğün ya da Stewart'ın sana ne kadar güvendiği umurumda değil. Benimle konuşurken öfkeni kontrol edeceksin yoksa şansını başka bir orduda denemen gerekir."

Ewen bu sert hatırlatmanın ardından -kendini kaybettiğinin farkına varınca- toparlandı.

Lamontların eski şanını elde etmelerini isterken kralı kızdırması muhtemelen sorun olurdu. Sağduyu kazandı ve Ewen öfkesine hâkim oldu. "Özür dilerim, efendim."

Bruce ona dikkatle baktı. Karanlık bakışlarla masanın üzerinde kaygı verici bir şekilde ritim tutmaya devam etti. Başka biri olsa huzursuzlanmaya başlardı ama Ewen, kralın bu özrü kabul edip etmeyeceğini ve muhtemelen ona ne söylemesi gerektiğini kararlaştırmasını sakince bekledi. "Eski karımın kardeşini tanısan bana danışmadığını da bilirdin. Bu fikir tamamen ona aitti. Sadece hayatta olduğunu ve kardeşini kurtarma girişimi yolunda gitmeyince sığındığı İtalya'dan yaklaşık bir yıl önce dönüp Lambert için çalışmaya başladığını biliyorum."

İtalyancasının kaynağını artık biliyordu.

Bruce başını salladı. "Kıza hayran olmalısın. Öyle bir zamanda kardeşinin peşinden gitmeye cesaret etti. Köpek gibi avlanıyor-

duk. Saklanacak hiçbir yer yoktu. Edward'ın öfkesi korkunçtu ve her yerde gözü, kulağı vardı. Atholl bile kuzeye kaçmadan önce eşine ulaşmaya çalışmayı göze alamamıştı ama Janet, yengesi Christina'nın yardımıyla MacRuairi klan üyelerinden bazılarını alıp İskoçya'nın yarısını gemiyle geçti ve kardeşini Edward'ın burnunun dibinden almak için İngiltere'ye korkusuzca at sırtında girdi." Dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı. "Ve bu çabası neredeyse işe yarayacaktı."

Bunlar tam da Janet'in yapacağı türden şeylerdi ama kralın hayran olduğu bu hikâye Ewen'ı sadece daha da öfkeliyordu. Demek ki kızın o zaman da şu anda olduğu gibi tehlikelerden haberi yoktu. Krala fikrini kısmen anlattı ve o da Ewen'a katıldı.

"Bana neler olduğunu anlat," dedi Bruce.

Ewen, MacLean ile birlikte iki rahibenin askerler tarafından nasıl çevrelendiğini, *Rahibe Genna'nın* genç yol arkadaşını nasıl koruduğunu, askerleri tehditleriyle nasıl savurduğunu özetle ama net bir şekilde anlattı. MacLean'ın notun Bruce'a ulaştığından emin olmak için gittiğini -ki ulaşmıştı- kendisinin de Janet'a Lamberton'ın yanına dönene kadar eşlik etmek için ısrar ettiğini anlattı.

Ewen saldırıyı anlattığı sırada ifadesi son derece sert olan kralın yüzünde, sonlara doğru bir gülümseme belirdi. "Eminim bundan hiç memnun olmamıştır. Janet, küçükken de dik kafalıydı ve asla emirlere uymak istemezdi. Son yıllarda bağımsız davranışlarının iyice arttığından şüphe ediyorum. Bundan vazgeçmen için çabalamamasına şaşırdım."

"Çabaladı."

Kral tek kaşını kaldırdı. "Tatlı dilinden etkilenmedin mi?" Güldü. "O anı görmek isterdim. Babası öldükten sonra Janet bir süre Isabella'yla benim yanımda kaldı. Yaptığı yanlışlardan

dolayı onu kaç kez cezalandırmaya kalktığımı ve aslında suçlunun ben olduğumu düşünerek onu odadan gönderdiğimi hatırlamıyorum bile.”

Ewen, Janet’in gençliğindeki aptallıklarına dair eski anıları merak etmiyordu. O şu andaki haliyle ilgileniyordu. “İngilizler sınır bölgesindeki gözetimi giderek artırıp kilise vasıtasıyla iletişim kurmamıza engel olmak için ellerinden geleni yapıyor. Tüm ulaklarımız için durum giderek daha da tehlikeli bir hal aldı ama kadınlar özellikle savunmasız durumda.”

Ewen az önceki gafını hatırlayıp eleştiride bulunmamaya çalıştı ama Bruce bunu yine de anladı. “Kilisenin desteği –hem erkek hem kadın din görevlilerinin– olmadan bu savaşı kazanamayız. Bu görevi kabul ederken içine girdikleri riskin farkında oluyorlar ve onları bu yüzden yargılayamam. Ayrıca gelen yardımı, yardımda bulunan kişi bir kadın diye geri çevirmem. Janet bu konuda güvenebileceğim tek kişi.”

Ewen buna itiraz etmemek için çenesini sıktı. Onun hayatını tehlikeye atmasına değecek kadar önemli olan şeyi merak ediyordu.

“Bella’nın benim için yaptığını unuttun mu?” Bruce, onun taç giyme töreninde yer aldığı için senelerce İngiliz hapishanelerinde kalan –bir kısmında da kafesteydi– MacRuairi’nin karısı olan eski Buchan Kontesi’nden bahsediyordu. “Ya da benim eşimin, kızımın ve kız kardeşlerimin hâlâ benim davam yüzünden acı çektiklerini?”

“Ben de tam olarak bunu kastediyorum,” dedi Ewen. “Kadınların yeri hapishane ya da kafes değil. Bizim görevimiz onları...”

Kırıcı sözler söylemeden önce sustu ama artık çok geçti.

“Bizim görevimiz onları korumak,” diye düşüncesini onun yerine kral tamamladı.

Ewen yüzünü buruşturdu. Lanet olsun, yine ileri gitmişti! Kral, kadınlarına olanlar konusunda çok üzgündü ve onların başına gelenler yüzünden kendini suçluyordu. Ewen'ın bunu ona hatırlatmasına gerek yoktu.

“Bu her zaman mümkün olmuyor,” dedi kral yumuşak bir sesle. Hafifçe öksürüp daha sert bir sesle devam etmeden önce bekledi. “Eski karımın kız kardeşi hakkındaki kaygıların yersiz değil ama bunu kafana takma. Bir alternatif bulur bulmaz geri dönebilmesi için hazırlıkları başlattım. Ama alternatif bulmak çok kolay olmayacak.”

Ewen rahatladığını gizlemeye çalışmadı. “Bunu duyduğuma sevindim, efendim.”

“Sutherland, karısının adına sorduğu sorularla bu işi zorlaştırıp ilgiyi kızın üzerine çekti. Senin söylediklerine de bakılacak olursa...” Omuzlarını silkti. “Janet bunu anlamak zorunda.”

O da Ewen da bundan emin değildi.

“Leydi Mary onun hayatta olduğunu bilmiyor mu?”

Bruce başını iki yana salladı. “Bunun bir sır olarak saklanması herkes için daha güvenli olacağını düşündük. Şu ana kadar Mary'nin sadakatinin ne tarafa kayacağından emin değildim. Yıllardır İngiltere'deydi.”

“Eminim çok rahatlayacaktır.”

“Kızacak,” dedi Bruce sert bir şekilde. Güldü. “Ama onu düğün planlarıyla yatıştırmayı düşünüyorum.”

Ewen kaşlarını çattı. “Düğün planı mı? Sutherland ile Mary zaten evli değil mi?”

“Evet. Bahsettiğim kardeşinin düğün planı.”

“Ama Janet bir...” Ewen cümlesini tamamlayamadan gerçekleri anladı. Göğüs kafesine bir tekme yemiş gibi Bruce'a baktı. Ya da daha aşağılara bir tekme yemiş de olabilirdi.

Bruce gülümsedi. "Dine adanmış değil."

İçinde delice bir öfke kabardı. Tüm bedeni sarsılıyor gibiydi. "Rahibe *taklidi* mi yapıyor?"

Ewen ya onu öldürecekti ya da çıkardığı günahların karşılığını alıp Janet bu işkenceye bir son vermesi için yalvarana kadar onu öpecekti. Hangisini yapacağından emin değildi. Ama öyle ya da böyle, aşırı çekici *sahte* rahibe bunu ödeyecekti.

Bruce ona kaşlarını çatarak baktı ama Ewen öfkesini gizleyemeyecek kadar kızgındı. "Masum bir hatayla başladı," dedi kral. "Ama onu korumak için en iyi yol buydu. Marlı Janet'in İtalyan rahibesi olacağı kimin aklına gelir ki?" Ewen başı çatlayacakmış gibi hissediyordu. Berwick'e ulaşması ne kadar sürerdi? Saatleri sayıyordu. 'Rahibe Genna' bu işten kolay kurtulamayacaktı. "Lamberton, kızın gerçekten rahibe olma niyeti olduğundan bahsetti ama onun için seçtiğim eş adayını duyunca eminim kararını değiştirecektir."

Ewen kendisine yalan söylemesinin, onu öptüğü için suçlu hissetmesini sağlamasının ve bu suçluluğunu ona karşı kullanmasının yeterince kötü olduğunu düşünmüştü ama yanılıyordu.

Evlenmek mi? Tüm içgüdüleri bu düşünceyle harekete geçti.

"Kiminle?" diye sordu sakince.

Kral ona tuhaf bir bakış attı. "Genç Walter ile."

Bu darbe onu ikiye ayırabilirdi. "Stewart ile mi?"

Kral bunu başıyla onayladı.

Ewen'in bağlı olduğu lordu ve her şeyini borçlu olduğu adamın oğluydu bu. Bir an için aralık durduğunu düşündüğü kapı yüzüne çarptı. Ewen, Marlı Janet'la ilgili bir şeyler düşünse de -bir an için bunu yapmıştı- Walter Stewart'ın damat adayı olduğunu duyunca kızın rahibeliğinden daha büyük bir sorunları olduğunu anladı.

Ewen, sahip olduğu her şeyi –evini, topraklarını, eğitimini, Bruce’un muhafızları arasındaki yerini– James Stewart’a borç-luydu ve artık oğluna sadıktı. Dahası klanının itibarını kurtarma umutları sadece Bruce’a değil, Stewartlara da bağılıydı.

Zaten lordunun müstakbel eşi de onu istemiyordu. Uğruna savaştığı her şeyi bir kadın için –özellikle de kendisini sık sık sinirlendiren bir kadın için– tehlikeye atmayacaktı.

Kadın, kanını ne kadar ısıtsa da...

Janet, ağzından dökülen sözcüklerin yanlış olduğunu düşün-dürmeyen ilk kadın olsa da...

Gözlerini her kapattığında yüzü gözlerinin önüne gelse de...

Aklından saçma bir düşünce geçti: Ya Stewart kenara çekil-meye ikna edilebilirse? Lanet olsun, insanlar Ewen’in ona iyilik yaptığını bile düşünebilirdi. Janet muhtemelen on sekiz yaşın-daki Walter’dan en az altı yaş büyüktü ve çok daha olgundu. Kız, zavallı çocuğu canlı canlı yerdi.

Ama Ewen bu umut ışığını fazla belirmeden söndürdü. Kimi kandırıyordu ki? Kız, bir kralın eski karısının kardeşıydı. Bir kontun kızı, kız kardeşi ve teyzesiydi. Ewen ise Cowal’daki azıcık toprağıyla bir Highland şefiydi. Stewart’inkilerin yanında –hatta Lamont toprakları tahliye edilmeden önce kuzenininkilerin yanında– toprakları çok azdı.

Onu istese bile –ki istediğini söylemiyordu– Marlı Janet ona uygun değildi.

Sonraki aylar boyunca kendi kendine bunu söyleyip dura-caktı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM



Roxburgh, İskoç sınırı, 1310 yılı sonbaharı

Janet sırtında tuhaf bir ürperti hissetti. Gergin bir şekilde dönüp arkasına baktı ama sıra dışı bir şey göremedi. Kimse onu fark etmemişti. Havadan olmalı diye düşündü.

Sıcak bir sonbahar günüydü. Pazarı ziyaret edenlerin kalabalığı arasından, kaleden gelecek kadın grubunun görünmesini beklerken güneş, siyah yün kıyafetine acımasızca vuruyordu. Kadınlar gecikmişti ama daha önce de geciktikleri için telaşlanmasına gerek yoktu.

Pazara mallarını getiren diğer rahibeler ve rahiplerin malları hakkında soru soranlarla kısa konuşmalar yaparak –bu sadece İtalyanca ve Fransızca konuşmasının avantajıydı– zaman geçirip çevresindeki köylülerin konuşmalarını anlamıyormuş gibi dinledi.

Konu her zamanki gibi savaştı. Edward, geçen ilkbaharda ordularını İskoçya'nın kuzeyine gönderdiği için başka bir konu yoktu.

“Bir yük kervanı daha kaybolmuş,” dedi arkasındaki tezgâhtan bir tüccar.

Janet kulak kesildi.

“Yine mi Bruce’un hayaletleri?” diye sordu başka biri saygı dolu bir fısıltıyla.

“Evet,” dedi ilk konuşan adam. “Sisin içinden hayalet gibi çıkıp Valhalla’ ateşinde dövülmüş kılıçlarıyla herkesi katlediyor, ardından yeniden karanlığa karışıyorlar. Bu adeta şeytanın işi,” diye fısıldadı. “Başka türlü Kral Edward’ın adamlarının nerede olacağını nasıl bilebilirler?”

Gizemli savaşçı ordusu –Bruce’un hayaletleri– ile ilgili hikâyeler tüm sınır bölgesine kontrolsüz bir yangın gibi yayılıyordu. Hangi tarafta durduğunuza bağlı olarak bunların şeytan ya da kahraman oldukları söylenebilirdi. Ama düşmanları arasında bile yaptıklarından bahsedilirken şaşkınlık ve hayranlık vardı. Tüm iyi efsanelerde olduğu gibi hikâyeler her anlatımda biraz daha zenginleşiyordu. Savaşçılar kendilerine atfedilenlerin çeyreğini bile yapabiliyor olsalar çok etkileyici olurdu.

Sıradan halk onların hayalet olduğunu düşünebilirdi ama Kral Edward’ın komutanları bunların sadece insan olduğunun –belki sıra dışı olabilirlerdi– farkındaydılar. *Bruce’un gizli ordusu* için vaat edilen ödül baş döndürücüydü. Ama kimliği belli olmayan adamları ele geçirmek zordu.

Biri dışında... Janet, yengesinin itibarsız bir pislik olan erkek kardeşi Lachlan MacRuairi’nin Robert’in seçtiği az sayıdaki kişiden biri olduğuna hâlâ inanamıyordu. Janet, o eşkıyayla sadece bir kez tanışmıştı –Lachlan, eşini öldürmekle suçlanmadan önce Duncan’ın düğününde– ama bu bile yetmişti. İriyarı, tehlikeli görünümlü ve koyu renk saçları kadar karanlık mizaçlı bu adam onu korkutmuştu. Lorn Lordu John MacDougall, adamın kimliğini ortaya çıkardığından beri Lachlan’ın başına konan ödül neredeyse Bruce’unki kadar yüksekti.

* Valhalla: İskandinav mitolojisinde ölen kahramanların eğitildiği yer. (ç.n.)

Janet da bu hikâyelerden herkes kadar zevk alıyordu ama bu efsanelerin arkasındaki adamları da merak ediyordu.

“Kaç kişilermiş?” diye sordu tüccarlardan biri. Kim olduğuna bakmak istemedi ama konuşanın genç bir çocuk olduğunu anlayabiliyordu.

“Dört tanelermiş ve karşılarında bir grup İngiliz askeri varmış.” Yaşı ileri olan tüccarın başını salladığını hissedebiliyordu. “Kral Edward böylesine bir mucizeye karşı savaşılabileceğini mi sanıyor?”

Janet gülmemek için çabaladı. Bu bir mucize değildi. Mucizenin kaynağı onun mesajlarıydı ya da onun götürüp getirdiği mesajlardı. Ama tabii ki onlara bunu söyleyemezdi. Son birkaç aydır Robert’ın düşman kampındaki en önemli –ve gizli– muhbirine aracı olmuştu. Sadece birkaç kişi muhbirin kimliğini biliyordu. Hatta Robert muhbirlerini koruma konusunda o kadar katıydı ki Janet, kendisi ulak olmasa Robert’ın bu görevi başka kimseye veremeyeceğini düşünüyordu. Ulak, bir kadın olmalıydı –muhbirin kimliğinin bulunması riskini azaltmak için– ve ona güvenebilmeliydi. Eski eşinin kız kardeşi bunun için biçilmiş kaftandı...

Rahibe Genna her ayın ilk cumartesi günü, Berwick’in dışındaki Mont Carmel Rahibe Manastırı’ndaki rahibelerin işlemelelerini satmak için Edward’ın sınırdaki karargâhlarından biri olan Roxburgh’daki pazara gelirdi. Zarif dikişler, kaledeki kadınların favorilerindendi. Kadınlar, İtalyan rahibeyi gördüklerinde heyecanlanıyorlardı. Janet inceledikleri çantalarda ara sıra katlanmış bir kâğıt bulursa –ya da bugünkü gibi bulunması için çantalara bir kâğıt bırakırsa– kısa süre sonra *Bruce’un hayaletlerinin* yeniden görüleceği anlaşıldı.

“Bu doğru değil,” diyerek devam etti yaşlı olan tüccar. “Bruce bir şövalye ama korkak bir fare gibi ormanda ya da kırsalda sak-

lanıp bizim cesur ve yürekli askerlerimizin üzerine hayalet eşkıyalarını gönderiyor. Edward, o haine karşı sefere çıkamadan kışı geçirmek için İngiltere'ye çekilmek zorunda kalacak.”

Janet fare benzetmesine itiraz etmeyecekti –Edward da kedi rolündeydi– ama Robert Bruce bir korkak değildi. Janet bu adamların anlamadığı bir şeyi anlıyordu: Savaş silahlanarak da daha az risk alıp kaçarak da kazanılabiliirdi.

Robert neden onunla karşılaşacaktı ki? Şu anda Edward ile savaş meydanında karşılaşırса kazanamazdı. Düşmanı yağmalayıp askerlerin cesaretini kırmak için aniden yapılan hızlı ve şaşırtıcı saldırılar, ‘şövalyelere’ yakışmıyor olabilirdi ama ihtiyacı olan zaferleri bu şekilde elde ediyordu. Robert hazır olduğunda zaman, güçlü İngiliz ordusuna karşı şövalyeleri, zincirli zırhları ve savaş atlarıyla sefere çıkacaktı.

Ama o zamana kadar savaş devam edecekti.

Janet özlemlı bir şekilde iç çekti. Savaşın yakında biteceğine dair bir umudu olsa da bunun mümkün olmadığını biliyordu. İskoçya, kız kardeşi ve ailesinin geri kalanı bir süre daha beklemek zorundaydı.

Janet’in dikkati –çevresindeki konuşma devam ederken– geçmek bilmeyen sabah saatlerine ve güneşin gökyüzüne tırmanışına kaydı. Yüce Tanrım, hava yaz ortasındalarmış gibi sıcaktı! Alnını bir bezle kuruladı. Bir kez daha bu lanet elbise ile duvağı parçalamak geçti içinden.

Tepkisinin şiddeti kendisini bile şaşırttı. Janet, kendisini koruyan ve kimliğini gizleyen bu kıyafetlerin içinde kendini giderek daha da huzursuz hissediyordu.

Bunun için kimi suçlaması gerektiğini bildiğinden dudaklarını büzdü. Ewen Lamont hayatına pat diye girip kafa karıştırıcı ve içini eriten o öpüşmeyle her şeyi berbat etmeden önce giyindiği kıyafetlerin farkında bile değildi. Ama artık her sabah

banyo yaptıktan sonra yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu düşünerek üzerini giyiniyordu. Düşünceleri -aslında hayalleri- bu şekilde günahlarla doluyken rahibe taklidi yapması hiç doğru değildi. Ve rahibe olma niyeti... Bu da artık pek doğru gelmiyordu. Rahibe olmayı hiçbir zaman çok istememişti ama sevdiği işi yapmaya devam etmesi için bunun pratik bir yol olduğunu düşünmüştü.

Tek şansı buydu ve kendisini bunu sorgulamak zorunda bıraktığı için Ewen'a lanet okuyordu!

Bu çok saçmaydı. Aradan onca ay geçmişti ama Janet muhtemelen bir daha asla görmeyeceği ve kendisini unutmuş olan bir adamı düşünüyordu. Ewen çok yanlış biriymiş. Genç adam, kadınlar için bu dünyada tek bir yer olduğunu düşünüyordu ve o da kale duvarlarının arkasıydı.

O halde neden onu düşünmeden edemiyordu? Birlikte geçirdikleri o kısacık süre, aradan geçen zamana rağmen neden hâlâ aklındaydı? Ve ona yalan söylediği için kendini neden bu kadar suçlu hissediyordu?

Savaşta yalanlara ihtiyaç duyulurdu. Doğru şeyi yaptığını anlamak için bir kanıt ihtiyacı varsa tek yapması gereken şey içinde bulunduğu anı düşünmektir. Robert'ın haber ağındaki rolü, hayal ettiğinden daha önemli bir hal almıştı. Robert'ın ona ihtiyacı vardı.

Bu en doğrusuydu. Tabii ki öyleydi. Ewen'ın geri dönmemiş olmasına seviniyordu. Gerçekten. Zaten Janet'ın kafasını yeterince karıştırmıştı.

Janet ikinci kez ensesinin ürperdiğini hissedip arkasını döndü. Köylülerin oluşturduğu kalabalığı inceleyip aralarında duran askere dikkatle baktı ama kimse onunla ilgilenmiyordu.

Uzun bekleyiş, sabırsızlanmasına neden oluyordu. Neyse ki kaleye uzanan tepeye baktığında bekleyişinin sona erdiğini

gördü. Yaklaşık on kadından oluşan bir grup tepeden köye doğru geliyordu. Giydikleri parlak renkli ve şık elbiselerle mücevherler onları tanımasını kolaylaştırıyordu. Kasvetli ve gri bir denizin içindeki parlak pırlantalar gibiydiler.

Janet göğüs kafesini kaplayan özlemi bastırmakta zorlanıyordu. Bir zamanlar kendisi de tıpkı onlar gibi görünüyordu. Genç bir kızken, Fransa ve İngiltere'den gelen son moda kıyafetlere 'lanet bir servet' harcamaya meraklı olduğu için babasını adeta çıldırtırdı.

Ama şimdi...

Üzerindeki, çuval bezinden farksız olan kalın, siyah ve gösterişsiz elbiseye baktı. Yeniden güzel görünmek istemesi yanlış mıydı?

Kendi kendine aptallık etmemesi gerektiğini söylerken dudaklarını büzdü ama bu yanlış düşünceler için de kimi suçlaması gerektiğini biliyordu.

Yanında birinin olduğunu fark ettiği sırada kaleden gelen kadınlar sadece iki tezgâh ilerideydi.

"Arkanı dönme," diye Fransızca fısıldadı bir erkek sesi. "Takip ediliyorsun."

Janet tepki vermemek için elinden geleni yaptı ama güneşin tenine yaydığı sıcaklık aniden yok oldu. Bu uyarıyı yapan kişiye yandan bir bakış atınca bunun, kaleyle aralarında tek bir nehir olan St. Peter's Manastırı'ndaki rahiplerden biri olduğunu fark etti. Daha önce çok kez pazarda karşılaşmışlardı. Janet'in tezgâhını diğer kiliselerin tezgâhlarıyla birlikte kuran adamdı ama daha önce bu sıradan din adamına hiç dikkat etmemişti.

Belki de bu yüzdendi. Adam, dikkat çekmeyecek bir tipti. Rahip Thom, orta boyluydu ve sıradan bir vücut yapısına sahipti.

Kahverengi düz saçları tepeden tıraşlıydı. Ne yakışıklı ne çirkindi. Kahverengi gözleri ve sıradan yüz hatları vardı, dikkat çeken hiçbir yanı yoktu. Bu da muhtemelen kusursuz bir casus ya da ulak olmasına yarıyordu. Janet, Bruce için çalışıyor olmasını umdu.

Adam geldiği gibi hızlı bir şekilde gitti. Eğer birileri Janet'i gerçekten izliyorsa adamın tezgâhına bir bakış atıp uzaklaştığını düşünebilirdi.

Ama bu sözler, Janet'in kalbini hızlandırdı. Dost muydu düşman mıydı bilmiyordu ama bu adam yanındayken, haberi getiren kişiyle buluşmayı göze alamazdı.

Kaleden gelen kadınların tezgâhının yanına ulaştığını fark edince kalbi bir kez daha hızlandı.

Göz teması kurmaya çalıştı ama kadınlardan biri aradığı kişinin önünü kapatmıştı. Eğer birileri onu izliyorsa belki de bunu yapması çok doğru olmazdı. Dikkat dağıtıp kadınları uzaklaştırmalıydı.

Aniden aklına bir fikir geldi. "*Mais non!*" diye bağırdı çaresizlik içinde. Tezgâhın üzerine serdiği eşyaları dağıtmaya başladı.

"Ne oldu, Rahibe Genna?" diye sordu yan taraftaki rahibelerden biri Fransızca devam ederek.

Ellerini açarak, "Başrahibe tarafından yapılan yardım cüzdanını bulamıyorum. Ben bakmadığım bir anda tezgâhın üzerinden çalınmış olmalı," dedi.

Çevresindekilerin duyacağı kadar yüksek sesle konuşmuştu ve 'çalınma' kelimesini kargaşa yaratmayı amaçlayarak kullanmıştı. Yakınlardaki birkaç kilise görevlisi kadın ve erkek yardım etmek için yanına geldi.

"Nasıl bir cüzdandı?" diye sordu Rahibe Winifred.

Böyle bir şey olmasa da, "Üzerine altın iplikten Kutsal Maryem resmi işliydi," dedi Janet.

“Kaybolduğunu ne zaman anladın?” diye sordu rahibelerden biri İngilizce. Bu rahibeyi tanımıyordu.

Janet anlamamış gibi davrandı. İtalyan olduğunu -ya da en azından İtalyan taklidi yaptığını- bilen Rahibe Winifred bunu Fransızcaya çevirdi.

Janet gözleri nemlenmiş gibi görüldüğünü umarak başını salladı. “Bilmiyorum.”

“Birileri taşra polisini çağırsın,” dedi rahiplerden biri öfkeyle.

Janet kadınlara bakıp irtibat kuracağı kişinin bir sorun olduğunu anladığını fark ederek rahatladı.

Az önce konuşan rahibe bakıp başını salladı. “İşe yaramaz çünkü kimin aldığını görmedim. Eminim hırsız kaçalı çok uzun zaman olmuştur.”

“Sorun ne?”

Janet arkasını dönmeden önce sırtında bir ürperti hissetti ve kendisini izleyen kişinin bu olduğundan emin oldu. Üzerinde bir rahip cüppesi vardı. Zarif işlemeleri önemli biri olduğuna işaretti ama bu adamın kutsal olduğunu düşündürecek hiçbir yanı yoktu. Çevresine tehlike ve düşmanlık yayıyor gibiydi. Birden kendini engizisyon mahkemesindeki bir Tapınak Şövalyesi gibi hissetti.

Adam Fransızca konuştuğu için anlamamış gibi davranmadı. “Cüzdan, rahip. Belli ki birileri cüzdanı çalmış.”

“Öyle mi?” dedi adam dikkatle gözlerini kısarak. “Peki, bu hırsız cüzdanı götürürken nasıl kimse görmedi?”

Janet masum bir şekilde gözlerini açtı. “İyi fikir, rahip. Belki de çevredekilere sorsam iyi olur. Siz bir şey görmüş olabilir misiniz?”

“Tabii ki görmedim.”

“Ben sandım ki izlediğinize göre...”

“Ne demek istiyorsun? Ben seni izlemiyordum ki!”

Janet kafası karışmış halde gözlerini kırptırırken abartmıyor olmayı dilerdi. "Öyle mi? Ben orada dururken bu tarafa baktığınızı düşünmüştüm." Birilerinin kendini izlediğini hissettiği yeri işaret etti.

"Yanılmışsın."

"Ne kötü. Bir şeyler görmüş olmanızı umuyordum."

"Bu mümkün değil çünkü görülecek bir şey yoktu."

Janet başını yana eğdi. "Ben izlediğinizi sanmıştım."

Rahibin yüzü kızardı. "İzlemiyordum."

"Ah! Affedersiniz! Yanlış anlamış olmalıyım." Omuzlarını silkti. "Fransızcam çok iyi değildir."

"Nerelisin?"

"Rahibe Genna İtalyandır Rahip Simon," diyerek onun yerine cevapladı Rahibe Winifred. "Ama bize Coldstream'deki St. Mary's Manastırı'ndan geldi."

Adamın gözleri aydınlandı. "Berwick-upon-Tweed'de, değil mi?"

Janet sessiz bir küfür ederek başını salladı. Kalbi daha da hızlandı. Dil konusunda artık akıcıydı ama hata yapmamak için dua etti. "Evet, rahip. Ama kısa süre sonra İtalya'ya döneceğim."

Çok kısa süre sonra olduğundan şüphe ediyordu. 'Rahibe Genna' muhtemelen son görevindeydi. Bu adamı Berwick'e kadar peşine takamazdı. Kimliğinin anlaşılması riskini bir kez daha göze alamazdı.

"Başrahibe buna çok üzülecek. Cüzdan çok değerliydi." Ellerini çaresizlik içinde ovuşturdu.

Rahibe Winifred onu rahatlatmak için yanına geldi.

Janet olayın böylece kapanmasını umuyordu ama adamın az sonra söyledikleri kanının donmasına neden oldu. "Belinizdeki cüzdandan alıp omuz örtünüzün altına yerleştirdiğiniz mektubu görebilir miyim?"

“Nerede olduğunu bilmiyorum da ne demek?”

Sutherland, kraldan önce konuşup -yorum ona yapılmıştı- Ewen’a sert bir bakış attı, böylece onu sert sözler etmekten kurtardı. “Janet, Michaelmas Yortusu’nun ardından bir haftadır ortada yok. Bir mektup için Roxburgh’a yola çıkmış ve bir daha dönmemiş.”

Sutherland, Ewen’ı sakinleştirmek istediye de yorumu onu daha da öfkeliendirdi. “Ekimden beri mi yani? Lanet olsun üzerinden haftalar geçti. Neden birileri arkasından gitmemiş?”

Ewen belli ki kralı kızdırmaması gerektiğini unutmuştu.

“Ben de tam olarak bunu bilmek istiyorum,” diye ekledi Mary masada kralın tam karşısında durarak. Odada Ewen’dan daha fazla öfkelenen biri varsa o da Janet’in ikiz kardeşi idi. Marlı Mary kız kardeşinin hayatta olduğunu öğrendiği andan beri -Ewen’ın gerçekleri öğrenmesinden kısa süre sonra- kız kardeşini geri getirmesi için kralı sürekli sıkıştırıyordu. “Janet’in birkaç işi daha olduğunu ve sonrasında eve dönmesini isteyeceğinizi sanıyordum.”

Robert Bruce’un zayıf bir noktası varsa o da hayatındaki kadınlardı. Yüzündeki pişman ifade ve öfkeli kadını sakinleştirme çabası, eski eşinin kız kardeşine olan düşkünlüğünün kanıtıydı. Ewen’ı yersiz konuşmasından dolayı azarlayabilirdi ama o sırada eskiden Atholl geleceğın ise Sutherland Kontesi olan sevimli kadınla uğraşması gerekecekti.

“Yakın zamana kadar kaygılı değildik.” Sustu. “Janet’in gecikmesi ya da beklenenden birkaç hafta geç ulaşması normaldi.”

Ewen, kralın bahsetmediği bir şeyler olduğunu biliyordu.

“Size haber göndermenin bir yolunu bulmaz mıydı?” diye sordu Mary.

Bruce oldukça huzursuz görünüyordu. Sandalyesinde kıpırdandı. "Bizim için çalışan bütün insanları kontrol edemeyiz. Bu mümkün değil."

"Yani onu savunmasız bir şekilde kendi haline bıraktığınızı mı söylüyorsun?" Mary gözlerinde yaşlarla onu suçluyordu. "Ayrıca Janet 'bütün insanlarla' bir değil. O *bizim* kardeşimiz."

Bruce yüzünü buruşturdu. Mary iyi bir iş çıkardığından Ewen'ın araya girmesine gerek yoktu. Ellerini, göğsünün üzerinde birleştirip kralın kıvranımlarını izledi.

Sutherland eşinin koluna girdi ve onu rahatlatmaya çalıştı. "Tabii ki öyle, aşkım," diye mırıldandı.

Kısa bir süre önce bu şefkat gösterisi Ewen'ın huzursuzlanmasına neden olabilirdi ama Edward'ın kışı geçirmek için İngiltere'ye çekilmesinin ardından o ve Sutherland birkaç hafta önce kaleye döndüklerinden beri bu tür sevgi gösterilerine alışmıştı. Kendini, Sutherland'in eşine karşı şaşırtıcı derecede yakın hissediyordu. Janet'in yanındayken hissettiği tuhaf rahatlığı kardeşinin yanında da hissediyordu. Hatta Leydi Mary'nin yanında olmak çok daha kolaydı. Görüntülerindeki benzerliğe rağmen Sutherland'in eşi sinirlerini oynatmıyor, kanını ısıtmıyor ve taş gibi olmasına neden olmuyordu.

Mary, Ewen'ın kardeşiyle zaman geçirdiğini öğrendikten sonra ona neler hatırlayabildiğiyle ilgili yüzlerce soru sormuştu. Aradan geçen onca aya rağmen Marlı Janet hakkındaki tüm detayların aklında bu kadar net bir şekilde kalmasının nedeninin bu sorular olduğundan emindi. Kız kardeşi sayesinde her şeyi hatırlıyordu.

"Yolunda gitmeyen bir şey olmadığından eminim," dedi kral ama onları rahatlatmaya çalışırken kendisini de rahatlatmak ister gibiydi. "Endişelenmene gerek yok, Mary. Arkasından en iyi adamımı göndereceğim. Avcı onu bulur."

Highland Muhafızları, eşleri kimliklerini öğrenmesin diye çabalasalar da bu imkânsızdı. Evli olanlardan sadece MacLean'ın eşi, kocasının kralın gizli ordusundaki görevinden habersizdi. Gerçi kadının bir MacDowell olduğu düşünülürse buna şaşırmamak gerekirdi. Ewen'ın bildiği kadarıyla MacLean onu yıllardır görmemişti. Şimdiye kadar onunla ayrıldıklarını ilan etmese de ayrıydılar.

Ewen buna itiraz etmek istedi. Akı varsa itiraz ederdi. Ama Mary kendisine bakarken bunu yapamadı. Kadın, bir an için kardeşine çok benzedi. Kalbinin sızladığını hissetti. "Bunu yapar mısın?"

Ewen başını salladı. "Hazırlıklar tamamlanır tamamlanmaz yola çıkarım."

"Mükemmel. Ben de seninle geliyorum," dedi Mary.

Odadaki dört erkek farklı şekillerde telaşlanarak sustu. Bruce'un yüzünde 'Aman Tanrım!' der gibi bir ifade vardı. Sutherland 'Bunun için cesedimi çiğnemelisin,' der gibi bakıyordu ve Lider de Sutherland'e bakışlarıyla 'Bir şeyler yapsan iyi olur,' diyordu. Ewen'ın ifadesi de üç adamının birbirine karışmış haliydi.

Eşini mantıklı olmaya davet etmek için ilk çabalayan Sutherland oldu. "Pekâlâ, Mary, İngiltere'ye gitmenin senin için ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyorsun. Sanırım kral, benim de Avcı'ya eşlik etmemi uygun..."

"Pekâlâ, Mary demeye başlama. Senin İngiltere'ye gitmen de benim gitmem kadar tehlikeli. Felton iyileşmişken ve kan isterken -senin kanını- bu çok daha tehlikeli! Ayrıca ikinizin yolculuk etmesindense bir erkek ve bir kadının yolculuk etmesi daha az dikkat çeker."

Sutherland'in çenesi o kadar kasılmıştı ki Ewen hâlâ konuşabiliyor olmasına şaşırdı. "Avcı ile yalnız başına seyahat etmene izin vereceğimi sanıyorsan..."

Mary umursamaz bir tavırla elini salladı. "O zaman sen de gel."

Belli ki Mary, kardeşine Ewen'ın fark ettiğinden daha fazla benziyordu. Kocasını bu fikri kabul etmek zorunda bırakabilirdi ama Ewen ona kanmayacaktı. "Yalnız başıma daha hızlı ilerlerim, leydim. Siz gelerseniz işimi zorlaştırmış olursunuz."

Cesur ve gerçekçi yorumu -onun hassas duyguları için endişelenmemesi- işe yaramıştı. Mary'nin kararlı tavrı yerini incinmiş bir tavra bıraktı. "Böyle düşünmemiştim. Size yük olmak istemem."

"O zaman izin verin de işimi yapayım. Bana güvenebilirsiniz. Kardeşinize bir şey olmasına asla izin vermem."

Mary bunu başıyla onayladı. Sutherland ve kral, genç adama sanki bir mucizeye imza atmış gibi baktılar.

Sonunda herhangi bir İngiliz devriyesine denk gelmeleri ihtimaline karşın Sutherland ve MacKay'ın de Ewen ve MacLean'e eşlik etmelerine karar verildi. Edward, kışı geçirmek için Berwick'e çekildiğinden savaş ortamı durulmuş olabilirdi ama 'asilerin' -özellikle de Bruce'un hayaletlerinin- avlanmasına ara verilmemişti. Aksine son birkaç aydır ünleri giderek artmıştı. Nam saldıkları sürpriz saldırılar giderek artıyordu. İngilizler ne yaparsa yapsın Highland Muhafızları 'mucizevi bir şekilde' yerlerini buluyordu.

Tabii ki bunun kaynağı mucize değil, sıra dışı istihbaratlarıydı. Bruce'un yeni muhbiri her kimse -kral bunu söylemeyi reddediyordu- henüz yanılmamıştı. Highland Muhafızları'ndan bazıları bunun Edward'ın komutasındaki yüksek rütbeli birileri olduğunu düşünüyordu. En olası tahmin, hem kralın hem de Şahin'in eşinin kardeşiyle evli olan Ralph de Monthermer'di. Ewen istihbarat alabildikleri sürece muhbirin kim olduğunu umursamıyordu.

Sonraki birkaç ay boyunca Edward dinlenip morali bozuk olan ordularını motive ederken, sınır bölgelerindeki yerel çatışmalar devam edecekti. Barış görüşmeleri devam ediyordu –şu anda bile Bruce, Noel öncesinde Selkirk'te bir barış görüşmesini değerlendiriyordu– ama sınır bölgesi her zaman savaş alanı olmuştu ve hâlâ öyleydi. En çok aranan 'hayaletler' için sınır bölgesindeki İngiliz kalelerine yaklaşmak giderek daha da tehlikeli bir hal alıyordu.

Highland Muhafızları en iyilerden oluşabilirdi ama yenilmez –ya da Ewen elinden geleni yapsa da görünmez– değillerdi. Bu görev riskli olacaktı ve dikkat çekmeleri halinde kılıçlı birilerinin daha olması Ewen'i memnun ederdi.

Gün doğar doğmaz yola çıkmaları kararlaştırıldı. Sutherland eşini odadan çıkardı ama öncesinde Ewen'a bir bakış atıp ona gözleriyle teşekkür etti. Mary'nin olmadığı bir anda Ewen ona geri kalanını anlatacaktı. Ewen gibi Sutherland de başka bir şeyler daha olduğunu hissediyordu.

“Bize söylemediğiniz şey ne?” diye sordu Ewen kapı kapanır kapanmaz.

Kralın yüzündeki sert ifade Ewen'ın ürpermesine neden oldu. Hem de şiddetli bir şekilde. Göğsündeki sıkışmanın az kalsın korku olduğunu düşünecekti.

“Ulaklarımızdan biri –bir rahip– birkaç hafta önce ölü bulundu.”

Göğsüne bir yumruk yemiş gibi hissetti. Tanrım, bu gerçekten *korkuydu*.

“Janet ile bir bağlantısı var mıydı?” diye sorabildi Ewen.

“Çok az. Janet, Roxburgh'da 'iş' üzerinde olduğu sırada o da oradaki asıl aracımızdı.”

Ewen hissettiği rahatsızlığın anlaşılmasını umut etti. Kral, Janet'in 'iş'i konusunda Ewen'in ne düşündüğünü biliyordu. Bir kadının bu tip yerlerde işi yoktu. "Neden Roxburgh'daydı?"

Bruce, ona ne kadarını anlatması gerektiğine karar veremiyormuş gibiydi. "Nakış satıp kaledeki birileriyle mesaj alışverişi yapıyordu. Rahip, Janet'in pazardaki yerini ayarlıyordu."

"Janet'in kimliğinin ortaya çıkmış olması mümkün mü?"

"Olabilir ama içerideki adamımız güvende."

"Janet'i ihbar etmiş olabilir mi?"

Bruce ona tuhaf bir bakış atıp başını salladı. "Hayır."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

"Eminim. Bilmen gereken tek şey bu."

"Ama rahibin ölümü sizi rahatsız ediyor."

Bruce başını salladı. "Bu büyük bir tesadüf."

Ewen başını salladı. Janet'a bir şey olduğunu aklına bile getirmek istemiyordu. Neler olduğunu anlamak için zihnini bulandırmaması lazımdı.

"Onu bul," dedi Bruce. "Ve eve getir."

Ewen bunu başıyla onayladı. "Bulacağım."

Kral ona uzun ve temkinli bir bakış attı. "Bu görevin senin için sorun olmamasını umuyorum."

Ewen kasıldı. "Neden olsun ki?"

"Janet hep çok sevimli olmuştur. Sanırım bunu sen de fark etmişsinizdir. Rahibe olmasa da başka biriyle evleneceğini unutma."

Ewen dudaklarını sıktı. "Bunu biliyorum, efendim." Lanet olsun ki bunun hatırlatılmasına ihtiyacı yoktu. Belli ki Bruce daha önceden bir şeyler sezmişti ve ondan uzak durması için onu uyarması gerektiğini düşünmüştü. Ewen bunu anlayabiliyordu.

“Güzel.” Kral başını sallayıp ona gitmesini işaret etti. Ewen gitmek için topuklarının üzerinde döndüğü sırada Bruce onu keskin bir kahkaha ile durdurdu. “Ama onu bulduğunda kendisini bekleyen bir eş adayı olduğunu söyleme yoksa yeniden ortadan kaybolabilir.”

Bunun hatırlatılması Ewen’in dişlerini sıkmasına neden oldu. Ama yine de kendinden beklenen bu olduğu için zorlukla gülümsedi.

Janet’ı bulup nişanlanması için geri getirecekti. Ama bunu yapmak için sabırsızlandığı söylenemezdi.

DOKUZUNCU BÖLÜM



Rutherford Manastırı, İskoç Sınırı, 1 Aralık 1310

Janet'in gönüllü sürgünü artık sinirini bozmaya başlamıştı. Bu aşırı temkinlilik hali ona göre değildi. Zaten insanların İtalyan 'Rahibe Genna' ile Cumberland'den gelen dul 'rahibe adayı Eleanor' arasında bağlantı kurması mümkün değildi. Yüzünü değiştiremezdi ama onun dışındaki her şeyi -adı, uyruğu, hatta duvarının rengi- değiştirdi.

Çok sürmeyecek dedi kendi kendine. Her şey yoluna girince Rahip Thom söz verdiği gibi yanına gelecekti.

Ama neden bu kadar gecikmişti?

Rahip, rahibeleri -Janet'in Rahip Simon ile talihsiz karşılaşmasının ardından- Roxburgh'un birkaç kilometre batısında yer alan küçük sistersiyan manastırına götürdüğünde yapraklar hâlâ dallarda, otlar ise yeşildi.

Orada bir an için kalbinin yerinden çıkacak gibi olduğunu kabul etmeliydi. Rahibin belli ki görmüş olduğu mektubu inkâr edemeyeceğini bildiğinden, omuz örtüsünün ucundan katlanmış kâğıdı çıkardı. "Bunu mu?" Gülümsedi. "Bu bir mektup değil. Liste."

Rahip gözlerini kıstı. "Ne tür bir liste?"

Ordular ve malzemeler ile ilgili mesajları paylaşıırken bir tür kod kullanmak Janet'in fikriydi ve buna o anda şükretti. Rahip, katlanmış kâğıdı açıp kontrol ettiği sırada Janet cevap verdi, "Gördüğünüz gibi, bir sonraki yolculuğum için gerekli malzemeler."

Kalbinin hissettiği kadar yüksek sesle atmıyor olmasını umdu ve rahibin bir sonra gideceği yerin neresi olduğunu sormamasını diledi çünkü mesajda yazılı olan detaylar hakkında bir fikri yoktu.

"Berwick'teki bir rahibe neden Carlisle'a seyahat eder? İtalya'ya döneceğinizi sanmıştım."

Janet rahatlayarak derin bir nefes aldı. *Carlisle!* "Evet. Carlisle'da önümüzdeki ay kurulacak olan pazarın ardından İtalya'ya gideceğim. Çünkü işlemelerimiz çok rağbet görüyor ve Tanrı yolundaki işler için birkaç kilometre çok da uzak sayılmaz elbette."

Rahip ona cevap verme gereği duymadı. "Palto, cüzdan... Listede neden sadece iki şey var?"

Adam ve at. Bunlar kralın Carlisle'daki İngilizler hakkında öğrenmek istedikleriydi.

Janet bu soruya şaşırmış gibi omzunu silkti. "Bunlar elimde az olan şeyler." Yüzü düştü ve gözlerinin nemlenmesi için çabaladı. "Bu da yardım cüzdanının kaybolmasının çok büyük bir sorun olduğu anlamına geliyor. Başrahibe onu yapmak için yaklaşık altı ay uğraştı. Detayları eşsizdi. Muhtaçları desteklemek adına güzel bir ücret elde edilmesini sağlaya..."

Rahip, "İki şeyi aklında tutamıyor musun?" diyerek Janet'in lafı değiştirmesine engel oldu.

"Çok unutkanım, rahip. Bu çok büyük bir günah," dedi bu itiraftan utanıyormuş gibi başını önüne eğerek. "Ama rahibeler bunun üzerine çalışmama yardım ediyorlar. Listeler işe yarıyor."

“Yolunda gitmeyen bir şey mi var, Rahip Simon? Rahibe Gen-na’yı neden bu şekilde sorguluyorsunuz? O yanlış bir şey yap-madı. Bir suçun kurbanı oldu.”

Janet, Rahibe Winifred’in ne kadar güçlü olabileceğini o ana kadar hiç fark etmemişti.

Rahip Simon rahatsız edici bir şey olmuş gibi kasıldı. Yaşça ileri rahibeyle birbirlerini sevmedikleri belliydi. “Şüphe uyandı-racak tavırları vardı.”

“Katlanmış bir kâğıt parçası taşıdığı için mi?” Rahibe güldü ve rahibin yüzü öfkeden kızardı. Aptal gibi görünüyordu ve bunun farkındaydı.

Neyse ki birileri taşra polisine gitmişti ve polis o anda geldi. Janet elini Rahip Simon’a uzattı. Adam da istemeden notu ona geri verdi. Rahibin şüphelendiğini ama onu daha fazla sorgula-mak için bir neden bulamayacağını anlayabiliyordu. En azından adamın mantıklı bir nedeni yoktu.

Talihsiz olay bu şekilde sona erdi. Kıl payı kurtulmuştu ama neyse ki zarar görmemişti. Ya da zarar görmediğini varsayabi-lirdi. Başta Rahip Thom’un bir süre Roxburgh’tan uzaklaşması teklifine karşı koydu. Ama rahip ısrar edince, önlem almaya karar verdi.

Olanları gören Rahip Thom, Janet pazardan ayrılır ayrılmaz yolunu kesti. Onu sorguya çeken Rahip Simon’un, Edward’ın himayesindeki ruhban sınıfındaki şüpheli asileri ortaya çıkara-rak piskoposluk mertebesine yükselmeye çalışan biri olduğunu söyledi. St. John kale kilisesinde rahiplik yapan adam, Roxbur-gh’ta pek seilmeyen ve korku uyandıran biriydi.

Rahip Thom’un –ve hâlâ izleniyor olması ihtimaline karşın dikkat dağıtmak için çabalayan birkaç rahibenin– yardımıyla Janet pazardan uzaklaştı ama konaklamakta olduğu Roxburgh Manastırı’na geri dönmedi. Bunun yerine duvağının rengini

siyahtan beyaza çevirip Rutherford'a doğru yola çıktı. Orada Rahibe Genna kayboldu ve rahibe adayı Eleanor ortaya çıktı. Kimlik değişikliğini ve onu nerede bulmaları gerektiğini rahibe verdiği bir mesajla Lamberton'a iletti. Sonra da onun geri dönüşünü beklerken uzun ve sıkıcı bir süreç başladı.

Zamanını okuyup dua ederek -genellikle sabredebilmek için- en sevdiği çerezlerden yiyerek -rahibeler kasabaya gittiklerinde ona çerez getirecek kadar kibardı- geçiriyor, kaledeki adamlarına pazara gitmeden ve Rahip Simon ile yeniden karşılaşma riskini göze almadan mesajı ulaştırmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

Dört haftanın ardından rahip hâlâ dönmemişti ama Janet, kaleyle zannettiğinden çok daha kolay bir yolla iletişim kurabileceğini görmüştü.

Muhbir ona gelmişti.

Rahibeler Saint Magdalene Hastanesi'ndeki hastalara ve ihtiyaç sahiplerine bakmak için gittiklerinde, 'Eleanor' da onlara eşlik etti. Manastır Yolu'ndaki -bu yol, bölgenin dört büyük manastırını birbirine bağlıyordu- bu önemli hastane yolculara, fakirlere ve hastalara geçici konaklama imkânı sunmasının yanı sıra kalenin kadınlarının çoğu için de hayır işleri yürütüyordu. Janet bir sonraki azizler gününde, buraya sığınan hastalara ve ihtiyaç sahiplerine yardım etmeye geleceklerini biliyordu.

Genç kadın sonraki iki hafta boyunca her gün hastaneye giden rahibelere eşlik etti. Hasta bakımından şaşırtıcı şekilde hoşlanmıştı. Diğer rahibelerden bazıları cüzamlı hastaların olduğu yan taraftaki kulübelere girmekten çekindiğinde Janet günlük ekmeklerini ve haftada üç kez kurutulmuş etlerini getirme görevini üstlendi.

Sonunda St. Andrew's Günü'nde -aynı zamanda Noel'e geri sayılmaya başlanan son bir ayın ilk pazar günüydü- Janet'in çabaları karşılık buldu. Muhbir onu gördüğüne şaşırsa da çok

sevindi. Özel konuşabildikleri kısa bir anda ona çok önemli bir şeyler olduğunu ve yaklaşık iki hafta sonraki St. Drostan Günü'ne kadar daha fazla bilgi almayı umduklarını söyledi.

Janet ertesi sabah cüzamlılara ekmeklerini götürürken hâlâ heyecanlıydı. Son kulübedeki işini de bitirip hastaneye dönüyordu. Bu soğuk aralık gününde çok huzurlu hissettiği için çok geç olana dek arkasında hareket eden gölgeyi fark etmedi.

Adam eliyle ağzını kapatıp onu kulübelerin arkasına çekerken korkudan nefesi kesilecek gibi olmuş, çığlık atmaya zamanı kalmamıştı. Giysisinin kolları yeşildi. Adamın üzerinde cüzamlı pelerini vardı!

Janet'ı kendisine doğru sert bir şekilde çekti ve kollarını öyle sıkı tuttu ki kadının hareket etmeye çalışması işe yaramadı. Soğuk ve amansız çelik bir mengeneye alınmış gibiydi. Adamın bedeni taş gibi sert ve ılıktı. Acı verecek kadar ılık. Çam ile deri kokuyordu. Adam kulağına fısıldamak için dudaklarını yaklaştıran kadar Janet'ın kalbi korkunun dışında bir hisle hızlandı.

Onu yakalayan adam cüzamlı değildi. Ewen'dı. Geri gelmişti!

"Beladan uzak duracağına dair verdiğin sözü unutmuş gibisin, *Leydi Janet*."

Kendisini yakalayan kişinin Ewen olmasına öyle mutlu olmuştu ki ne söylediğini -hem de Galce- fark etmesi biraz zaman aldı. Kalbi birden hızlandı. Bu kez sebep endişeydi. Ewen, adını biliyordu. *Gerçek* adını.

Ve ona rahibe dememişti.

Cüzamlılara bakmak mı? *Tanrım!* Belli ki bu kız tehlikeden uzak duramıyor, bir yangından diğerine koşuyordu. Yangından bahsetmişken, Ewen'ın bedeni de kızın kendisine yaslanmasından dolayı alev almış gibiydi.

En uzak kulübenin ardından gözlerden yeterince uzaklaşır uzaklaşmaz kızı bırakıp kendisine bakması için çevirdi.

Midesi kasıldı. Kızın ne kadar sevimli olduğunu unutmuştu. Onu uzaktan görmek, yeniden yüz yüze gelmeye hazırlanmasını sağlamamıştı. Parlak gözleri ve soğuktan kızaran yanaklarıyla Marlı Leydi Janet adeta canlılık ve sağlığın simgesiydi. Ewen dudaklarını sıktı. Lanet olsun ki bu kadar... belaya -Tanrım! Korkuya demek istemiyordu- neden olan biri için fazlasıyla sağlıklı görünüyordu.

Bu görev, en başından itibaren sorunlarla doluydu. Ewen ve Highland Muhafızları'ndan üç arkadaşı Ayr sahilinde gemiden iner inmez, Douglasdale'de İngiliz devriyesine denk gelmişlerdi. Normalde bir düzine adamdan oluşan tek bir devriye, Highland Muhafızları'nın dört üyesi için sorun olmazdı ama Edward'ın ordusuyla aylar süren savaşın ardından biraz yorgun ve bitkinlerdi. Ewen da onlardan farklı değildi. Rutherford Kalesi yakınındaki bir çarpışmaya çekilen Bruce'un bazı adamlarının izini sürmek için gittiği bir görev sırasında bacağına bir ok saplanmıştı. Melek'in yardımına rağmen henüz tam olarak iyileşmemişti.

Ok yaraları, kılıç kesikleri, savaş baltasından kırılan kemikler ve vücutlarına saplanan mızraklar alışık olmadıkları şeyler değildi ama birden çok yara, devriyelerin karşısındaki çabalarını kısıtlıyordu. Ewen, MacLean, Sutherland ve MacKay'den kaçan İngilizlerden birinin, Douglas Kalesi'ne sığınmasının başka bir açıklaması olamazdı.

Ne yazık ki bunun sonucunda Bruce'un hayaletlerinin bölgede olduğuna dair söylentiler yayılmış, varlıkları sır olmaktan çıkmıştı. Onca asker kendilerini ararken çok dikkatli olmaları gerekiyordu.

İngilizlerin peşlerinde olması yetmezmiş gibi Leydi Janet'ın izini sürmek için Roxburgh'a geldiklerinde sadık bir rahipten, kızın pazarda bir din adamıyla sorun yaşadığını duymuşlardı. En kötüsü de Janet'ın o zamandan beri görülmemiş olmasıydı. Ölen rahiple aynı zamanlarda kız da ortadan kaybolmuştu.

Ewen, iz sürmelerinin bir çıkmaza ulaştığı o anda yaşadığı korkuyu kolay kolay unutamayacaktı. Günlerce Roxburgh'dan çıkış yollarını inceleyip bir şeyler –herhangi bir şey– aradılar. Ewen bir ceset bulabileceklerini aklına bile getirmek istemiyordu.

Lanet olsun, Janet onu neden dinlememişti? Buralarda olup bu işlerle uğraşmak ona göre değildi. Bruce onu daha önce çağırmalıydı. Ewen, onu ikna etmek için daha çok çabalamalıydı. Ama sorunu büyötmek istememişti.

Bruce'a yardım ettiği düşünölen kadınlara neler olabileceğini biliyordu. Lochmaben Kalesi yakınlarında katledilmiş köylülerin yüzünü hatırlamadığı tek bir gün bile yoktu. Hepsi de kadın ve çocuktı. Midesi kalktı. O zaman da daha çok çabalamalıydı. Ama Bruce, İskoçya'ya yeni gelmişti ve Ewen hâlâ Ryan Gölü'nde yaşadıkları felaketin sersemliğini üzerinden atlatamamıştı.

Köylülerden yardım istedikleri sırada onları nasıl bir tehlikeye attıklarının farkında değillerdi. Ama haftalar sonra Highland Muhafızları'nın bazı üyeleri geri döndüğünde korkunç gerçeği öğrenmişlerdi. Onlara yardım ettikleri için tüm köy, İngilizler tarafından katledilmişti. Hayatta kalan tek kişi bir çukur hapis-hanesine atılıp orada unutulmuş genç bir kızdı. MacGregor zavallı yetim kıza acıyıp –ki kız da ona tapıyordu, kadınlar genelde ona bu tepkiyi verirdi– onu kendi evine götürünce kızın adı Nişancı'nın küçük kızı kalmıştı.

Aynı şey Janet'a da mı olmuştu? Herhangi bir iz olmadığı için umutlarını yitireceği sırada Ewen'in aklına bir fikir geldi. Janet'ın

o çerezleri seviyor olması büyük şanstı. Tüccarın yerini bulmaları biraz zaman aldı. Ardından son birkaç hafta içinde ondan alışveriş eden tüm rahibeleri takip ettiler. Sonunda Rutherford Manastırı'na ulaştılar.

Ewen, bir önceki gün Janet'ı yüzünde umursamaz bir gülümsemeyle gezinirken gördüğü anda yaşadığı rahatlamayı hiç unutmuyacaktı. Yolunu kesmek için doğru anı beklediği sırada içinden ona bol bol kızdı. Ortadan kaybolması bu kadar sorun yaratmışken nasıl olurdu da bu kadar mutlu ve umursamaz görünebilirdi?

Ne söylediğini fark ettiği anda Janet'ın gözlerinde beliren temkinli ifadeyi gördü ama kızın toparlanması uzun sürmedi.

Ewen'ı baştan ayağı süzdü ve yeşil peleriniyle başlığına odaklandı. "Sadaka şapkan ve zilin eksik. O zaman geldiğini duyabildim."

Ewen dudaklarını sıktı. "Zaman yoktu."

"Çalmaya mı?"

"Ödünç almaya," diye onu düzeltti Ewen. O da Janet'ı aynı şekilde inceliyordu. Kılık değiştirme konusunda rahibe kostümü daha başarılıydı. "Rahibe adayı olmak için biraz yaşlı değil misin?"

Gözlerinde öfkeli bir ifade beliren Janet, derin bir nefes aldı. "Ben yaşlı değilim! Ayrıca dulum."

Ewen bunun üzerine bir kaşını kaldırdı. "Kimmiş bu şanssız damat?"

Janet, damat adayı öldüğü için mi şanssız yoksa onunla evleneceği için mi bunu anlamaya çalıştı.

Ewen da bundan emin değildi.

"Bir İngiliz. Savaşta ölen bir asker. Ayrıca kimse sana kadınların yaşından bahsetmenin kaba olduğunu söylemedi mi? Yirmi

yedi yaşındayım ve senden gencim." Janet bundan emin olamayarak dudağını ısırды. Ewen kasıklarına vuran sıcaklık yüzünden neredeyse küfür edecekti. "Sen kaç yaşındasın?"

Ewen kaşlarını çatdı. "Otuz bir." Doğum gününü daha geçen hafta kutlamıştı.

Fikri doğrulanan Janet başını salladı. "Ne istiyorsun? Bana mesaj mı getirdin?"

Ewen öfkesini kontrol altında tutmaya çalıştı ama Roxburgh ile Berwick arasındaki her bir taşın altında neredeyse bir haftadır kızı aradığından bunu yapmakta zorlanıyordu.

"Kesinlikle bir mesaj getirdim! Lanet olsun neredeydin? Bir aydan uzun bir zamandır ne seni görmüşler ne de senden haber alabilmişler!"

Ewen ne beklediğini bilmiyordu ama... Lanet olsun! Belki de kızın biraz daha riskli bir durumda olmasını bekliyor olabilirdi. Ayrıca kendisini gördüğü için biraz daha minnet duymasını beklerdi, işini bölüyormuş gibi davranmasını değil.

Kıza dokunmaması konusunda kendisini uyaran sesi yok sayıp kolunu yeniden tuttu ve onu kendisine doğru çekti. Zihnine yerleştirdiği duvar belli ki pek kuvvetli değildi. Kızın Walter Stewart'a ait olduğunu düşünmek yerine ona dokunmanın ne güzel olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Lanet olsun sana, *Marlı Janet...*

"İnsanların merak edebileceği hiç mi aklına gelmedi?" Ewen sonunda öfkesine yenik düşmüş olabilirdi.

Janet gözlerini kocaman açtı. "Tabii ki hayır. Kaybolmamıştım."

Ewen çenesini sıkıyordu. "Görüyorum. Ama bunu bize de haber versen iyi olurdu."

"Mesajımı alan olmadı mı? Berwick'teki arkadaşımıza plan-daki değişikliği anlatan bir mesaj göndermiştim."

Ewen mesajı nasıl gönderdiğini tahmin ederek yüzünü buruşturdu. "Buralı bir rahiple mi gönderdin?"

Janet bunu başıyla onaylayınca Ewen küfür ederek onu bıraktı. Öfkesi kısmen durulmuştu. Bu sadece Janet'in hatası değildi. Savaş sırasında mesajların yerine ulaşmaması sık karşılaşılan bir durumdu.

Bir yanı Janet'in soru sormamasını umuyordu ama kız, bunu anlayacak kadar akıllıydı. "Ne oldu? Rahibin başına bir şey mi geldi?"

Ewen darbeyi yumuşatmaya çalışmadı. Belki bu sayede Janet da riskleri anlardı. "Öldürüldü. Görünüşe bakılırsa işkence görmüş ve bedeni bir ay kadar önce Berwick'e giden yola atılmış."

Janet şaşkınlıkla geri çekildi. "Hayır!" Gözleri yaşlarla doldu. Ewen ona uzanmamak için kendini zor tuttu. Ne yapacaktı ki? Onu rahatlatacak mıydı? Lanet olsun! Ewen ona kızgındı! Artık kendine gelmesi lazımdı!

Başını sallayıp söylediklerini anlamlandırması için kısa bir süre bekledi. "Sana ne olduğunu kimse bilmiyordu."

Janet ıslanmış kirpikleriyle ona baktı. Gözleri, güneşin vurduğu bir deniz gibi ışıldıyordu. Ewen'ın kalbi o kadar sızladı ki bakışlarını ondan uzaklaştırmak zorunda kaldı.

Uzun bir sessizlik oldu ama sonunda Janet, "Beni bulmaya geldiğin için teşekkürler. Çok fazla sorun çıkarttığım için özür dilerim ama gördüğün gibi tamamen güvendedeyim."

Güvende mi? Lanet bir kuleye kilitlenmediği sürece güvende falan olmayacaktı. *Bute Adası*. Gideceği tek kule, Walter Stewart'a ait olan Bute'taki kule olabilirdi.

Senin sorunun değil. Ama bunu biliyor olmak rahatlamasını sağlamıyordu. Ewen öfkesini elinden geldiğince kontrol altında tutuyordu. "Sanırım sen ve ben 'güvenli' kelimesinden farklı şey-

ler anlıyoruz. Roxburgh'da, Edward'ın rahiplerinin biri tarafından az kalsın kimliğinin ortaya çıkarılacağını duydum.”

“Kimliğim ortaya falan çıkarılmıyordu. Adam bana birkaç soru sordu, hepsi bu.”

Ewen onun kolunu yeniden tutmamak için yumruklarını sıkıca kapattı. Janet da kaşlarını çatmıştı. “Peki, beni nasıl buldun? Çok dikkat etmiştim,” diye sordu genç kadın.

Ewen tabii ki ona ne kadar zorlandığını anlatmayacaktı. “Bana söylediklerin arasında sadece bir tanesi yalan değildi.”

Janet'in rengi soldu ve ona tuhaf bir bakış attı. Sanki bu anı bekliyormuş ve kendini hazırlamış gibiydi. Ewen ona haddini bildirmek ve ne kadar öfkeli olduğunu göstermek istiyordu.

Ama yapmayacaktı. Tüm bunlar hiç olmamış ve önemsizmiş gibi davransa daha iyi olurdu. Bunu umursamıyormuş gibi görünecekti. Çünkü ona yeniden dokunur ve içindeki duygu girdabını belli ederse Janet'in o fazla yumuşak, çekici ve tahrik edici dudaklarıyla yeniden kollarında olacağından endişe ediyordu.

Kızın tadının ne kadar güzel olduğunu düşünmemesi lazımdı. Lanet olsun, onca zamandan sonra bunu unutmuş olması gerekirdi! Janet onu etkileyemeyecekti. Ewen ona izin vermeyecekti.

“Çerez,” dedi zihnini temizlemeye çalışırken geriye doğru bir adım atarak. “En sevdiklerin.”

Janet, Ewen'in tek sözlerinin bunlar olmasına şaşırdı. Kimliği hakkında yalan söyleyip korkunç bir günah işlediğini düşündüğü için Ewen'in kendisine çok kızacağını sanmıştı. Tehlikeden uzak durma konusundaki sözünü tutmadığı için kendisine öfke lenmesini mi bekliyordu? Galiba öyleydi.

Janet'in yüzünde ne demek istediğini anlamaya çalışırmış gibi şaşkın bir ifade vardı. “Beni tüccar sayesinde mi buldun?”

Ewen artık onu bulmuştı ve bir an önce ondan kurtulmak istiyordu. Kalp atışlarına bakılırsa ne kadar acele ederse o kadar iyi olurdu. Bunu umursamıyormuş gibi omuzlarını silktili. "Gitmemiz lazım."

"Nereye?"

"Seni yeniden Highland'e götürüyorum."

Janet söz hakkı varmış gibi başını salladı. "Henüz işim bitmedi. Önemli bir şey..."

"Size sormadım, leydim." Janet bir kez daha kasıldı ve o tuhaf ifade yeniden yüzüne yerleşti. Ewen bundan memnun olduğunu söyleyebilirdi. Janet'ın dikkat kesilip gelecek darbeleri hazır bir şekilde beklemesi Ewen'a avantaj sağlıyordu.

"Bana emir veremezsin..."

"Emri veren ben değilim. Kral."

"Neden beni geri çağırıyor?"

"Ben sadece emirleri yerine getiriyorum. Ona sorarsın." Ona bunu tabii ki söylemeyecekti. İsteyeceği son şey *bu* savaşta yer almaktı.

Janet dudağını ısırıldı.

Tanrım, kes şunu!

Janet kaşlarını çatınca Ewen bu sözleri yüksek sesle söylediğini fark etti. "Neyi keseyim?"

Janet'ı görelî sadece birkaç dakika olmuştu ama Ewen şimdiden aklını kaçırmaya başlamıştı. Kızın ona yakın olması, vücudunun başka bölümlerinin de sorun yaşamasına neden oluyordu. "Gitmemiz lazım."

Janet başını salladı. "Robert'a elimden geldiği kadar çabuk döneceğimi ama önce yapmam gereken önemli bir şey olduğunu söyle."

“Kendin söylersin.”

“Anlamıyorsun... bu çok önemli. Şey sırasında burada olmam lazım...” Janet ne kadarını söylemesi gerektiğinden emin olamadığı için sustu. Sonra da gururlu bir şekilde başını dikleştirdi. “Robert anlayacaktır.”

Ewen, kızın bu konuda zorluk çıkaracağını anlıyordu. “Bundan eminsen ona kendin söyle. İkna etme konusunda iyi olduğunu sanıyordum.”

Ewen, Janet’in buna karşı koyamayacağını biliyordu.

Kız gözlerini kıstı ve Ewen, niyetini anlamış olduğunu tahmin etti. “Öyleyim. Ama çok uzun sürer. Yapmam gereken önemli bir şey olduğunu söyledim.” Narin elini koluna koyduğu an, genç adam donup kaldı. Birbirlerine o kadar yakınlardı ki kızın bedenini ve vücuduna yaydığı sıcak dalgayı hissediyordu. “Bir ya da iki haftanın neden sorun olacağını anlamadım. Elimden geldiğince çabuk döneceğimi haber veremez misin?”

Ewen ona bakarken içinde bir sızı hissetti. Bu kibar yalvarma, zihnine ördüğü duvarı bir savaş baltası gibi sarsıyordu. Bir an için eğilip kokusunu içine çekti ve kendini...

Sonra irkilerek kendine geldi. “Hayır.” Janet’la mı yoksa kendiyile mi konuşuyordu, bundan emin değildi. “Şimdi gidiyoruz.”

Kızın, öfkesini kontrol altına almaya çalıştığının farkındaydı. Dudaklarını sıkımişti. “Sadece görevini yapmaya çalıştığınızı biliyorum ama geri gelersen...”

“Fikrimi değiştirmek için o dolambaçlı girişimlerinden birini daha deneme. İşe yaramaz.”

“Neden bu kadar mantıksız olmak zorundasın?”

Janet o kadar öfkeli görünüyordu ki Ewen neredeyse gülecekti. Tam bir isyanla karşılaşp onu sürüklemek zorunda kalmamak için, “Ayr sahilinde bir gemimiz var. Kral geri dönmene izin verirse, on gün içinde geri dönebilirsin,” dedi.

Janet kararsız görünüyordu. "On gün mü? Emin misin? St. Dorostan Günü'ne kadar dönmüş olmam lazım."

Ewen omuzlarını silkti. Bu olasıydı. Bunun bir önemi olmadığını düşünse de ona bunu söylemeyecekti. Roxburgh'a geri dönmesine izin verileceğini sanıyorsa Ewen için sorun yoktu. Onu Dunstaffnage'e götürdüğü anda, artık Bruce'un sorumluluğunda olacaktı. Ve Stewart'ın, diye hatırlattı kendine. Dişlerini o kadar sıktı ki çenesi acıdı.

Sana bağlı. Başını eğ, görevini yap ve kralı öfkeliendirecek şeyler yapmaktan kaçın. Yapması gereken tek şey buydu. Bu kadar basitti. Janet'in işleri zorlaştırmasına izin veremezdi.

Janet gözlerini kıstı. "Bana söylemediğin şey ne?"

Ewen dişlerini sıktı. "Bakın leydim, benim görevim sizi geri götürmek ve bu görevi tamamlamak için sabırsızlanıyorum. Ama bunu nasıl yapacağım size bağlı. Ne kadar kolay ya da zor olmasını isterseniz, öyle olur. Kral sınır bölgesinden ayrılmanızı ve Dunstaffnage'e ondan önce ulaşmanızı emretti. İtiraz ederseniz bana değil, krala itiraz etmiş olursunuz."

"Eleanor!"

Gelen çılgılla birlikte önce arkasına sonra da Ewen'a baktı. "Beni arıyorlar."

Sese doğru gidecekti ama Ewen kolunu tuttu. "Yani ne olacak, Eleanor?"

Janet dudaklarını sinirle sıktı. "Bana seçme şansını bırakıyor musun ki? Geleceğim ama bir şey söylemeden ortadan kaybolamam. Bana bir saat ver ve sonra beni manastırdan al. Acil bir durum için beni eve götürmeye gelen ağabeyim olduğunu söyleyeceğim."

Ewen bunu başıyla onayladı. Zaten hava kararana kadar yola çıkamayacaklardı.

“Buradayım kardeşim!” diye bağıırıp etrafa bakındı.

“Janet.” Genç kadın döndü ve deniz yeşili gözleriyle Ewen’a dikkatle baktı. “Beni arkandan gelmek zorunda bırakma.” Ewen bunu bir uyarı olarak söylüyordu ama sesi çok boğuk çıkmıştı.

Bir süre birbirlerine baktılar. Janet ondan başka bir şeyler daha söylemesini bekliyor gibiydi. Ama Ewen başka bir şey söyleyemedi.

Sonunda Janet başını hafifçe sallayıp oradan ayrıldı.

ONUNCU BÖLÜM



Janet çok öfkeliydi. Şu anda gitmek hataydı. Ya çok uzun sürerse? Ya muhbir önemli bir haberle gelir de Janet'ı bulamazsa?

Keşke Ewen onu bir *dinleseydi*! Ama adam mantıklı düşünemiyordu! Onunla konuşmaya çalışmak demiri eğmeye ya da taşı oymaya çalışmak gibiydi. Janet'ın tanıştığı en sinir bozucu insan olabilirdi.

Bunca ay... Bunca zamanı onu merak ederek boşa harcamıştı. Onu düşünmüştü. Aklını kaçırmış olmalıydı.

Hayallerinde –pekâlâ fantezilerinde– Ewen Lamont'un ne kadar mantıksız olabileceğini unutmuştu. Aralarında bir şey olabileceğini nasıl düşünmüştü ki? Adam hiçbir şeyden etkilenmiyordu. Çok inatçıydı. Sert ve uyumsuzdu. Öpüşmelerinin Janet'ın nefesini kesmesi ve çok yakışıklı olduğu için aradan geçen onca zamana rağmen karşısında dizlerinin bağının çözülmesi kimin umurundaydı? Janet böylesine *mantıksız* ve isteklerine karşı bu kadar umursamaz birini asla önemseyemezdi.

Onunla konuşmak hayal kırıklığı demekti.

Ama aynı zamanda heyecan vericiydi.

Diğer rahibelerle birlikte manastıra giderken tepeyi tırmandığı sırada kalbi hâlâ çok hızlı atıyordu.

Tabii ki Ewen'in buraya gelme sebebi, ona karşı bir şeyler hissetmesi değildi. Janet kısa bir an için bile olsa nasıl hayal kırıklığına uğrayabilmişti? Buraya gelmesinin tek nedeni, kralın kendisini almasını emretmiş olmasıydı. Muhtemelen öpüşmelerini çoktan unutmuştu. Hatta kimliği konusunda söylediği yalanı bile umursamıyormuş gibiydi. Janet, rahibe olmadığını öğrenince çok öfkeleneneceğini sanmıştı.

Yüce Tanrım, Janet uzun bir süre beklemiş ve âşık bir kız gibi davranmak için bu zamanı bulmuştu. Ewen ona uygun bir adam değildi, böyle bir şey mümkün bile değildi. Janet rahibe olacaktı, değil mi? Tabii ki öyle olacaktı. Ewen'in kısa süreliğine de olsa planlarını unutmasına neden olmasına nasıl izin verirdi?

"Bir sorun mu var, Eleanor?"

Beth'in kendisiyle konuştuğunu anlaması Janet'in birkaç saniyesini aldı.

İri ve koyu renkli gözleri ona Rahibe Marguerite'i hatırlatan genç rahibe adayına gülümsedi. "Hayır, neden sordun?"

Kız, kafası karışmış gibi baktı. "Bir şeyler mırıldanıyordun." Yanakları kızardı. "İnatçı herif, gibi bir şeyler mırıldandığını sandım."

Bu kez yanakları kızaran Janet oldu. "Ağabeyimi düşünüyordum. Kısa süre sonra beni almak için gelecek. Evden rahatsız edici bazı haberler aldım ve birkaç günlüğüne Cumberland'e dönmem gerekecek. Annem hastaymış."

Beth öyle üzüldü ki neredeyse Janet uzanıp onu teselli edecekti. Yalan söylemek işinin bir parçasıydı -ve bu konuda iyiydi- ama son zamanlarda bundan rahatsız olmaya başlamıştı.

"Ne korkunç!" dedi kız. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

Janet başını sallarken aklına bir şey geldi. "Hastanede beni soran olursa kısa süre sonra döneceğimi söyler misin?"

Beth ciddi bir şekilde başını salladı. "Hastalar seni özleyecek. Ben de..."

Janet göğsünde bir sızı hissetti. Rahibe Marguerite gibi bu genç rahibe adayına uzak durmak da zordu. Ama Rahibe Marguerite ile birlikteyken de gördüğü gibi bağlantı kurmak tehlikeli olabilirdi. Janet, Beth'ten böyle bir ricada bulunduğu için neredeyse pişman olmuştu ama gecikme ihtimaline karşı muhbirin geri döneceğini bilmesini istiyordu.

Janet'in gitmesi gerektiği hikâyesini başrahibe hiç soru sormadan kabul etti. Rahip Thom -ölümünün yaşattığı dehşeti hâlâ derinden hissediyordu- başrahibenin dost olduğunu söylemişti. Janet ne kadarını bildiğini sormamıştı ama yaşlı kadının çoğu şeyi tahmin ettiğinden şüpheleniyordu.

Ewen, sözleştikleri saatte onu almaya geldiğinde -neyse ki cüzamlı pelerini ve başlığı yerine sıradan bir çiftçi gibi giymişti- Janet gitmeye hazırdı. Ewen selam verircesine bir şeyler mırıldanıp Janet'in çantasını alarak atı bağladığı aşağıdaki yola doğru yürüdü. Ewen yürüdü, Janet da ona yetişmek için arkasından koştu. Genç kadın iki at görünce sevindi. Tabii ki sevi-necekti. İsteyeceği son şey, bir kez daha onunla aynı ata binmek olabilirdi.

Ewen'in ona sarılan kolları, arkasındaki sert göğüs duvarı ya da sıcaklığı ile hissettirdiği huzur, Janet'in hayallerini falan süsle-miyordu. Lanet olsun, onunla birkaç gün geçirecek olmak nabzı-nın hızlanmasına da neden olmuyordu.

Ewen'in onu ata bindirmeden önce dönüp manastırın çevre-sine gizli bir bakış attığını gördü. Bahçede çalışan birkaç rahi-beyle nehir kenarında balık tutan genç bir çocuk dışında etrafta kimse yoktu. Janet, Ewen'in sadece önlem almak istediğini düşünse de sıra dışı bir şekilde dikkatli olduğunu hissetti.

Bruce'un ordusunda olan tüm savaşçıların sınır bölgesindeyken kaygılanmaları normaldi ama manastır, köyün sessiz bir yerindeydi ve evlerden neredeyse bir kilometre kadar uzaktaydı. Ewen'ın telaşlanmasına neden olacak bir şey yoktu.

Janet ona bunu söyleyecek oldu ama adamın elleri onu kaldırmak için belini kavradığı anda şaşkına döndü. Bu temasın neden olduğu kuvvetli hissi açıklamanın başka bir yolu yoktu. Kaburgalarına değen o iri parmakların her birini hissedebiliyordu.

Yüce Tanrım, ne kadar güçlü olduğunu unutmuştu. Onu bir çocuğu taşıır gibi kaldırmıştı. Janet dengesini sağlamak için koluna tutunmak için uzandığında, bu kez şaşkınlığı bir sıcaklık dalgası takip etti. Tüm vücuduna lav dalgaları gibi yayılan bir sıcaklık...

Tanrım, tam da hatırladığı gibiydi. Bunların hayal ürünü olup olmadığını, yaşananları abartıp abartmadığını merak etmişti. Ama şimdi görüyordu ki gerçektir. Tek bir dokunuşuyla Janet darmadağın oluyordu.

Ama yüzündeki buz gibi ifadeye bakınca içinin acıdığını hissetti. Belli ki Ewen, Janet gibi etkilenmiyordu. Yüzünde hatırladığı o soğuk ifade vardı. Sadece dudakları eskisinden daha sıkıydı. Dudaklarının kenarında beyaz çizgiler vardı ve çenesinin altındaki kas birkaç kez seğirmişti.

Onu eyerin üzerine öyle sert koydu ki Janet derin bir nefes aldı. "Ahh!" dedi sırtını ovarak. "Canım yandı." Ewen özür dilemekle uğraşmadan, sanki bu onun hatasıymış gibi Janet'a ters bir bakış attı. Janet tek kaşını kaldırdı. "Görüyorum ki son karşılaşmamızdan bu yana nezaket konusunda yol kat etmişsin."

Ewen'ın gözleri ışıldayınca Janet'ın midesi kıpır kıpır oldu. Ewen alaycı bir şekilde kaşını kaldırdı. "Affedin, *leydim*. Kimin hizmetinde olduğumu unutmuşum."

Janet, ona küçük ihanetini hatırlatan bu alaycı sözlerden pişmanlık duydu. Belli ki onun gerçek kimliğini öğrenme konusunda zannettiği kadar umursamaz değildi. Janet, Ewen'ın kendisine bağırmasını beklerken genç adam sert bir şekilde uzaklaşıp kendi atına bindi.

Janet atlardan çok anlamasa da o bile bu hayvanların tarlaya uygun olduğunu ve onları Roxburgh'tan daha uzağa götüremeyeceğini tahmin edebiliyordu. "Bu atları da kıyafetleri ödünç aldığın yerden mi aldın?"

Ewen ona öfkeli bir bakış attı. "Daha iyisini planlamama yetecek kadar zaman vermediniz, leydim. Sizi almak için çiftçi kılığına girmenin, cüzamlı kıyafetlerinden ya da kendi zırhlarımdan daha iyi olacağını düşündüm."

'Leydim' deme şekli Janet'ı rahatsız ediyordu. "Bana bu şekilde seslenmeyi bırak."

Ewen ona dikkatle bakınca Janet ürperdi. Gözlerindeki öfkeyi görebiliyordu. Ama sesi aldatıcı şekilde sakindi. "Ne dememi istersin? Rahibe? Genna? Eleanor?"

"Janet. Adımın bu olduğunu biliyorsun. Unutmuş gibi davranmaktan vazgeç."

"Tabii ki unutmadım."

Janet'ın midesinin kasılmasına neden olan bu sözlerin ardından arkasını döndü.

Bir süre sessizce at bindiler. Geçen her kilometreyle huzursuzluk daha da arttı. Ewen neden şu işi bitirmiyordu? Sürekli tetikte beklemek Janet'ı daha çok yoruyordu.

Ewen da gergindi ama onun gerginliğinin sebebi başkaydı. Genç adamın aşırı temkinli davranışlarının ilerledikleri sırada -birden güneye ilerlediklerini fark etti- daha da arttığını gördü.

"Neden bu yöne gidiyoruz? İngiltere'den uzaklaşıyor olmamız gerekmiyor mu?"

Ewen bu alayı görmezden geldi. "Takip edilmediğimizden emin olmaya çalışıyorum."

"Neden takip edilelim ki?"

Ewen'in cevap vermemesine şaşırmadı. Zaten bunun olması yüzde elli ihtimaldi. Janet'in soru sormasına engel olmaya çalışıyorsa kesinlikle başarılı olamayacaktı.

İz bırakmamaya çalışıyor gibiydi. Ara sıra yolunu değiştirip taşlı zemine girmesini ya da bağlantı yollarından birkaç kez ileri geri gitmesini ve atlarının hızını sürekli değiştirmesini buna bağlamıştı.

"Bizi takip eden birileri mi var?" diye sordu Janet.

"Sanmıyorum ama diğerleriyle buluşmak için dönmeden önce birkaç kilometre daha gideceğiz."

"Diğerleri mi?"

"Yalnız geldiğimi sanmadın umarım? Bruce seni bulmak için en iyi adamlarından dördünü gönderdi. Bunlardan biri de kız kardeşinin kocası."

"Mary'nin eşi mi?"

Lamberton'dan Sutherland'in İngilizlerden ayrıldığını ve kardeşinin güvenle İskoçya'ya döndüğünü duymuştu. İskoçya'ya bu şekilde götürülmenin iyi bir yanı varsa o da sonunda kardeşini görecekti.

Ama hem heyecanlı hem gergindi. Mary de kendisiyle aynı şeyleri hisseder miydi? Janet, kardeşinin başına çok iş açmıştı. Her şeyi berbat etmişti ve bunların sonuçlarına kardeşi katlanmıştı. Mary hapse atılmaktan son anda kurtulmuştu ve oğlu Davey ondan bir kez daha alınmıştı. Tüm bu olanlardan Janet'i sorumlu tutmak Mary'nin hakkıydı.

Onu suçluyor muydu?

Tanrı biliyor ya, Janet da kendini suçluyordu. Ona destek olan, gözyaşlarını silen, ata binmeyi öğreten, dizinde hikâyeler anlatan adamın ölümüne neden olmuştu. Yaşlı uşak, onu bir baba gibi –hatta kendi babasından daha çok– seviyordu. Bunun karşılığı ne olmuştu? Sırtına saplanan bir ok...

Ewen o sırada yüzüne bakıyor olmalıydı. Konuştuğunda sesi az öncekinden daha yumuşaktı. "Evet. Sutherland Kontluğu'nun vârisi Kenneth Sutherland."

Janet, piskopostan öğrendiği bilgileri başıyla onayladı. "O... mutlu mu?"

Ewen bunu başıyla onayladı ve bir an için Janet, adamın gözlerinde yumuşak bir ışıltı gördüğünü düşündü. "Evet, çok mutlu."

Janet gülümsedi. "Sevindim. Mutluluğu en çok hak eden kişi o."

Ewen bir şey söylemek ister gibi baktı. Ama bunun yerine başını çevirince Janet kendi kendine hayal kırıklığına uğraması gerektiğini söyledi.

Ama bu, işe yaramadı.

Atlara su vermek için mola verdikleri küçük bir gölün yanındaki yoldan yeni bir yola sapmadan önce birkaç kilometre daha güneye gittiler ve yolda kimseyle karşılaşmadılar. Janet bir süredir at binmediği için bacaklarını esnetmek için bu kısa molaya sevindi.

İhtiyaçlarını giderdikten sonra suyun kenarına yürüdü. Eni iki kilometreden uzun olmayan küçük göl, yeşil ve kahverengi ağaçlarla çevrili sevimli bir yerdi.

Hava kararmaya başladığından, Janet öğlenin birkaç saat önce sona ermiş olduğunu tahmin etti. Kış geldiği için günler kısalıyordu. Çok sürmeden hava tamamen kararacaktı. Geceyi geçirmek için yola çıktıkları noktaya ancak geri dönebileceklerdi.

Ewen, Janet'in düşüncelerini okumuş gibi yanına geldi. "Gece de yola devam edeceğiz."

“Tehlikeli olmaz mı?”

Ewen sert bir bakış attı. “Olur. Ama bunun senin için sorun olmaması lazım.”

Janet buna daha fazla dayanamadı. Ewen’ın pek de üstü kapalı olmayan iğnelemeleri canını sıkıyordu. “Daha önce olanlardan dolayı sinirli olduğumu biliyorum. Neden söylemen gerekeni söyleyip konuyu kapatmıyorsun?”

Belki o zaman Janet’a bir yabancıymış gibi davranmayı keserdi. Sanki aralarında hiçbir şey olmamış gibi... Ve belki sonrasında... Sonrasında ne?

Janet bilmiyordu ama böyle olmasını istemiyordu.

Öfkesine yeni düşmemek, Ewen’ın sandığından daha zordu. Janet’ın daha önce yaptıklarını –ve şu anda yaptıklarını– düşününce delirecek gibi oluyordu.

“Sinirli olmak mı?” dedi. “Neden sinirli olayım ki? Seni öpmeme izin verdiğin ve sonra da korkunç bir günah işlemişim gibi düşünmeme sebep olduğun için mi? Yoksa tüm bu tehlikeden uzak kalacağına dair bana söz verdiğin için mi?”

Janet hoşuna gitmeyen bir şey varmış –ya da birileri duymak istemediği bir şey söylemiş– gibi dudağını büzerken kasıldı. “Ben öyle bir şey söylemedim. Savaşı erkeklere bırakacağımı söyledim ve bıraktım da.”

Ewen ona uzanmamak için elinden geleni yapıyordu. Daha önce hiçbir kadın sinirlerini bu kadar oynatmamıştı. Lanet olsun, bu kadar öfkelenebileceğini bile bilmiyordu! Yanlarında duran kolları kasıldı ve ona dokunmamak için kendini sıktı. Onu kolundan tutup bedenine çekmek ve bu sayede dinlemek zorunda bırakmamak için... “Benimle oyun oynama, Janet. Lanet olsun ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun!”

Janet bu kaba uyarıya kulak vermeden omuzlarını umursamaz bir şekilde silkti ve iri mavi gözlerini masum bir şekilde kırıştırdı. "Öyle mi?"

Genç kadın derin bir nefes alıp geriye, bir ağaca doğru adım atana kadar Ewen ona doğru gittiğinin farkında değildi. Kızın üzerine doğru eğildiği sırada içindeki tehlikeli duygular birbirine karışmıştı. Öfke, kızgınlık ve çok derin bir şey daha... Aşırı ve kontrol edilmesi güç bir şey... Vahşi bir şey... Barbar atalarından kalan tüm o ilkel içgüdüleri ortaya çıkaran bir şey... Onu bir ağaca yaslayıp kıyafetlerini parçalamak, bacaklarını beline dolayıp bir daha kendini tehlikeye atmayacağına yemin edene kadar onu kendinden geçirmek istiyordu. Kızın titrediğini hissedebiliyordu. Göğsüne değen göğüslerinin yumuşaklığını da... Sıcaklığını... Tadını...

Tanrım, onu istiyordu ve kendine hâkim olmaya çalışmak canını yakıyordu. Tüm bedeni ısınmış, sertleşmiş ve istekle zonklamaya başlamıştı.

Janet bunu ona nasıl yapıyordu? Onu birkaç dakikada nasıl oluyordu da bu hale getiriyordu? Onu şey gibi... kontrolden çıkarıyordu.

Babası gibi...

Isınan bedeninde aniden bir soğukluk hissetti.

Janet korkmak yerine -aklı başında her kadın o anda korkardı- daha da öfkelenmiş görünüyordu. Ewen'dan otuz santimetre kadar kısa boyuyla dimdik durup karşısına dikildi. Sözlerini vurgulamak için de ince parmağını Ewen'ın göğsüne yasladı. "Bana emir vermeye hakkın yok. Yaptıklarım seni ilgilendirmez!"

Kızın sözlerinden mi yoksa babasını düşünmekten mi olmuştu bilmiyordu ama o anda öfkesi duruldu. Ewen babasına benzemiyordu. *Hem de hiç.*

Babası kaba ve disiplinsizdi. Vahşi ve sorumsuzdu. Görev ve sadakatten anlamazdı.

Ewen ise görevlerini biliyordu ve bu kızıdan uzak durmak da göreviydi.

Geriye doğru bir adım attı. "Haklısın."

Bunu kendisine hatırlattığı için Janet'a teşekkür etmeliydi. Böyle konuşmayacaktı çünkü bunun bir önemi yoktu. Kızın bir önemi yoktu. Marlı Janet onu ilgilendirmiyordu.

Başka hiçbir kadının kendisini bu şekilde etkilememiş olmasının da bir önemi yoktu. Ona baktığı anda tüm bedeninin, kemiklerinin, kanının her damlasının şiddetli hatta ilkel bir arzuyla kaplanması ve nefesinin kesilmesi önemli değildi. Onu kızdırması da önemli değildi. Yanlış bir şey söylemekten korkmadan konuşabildiği ilk kadın olması da önemsizdi.

Lanet olsun, ondan hoşlanmasının bile önemi yoktu. O halde sorun neydi? Evlilik hoşlanıp hoşlanmamakla ilgili bir şey değildi. Evlilik bir görevdi. İnsanlar hep görevlerini yerine getirip kişisel arzularını bir kenara bırakarak evlenirdi.

Medeni insanlar -sorumluluk sahibi olanlar- sadece istedikleri için bir kadınla birlikte olmazdı. Babası öyle yapmış olabilirdi ama Ewen, lanet babasından farklıydı. Tanrım, o hiçbir konuda hırs yapmazdı. Özellikle de bir kadın konusunda.

Janet dışında.

Küfür etti. Sadece birkaç gün dayanacaktı. Canı yanacak kadar uyarılmış olsa da bunu yapabiliirdi.

Fiziksel rahatsızlığı, Janet'ın yüzündeki ifadeyi görünce hemen hemen dindi. Aniden geri çekilmesi kızı afallatmıştı.

Gözlerini kırptırdı. "Haklı mıyım?"

Ewen bunu başıyla onayladı. "Evet. Beni ilgilendirmez. Ama kardeşinle köprüde yaşadıklarınızdan sonra daha dikkatli olma-

lısın.” Janet irkildi ve Ewen sözlerinin istediğinden daha derine işlediğini anladı. Belki bu sayede kız biraz olsun düşünürdü. “Şimdi hazırsan gitmemiz lazım.” Ardından topuklarının üzerinde dönüp Janet’in gözlerindeki incinmişlik saçma bir şey yapmasına izin vermeden uzaklaştı.

Kız kardeşinin hatırlatılmasıyla canı yanan Janet, Ewen’ın uzaklaşmasını izledi. Neler olmuştu böyle? Adam önce onu boğazlamak ile öpmek arasında kalmış gibi bakmış –Janet ikincisinin olmasını ummuştu– ama sonra onu hiç umursamıyormuş gibi uzaklaşıp gitmişti.

Belki de gerçekten umursamıyordu.

Bunu fark etmek canını yaktı. Neden bu şekilde soğuk ve umursamaz davranıyordu? Tanrım, rahibe olduğunu zannettiği zamanlarda bile ondan daha çok etkileniyor gibiydi!

Aralarında bir şeyler değişmişti ve bu, çıkardığı duvağı da değildi. Janet sanmıştı ki...

Ne sanmıştı? Ewen’ın ona karşı bir şeyler hissettiğini mi? Aralarında özel bir bağ olduğunu mu? Kendi duygularına kapılıp aslında olmayan şeylerin var olduğunu mu sanmıştı?

Janet normalde kendinden emin biriydi ama Ewen Lamont’un çevresinde sık sık kararsız kalıyordu. İletişim yetenekleri sınırlı olan –böylesi ‘sözlere kıyamayıp duygulara kıyan’ demekten daha iyiydi– huysuz, sert ve kaba bir asker nasıl oluyordu da Janet’in dengesini bozup kafasını bu kadar karıştırabiliyordu? Onun gibi binlerce insanla karşılaşmıştı ama kabul etmesi gerekirdi ki onlar genelde dizlerinin bağıni çözecek kadar yakışıklı ya da bir duvar gibi sert olmuyorlardı.

Ondan ne istediğini bilmiyordu. Ewen onun için doğru kişi değildi. Bunu biliyordu. Çok inatçı ve çok sertti. Erkek kardeşleri ve babası gibi *kadınlar bunu yapamaz* tarzında düşünce-

lere sahipti. Ama onu yeniden gördüğünde, ilk kez yakışıklı bir şövalye görmüş on üç yaşındaki bir genç kız gibi kalbinin hızlandığını inkâr edemezdi. Aynı zamanda kendini aptal ve şaşkın hissetmiş, yüzü kızarmıştı.

Yüce Tanrım, doğru düzgün nefes bile alamamıştı! Ewen sadece yanında durarak kalbinin deli gibi hızlanmasına ve nefes nefese kalmasına sebep oluyordu.

Bir de ona dokunacak olsa... Ona dokunacak olsa, Janet eriyip gidecekti. Ateş basacak ve doğru düzgün düşünemeyecekti.

Bu şekilde davranmak için fazla büyüktü. Kesinlikle bu tür duygular aşk sarhoşu genç kızlara hastı. Yirmi yedi yaşında, rahibe olma yolunda ilerleyen bir kadına değil.

Artık bu yolda ilerlediğinden emin değildi. Ewen ona kadın olduğunu hatırlatmıştı. Genç adam ortaya çıkıp saçma sapan sözleri, tavırları, tuhaf bir şekilde yakışıklı yüzü, geniş göğsü, dikkat dağıtan kasları ve her şeyden önemlisi Janet'a rahibelikten ne kadar uzak olduğunu gösteren şiddetli tutkusuyla kafasını karıştırdığından beri artık genç olmayan ve ne yapacağını bilen bir kadındı.

Hiç yaşanmamış olması gereken bir öpüşmeyi detaylarıyla düşünmek yerine işine odaklanması lazımdı. Ayrıca kuzeye yapacakları yolculuk sırasında Ewen'la birkaç günü birlikte geçirme ihtimalini düşünerek heyecanlanmak yerine sınırdan ayrılması için ısrar ettiği ve bir kez daha işine karıştığı için ona kızmalıydı.

Kış mevsimi çatışmalara kısa bir mola vermiş olabilirdi ama savaş sona ermemişti. Janet'ın işi henüz bitmemişti, St. Drostan'a kadar geri dönmeliydi. Robert'a her şeyi anlattıktan ve onu tamamen güvende olduğuna ikna ettikten sonra Roxburgh'daki yerine döneceğinden emindi. Kralın ona ihtiyacı vardı. Bu muhbir riske atılamayacak kadar önemliydi. Ewen'in aksine, Robert mantıklı davranırdı.

Ama öyle bile olsa, Janet bu şekilde gitme fikrinden nefret ediyordu. Bu dik kafalı zorbanın bir Viking barbarı gibi kendisini omzuna atıp zorla götürmeyeceğini düşünse ona itiraz edebilirdi.

Ewen'in bir asker olduğu için görevini yapma konusunda hiçbir engelle boyun eğmeyeceğinden şüpheleniyordu. Evet, Ewen buydu: Kusursuz bir askerdı. Sorun çıkarmaz, işini yapar, emirleri uygular, soru kabul etmez ya da sorulara tahammül etmezdi. Janet bunu düşünürken öfkeliydi. Onunla tartışmak, taş bir duvarla tartışmak gibiydi.

Anlayamadığı şey bunu neden önemseydiydi. Nedeninin Ewen'in işine karışması olduğunu düşünmek istese de adam yanından umursamaz bir şekilde geçtiği sırada kalbinin sıkışmasının açıklaması bu olamazdı. Aralarında kuvvetli bir elektriklenme vardı.

Ayrıca lanet olsun ki kız kardeşinden bahsetmişti! Ewen'in hiçbir şeyi anladığı yoktu.

Janet daha çok ona mı yoksa kendine mi kızdığından emin değildi. Uzaklaşan Ewen'a baktığı sırada, ona dedi kendinden emin bir şekilde. Arkasını dönmemişti. Bir kez bile... Janet'in peşinden gelip gelmediğine bakmamıştı.

Janet gözlerini kıstı. Bir şeyler olduğunu fark edince kaşlarını çattı ve Ewen'in atlarla birlikte durduğu yere gitti.

"Bacağına ne oldu?"

Omuzlarının hafifçe gerildiğini fark etti. "Hiçbir şey."

Hiç konuşmadan kolunu Janet'in beline dolayıp onu kabaca atının üzerine yerleştirdi. Bunlar o kadar hızlı olmuştu ki Janet gözlerini kırpacak olsa yaşananları kaçıracaktı. Kendini fırından çıkarılan demir bir tencere gibi hissetti.

Öfkesine engel olmak için dişlerini sıkı. Yeterince duvara tıslamıştı. Öyle ya da böyle onu yumuşatmanın bir yolunu bulacaktı.

“Kayalara tırmanırken sol bacağını kullanıyordun.” Gölün çevresindeki kayalara tırmandığı sırada fark etmişti bunu. Normal adımlar atmak yerine sağ bacağını atacağına duraksıyordu.

Ewen, ona yanıldığını kanıtlamak ister gibi atına her zaman bindiğinin aksi yönden bindi ve üzengiye önce sol ayağını attı. Hareketleri çok rahattı ve canı yanıyormuş gibi görünmüyordu ama Janet öyle olduğunu düşünüyordu.

Janet’a döndü. “Söylediğim gibi hiçbir şey yok.”

Parçalar yavaş yavaş yerine otururken Janet bir huzursuzluk hissetti. Gözleri korkuyla açıldı. “Yaralanmışsın!”

Ewen, kızın kendisine doğru uzanacağını hissetmiş gibi atını uzaklaştırdı. “Birkaç hafta önce bacağıma bir ok isabet etti.”

Janet’in aniden rengi attı. “Savaşta mı yaralandın?”

Son birkaç aydır pek çok şey düşünmüştü ama onun acı içinde yattığı bunlardan biri değildi. Ewen zihninde o kadar iri-yarı, o kadar sağlam ve yenilmezdi ki aklına böyle bir şey gelmemişi bile...

Taş duvarlar yaralanmazdı!

Ah Tanrım, ya yaralanırsa...

Janet’in ifadesini gören Ewen biraz yumuşadı. “Sadece küçük bir yara.”

Ama Janet ona inanmadı. Bir ok, eğer derine giderse ince başına kıyasla büyük hasar bırakabilirdi. Oku yerinden çıkaran kişi yetenekli değilse... Yara iyileşmezse... Enfeksiyon kaparsa... Ateşlenirse...

Ewen’in bacağına baktı. Janet’a mı öyle geliyordu yoksa bal-dırının yan tarafında, derinin üzerinde büyük bir leke mi vardı?

Midesi kasıldı. “Hâlâ kanıyor mu?”

“Hayır.”

Yalan söylüyordu.

Genç adam, Janet'in daha fazla soru sormasına izin vermeden dizginleri alıp ilerledi.

Korkusunu unutup yeniden sinirlenen Janet atıyla Ewen'ın yanına geldi. "Birine göstermelisin."

Ewen ona bakmadı bile ama çenesini sıkıdığı belli oluyordu. "Birine gösterdim zaten. Kadın döndüğümde yeniden bakacak."

Kadın mı? "İstersen ben de bakabilirim." Son birkaç yıldır rahibe taklidi yaparken hasta bakımı konusunda oldukça deneyim kazanmıştı.

Ewen ona bir bakış attı. "Buna gerek yok."

"Ama hasta bakımında..."

"Helen hasta bakıcı değil. Gördüğüm en iyi şifacılardan biri. İstese hekim bile olabilir."

Bu doğruysa çok büyük bir başarı olurdu. Daha önce hiç kadın hekim duymamıştı. Kalbinde bir sızı hissetti. Kadının yeteneğinden bahsederken sesindeki hayranlık gayet belirgindi. Janet'in yeteneğine hiç saygı duymadığı da ortadaydı. Bir kadının eş ve anne görevleri dışında bir konumda olmasını babası ve erkek kardeşi gibi onaylamayacağını düşünmüştü ama belli ki yanılıyordu. Ewen'ın onaylamadığı kişi sadece kendisiydi.

Ayrıca kadının adını söylerken sesinde başka bir şey daha vardı. Bir samimiyet. Bir şefkat. "Bu kadar başarılıysa oldukça yaşlı olmalı."

Ewen kızın sorusuna yakışır şekilde tuhaf bir bakış attı. "Helen yaşlı değil. Senden genç."

Bu sefer canı daha da çok yanmıştı. Ewen'ın açık sözlülüğünü ve içten tavırlarını gerçekten etkileyici mi buluyordu? Oysa genç adam Janet'in yaşlı olduğunu düşünüyordu. Gençliğinin ilk yıllarını kesinlikle geride bırakmıştı ama yüz hatlarındaki olgunluğu seviyordu. Ewen, Janet'in göremediği bir şey mi görüyordu? "Onca siğilin ve benin altından bunu nasıl anladın?"

Ewen, Janet'a aklını yitirmiş gibi baktı ki kendisi de aynen öyle hissediyordu? "Senin siğillerin ve benlerin yok ki."

"Benim değil," dedi Janet giderek öfkелendiğini ve utançtan gözyaşlarına boğulacağını hissederek. "Şifacının. Şifacılar hep yaşlı ve buruşuktur. Ayrıca bir sürü siğilleri ve benleri vardır."

Ewen başını arkaya atıp güldü. Buna tanık olmak o kadar benzersiz ve güzeldi ki bir an için Janet'ın nefesi kesildi. Göğsü daraldı.

Ah Tanrım.

Ah hayır.

Ewen o anda çok farklı göründü. Çok mutlu ve umursamazdı. O anda hiç de sert ve amansız değildi. Şey gibi... Janet'ın kalbini kolaylıkla çalabilecek bir adam gibi görünüyordu.

Ama sonra konuştu ve her şeyi mahvetti. "Helen, şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadınlardan biri. Ama bu söylediklerini ona aktaracağım."

Biraz daha güldü. Janet o anda eyerine yapışıp ortadan kaybolabilmeyi diledi.

Kendini bir aptal gibi hissediyordu. Daha da kötüsü kıskanç bir aptal gibi... Tek iyi şey, Ewen'ın bu soruların sebebi konusunda bir fikrinin olmamasıydı.

Janet karmaşık duygularının içinden çıkmaya çalışırken sıra dışı bir şekilde sessiz kaldı.

Ewen, şu Helen'in hem yeteneklerine saygı duyuyordu hem de onun güzel olduğunu düşünüyordu. O anda acıyan kalbi ve nemlenen gözleriyle Janet, kendisi için de bunları düşünmesini istediğini fark etti. Nedense, onun saygısı genç kadın için önemliydi.

Janet'a karşı bu kadar ilgisiz olamazdı. Gıcık adam aylardır düşüncelerinde ona huzur vermiyordu! Bu hislerinde yalnız olamazdı ve ona bunu kanıtlayacaktı. Ama nasıl?

Kilometrelerce kuzeye ilerledikleri, geldikleri yoldan dönme-
yip tepelerden ve ormanların içinden daireler çizdikleri sırada
bunu düşünmek için bolca zamanı vardı. Ewen sonunda, bir
nehirin yanındaki -Janet, bunun Berwick'e giderken daha önce
geçmeyi denedikleri Tweed Nehri olduğunu düşünmüştü- sık
ağaçların altında durduğunda güneş batıyordu. Janet karşıya
geçmek için bir köprü ya da geçit görmeye çalışsa da bulamadı.

Ewen atından inip Janet'a yardım etmek için yanına gitti.
"Hava kararana kadar burada dinleneceğiz."

"Diğerleriyle buluşacağımızı sanmıştım."

Ewen'ın dudağının kenarı kıvrıldı. "Buluşacağız. Buradalar."

Islık çaldı ve bir saniye içinde karanlığın içinden hayaleti
andıran üç gölge çıktı. Bunlar, baştan ayağa siyah giyinmiş olan
iri ve korkunç hayaletlerdi. Başlıkları bile siyahtı. Janet'ın sadece
birkaç metre uzağındaydılar ama kız, onları fark etmemişti bile.
Karanlığın içine karışmış gibilerdi.

Janet farkında olmadan kendini korumak için geriye doğru
bir adım attı. Ewen, onu tutmak için eliyle belini kavradı. Sanki
eli oraya aitmiş gibiydi. Janet ona iyice yaklaşıp iri bedeninin
gücünün ve sıcaklığının kendisini sarmasına izin verdi.

Korkusu birden dağıldı ve rahatladığını hissetti.

Ardından gülümsedi. Bunun nedeni MacLean'ı tanımış
olması değildi. En son Marguerite'i Melrose Manastırı'na götü-
rürken gördüğü savaşçıyı gördüğü için mutluydu ama mutlu-
luğunun asıl kaynağı bu değildi. Hayır, mutluluğunun kaynağı
sırtına değen sert şeydi.

Ewen Lamont ne düşünürse düşünsün, Janet'a karşı ilgisiz
değildi ve genç kadına bunu kanıtlaması için nasıl bir yol izle-
mesi gerektiğini göstermişti.

ON BİRİNCİ BÖLÜM



Ewen yıllar süren eğitimi boyunca içgüdülerini dinlemeyi ve takip etmeyi öğrenmişti ama şu anda içgüdülerini onu yanıltıyordu. Janet'ın korktuğunu fark edince ona doğru uzanmasının nedeni içgüdüleriydi ama tüm kıvrımlarını ve hatlarını hatırladığı kalçasını kendisine doğru çekmek başka bir içgüdüydü. Oldukça ilkel ve güçlü bir içgüdü...

İçindeki vahşi canavarı eğittiğini sanıyordu ama lanet şey yeniden canlanmıştı. Kanı deli gibi akıyor, ısınıyor ve coşuyordu. Özellikle de acı veren tek bir bölgeye toplanıyordu. Lanet olsun, savaş baltasına ihtiyacı yoktu. Zaten şu anda karnına doğru uzanmış bir tane vardı.

Janet'ın hissettiği şeyin bir silah olduğunu düşünmesini umdu ama çiftçi kıyafetlerinin yünlü kumaşı, bedeninin tepkilerini zırhının derisi kadar iyi saklamıyordu.

Elini kızın belinden indirip uzaklaşırken öfkesini arkadaşlarından çıkardı. "Lanet olsun, çıkarın başlıklarınızı! Kızı korkutuyorsunuz."

Başlığını ilk çıkaran MacLean oldu ve hemen ardından karanlığın içinden loş ışığa doğru geldi. Janet'ı hafifçe selamladı. "Leydim."

Janet hemen toparlandı. Bir kontun kızına yakışacak tarzdaki tavırları, gurur ve zarafeti o kadar doğaldı ki Ewen bunu ilk anda

nasıl fark edemediğini merak ediyordu. “Janet,” diye düzeltti genç kadın. “Lütfen. Gerçi daha önce doğru düzgün tanıştırılmamıştık.”

MacLean gülümsedi. Karanlık maskesi için bu sıra dışı bir durumdu. “O şartlar altında normaldi, Leydi Janet.”

Ewen, kızın -ihanetini anlayışla karşıladığı için- MacLean’a doğru attığı minnet dolu bakışı -ya da ‘gördün mü’ dercesine bakışı- gözden kaçırmadı.

Diğerleriyle de tanıştı. Önce MacKay ve ardından Sutherland. Ewen kibar tavırların öfkesini artırdığını fark etti. Aylardır birlikte savaştığı acımasız ve şövalyeden ziyade eşkıya olan bu savaşçılar, ozanların hikâyelerindeki lanet saray mensupları gibi davranıyordu.

Janet’in *nazik tavırlardan* bahsettiğini hatırladı. Highland Muhafızları’nın neden buna sahip olması gerekecekti ki?

Gerekmezdi. Ama Ewen böyle bir yeteneğe sahip olmamanın eksikliğini daha önce hiç bu denli hissetmemişti.

Sutherland gözlerine inanamıyormuş gibi Janet’a bakıp duruyordu. Her nedense Ewen yumruğunu onun çenesine indirmek istedi. İki kadın birbirinden tamamen farklıydı. Bunu göremiyor muydu?

Janet, kardeşinin eşinin tepkisini komik bulmuştu. Ya da buna alışık da olabilirdi. “Birbirimize çok benziyor muyuz?”

“Özür dilerim,” dedi Sutherland gülümseyerek. “Çok benziyorsunuz. Hatta benzerlik inanılır gibi değil.”

Ewen’a kendisini uyarmış olması gerektiğini söylemek ister gibi bir bakış attı.

“İkizler,” diye hatırlattı Ewen. Tanrım ne bekliyordu ki?

“Aslında, son gördüğümde kız kardeşimle birbirimize çok benzermiyorduk,” dedi Janet. Bu anı onu üzmüş gibi bakışları durgunlaştı.

Sutherland başını salladı. "Evet, ama şimdi benziyorsunuz."

Muhafız arkadaşlarının bakışlarını kızıdan alamaması Ewen'ı rahatsız etmeye başlıyordu. "O kadar da benzemiyorlar. Gün ışığında Janet'in gözlerinin daha yeşil olduğunu göreceksiniz. Saçı daha kısa ve çok sarı değil. Hem Janet'in dudagının üzerinde çilleri varken Mary'nin yok. Mary'nin yüzü daha yuvarlak ve Janet kadar zayıf değil."

Dördünün de yüzü kendisine döndüğünde Ewen gereğinden fazla konuştuğunu fark etti. Janet kaşlarını çatmıştı. Diğer üç arkadaşının yüzünde de farklı derecelerde şaşkınlık ve merak vardı. Ewen hiçbir şeyden korkmazdı ama birden bir kayanın arkasına saklanma ihtiyacı duydu.

Sutherland tek kaşını kaldırdı. "Öyle mi?" dedi ağır ağır.

Ewen, adamın aklından geçenleri tahmin ediyordu ama arkadaşları kesinlikle yanılıyordu. "Detayları incelemek benim işim," diye hatırlattı.

Adamların hiçbiri ona inanmadı ama en azından Janet bir şey anlamamış gibiydi. Başını sallayarak Ewen'a bakıyordu. "Kardeşim bunları söylediğini duymasa iyi olur. 'Yuvarlak' tanımından çok hoşlanacağını sanmıyorum."

Kafası karışan Ewen kaşlarını çatı. Yuvarlak tanımının nesi vardı ki?

Sutherland açıkladı. "Yeni doğum yapan kadınlar, kiloları konusunda hassas olabilir."

"Yeni doğum yapmadı ki. William yedi aylık oldu bile."

Dördü birden ona acıyarak bakarken homurdanıyorlardı ve belli ki açıklamaya devam etmekten vazgeçmişlerdi.

"Üzerinizi değiştirin," dedi MacKay. "Hava kararır karar-maz buradan mümkün olduğunca uzağa gitmek istiyorum." İri-yarı Highlandli, Ewen gibi dikkatli bir şekilde ağaçları inceledi. "Yolunda gitmeyen bir şeyler var gibi."

Yani sorun sadece Ewen'da değildi. Böyle hissetmesine neden olan şeyin Janet'in yanındaki varlığı olabileceğinden şüphelenmişti. Öyleydi ama başka bir şey daha vardı.

Başını sallayıp Janet'a döndü. "Senin de üzerini değişmen gerekecek. Bu beyaz duvak işaret ışığı gibi dikkat çekiyor."

"Aslında," diye araya girdi Sutherland, "Kız kardeşin bunları giyersen rahat edeceğini ve daha az dikkat çekeceğini düşünmüştü." Janet'a doğru bir yığın kıyafet uzattı. "En azından Highland'e ulaşana kadar."

Janet bunları alırken gülümsedi. "Kardeşim çok düşünceli. Buna hiç şaşırmadım, Mary her zaman öngörülü olmuştur."

Sutherland ona özür dilercesine bir bakış attı. Ewen bunun anlamını hemen anlayamadı. "Kıyafetler yaverime ait."

Lanet olsun...

Janet erkek kılığına girmesinin teklif edilmesine Ewen kadar çok şaşırmış gibiydi.

"MacRuairi bunu teklif etti," dedi Sutherland, Ewen'in itiraz etmesine izin vermeden. "Karısını İngiltere'den çıkardığı sırada bunun işe yaradığını söyledi."

Lachlan MacRuairi, Bella MacDuff'ı İngiliz savunmasından iki kez kaçırmıştı.

"Christina'nın akrabalarından biri mi?" diye sordu Janet.

"Erkek kardeşi," diye yanıtladı Ewen.

Janet'in kocaman açılan gözlerinden Yılan ile daha önce karşılaştığı anlaşıyordu.

"Daha sonrası için de bir de elbise var," dedi Sutherland. "Mary, saraya erkek kılığında girmek istemeyeceğini söyledi."

Janet güldü. "Kardeşim beni gayet iyi hatırlıyor." Ewen, Janet'in yüzünde endişeyle hüznün karışımı bir duygu belirdiğini fark eden tek kişiydi. Kardeşini göreceği için neden kaygılanı-

yordu? Mary için göze aldıklarını düşününce çok yakın olduklarını düşünmüştü. Ama sonra iğneleyici sözlerine verdiği tepkiyi hatırladı. Suçluluk mu duyuyordu? Kızı endişelendiren bu muydu?

“Üzerimi değiştirebileceğim bir yer var mı?” diye sordu Janet.

“Nehrin yanındaki ağaçların arasında eski bir balıkçı kulübesi var,” dedi MacLean ağaçların olduğu tarafı işaret ederek. “Size ben eşlik ederim.”

Bu mümkün değildi! Ewen arkadaşına canını bile emanet ederdi ama adamın aynı durumda Ewen’den daha çok kontrollü olabileceğine güvenemezdi. “Ben hallederim,” dedi itiraz kabul etmeyeceğini belli eden bir ses tonuyla. “Zaten zırhımı da giymem lazım.”

Ewen kıyafetlerini yakındaki kayaların arasındaki geniş bir boşluğa gizlemişti. Burası mağara görevi görecek kadar derin değildi ama Janet’ı almaya gittiği sırada değerli silahlarını ve zırhını saklamak için mükemmel bir yerdi.

Kimse itiraz edemedi ilerledi ve Janet’in ayak seslerinin onu takip ettiğini duyunca rahatladı. Çok zorlansa da ağırlığını tamamen sağ bacağına verip normal yürümeye çalıştı. Janet söyleyene kadar sol bacağını kullandığını fark etmemişti.

Baldırındaki sıcaklık yaranın yine açıldığını haber veriyordu ama döndüklerinde Helen bununla ilgilenirdi. İsteyeceği son şey Janet’in kendisiyle ilgilenmeye çalışıp üzerine bir de ona dokunmak istemesi olurdu.

MacKay’in eşi hakkında yaptıkları tuhaf konuşmayı hatırlayınca gülümsedi. Yaşlı, siğilli ve benli mi? Janet bu fikre nereden kapılmıştı?

Eski balıkçı kulübesine ulaşınca durdu. Bu, basit taş bir yapıydı. Düz taşlar kireç harcı olmadan bir araya konmuş ve bir tarafa eğilmişti ama yine de yeterince sağlam görünüyordu.

Çatısının büyük kısmı yıkılmıştı. Janet'ı yağmurdan ve soğuktan korumazdı ama üzerini değiştirmek için ihtiyacını karşılardı.

“Meşale yakmamı ister misin?”

Janet gökyüzüne bakıp başını salladı. “Üzerimi değiştirmeme yetecek kadar ışık var. Çok uzun sürmez.” Titredi. “Zaten çok soğuk. Kar yağacakmış gibi.”

Ewen onun haklı olduğunu düşündü. Sonraki birkaç gün kesinlikle kolay geçmeyecekti. Ama en azından soğuk hava, diğer huzursuzluğunu kontrol altında tutmasını kolaylaştırabilirdi.

Ewen başıyla hafifçe selam verip uzaklaşacaktı ki Janet onu durdurdu.

“Bekle!”

Ewen yavaşça –ve isteksizce– döndü.

Utanmış gibi görünen Janet dudağını ısırды. Sevimli yanaklarının kızardığının anlaşılacağı kadar ışık vardı. “Be-ben,” dedi kekeleyerek. “Birinin elbisemi gevşetmesi lazım.”

Bedenindeki tüm kasları kasılan Ewen, olduğu yerde kalmadı. Onu soymayı aklından o kadar çok kez geçirmişti ki o görüntü hemen zihninde canlandı. Elbisenin omuzlarından yere düşüp solgun ve kadifemsi tenini yavaş yavaş ortada bıraktığını düşündü. Yumuşak ve kalkık göğüslerini, ince belini ve kalçasının kıvrımını görebiliyordu.

Yumruğunu sıktı. Tanrım, lanet fantezileri gerçek oluyordu.

Bu yüzden de Janet'ın istediği şeyi yapamazdı. “Ben yardım-cın değilim.”

Janet tek kaşını kaldırdı. “Yapamayacağını düşünüyorsan başka birinden isteyeyim.” Janet bunu gerçekten düşünürmüş gibi dudağını ısırды. “Kadın giysileri konusunda hangisinin daha fazla deneyimi olduğuna karar vermek zor.” Yaramaz bir gülümsemeyle baktı. “Hepsi gayet yakışıklı, değil mi?”

Ewen öyle düşünmüyordu. Çenesindeki kas harekete geçti. Kanı kaynarken damarları gerildi. Janet'a birisi dokunacaksa o kişi kendisi olacaktı. Arkadaşlarının üçü de evliydi -ikisi mutluydu- ama tabii ki onlara böyle bir keyif yaşatmayacaktı. Kız, erkekleri güçsüz düşürecek bir bedene sahipti. Tanrım, Ewen onlara kesinlikle iyilik yapıyordu. Bu, tam bir yardımseverlik örneğiydi.

Aniden beliren öfkesine engel olmaya çalışarak hızla Janet'a doğru yürüdü. "Ben hallederim."

Janet yüzünde masum bir ifadeyle ona baktı. "Yapamayacağımı düşünüyorsan..."

Ewen gözlerini kıstı. Öfkeden gözleri dönmüş olsa da kızın kendisini kızdırmaya çalıştığını fark etti. Meydan okuyan bakışlarına kendisi de aynı şekilde karşılık verdi. "Hatırlarsan, bu zaten daha önce yüzlerce kez yaptığım bir şey."

Janet'ın büzülen dudakları amacına ulaştığını gösteriyordu. Artık öfkeli olan sadece kendisi değildi. "Hatırlıyorum."

Janet kapıyı onun açmasını beklemeden içeri girdi. Ewen da arkasından geldi.

İçeride soğuk ve küflü bir hava vardı. Gerçekten sadece bina-
nın dışı kalmıştı ve içeride pek eşya yoktu. Ama Ewen ayak-
ları kırılmış olan bir masa bulup üzerindeki tozu ve kiri silerek
Janet'ın giysilerini koymasına için hazırladı.

Ewen nemli ve sevimsiz ortama rağmen ne kadar samimi bir halde olduklarının farkındaydı. Üç metrekareden daha büyük olmayan küçük ve karanlık bir yerde yalnızlardı. Janet'ın yumuşak nefesini ve çançiçeklerinin hafif kokusunu hissedebiliyordu.

Buradan çıkması lazımdı. "Ne yapmamı istiyorsun?" dedi hızla.

Janet, Ewen'in belirgin sabırsızlığını görmezden geldi. "Onca deneyimin ardından bunu bilirsin sanmıştım."

Kız onu kızdırmaya çalışıyordu ama bunun nedeni ne olabilirdi? Ewen hiçbir şey demeden onu bakışlarıyla uyardı.

Janet onu görmezden gelerek duvağının ve rahibe atkısının tokalarını çıkarmaya başladı. Kısmen beklediği kısmen korktuğu anın yaklaştığını fark eden Ewen'ın kalbi hızlandı. Janet'in işi sonunda bittiğinde nefes almayı unuttuğunu fark etti. Saçındaki son kumaş parçasını da çıkarıp başını sallayarak halinden memnun bir ses çıkaran Janet, Ewen'ın kasıklarına öyle bir ateş dalgası gönderdi ki ne kadar sadık ya da sorumluluk sahibi olursa olsun buna engel olamazdı.

“Tanrım, bu çok güzel bir duygu!” Derin bir nefes verdi.

Ewen ise cehennem azabı çekiyordu. Sırtını kadife ve altın rengi bir duvak gibi kaplayan saçlarında ellerini gezdirmemek için kendini sıktığı sırada tüm bedeni titriyordu. Çançiçeği kokusu giderek arttı ve başını eğip burnunu bu ipeksi ılıklığa yaslamak istedi.

Janet kendisine dönene kadar bir ses çıkardığının farkında değildi. “Bir sorun mu var?”

Onu çok istemesi ve her an harekete geçeceğinden korkması dışında mı? “Saçını bu şekilde bırakamazsın.”

“Neden olmasın?”

“Rengi yanlış.”

Janet gözlerini kocaman açınca Ewen, sert bir şekilde söylediği sözlerin onu incittiğini fark etti. “Sarışın olmanın yanlış bir yanı mı var?”

Sarışın değildi. Aralarda gümüş, bakır ve altın renklerinin olduğu bal renginde saçları vardı. Kraliçelere layık bir saç rengiydi. Çok güzeldi.

Ama Ewen ona bu şekilde söyleyemezdi. “Ay ışığını duvağın kadar çok yansıtır.”

Janet rahatladı. "Orada bir şapka gördüğümü sanmıştım. Saçımı şapkanın içine sıkıştırırım."

Janet daha sonra pelerinini çıkardı. Ewen duvara bakıp kendi kendine bundan etkilenmemesi gerektiğini söyleyerek olduğu yerde duruyordu. Ama bu işe yaramadı. Janet siyah yünlü kumaşın ayaklarının yanına düşmesine izin verdiği anda Ewen irkildi.

Bu, fantezilerine çok yakındı. Janet ona işkence etmeye mi çalışıyordu? Ona neler yaptığı hakkında bir fikri var mıydı?

Ewen, kızın samimi yüz ifadesine rağmen kendisine işkence yapmak istediğinden şüpheleniyordu. Lanet olsun nasıl bir oyun oynuyordu?

Sıra omuz örtüsündeydi. Belinden bağlı olan kumaşı çıkarmak için tek yapması gereken bağını çözüp beyaz yünden olan üçgen şeklindeki kumaşı başından çıkarmaktı.

Ewen'in bedenindeki tüm kaslar ona uzanıp dokunmamak için kasıldığı sırada kız, arkasını döndü.

Omzunun üzerinden ona baktı, masum bir bakirenin bakışlarından ziyade tahrik eden bakışlardı bunlar. "Sen sadece üsttekileri gevşetirsen geri kalanını ben yapabilirim."

Ewen bunu yapabileceğinden emin değildi. Ona dokunmayı deli gibi isterken sadece iplerle yetinebileceğinden emin değildi.

Dudaklarını sıktı. Çenesi kasıldı. Görev. Sadakat. Disiplin. *Sana bağlı.* Klanı ona güveniyordu.

Ewen, Walter Stewart'ın yüzünü gözünün önüne getirmeye çalışsa da tek görebildiği Janet'in yüzüydü. İri yeşil-mavi gözleri, küçücük burnu, çenesi, zarif kıvrımlı yüz hatları, sıcak ve çekici dudakları...

Janet'in sırtına uzandığı sırada elleri titriyordu. Lanet olsun, o seçkin bir savaşçıydı. Bunu yapabilmirdi. En kötü durumlarda, en tehlikeli şartlarda hayatta kalmayı başarmıştı. *Sadece odaklan. İplere konsantre ol.*

Bunu daha önce de yapmıştı. Belki iddia ettiği gibi yüzlerce kez yapmamıştı ama parmaklarının iri ve sakar hissetmemesine yetecek kadar çok kez yapmıştı. Ama şu anda parmakları doğru düzgün hareket etmiyordu. Eğitim sırasında Cuillins'in karlı zirvelerinde bile parmakları bu kadar üşümemişti.

İplere bakarken elleri aniden durdu. İplerin başlangıcı saçıyla kaplanmıştı. Saçlarını kenara iterse...

Bu mümkün değildi...

"Saçımdan görünmüyor," dedi gergin bir şekilde.

"Ah, pardon." Janet başını eğip dağınık saçlarını yan tarafa attı ve elbisesinin sırtıyla süt beyazı ensesi ortaya çıktı. Daveti gayet açıktı. Ona doğru eğilip dudaklarını yumuşak ve ılık tenine yaslaması çok kolay olurdu...

Lanet olsun, odaklan!

En üstteki düğümlerden birini ucundan tutup gevşetmek için parmağını uzattı. Ne yaptığını düşünmeden seri bir şekilde ilerlemeye çalıştı. Ancak hayatının hiçbir anında ne yaptığının bu kadar farkında olmamıştı.

Bu çok saçmaydı. Bir elbiseyi çıkarmanın erotik bir yanı yoktu. Yün elbisenin altına giydiği iç elbise, Ewen'ın kızın çıplak tenini görmesine engel oluyordu ama o gevşemiş ipler, çıplak bir bedenden daha çok etki ediyordu. Şu anda Janet'i çıplak hayal etmemeliydi.

Bu çok yanlış.

Bu düşünceyi zihninden uzaklaştırmaya çalışarak geriye doğru bir adım attı. Göğsüne dair tüm detayları hatırlamak zorunda mıydı? İnce belini ve karnını... Kalçasının kıvrımlarını... "Bu kadarı yetecektir," dedi istek dolu sesi boğuk çıksa da...

"Teşekkürler," dedi Janet gülümseyerek. "Manastırdaki rahibeler bile bu kadar iyi iş çıkaramazdı."

Ewen her nedense rahibelerle kıyaslanmaktan hoşlanmamıştı. Bakışlarını ona dikti. "Onca deneyim, unuttun mu?"

Janet bunu tabii ki hatırlıyordu. Bu yüzden de kararlı karşı koyuşu, sinirlerini bozuyordu. Onun da kendisiyle aynı duyguları paylaştığını düşünüyordu: Heyecanlı, huzursuz ve olacakların hayaliyle nefesi kesilmiş. Tüm duyuları keskinleşmiş gibiydi. Aralarındaki elektrik kıvılcım gibi çakıyordu.

Bu arzuyu hissedenden sadece Janet değildi. Bunu biliyordu. Onu arkasında hissetmişti...

Janet'in daha önce bir erkeği baştan çıkarmak için çabalaması gerekmemişti ama Ewen ile ilgili bir şeyler onu bu şekilde davranmaya sevk ediyordu. Dişiliğini üç yıl boyunca gizlemenin ardından, bir yanı hâlâ arzu edilir olup olmadığını merak ediyordu. Elbisesini çıkarması konusundaki talebinin, Ewen'in direncini kırmak ve ona ilgisiz olduğu konusunda yanıldığını kanıtlamak için yeterli olacağını düşünmüştü. Tutkuyu deneyimlemek için tek şansı bu olabilirdi. Kader, onu bir kez daha hayatına getirmişti. Bunun bir nedeni mi vardı? Ama Ewen gitmeye ve aralarındaki şey her neyse onu yok saymaya hazır gibiydi.

Peki neden? Janet'in yaptığına mı öfkelenmişti? Kendisini görmezden gelmesinin üzerine gitmek istedi. "Neden böyle davranıyorsun?"

"Nasıl?"

"Aramızda hiçbir şey yaşanmamış gibi."

"Belki de yaşadığımız şey bana sonsuza dek cehennem ateşinde yanacağımı düşündürmüştür."

Genç kadın haklı bir suçluluk hissederek dudağını ısırды. "Yalan söylediğim için özür dilerim. Belki sana rahibe olmadığımı söylemem gerekirdi ama korkmuştum."

Ewen gerçekten şaşırmış gibiydi. "Neden korktun?"

Janet cesur bir şekilde başını kaldırıp gözlerine baktı. "Aramızda bir duvak olmazsa, beni koruyacak... senden... şeyden..." Bekâretini kaybetmekten korktuğunu nasıl söylemesi gerektiğini bulmaya çalışırken zorlanıyordu.

Ama Ewen onu anlamıştı. "Asla o kadar ileri gitmesine izin vermezdim."

Janet ona bakarken başını yana eğdi. Bu tür konularda çok fazla deneyimi olmayabilirdi ama ona öyle gelmemişti. "Bundan emin misin?"

Genç adam çenesini sıkarak ona baktı.

Kızın kalbi sıkıştı. Loş ışıkta yüz hatları daha da keskin görünüyordu. Çok daha sert ve kaba görünüyordu. Daha mesafeli... Ama Janet'in dizlerinin bağına çözecek kadar yakışıklıydı.

Ewen ona itiraz etmedi ve Janet da kendisine hak verdiğini düşündü. Ona doğru bir adım attı. Ewen kaskatı kesildi ama genç kadın yine de elini pelerinin üzerine koydu. Birbirlerine baktılar. "Beni affetmeyecek misin?"

Janet, parmaklarının altında deli gibi atan kalbi hissedebiliyordu. Bu, taşmak üzere olan bir tencerenin kapağına elini koymaktan farksız bir histi. Ewen'in bakışlarının yoğunluğundan kendisini istediğini biliyordu. Bunu gerilen kaslarından anlıyordu. Genç adam onu istiyordu ama bir şeyler kendine engel olmasına neden oluyordu. İçinde amansız bir savaş vardı.

Janet kaybetti.

Ewen, bileğini tutup göğsünden uzaklaştırdı. "Affedecek bir şey yok. Sen haklıydın. Böylece düzeltilmesi mümkün olmayan bir hata yapmamıza engel oldun. Çünkü bu ancak bir hata olabilirdi, Janet. Öpüşmemiz kafanı karıştırdıysa özür dilerim ama bir anlamı yoktu. Bunun yaşandığını tamamen unutman en doğrusu olur." Doğrudan Janet'in gözlerine baktı. "Ben unuttum bile."

Bu sert darbe, Janet'in derin bir nefes almasına neden oldu. Samimi sözlerinin canını bu kadar yakmasına şaşırmıştı. Bu yakıcı acıyı göğsünden ve boğazından silip cevap vermeye çalıştığı sırada Ewen çoktan gitmişti.

Janet, yaver kıyafetlerini giyene kadar o kadar öfkeliydi ki soğun farkına bile varmadı. Yine de daha önce hiç bu kadar hızlı bir şekilde üzerini değiştirdiğini hatırlamıyordu.

Hata mı? Kulübenin kapısını arkasından çarptı. İkisi adına karar vermek tam da ona göre bir davranıştı!

Adamların beklediği yere uzanan kısa yolu sinirle yürüdü. Hava kararmıştı ama sisin içinden süzülen ay ışığı ağaçların arasından yolunu bulması için yeterliydi.

Unutmuştu öyle mi? Pekâlâ, ona bunu gösterecekti. Janet'ı Roxburgh'dan zorla getirmişti, yani unutmadığını kanıtlamak için iki ya da üç günü vardı ve her bir dakikayı kullanmaya kararlıydı.

Bunu nasıl yapacağını bilmiyordu ama aklına bir fikir geleceğinden emindi.

Janet çok geciktiğini sanmıyordu ama ağaçların arasından çıkıp adamların olduğu küçük boşluğa ulaştığında hepsi onu bekliyordu. Atlarını sakladıkları yer her neresiyse oradan getirmişlerdi. Janet ile Ewen'ın oraya kadar bindikleri iki ihtiyar at da iyi ve sağlam görünümlü atlarla değiştirilmişti.

Dört adam da şaşırtıcı ve korkutucu derecede benzer giyinse-ler -Ewen çiftçi kıyafetlerini siyah deri tunik, pantolon, pelerin ve ilk karşılaştıklarında olduğu gibi karartılmış burunluklu başlıkla değiştirmişti- ve sıra dışı bir şekilde uzun boylu ve kaslı olsa da Janet onu hemen tanıdı.

Yanlarına yaklaştığı sırada kimse bir şey demedi. Hatta fazla sabit duruyor gibiydiler. Janet'in eli yün şapkasına uzandı. Saçını şapkanın altına sokmadan önce örmüş olsalar da emin olmak için dışarı sarkan birkaç tutam saç telini de şapkanın altına itti.

Ama adamların dikkatini çeken şey galiba saç değildi.

Kıyafetleri miydi? Deri pantolonunu ve ceketini hızlı bir şekilde kontrol ederken kaşlarını çattı. Kumaş gömleği düzgün bir şekilde yerleştirip yerleştirmediğini de kontrol etti ama her şey normal görünüyordu. Hatta kıyafetlerin kendine tam olduğunu düşünmüştü. Belki pantolon biraz dardı ama üzerinde tam olan kısa bir ceket giymişti.

Adamlara baktı ama Ewen bakışlarını uzaklaştırıp atlarla ilgiliniyormuş gibi davrandı.

Ewen'ı ve karanlık bakışlarını yok sayıp –Tanrı bilir Janet bu kez ne yapmıştı– ağacın arkasına attığı çantasını buldu ve rahibe kıyafetleriyle Mary'nin gönderdiği güzel elbiseyi içine yerleştirmek için eğildi.

Ewen'ın boğazından gelen bir ses çıkardığını düşünse de ona döndüğünde atıyla meşgul olduğunu gördü.

Pantolon giymenin bu kadar rahat, tüm o ağır elbiselerden kurtulmanın tuhaf bir şekilde özgürlük verici olmasına şaşırdı. Ancak üşüyordu. Yanında getirdiği tek pelerin, daha önce üzerinde olan başlıklı pelerindi. Çok kadınsı görünmediği için bunu da yaver kıyafetlerinin üzerine geçirmişti. Astarlı değildi ve yanında fazladan bir pelerin daha getirmiş olmayı diliyordu.

Adamların hepsinde, Ewen'ın ilk karşılaştıklarında giydiği koyu renkli pelerinden vardı. Akşam karanlığında siyah gibi görünüyordu ama gün ışığında siyah ile karışık olan kurşuni ve mavi renkler de görmüştü. Bunun tuhaf olduğunu düşünürken yüzünü buruşturdu. Bu bir tür üniforma mıydı?

İşi bitince, fazladan kıyafetler yüzünden oldukça ağır olan çantayı kaldırıp kendi atı olduğunu düşündüğü ata doğru yürüdü. Ewen'ın zorlandığını gördüğünü ama en yakınında duran kişi olmasına rağmen ona yardım etmeye kalkmadığını görebiliyordu.

Eğer böyle olacaksa, onun için sorun değildi. Hiçbir şey yaşanmamış gibi davranacak olan tek kişi Ewen değildi.

Çok uzun zamandır derinlerde gizli olan şeytani duyguları ortaya çıkmak için o anı beklemişti. Ewen, ona kendini rahibelikten uzak hissettirme konusunda özel bir yeteneğe sahipti. Hem de pek çok açıdan.

Janet, atıyla birkaç metre uzakta olan MacLean'a döndü. "Ewen, atıma binmeme yardımcı olur musun?"

Yan tarafta Ewen'ın kasıldığını hissedebiliyordu. Çelik mavisi gözlerinin karardığını görmek için havanın aydınlık olmasına ihtiyacı yoktu.

MacLean güldü. En azından Janet, bu sesin bir gülüş olduğunu düşündü ama ifadesi son derece sert olduğundan bundan emin olamadı. MacLean ve Ewen bu açıdan birbirlerine çok benziyorlardı ama Ewen'ın sertliği ciddiyetten doğarken Eoin'inki daha karanlık ve öfkeli bir kaynaktandı.

"Memnuniyetle Leydi Janet ama ben Lamont değilim."

Janet şaşırmış gibi davranırken Ewen'ın yanaklarının kızardığını görmesini umdu. "Özür dilerim ama hepiniz birbirinize öyle benziyorsunuz ki ayırt edemedim. Bu koyu renkli pelerinler ve başlıklarla Bruce'un hayaletleri bile olabilirsiniz."

Janet gülse de kimse ona katılmadı. Hatta tuhaf bir sessizlik oldu. O anda, adamlarıyla konuşan babasının odasına girdiği anda, babasının Janet tarafından duyulmasını istemeyeceği bir şeyi söylemiş olduğu zamanlar aklına geldi.

Yan tarafta Ewen'in kendisine doğru bir adım attığını gördü ancak genç adam yardım etmeye gelene kadar Janet sert bir şekilde ona arkasını dönüp elini MacLean'a uzattı.

İriyarı savaşçı halinden memnun bir şekilde gelip elini tuttu. Ewen gibi MacLean da ellerini Janet'in beline sarıp onu hiç zorlanmadan eyerinin üzerine yerleştirdi. O da son derece güçlüydü ama çok daha nazikti. Fakat Ewen'in aksine, onun dokunuşları ve Janet'in dengesini sağlamak için adamın kaslı kollarına tutunması nabzını hızlandırmamış, teninin kızarmasına ve midesinin kasılmasına neden olmamıştı.

Ne yazık ki...

Ewen'in bakışlarının ağırlığını üzerlerinde hisseden Janet, masum bir şaşkınlıkla derin bir nefes aldı. Bir erkekle flört etmeyi çok uzun zaman olmuştu ama her şey gayet doğal bir şekilde geliyordu. İki kız kardeş arasında Janet her zaman daha işveli olmuştu ama bunun nedeni gerçekten işveli olmasından ziyade doğal bir cana yakınlığının olmasıydı. Bunu daha önce hiç önemsememişti. Şimdiye kadar.

MacLean'ın gözlerine baktı. Korkutucu koyu mavi gözleri başlığın kenarından zorlukla görünüyordu. Bu sert ve ağır dış görüntünün altında oldukça yakışıklı biri olduğunu fark etti. Ve gözlerinden son derece akıllı olduğu da belliydi.

Onunla flört etmek hiç de zor olmayacaktı.

"Aman Tanrım!" Bunun ne anlama geldiğini adamın yorumuna bıraktı. "Teşekkürler, Eoin. Saraydaki tüm kadınlar senin hizmetini görmek için yarışıyor olmalı. Her erkek bu kadar nazik olmuyor." Bakışları bir an için -çok kısa bir an için- Ewen'a kaydı. "Bazılarının nezaketsizliği insanı şaşırtıyor."

İğneleyici sözleri hedefini bulmuştu. Ewen'in yumruklarını sıkıldığını görebiliyordu. Çok kızmıştı.

Sadece 'bir hata' olmasına rağmen fazla kızmıştı.

Zaten unuttuğu biri için fazla öfkeliydi.

Janet, Ewen'in duvarını yıkmanın bir yolunu bulmuş olabilir miydi? Janet 'unuttuğu' ve dikkatini başka bir yöne çevirdiği için ne kadar umursamaz olabileceğini görecekti.

"Tüm kadınları taşımak sizi taşımak kadar kolay değil, leydim." MacLean, çok uzun zamandır bir kadınla erkek arasındaki zarif ve işveli şakalaşmalardan uzakmış gibi biraz duraksadı. "Keyifli de değil," dedi şeytani bir gülümsemeyle. Janet bu gülümsemenin, yerini öfkeli bir ifadeye bırakmadan önce pek çok kızın kalbini çaldığından şüphe etti.

"Leydi yeterince rahatsa," diye araya girdi Ewen, "Zaten fazlaca zaman harcadık. Gün doğmadan Selkirk'ün doğusunda olmak istiyorum."

MacLean, Ewen'in rahatsızlığını hissettiyse de belli etmedi. Janet'a döndü. "Leydim?"

Janet da ona işbirliği yapmışlar gibi göz kırptı. "Şimdilik yeterince rahatım ama taşınmaya ihtiyacım olursa haber veririm." Bakışları MacLean'ın geniş göğsüne ve kalın kollarına kaydı. "Bu işe son derece uygun görünüyorsun." MacLean sırtıttı ve Janet da sesini Ewen'in duyacağı kadar kısarak devam etti. "Her zaman bu kadar aksi midir?"

MacLean, bahsedilen adama gizlice baktı. Ewen o anda öylesine öfkeli görünüyordu ki Janet burnundan duman çıkmamasına şaşırdı.

"Korkarım öyle, leydim."

Janet ona bakıp gülümserken bu şartlar altında son derece keyifli olduğunu düşünüyordu.

ON İKİNCİ BÖLÜM



Lanet olsun, önce görevini düşünmesi lazımdı. Ne kadar öfkeli olursa olsun –ki Ewen en son ne zaman bu kadar öfkeli olduğunu bile hatırlamıyordu– önündeki tehlikenin farkındaydı. Tanrım, sadece önündeki değil, her yerindeki tehlikenin farkındaydı. Sınır bölgesi tehlike demekti.

Onları Ayr açıklarında bekleyen gemiye –Şahin ile Yılan'ın başka bir göreve çağrılmamış olmalarını umuyordu– binmeden güvende olamayacaklardı. Bu yüzden öfkesini, görev sorumluluğunun altına gömüp yapması gerekenleri kendine hatırlattı. Ama öfkesi, Tweeddale'in hafif kıvrımlı tepelerinde at sırtında ilerledikleri her bir kilometreyle birlikte kaynama noktasına yaklaşıyordu.

Tweed'in kuzeyinden ilerlemeyi tercih etse de köprüler yoğun bir şekilde denetleniyordu. İskoç sınırının bu kısmı labirenti andıran nehir ve akarsu kollarıyla doluydu. Bir noktada suyun karşısına geçmek zorunda kalacaklardı ama bir köprü olmadan da sayısız noktadan karşıya geçebilecekleri Selkirk'ün batısına kadar beklemeleri daha güvenli olurdu. Janet'ı aylar önce götürdüğü noktadan geçmeyi deneyebilirlerdi ama o ve diğer muhafızlar bu yoldan gelmişlerdi ve Ewen, her zaman ilk geliş yollarının takip edilmesi ihtimaline karşı farklı rotalar kullanırdı.

İngilizler sınır kasabalarını kontrol ettiklerinden, bunun çok büyük bir fark yaratmayacağını düşünüyordu. Her yer tehlikeliydi. Gece vakti, yollarını aydınlatacak tek bir meşaleyle ilerliyor olmalarına rağmen kendini çok korunmasız hissediyordu. Tweedsdale'in kısa tepeleri ve verimli vadileri, çok az doğal sığınak sağlıyordu. Ancak Selkirk'e yaklaştıklarında tepeler yükselip ormanlar yoğunlaşacaktı. İronik olan, iki hafta içinde Bruce ile birlikte barış görüşmeleri için yeniden Selkirk'e dönecek olmasıydı.

Gün doğmadan, Selkirk'ün yaklaşık yirmi kilometre güneybatısındaki tepeler ve ormanların derinliklerindeki Ettrick'e ulaşmış olmayı umuyordu. Orada gece çökene kadar dinlenebilecekleri bir mağara vardı.

Ama önlerinde saatler sürecektir olan tehlikeli ve zorlu bir yolculuk vardı. Ewen, ilk birkaç saati diğerlerinin arkasından gidip bıraktıkları izleri elinden geldiğince saklamak için etrafta dolaşarak ve kimsenin onları takip etmediğinden emin olmaya çalışarak geçirmişti. Karın henüz yağmaya başlamamış olması iyi bir şeydi. Yeni yağan karda izleri gizlemek zor olurdu. Tabii hızlı ve yoğun yağmazsa...

Ewen, Highland Muhafızları'na sıra dışı iz sürme yetenekleri sayesinde Bruce tarafından seçilmişti. İnsan ya da canlı, ne olursa olsun bıraktığı izleri bulurdu. Savaş adı da bu yüzden Avcı'ydı. Ama iz sürmenin bir kısmı da kendi izlerini nasıl gizleyeceğini bilmektir. Bazılarının *Bruce'un hayaletleri* olarak tanıdığı adamlar arasında Ewen'in sorumluluğu, muhafızların ortadan kaybolmasını sağlamaktır.

Janet'in espri yaparken gerçeklere bu kadar yaklaşmış olmasına hâlâ inanamıyordu. Neyse ki bu sadece bir şaka olarak kalmıştı.

Ewen hiç şaka kaldıracak halde değildi. Gruba her katılışında ya da kısa bir mola için her durduklarında –hem atlar hem de Janet için– kızı, arkadaşlarından biriyle kahkahalar atarken buluyordu.

Özellikle de MacLean ile... Partneri adeta aç bir köpek yavrusu gibi yalanıyordu. Lanet Vurucu'nun gülümseyebileceği kimin aklına gelirdi ki? Ewen onu tanıdığı onca yıldan beri MacLean'ı hiç böyle görmemişti. Sadece gülümseyip şakalaşmıyor aynı zamanda *konusuyordu*. Tanrım, Vurucu'nun savaş ya da savaş stratejileri dışında bir konu hakkında konuşabileceğinden haberi bile yoktu.

Ama belli ki ortağı da Ewen gibi kendini Janet'in yanında tuhaf bir şekilde rahat hissediyordu. Bu, Ewen'in canını sıkıyordu. Hem de çok...

Erkek kıyafetleri de işe yaramamıştı. MacRuairi onu uyarmalıydı. Kadınlar kesinlikle pantolon giymemeliydi, özellikle de dar ve deri olanları. Kalçalarının kıvrımlarına kusursuz bir şekilde oturup şaşırtıcı derecede uzun olan bacaklarını ortaya çıkarıyordu. Dikkat dağıtıcıydı, hem de fena halde... Ve bunu fark eden sadece kendisi değildi. MacKay ile Sutherland utanmış görünüyordu ama MacLean... bundan sanki memnun gibiydi.

İkinci kez durduklarında gece yarısını geçiyordu. Ewen, atların toynak izlerini gizleyebilmek ve arkalarından gelen biri varsa kafasını karıştırıp gecikmesini sağlamak için birkaç işaret bırakmaya yürüyerek gitti. Geri döndüğü sırada nehir tarafından gelen yumuşak ve kadınsı bir gülüş duydu.

Boynundaki ve omzundaki kaslar gerildi. *Lanet olsun, odaklan!* Bunu yok sayması gerektiğini biliyordu. Ama bu ses, vücundaki tüm kasları geriye itiyordu. Daha fazla dayanamayacaktı.

Yükseltiye gelir gelmez onu gördü. Janet bir kayanın üzerine oturmuştu ve MacLean da yanında ayakta durup ona bir şey uzatıyordu.

“Teşekkürler,” dedi Janet biftek dilimini andıran şeyi alırken. “Sandığımdan daha çok acıkmışım.”

MacLean, Ewen’in duymadığı bir şeyler mırıldandı ve ardından, “Üşüyor musun?” diye sordu.

Ewen onlara doğru sert adımlarla ilerlerken Janet’in çıkardığı ses, olduğu yerde kalmasına neden oldu. Pelerini omzuna sıkıca yerleştirip halinden memnun bir şekilde nefes vermesi Ewen’in kasıklarında bir baskı hissetmesine neden oldu.

“Hiç üşümüyorum,” dedi. “Bunu ödünç almama izin verdiğin için teşekkürler. Çok düşüncelisin.”

Düşünceli mi? MacLean mı? Ewen, onun kadınlara karşı ilgi gösterebileceğini bilmiyordu. Hiçbir kadına karşı. Üstelik Janet kesinlikle yanlış kadındı.

MacLean omuzlarını silkti. Ewen onu yeterince iyi tanımıyor olsa partnerinin o anda kendine çeki düzen verdiğini sanabilirdi. “Geçen molamızda ürperdiğini gördüm.”

Ewen da aynı şeyi görmüştü. Ona pelerinini verecekken – hem bu sayede vücudu biraz daha örtülmüş olurdu– MacLean ona doğru yürümüş ve kıza kendi pelerinini vermişti.

Ewen, pelerini üzerinden çekip fırlatmamak için kendini zor tuttu. *Lanet olsun, benim pelerinimi giymeliydi.*

Janet, kendilerine yaklaşan Ewen’a baksa da dikkatini ona vermek yerine gözlerini devirerek MacLean’a baktı. *Bu kadarı da fazlaydı.*

Ewen, partnerinin kendisini duymuş olduğundan emindi ama MacLean ona hemen bakmadı.

MacLean tek kaşını kaldırdı. “Bir sorun mu var?”

Ewen öfkesini zorlukla kontrol ediyordu. “Konuşmalarınızın Londra’dan bile duyulmasının dışında bir sorun olup olmadığını mı soruyorsun? İngilizleri ensemizde bulmak istemiyorsanız sesinizi alçaltın. Ve şu lanet kahkahalara da bir son verin.”

Ewen sözlerinin kulağa ne kadar saçma geldiğini fark etmediyse de ikilinin ifadelerini görünce anladı. Ama en kötüsü de hızla birbirlerine bakışmaları ve Janet'in gülmemeye çalışırken sessizce 'huysuz' demesiydi.

"Ne dedin?"

Gözleri sevinçle ışıldayan Janet başını iki yana salladı. "Hiçbir şey."

MacLean konuyu değiştirmeye çalıştı. "Bir şey gördün mü?"

Ewen, Janet ciddileşene kadar ona öfkeyle baktı. Ancak ondan sonra cevap verdi. "Hayır."

Janet dikkatle baktı. "Biraz fazla temkinlisin. Birilerinin bizi takip ettiğinden mi şüpheleniyorsun yoksa her zaman bu kadar tedbirli misindir?"

"Fark ettiyseniz sınır bölgesi İngiliz orduları tarafından işgal edilmiş durumda, leydim. Söz konusu savaş olduğunda çok tedbirli ya da çok dikkatli olmak diye bir şey yoktur. Bunu anlamadığınız için şu anda buradasınız."

Janet kasılıp ona uzun ve sert bir bakış atınca Ewen dönüp gitmek istedi. Janet hiçbir şey söylemeden MacLean'a dönüp, "Tekrar teşekkür ederim. Atların yanında görüşüz," dedi.

İki adam, Janet'in uzaklaşmasını izlediği sırada Ewen sert bir küfür savurdu.

MacLean sessizce ıslık çalıp başını salladı. "Sence de kıza biraz sert davranmadın mı?"

Ewen, içinden geldiği kadar sert konuşmamaya çalıştı. "Doğruları söyledim. Onun yaptıklarını yapan kim olursa olsun bu sözleri duyması lazım. Bu bir oyun değil."

"Sence oyun olduğunu mu sanıyor?"

"Bence içinde olduğu tehlikeden haberi yok." Ewen gözlerini kıstı. "Ne yaptığını öğrenirse Edward'ın adamları ona çok kibar

davranmayacaklar, kadın olması da fark yaratmayacak." MacLean'a Lochmaben'de olanları hatırlatmasına gerek yoktu. O da oradaydı. "Onu savunduğuna inanamıyorum. Eşinin bunu yapmasına izin verir miydin?"

MacLean'ın yüzünde bir gölge belirdi. Genelde eşinden bahsedilmezdi ama belki de bir eşi olduğunu hatırlamasının zamanı gelmişti.

MacLean dudaklarını öfkeli bir şekilde sıktı. "Evet, izin veririm. Özellikle de bu sayede ondan daha çabuk kurtulabileceğim." Susup Ewen'a dikkatli bir bakış attı. "Bu gayet ilginç bir kıyaslama."

Ewen, partnerinin kendisine bakışından hoşlanmamıştı. Bir şeyler biliyormuş gibiydi. "Sadece sana eşini hatırlatmak istedim çünkü varlığını unutmuş gibisin."

MacLean omuzlarını silkti. "Leydi Janet'tan hoşlandım. Onunla sohbet etmek çok kolay."

Lanet olsun, bunu Ewen da biliyordu. Yumruklarını sıktı. "Ama sana ait değil."

MacLean alaycı bir bakış attı. "Onun üzerinde hak iddia ettiğinin farkında değildim."

Ewen ona doğru bir adım attı. Beş yıldır partnerlerdi ve birlikte cehenneme girip çıkmışlardı. Daha önce ona vurmayı bu kadar çok isteyeceği aklına bile gelmezdi. "Hak iddia etmiyorum. Kızın başka birisi için düşünüldüğünü gayet iyi biliyorsun."

Ewen, ses tonundan istediğinden daha fazla şeyi belli ediyordu. MacLean hemen geri çekildi. Her zamanki karanlık ifadesinin yerini alaycı bir gülümseme aldı. "Evet, ama kız bunu bilmiyor. Bunu senin için yaptığını biliyorsun. Seni kıskandırmaya çalışıyor."

Ewen çok şaşırdı. Bu doğru muydu? En yakın arkadaşı olduğunu düşündüğü adama bakarken gözlerini kıstı. "Ve sen de ona uyuyorsun, öyle mi?"

MacLean özür dilemekten uzak bir şekilde omuzlarını silkti. "Söylediğim gibi ondan hoşlandım -ve onunla sohbet etmek çok kolay- ama bunun işe yarayıp yaramayacağını da görmek istedim." Ona acırcasına uzun bir bakış attı. "Son birkaç saattir yüzündeki ifadeye bakılacak olursa işe yaradığını söyleyebilirim."

Ewen, MacLean'ın haklı olduğunu midesi bulanarak fark etti. Janet amacına ulaşmıştı.

"Ne yapacaksın?" diye sordu MacLean ciddi bir şekilde. Ne yapabilirdi ki? "Görevimi," diye cevap verdi.

"Belki kıza söyler ve ona bir seçme şansı verebilirsin."

"Onun durumundaki kadınların seçme şansı yoktur." Kendisinin de yoktu.

"Benim vardı."

Ewen bir kez daha şaşkına döndü. MacLean'ın davranışlarından, MacDowell klanına mensup eşiyle evlenmeyi istemiş olabileceği hiç anlaşılmıyordu. "Öyle mi?"

MacLean'ın yüzünde beliren karanlık, öfkeli ve nefret dolu ifade az kalsın Ewen'in geri çekilmesine neden olacaktı. "Yanlış seçim yaptım çünkü sandım ki..." Çenesini sıktı. "Belki sen haklısındır. Kızı Bruce'a götür ve arkana bakma. Kendini büyük bir beladan kurtarmış olursun."

Arkadaşının uzaklaşmasını izleyen Ewen, kendisinden mi yoksa ondan mı bahsettiklerini merak etti. Belki de bunun bir önemi yoktu çünkü iki türlü de MacLean haklıydı: Marlı Janet tam olarak bela demekti. Dikkatli olmazsa Ewen'a pahalıya patlayacak türden bir bela...

Janet, onunla sanki beş yaşındaymış gibi konuşan bir adam için neden bu kadar zahmete giriyordu ki?

Bunu hiç bilmiyordu.

Dar görüşlü Highlandli onun savaşta yeri olmadığı konusundaki düşüncesini açıkça belli etmişti. Pekâlâ. Ama Janet öyle olmadığını biliyordu ve Ewen'ın fikri hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Janet başladığı şeyi bitirmeye kararlıydı. Kral ona ihtiyaç duyduğu ve işe yaradığı müddetçe kendini istediği kadar tehlikeye atabilirdi. Ewen'ın aksini söylemeye hakkı yoktu. O rahatsız edici derecede yakışıklı yüzüyle istediği kadar ters ters bakabilir hatta onu eleştirebilirdi ama Janet bunu önemsemiyordu. Ewen onun babası ya da eşi değildi.

Tanrı'ya şükür.

Yaptığı şeyin Janet için önemli olduğunu anlamak bu kadar mı zordu? Son birkaç yıldır bir amacı vardı. Bu sadece keyif aldığı ve başarılı olduğu bir şey değildi. Aynı zamanda kendini önemli hissetmesini sağlıyordu. Arkasında ona bir şeyleri yapamayacağını söyleyen kimse yoktu. Babasının bir kadının kişilik kusuru olarak adlandırdığı yeteneğini –erkeklere yanıldığını gösterme gücünü– faydalı bir araca çevirmişti.

Ve ne kadar çok çalışırsa geçmiş ve kahraman olmaya çalışırken bir sürü soruna neden olan düşüncesiz, genç Janet'ı o kadar az düşünüyordu. Mary'ye ve Cailin'e –asıl Cailin'e– bunu borçluydu. Cailin'in ölümü yüzünden kendini asla affedememiş olsa da en azından sonrasında değiştiğini görebiliyordu. Ama Ewen bunu ondan almak istiyordu.

Ona bir asker olmayı bırakmasını söylemeyi aklından bile geçirmezdi. Bu, onun işiydi. Büyük ihtimalle, yani Janet'ın gördüğü kadarıyla da bu konuda oldukça iyiydi.

Elbette Ewen bu kıyaslamayı anlayamazdı. Ona göre kadınlar sevimli aksesuarlardı. Eş olabilecek bir kadın sadece çocuk

doğuracak, kalelerle ilgilenecek ve itiraz etmek için sesini asla yükseltmeyecek biriydi.

Pekâlâ, Janet öyle biri değildi. Ayrıca kendi fikirleri olan bir kadın, her şeyin en doğrusunu bilen inatçı ve aşırı korumacı bir adamla evlendiğinde neler olduğunu görmüştü. Janet'in, Duncan ve Christina'nın yolundan gitmeye hiç niyeti yoktu. Ya da annesinin yolundan... Mücadele ve kölelik... İkisi de Janet'a çekici gelmiyordu.

Ancak bu düşünceler, kurutulmuş biftek, bira ve yulaf kura-biyesinden oluşan ikinci yemeklerini yedikten kısa bir süre sonra Ewen'in mağaradan çıkmasıyla kalbinde hissettiği sızıyla çelişiyordu.

Gitmeden önce Ewen ile kısa bir sohbet eden MacKay, Janet'in kıvrıldığı küçük ve kayalık mağaranın arka kısmına geldi. Beşinin birden uzanmasına zorlukla yetecek kadar yer vardı ama ateş olmadığından birbirlerine yakın olmanın sağlayacağı sıcaklık, Janet'ı memnun edecekti.

"Biraz dinlenmelisin. Önümüzde at binerek geçecek uzun bir gece daha var ve yolumuz bugünkü kadar düzgün olmayacak."

"Ewen nereye gitti?"

"Göle. Bacakları kan olmuştu. Yıkamasını yoksa Helen'in hepimizi paylayacağını söyledim."

Kendinden daha genç olan güzel şifacının adını duyan Janet dikkat kesildi. "Helen?"

İriyarı Highlandli gülümsedi. "Evet, eşim. Şifacıdır. Lamont'a yarasını bir kez daha açarsa tedavi etmeyeceğini söyledi." Ardından güldü. "Ama tabii ki ilgilenecektir. Dayanamaz çünkü bu onun işi."

Eşi mi? Janet iki kat şaşırmıştı. Bunun tek nedeni Helen'in onun eşi olması değildi. Aynı zamanda MacKay'in eşiyle belirgin bir şekilde gurur duymasıydı. "Eşin bir şifacı mı?"

“Evet, hem de iyi bir şifacıdır.”

Sesindeki gurur gayet belirgindi. Yüce Tanrım, çalışan eşiyle gurur duyan bir erkek mi? Mucizeler de yaşıyordu demek ki! MacKay’ın arkadaşının onun gibi düşünmüyor oluşu ne acıydı. Öyle düşünmesi mümkün olabilir miydi? Bu pek olası değildi. Yine de bu ihtimal bile Janet’in kafasını gerektiğinden fazla karıştırdı. “Belki de Ewen’in yardıma ihtiyacı olup olmadığına bir de ben bakmalıyım. Hasta bakıcılık deneyimim var.”

MacKay çenesindeki bir haftalık sakalı kaşırken ona düşünceli bir bakış attı. Janet reddedileceğini sansa da adam sonunda başını salladı. “Dur da önce bir şeyler getireyim.”

Janet, Magnus’un verdiği bez ve ilaçla birlikte kayalık sahilde ilerledi. Gün doğumuna hâlâ yarım saat vardı ama güneş şimdiden kendini belli etmeye, sisli gökyüzüne hafif hafif yansımaya başlamıştı. Buz gibi hava kar yağışının yakın olduğunu haber veriyordu. Rüzgâr olmadığında, hava en azından dayanılabilir gibiydi.

Ancak buz gibi nehirde yıkanmak bambaşkaydı. Geçen seferki denemesinin ardından ellerindeki morluklar hâlâ duruyordu. O yüzden beklediği son şey Ewen’in nehirden antik bir İskandinav deniz tanrısı gibi yarı çıplak halde sudan çıkmasıydı.

Olduğu yerde kaldı. Dili damağı kurudu. Arkasını dönmesi lazımdı, bunu gerçekten yapmalıydı. Ama yapamadı. Pekâlâ, doğruyu söylemek gerekirse bunu yapmak istemedi.

Üst tarafı çıplak olan erkekler görmüştü. Hatta üst tarafı çıplak olan kaslı erkekler de görmüştü. Ama hiçbiri orada öylece durup hayranlıkla izlemesine neden olmamıştı.

Geniş omuzların, güçlü kolların ve yol yol kasları olan bir karının pek çok işe yarayacağından emindi ama şu anda tek düşünebildiği, adamın çok yakışıklı görüldüğüydü. Böyle bir güzelliği,

deri ve çelikle saklamak çok yazıktı. Janet ellerini ona değdirmek için her şeyi yapabiliyordu.

Donup kalan beyninde diğer detaylar da dolanıyordu. Ensesindeki koyu renk saç üçgen şeklinde uzanıp aşağı doğru daralıyordu. Belinin alt tarafında duran ıslak iç çamaşırı kalın ve kaslı baldırına yapışmıştı.

Janet, iç çamaşırının oturduğu diğer bir iri çıkıntıdan bakışlarını hemen uzaklaştırdı. Cesaretinin de bir sınırı vardı.

Ewen onu fark etmeden önce sadece bir dakikası vardı ve bunun her bir saniyesini iyi değerlendirecekti.

Ewen ona sert bir bakış atıp havlusuna uzandı ve göğsündeki şanslı tüm su damlalarını sildi.

Tanrı aşkına, Janet aşk sarhoşu on üç yaşındaki bir kız gibi davranıyordu!

Geç de olsa gözlerini ondan uzaklaştırdı.

Ewen bir süre sonra öfkeyle, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Janet tekrar ona baktığında üzerine gömleğiyle pantolonunu giydiğini görünce hayal kırıklığına uğradı.

İronik olan, Ewen giyindikten sonra kızarmasıydı. "Fark etmedim..." Janet dudağını ısırды. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama Magnus bacağına sürmem için ilaç verdi."

"Buna ihtiyacım yok."

"İhtiyacın olmadığını biliyorum ama ateşlenip ölürsen Helen'in onu suçlayacağını hatırlatmamı söyledi. Bu yüzden kesinlikle dikkat etmen lazım. *Helen*, Magnus'un eşi," derken Helen'i fazlasıyla vurguladı.

Ewen ona şaşkın bir bakış attı. "Helen'in kim olduğunu biliyorum."

Janet, kendisini ne kadar kıskandırdığının farkında olmadığına sevindi ama nedense bunu anlamaması canını sıkmıştı.

Ewen elini uzattı. “İlacı ver. Ben hallederim.”

Janet dudaklarını büzdü. “Mantıklı davranmadığımı düşündüğüne eminim ama ne yaptığımı biliyorum.”

Ewen kaşlarını çattı. “Öyle düşünmüyorum.”

Janet sert bir ses çıkardı. “Bu yüzden de ağzından çıkan her söz ne kadar aptal ve saf olduğumla ilgili...”

Ewen uzanıp onu kolundan tuttu. “Aptal ve saf olduğunu asla söylemedim. Tehlikenin farkında olmadığını söyledim.”

“Ama farkındayım. Senin de bildiğin ama yine de işini yapmayı sürdürdüğün gibi ben de farkındayım.”

Ewen kaşlarını çattı. “Bu aynı şey değil.”

Janet birden kendini yorgun hissetti. Ona kendini anlatacak kadar yorgundu. Başını duvara çarpmaktan –çarptığı duvar ne kadar etkileyici olursa olsun– yorulmuştu.

Ewen’a ters ters baktı. Eli hâlâ Janet’in kolundaydı. “Sana yardım etmeme izin verecek misin vermeyecek misin?”

Ewen tereddüt etti.

“Sorun ne?”

Ewen’ın bakışları huzursuz bir şekilde uzaklaştı. “Bu...” Yanaklarının rengi değişiyordu. “Uygun olmaz.”

Janet ona şaşkın şaşkın baktı. Tanrım, kızarıyordu! “Çok mu tutucusundur?”

Sinir, kızarıklığı alıp götürdü. “Tabii ki hayır. Sadece seni düşünüyorum.”

Janet gülmemeye çalışsa da büzülen dudaklarından bunun belli olmasından korktu. “Bir süredir hemşirelik yapıyordum. Sanırım bir çocuk gibi heyecanlanıp bayılmamayı başarabilirim.”

Başardı da... ama zorlukla. Yaşlı kadın ve adamlara bakmak ayrıydı, dizliğini –ve sonra da ıslak pantolonunu– kalçasından

aşağı indirmedeği anlarda bile kalbini durdurabilen bir adamın birkaç santimetre yakınında olmak ayrıydı.

Ewen, baldırının üst kısmı dışında kendini tamamen örtmeyi başarmıştı ama Tanrım, Janet'in aklı başından gidiyordu. Nasıl olacaktı da ona bu kadar samimi bir şekilde dokunduğu halde aklına...

Bakışları o kabarıklıktan -oraya baktığı için dehşete düşmüştü- uzaklaştı ve yanakları kızardı. Yarayı görünce, ilacı Ewen'in eline sıkıştırıp bir bahane mırıldanarak yeniden mağara kaçmaktan vazgeçti.

Yarayı görünce gerçeklerle yüzleşti. Korku ve öfke içinde derin bir nefes aldı. Dondurucu gölde yüzmüş olması kanın çoğunu temizlemiş olsa da yarası hâlâ kırmızı ve kötü durumdaydı. Yaranın üzerinde oluşan siyah kabuklu kısım açılmış, daha doğrusu parçalanmıştı ve kenarından kan sızıyordu. Janet küçük bir delik görmeyi beklerken kurumuş yara, yaklaşık beş santimetre uzunluğunda ve şekilsizdi. Sanki birileri oku düşünmeden ya da dikkatsizce çekmiş gibiydi.

Ewen'a suçlarcasına baktı. "Yaran bu hale gelene kadar nasıl bir şey söylemezsin?"

"O kadar da kötü değil," dedi Ewen kendini savunarak.

Janet ona cevap verme gereği duymadan öfkeli bir bakış atıp işe başladı.

Ama öfkesi bile ona dokunmanın etkilerini tamamen gizleyemiyordu. İlacı sürmeye başladığında eli titriyordu.

İşine odaklanması gerektiğini düşünerek, "Oku kim çıkardı? Sanırım Helen çıkarmamış," dedi.

Ewen yüksek sesle gülmemek için kendini zor tuttu. "Hayır. Onu beklemediğim için de kızdı."

Janet bunu tahmin etmeliydi. "Beklemeliydin. Mahvetmişsin."

Ewen rahat bir şekilde omuzlarını silkti. "Zaman yoktu. Savaşın ortasındaydım ve ok bana engel oluyordu. Sandığımdan daha derindeymiş. Kemiğe çarpıp durdu."

"Kan kaybından ölebilirdin!"

Ewen'in dudağının tek tarafı kıpırdadı. "O kadar da kötü değildi. Birkaç kez daha açıldığı için şu anda daha kötü görünüyor."

"İyileşmesine izin vermek hiç aklından geçti mi?" Ewen omuzlarını bir kez daha silkip bir şeyler söyleyecekti ki Janet onu susturdu. "Dur tahmin edeyim: Zaman yoktu ve savaşıyordun."

Ewen gülümsedi ve göz kırparak Janet'in kalbinin durmasına neden oldu. "Akıllı kız."

Nadiren gördüğü bu çocuksu ifadenin kalbindeki etkilerini yok sayan Janet, gözlerini devirip işine devam etti. İlaçla işi bitince temiz kumaşı bacağına sarmaya başladı ama elini bacağının iç tarafına doğru uzattığı anda Ewen bileğini tuttu. "Ben hallederim."

Birbirlerine baktılar ve kalbi yeniden -bu kez çok daha sert ve ısrarlı bir şekilde- hızla atmaya başladı. Bundan kaçamıyordu. Göğüs kafesinde, kulaklarında ve boğazında hissediyordu. Nefesi kesiliyordu.

İhtiyacı vardı...

Bunu istiyordu...

Ewen'in gözleri onu kendine çekiyordu... ya da bu, hâlâ bileğini tutan eli de olabilirdi. Janet emin değildi ama bir an onun gözlerine bakarken hemen ardından kendini onun kucağında buldu. Diğer eli Ewen'in omzunda, dudakları dudaklarındaydı ve tüm bedeni ısınmıştı. Belki de hayatı boyunca hiç olmadığı kadar çok ısınmıştı.

Bu çok güzel bir histi. Ewen ona kendini çok iyi hissettiriyordu. Dudaklarının sıcaklığını dudaklarında hissediyordu. Kadifemsi yumuşaklığını... Nefesinin naneli kokusunu, hâlâ saçında ve teninde olan suyun ferahlığını...

Janet farkında olmadan dudaklarını aralayarak yumuşak bir ses çıkardı ve kendini öpüşmeye bıraktı.

Ewen da kısık bir sesle inleyip dudaklarını iyice araladı. Janet bir an için kendini daha sert bir şekilde öpeceğini sandı. Nabızı hızlandı, dilinin dudaklarının arasında ilerleyeceğini ve kendisini saran kollarının gücünü düşününce tüm bedenine bir sıcaklık yayıldı.

Onu öpmek hayal ettiğinden çok farklıydı. Hissettiği duyguların kusursuzluğunda kayboluyordu. Boşlukta süzülüyor, bir duygu denizinde yüzüyordu. Cennetin merdivenlerini çıkıyordu. Yeni ve mükemmel imkânlarla dolu büyülü bir dünyaya giriyordu.

Yepyenydi. Heyecan vericiydi. Kusursuzdu.

Ve sonra sona erdi.

Ewen'dan derin ve kesik bir ses geldi. Acı çekiyormuş gibiydi ve Janet'ı sert bir şekilde kendinden uzaklaştırdı.

Ewen bir an için kendini unuttu. Janet'ın yakınlığı ve ellerinin ona yaşattığı his, karşı konulmaz geldi. Bunu kızın gözlerinde, bileğini tuttuğu sırada nabzının atışında hissedebiliyor, dudaklarında tadabiliyordu.

Janet onu istiyordu. İskoçya'daki tüm topraklar ya da Stewart ile klanına karşı olan tüm görev ve sorumlulukları, Janet'ı istemesine engel olamazdı. Bu yüzden kızın dudakları kendisine yaklaşırken onu durdurmak için bir şey yapmadı. Düşmesine ve kucağına oturmasına, dudaklarının bir kez daha buluşmasına izin verdi.

Sadece göğsünün özlemle dolacağını, tüm bedeninde yoğun bir arzu, zihnini donuklaştıran bir zevk ve onu kollarına alıp sahip olmak için karşı konulmaz derecede sert bir istek duyacağını hayal edememişti.

Sadece bir öpüşme ona bunları nasıl yaşatırdı? Janet'in dudaklarının hafif bir dokunuşu onu nasıl bu kadar zayıf düşürürdü? İnandığı her şeyi nasıl yok sayardı?

Çünkü bu öpücük çok iyi hissettiriyordu. *Gerçekten* çok iyi. Daha önce hiç hissetmediği kadar iyiydi. Çok sert, güçlü ve benzersizdi. İkisinin dışında hiçbir şeyin öneminin olmadığını düşünmesine neden oluyordu. Ve o anda bir şey daha hissetti. Son derece kusursuzdu.

Kusursuz olabilirdi. Onunla sevişmenin, cennete gitmiş kadar güzel hissettireceğinden şüphesi yoktu. Ama yeterince akli başında ve güçlü olduğundan buna bir son verdi. Onunla birkaç dakikalığına cenneti yaşamayı ne kadar çok isterse istesin, hayat boyu cehennemi ve suçluluğu yaşamayı göze alamazdı.

Ewen, babası değildi. Görev ve sorumluluklarını yok sayamazdı. Janet için olsa bile...

Ama kızın yüzündeki ifade içini acıttı. Şaşkın, sersemlemiş ve bir bakireye göre son derece uyarılmış görünüyordu.

Lanet olsun, o anda rahibe taklidi yapıyor olmasını bile tercih edebilirdi. En azından o zaman arzusunu gizlemeye çalışırdı ama artık durum farklıydı. Ewen'a apaçık sunduğu şeyi alması için adeta meydan okuyordu.

Ewen ona yeniden uzanmamak için yumruklarını sıkıp arkasını döndü. Kıyafetlerinin ne halde olduğunu hatırlayınca temiz bezi yarasına sarmaya devam ederek pantolonunu çekti. Ama ince bir kumaş parçası yeterli değildi. Ona karşı kendini korumak için İngiliz zırhlarına ihtiyacı vardı. Bir an bunun bile yetmeyeceğini düşündü.

İşi bittiğinde Janet hâlâ orada durmuş kendisini izliyordu. O anda kendisine bakmıyor olmasını dilerdi. Şaşkın bakışları, yerini incinmiş bir ifadeye bırakmıştı. Ve bu, Ewen'ın kalbine kör bir bıçak gibi saplandı.

"Bir... şey... bir sorun mu var?"

Ewen onu rahatlatma ihtiyacına karşı koydu. Onu sakinleştirmeye çalışmayacaktı. Bunun fena halde iyi olduğunu ve zaten sorunun da bu olduğunu söylemeyecekti.

"Beni öpmemeliydin," derken gözlerine bakamıyordu.

"Öpmedim..." Ewen kendisine bakınca Janet'in itirazı son buldu. Gün doğmak üzereydi ve etraf Janet'in yanaklarındaki pembeliği görece kadar aydınlıktı. "Geçen sefer bu kadar rahatsız olmamış gibiydin."

Janet'in bakışlarındaki meydan okuyan ışıltıyı gördü ve buna bir son vermesinin daha doğru olacağına karar verdi. "Daha önce de söylediğim gibi artık ilgilenmiyorum."

İşıltı bir kıvılcıma dönüştü. "Ne değişti? Artık rahibe olmadığımı bilmenin dışında?"

Ewen bu ağır sözleri duymazdan geldi. "Rahibe olmaman gerçeği bir şeyi değiştirmez. Kralın eski karısının kardeşisin ve benim görevim seni Dunstaffnage'e geri götürmek. Hepsi bu."

"Yani senin için hiçbir anlamı yok mu? Şu anda burada olman bir şey ifade etmiyor mu?"

"Ben bir savaşçıyım, Janet. Nereye gitmem, ne yapmam söylenirse öyle yaparım. Buraya sadece tek bir sebeple geldim, o da işimi yapmak... Bundan başka bir şey olduğunu düşünme."

Janet gözlerini kocaman açıp derin bir nefes aldı. Ewen hayatında hiçbir kadına vurmamıştı ama o anda bunu yapmış gibi hissediyordu. Aniden utandı. Tanrım, onu incitmek istememişti.

Hatta bu konuşmayı yapmak bile istememişti.

Ona açıklama yapmasına gerek olmamalıydı. Her şey ortadaydı. Bu olamazdı. Duygularının peşinden gitmekte özgür değillerdi. Evlenmekte özgür değillerdi. Ve Janet da kesinlikle istediğini yapma konusunda özgür değildi. Bunu biliyor olması lazımdı.

Ama kızın kaçacağını sanıyorsa onu tanımıyor demektir. O, Marlı Janet'ti. Bir kralın karısının kardeşi, bir kontun kızıydı. Sevimli ve uysal değil, cesur ve kendinden emindi. Tehlikeden korkup kaçmazdı. Karşı koyardı.

Ewen'ın onun bir aptal olduğunu düşündüğünü aklından nasıl geçirirdi? Bu suçlama onu şaşırtmıştı. Tanrım, kız son derece zekiydi. Son derece inatçı ve dik başlıydı. Bir kadının sahip olmaması gereken cesaret, özgüven ve inat onda vardı. Kızdan bu yüzden hoşlanıyor olamazdı.

Ewen, kızı yaşadığı korkunç şeylerden korumaya çalışıyordu ama Janet, onun endişesini zekâsına hakaret ve patronluk taslama olarak algılıyordu. Ewen, onun açısından bakıldığından öyle olabileceğini düşününce içten içe üzüldü. Tanrım, öyle demek istememişti. Janet ne bekliyordu ki? Ewen'ın öylece oturup İngilizlerin onu yakalanmasına izin vermesini mi? İşkence görüp öldürülmesini mi? Ewen'dan kararlarına saygı duymasını istiyordu. Bu çılgınlık değil de neydi?

Ona engel olmak için Stewart'ın çok çabalaması gerekecekti. Ya başaramazsa?

Kız, başını derde sokmaya çok meyilliydi. Ona doğru attığı adım da bunu kanıtlıyordu. "Sana inanmıyorum."

Ewen yumruklarını sıktı. Onu kollarına bir kez daha almayı o kadar çok istiyordu ki adeta canı yanıyordu.

Lanet olsun. Bunun imkânsız olduğunu göremiyor muydu?

Ewen küfür ederek geriye doğru bir adım attı -Tanrım, tabii ki kaçmıyordu!- ve ellerini saçında gezdirdi. Bu konuda iyi değildi. Atışmalardan hoşlanmazdı. Sadece başını eğip işini yapardı ama Janet buna izin vermiyordu. "Lanet olsun benden ne istiyorsun, Janet?"

Janet ona şaşkınlık içinde bakarken gözlerini kırptı. "Ben..."

Bunu bilmiyordu. İçgüdülerini ve hislerini dinliyordu. Düşüncelerini değil. Ewen, Janet'in verecek bir cevap bulamadığı bu anın tadını çıkarmalıydı ama onun yerine üzgündü. Hem de çok üzgündü. Bu imkânsızdı ve Janet da düşününce bunu anlayacaktı.

"Bence de haklısın," dedi Ewen yumuşak bir tavırla ve ardından arkasını dönüp uzaklaştı.

Bunun son kez olmasını umuyordu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM



Janet'in dili kolay kolay bağlanmazdı ama Ewen'in sorusu ona düşünmek istemediği bir soruyu hatırlatmıştı: Ondan ne istiyordu?

Doğrusu bunun cevabını bilmiyordu.

Evlilik seçenekler arasında değildi. Robert'ı sıradan bir askerle evlenmesine ikna edebilse de –Robert için değerli bir asker olsa bile– Janet'in istediği bu değildi.

Farklı şeyler istiyordu, değil mi?

Uyuması gerekse de günün büyük bir kısmını mağaranın karanlık duvarlarına bakıp bu soruyu düşünerek geçirdi. Janet hayatının tamamen planlı olduğunu sanıyordu. Yalnız olması gerektiğini düşünmüştü. İki nişanlısı da öldükten, ailesini kaybettikten ve Cailin ile kardeşi Mary'ye olanlardan sonra ilişkilerden kaçınması daha doğru olurdu. Doğrusu hiçbir zaman evlenmek istememişti ve Tanrı'nın da kendisiyle aynı fikirde olduğu düşüncesi ona iyi geliyordu. Rahibe olup yaptığı işe devam edecekti: Kralın ona ihtiyacı olduğu sürece yardım edecekti.

Bir köle ya da çocuk muamelesi göreceğine böylesini tercih ederdi. Ciddiye alınmamaktansa... Nefes almasına engel olacak kadar şımartılıp korunmaktansa... Robert onu korumak için elinden geleni yapardı ama risk her zaman vardı.

Ama Ewen kafasını karıştırıp planladığı gelecekte daha fazlası olup olmadığını merak etmesine neden olmuştu. Bir rahibenin bir erkeği ve öpüşmelerini aylar boyunca düşünmemesi –hayal etmemesi– lazımdı ve bir rahibe kesinlikle daha fazlasını düşünürken nefes nefese kalmamalıydı.

Belki de buydu. Belki de ondan istediği şey *daha fazlasıydı*. Evlilik onun için ilgi çekici olmayabilirdi ama belli ki –en azından Ewen ile– bunun dışındaki şeyler ilgisini çekiyordu.

Onu, bir kadının bir erkeği istediği şekilde istiyordu. Ewen ne derse desin o da Janet'ı istiyordu. Peki, ona engel olan şey neydi?

Janet bunu bilmiyordu ama öğrenecekti.

Yüce Tanrım, genç adamı gerçekten öpmüş müydü? Yanakları yeniden kıpkırmızı oldu. Öpmüş olabileceğini düşünüyordu. Ewen'in onu kendisine doğru çektiğini sanmıştı ama Janet onun kucağına düşmüş de olabilirdi. Söz konusu Ewen olunca farklı bir şeyler oluyordu. Janet'in normalde olduğundan daha cesur davranmasına neden oluyordu.

Daha fazlasını istiyorsa, bu taş duvarı yıpratmak için cesareten daha *fazlasına* ihtiyacı olacağından şüpheleniyordu. Dudaklarını büzdü. Bir kontun kızı ve hayatının geri kalanını rahibe olarak geçirmeye hazır bir kadın olarak, bunun gerçekleşmesini bu kadar heyecanlı bir şekilde beklemiyor olması lazımdı.

Janet gözlerini yeni kapatmıştı ki kardeşinin eşinin kendisine baktığını fark edip uyandı. Adam çok yakışıklıydı. Adeta baş döndüren, göz acıtan bir yakışıklılığı vardı. Belki de Mary'nin ilk eşinden daha yakışıklı bile olabilirdi ki Atholl Kontu'nun kraliyetteki en yakışıklı adamlardan biri olduğu söylenirdi. Kenneth Sutherland'in ondan daha iyi bir eş olmasını diledi.

Mary her zaman Janet'tan daha mantıklı davranırdı. Asla gerçekdışı beklentileri olmaz ve kaderini Janet'in hiç beceremediği şekilde olduğu gibi kabul ederdi.

“Hava kararmak üzere, leydim.” Janet’ın kendisini düzelteceğini fark edince, “Janet,” dedi. “Yeniden yola çıkmamız lazım.”

Janet homurdanmamak için kendini zor tuttu. Kısa ve rahatsız birkaç saatlik uykunun ardından at sırtında geçecek bir diğer uzun gece kulağa hiç hoş gelmiyordu. Ama başka şansının olmadığını bildiğinden, Eoin’den ödünç aldığı pelerin ve yastık niyetine kullandığı giysilerinin içinde olduğu deri çantadan oluşan derme çatma yatağından çıktı. Erkek kıyafetlerine bir kez daha şükretti. Elbisesinin rahatsız eden katmanları olmadan hareket etmek çok daha rahat ve kolaydı. Belki de bir gün kadınlar da yorumlara ya da meraklı bakışlara neden olmadan böyle kıyafetler giyebilirdi? Belki! Ve belki bir gün erkekler kuş gibi uçabilirdi.

Mağaranın etrafına bakındı. “Ewen nerede?” diye sordu Sutherland’e.

Onu en son gölden döndükten sonra Magnus’la konuşurken görmüştü. Kendisi uyurken dönmüş olacağını düşünmüştü.

“Takip edilmediğimizden emin olmaya gitti.”

“Tüm gün bunu mu yapıyor?”

Sör Kenneth omuzlarını silkti. “O ve MacLean nöbette. Endişelenmene gerek yok. Eminim birkaç saat uyumuştur.”

Janet’ın yanakları yandı. “Endişelenmedim, ben...”

Mağaranın dışından gelen sesler aklından geçenleri dile getirmesine engel oldu. Ewen geri dönmüştü. Fısıltı halinde gelen ciddi sesine ve Magnus ile bakışmalarına bakılacak olursa yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. “Ne oldu?”

Sutherland başını salladı. “Bilmiyorum ama hazırlan.”

Sutherland mağaranın ağzındaki adamlara katılmak için gittiği sırada Janet da telaşlı bir şekilde eşyalarını topladı, ördüğü saçını şapkanın altına yerleştirdi. Nehre gidip yıkanmak istiyordu ama bunun yerine bir kesenin içindeki suyu elinden geldiğince

verimli kullanıp yüzünü yıkadı. Bir kumaş parçasıyla şarap, tuz ve nane karışımını kullanarak dişlerini temizledi.

Birkaç dakika sonra döndüğünde adamlar hâlâ sessizce konuşuyordu. Ağaçlarla kaplı ve karanlık yamaçta onlara arkalarından baktı. Uzun zamandır beklemede olan karın ilk taneleri düşmeye başlamıştı.

Farkında olmadan bakışları Ewen'ı aradı. Genç adam da bunu fark etmiş gibi başını kaldırdı. O anda kalbi duracak gibi oldu. Soruyu sormadan cevabı anlamıştı. "Ne oldu?"

Ewen'ın doğrudan ve gerçekçi konuşma tarzıyla gerçeği yumuşatmaya ya da gizlemeye çalışmamasını takdir etmeye başlıyordu. "Takip ediliyoruz."

Janet onu şaşırttı. Ewen gözyaşları ve panik bekliyordu. En azından bir tür kadınsı telaş belirtisi... Ama Janet'in ifadesi neredeyse hiç değişmedi: Kaygılandığına dair tek işaret onu ancak yakından takip eden birinin -yani Ewen'ın- fark edebileceği şekilde gözlerini normalden biraz daha fazla açmış olmasıydı.

Ewen, kadınların savaşta olmaları fikrini sevmiyor olabilirdi ama kabul etmeliydi ki Janet'in baskı altındaki rahat tavırları savaşlar görmüş herhangi bir savaşçınıninki kadar etkileyiciydi.

Ewen'ın emin olup olmadığı gibi sorularla zaman kaybetmeyen Janet, "Ne kadar yakındalar?" diye sordu.

"Yaklaşık beş kilometre doğudalar ve buraya geliyorlar. Onları dağın tepesinden gördüm," yukarıdaki tepeyi işaret etti, "Mesafeden ve engellerden dolayı emin olamıyorum ama sanırım en az kırk kişiler."

Yanaklarının renginin kısmen atması Janet'in tehlikeyi anladığını gösteriyordu. "Bizi nasıl takip edebilmişler?"

“Şansları yaver gitmiş olmalı.” Ewen bunların daha önceki adamlar olup olmadığını bilmiyordu. Ve tabii ki onlara bunu sormayacaktı. Düşmanlardı. Önemli olan sadece buydu.

Ewen, izlerini elinden geldiğince gizlemişti ama atlar, seyahat hızları, karanlık ve nemli zemin tüm izleri saklamasını imkânsız hale getirmişti. Ne aradığını ve genel olarak nereye gittiklerini bilen iyi bir izci –çok iyi bilen bir izci– onları gün ışığında bulabilirdi. “Karanlık onları yavaşlatacaktır.”

Ewen yeni yağan ve zemini ince ve beyaz bir tabaka şeklinde kaplayan kara baktı. Manzaranın güzelliğindense tek görebildiği şey felaketti. Neden onlar uyuduğu sırada yağmamıştı ki?

Janet sorusunu sorana kadar Ewen kaşlarını çattığının farkında değildi. “Ama?”

“Ama kar, yolumuzu harita gibi ortaya serecek.”

Janet yine gözlerini kırpmadı ve Ewen’in onun hakkındaki düşüncesi bir seviye daha yükseldi. “Plan ne?”

“Biz de bunu konuşuyorduk,” diye araya girdi Magnus.

Janet’in adamlara bakışından bir anlaşmazlık olduğunu fark ettiği belliydi. Gerçekten de vardı. MacLean tepelere gidip onları tuzağa düşürmek isterken Ewen ve Sutherland, Janet yanlarındayken çarpışma olmasını istemiyordu. Kazanacaklarından yüzde doksan dokuz ihtimalle emin olsalar da her zaman yüzde birlik bir ihtimal vardı.

Neyse ki MacKay onlara kısmen katılıyordu. “Tepelere gidip yolumuzu kaybettirmeye çalışacağız,” dedi.

İngilizler haklı olarak ormanın derinliklerine girmeyi sevmezdi. Kırsalın kontrolünü eline alan Bruce, tepeleri ve ormanları yeni korsan savaş taktikleri sayesinde kendi çıkarına kullanıyordu.

“Ya kaybettiremezsek?” diye sordu Janet.

“Onlardan başka bir şekilde kurtuluruz,” diye yanıtladı MacKay. Klasik yöntemi kullanıp izlerini kaybettiremezlerse savaşır-
lardı.

Sutherland gülümsedi. “Hiç korkma. Öyle ya da böyle seni İskoçya’ya ve kardeşine güvenli bir şekilde ulaştıracağız.”

Janet ona gülümsedi ama gözleri Ewen’daydı. “Buna şüphem yok.”

Görev. Ewen’in bunu halledeceğini biliyordu. Güven duyması bir iltifat olmalıydı ama bunun yerine meydan okuma gibiydi. *Hepsi bu mu?*

Lanet olsun, başka ihtimal yoktu.

Birbirlerine bir an için baktılar ama Ewen ardından bakışla-
rını uzaklaştırdı. Bir an önce gitmeleri lazımdı.

“Arkanda bir şey bırakmadığından emin ol,” diye onu uyardı Ewen. Adamlara bunu söylemesine gerek yoktu ama muhtemelen Janet bu tür önlemler almaya alışık değildi. Arkalarında varlıklarına dair iz bırakmak istemiyordu yoksa takip edilmeleri kolaylaşırdı.

Birkaç dakika sonra atlarına binmiş, bulutların arasından süzülen ay ışığının izin verdiği ölçüde hızlı bir şekilde Ettrick’in batısındaki tepelere doğru gidiyorlardı. Meşale kullanmaya cesaret edemediler çünkü bu, dağ yamacında göz kırpan bir işaret fişeği gibi olurdu. Yamaçlardaki hareketi yakalamak daha kolaydı. Görünmemek onlar için zaten yeterince zor olacaktı. Neyse ki ilerleyişleri izlerini gizleme çabalarıyla yavaşlamayacaktı. Kar yağdığı için Ewen’in uğraşması gerekmeyecekti.

Yavaş gidiyorlardı. Atlar, iyi ve çok amaçlı olmalarına rağmen Bruce’un Highland Muhafızları’nın sözde ‘korsan’ taktiklerinde kullanmasını istediği hızlı, atik ve temkinli gözde atlardan değillerdi. Ama ellerindeki atlardan en iyi şekilde yararlanmaları lazımdı. Tepelerde, karda ve karanlıkta, atları hızlandırmak sürekli bir mücadeleleydi.

Tek sorun atlar da değildi. Janet iyi bir at binicisi olsa da deneyimi ve gücü bir savaşçınıninki kadar değildi. Başlarda ortalama bir at binicisi olan MacKay, yıllar süren deneyim, zorlu Highland metaneti ve kararlılığıyla sıra dışı bir kabiliyet geliştirmişti. Ama Janet'ın böyle bir deneyimi yoktu ve önlerindeki uzun gece onu olumsuz etkiliyordu.

Gece ilerlerken Janet, at sırtında kalmak için artık daha fazla mücadele etmek zorunda kalıyordu. Böyle zamanlarda atın güçlü ve kendinden emin bir biniciye ihtiyacı vardı ve Janet her geçen kilometreyle gücünü kaybediyordu.

Ama şikâyet etmedi. Atının ayağı takılıp az kalsın onu eyerden düşüreceği anda bile sesini çıkarmadı.

Ewen bunu kısacık bir an için gördü. Janet'ın gölgesinin hareketini izlediği sırada ritim aniden bozuldu. Genç kadın yan tarafa doğru sıçradı -Ewen'ın kalbi de yerinden çıkacak gibi oldu- ve çığlık attı. Kızın kaydığını gören Ewen, uzaktan zemine baktı ve ne kadar zorlu olduğunu fark etti. Birkaç santimetrelik kar, Janet'ın kemiklerinin kırılmasına engel olamazdı.

Ewen onu yakalamak için hızla giderken bacağını da sert bir şekilde çekti. Tüm dikkati Janet'ta olmasa bıçak gibi keskin acı canını sıkabilirdi.

Kız her nasılsa eyerde sabit kalabildi.

Ewen dizginleri tutup Janet'ın atını durdurdu. "İyi misin?" Bunlar o kadar çabuk olmuştu ki sesindeki duyguları gizlemeye vakti olmamıştı. Tanrım, Janet onu çok korkutmuştu! Hem de düşünmek bile istemeyeceği kadar çok korkutmuştu.

Janet'ın yüzü karanlığın ve gölgelerin arasında kaybolmuştu ama Ewen başını salladığını görebiliyordu. "Sanırım." Sesi biraz titrekti. Ewen onu kollarına almamak için kendini zor tuttu. *Senin değil.* "Özür dilerim, biraz daha dikkatli olmaya çalışırım."

Başına bir başlık gibi örttüğü ve atın ayağı takıldığında az kal-
sın düşecek olan pelerinin düzeltti.

Ewen dudaklarını sıktı. "Senin suçun değil. Herkes için tehli-
keli şartlardayız."

MacKay de önde ilerleyen Sutherland gibi olanları görme-
mişti ama tahmin etmiş olmalıydı. "Seni çok zorladık."

"Hayır, bunu gerçekten yapabilirim. Daha fazla dikkat ede-
rim."

MacKay ve Ewen birbirlerine baktılar. Janet'in itirazına rağ-
men bunun işe yaramayacağını anlamışlardı.

Mağaradan çıktıklarında, Ayr'daki gemiye ulaşana kadar
yaklaşık yüz on kilometreleri vardı ve yolun çoğunluğunu zorlu
kırsal bölgeler oluşturuyordu. Yolları kullanmıyorlardı. Zaten
İskoçya'nın güneybatısındaki tepelerde ve ormanlarda çok fazla
yol yoktu. Son birkaç saattir ellerinden geldikince hızlı gitseler de
ancak on beş kilometre kadar yol kat etmişlerdi. İngilizleri gece
vakti geçseler de düşmanları gün ışığında onları birkaç saatte
yakalardı.

Tabii İngilizler onları hâlâ takip ediyorlarsa... Ewen'in tüm
içgüdülerini takip ettiklerini söylüyordu. Onları göremiyordu
ama hızla geldiklerini hissediyordu ve bu, çevrelerini saran karlı
karanlıktan daha tehlikeli bir güçtü. Ewen bunu en son beş yıl
önce hissetmişti. O ve muhafızların geri kalanı Kuzey İskoçya
boyunca Bruce ile birlikte kaçmıştı ve kral, Adalar'a sığınmak
zorunda kalmıştı. O zaman da şimdiki gibi peşlerindeydiler.
Takip edilip avlanmamaya alışıklardı ama bu, tuhaf olan ve keyif
almadığı bir histi.

Başka şansları yoktu. Janet'ı riske atmayacaktı. İlk -ve tek-
amacı onun güvenliğini sağlamaktı. "Ayrılmamız lazım."

Janet'in kalbi duracak gibi oldu. "Ayrılmak mı? Ayrılamayız." İngilizler onları yakalarsa? Sayı farkları onların aleyhineydi.

Benim yüzümden. Janet, onları yavaşlatanın kendisi olduğunu bilmekten nefret ediyordu. Zayıflığını kolay kolay kabul etmezdi ama onlardan saklamayacaktı.

Bu adamlar kadar fiziksel gücü ya da dayanıklılığı olmaya-bilirdi ama pes etmemeye onlar kadar kararlıydı. "Lütfen," dedi dört gölgeye birden bakarak. O anda yüzlerini görebilmeyi dilerdi. "Bunu yapabilirim."

Az önce Ewen'in ses tonundan kendisi için endişelenmiş olduğunu düşünmüştü ama şu anda sözünü keserken endişeden eser yoktu, "Hayır, yapamazsın. Yeterince güçlü bir binici değilsin," dedi.

Janet irkildi. Ewen'in darbesini yumuşatmasını beklemiyordu ama haklı olması acı vericiydi.

Sör Kenneth, Ewen'in sözlerini yumuşatmaya çalıştı. "Lamont'un demek istediği şey..."

Janet sözünü kesti. "Sorun değil. O haklı. Yeterince güçlü değilim. Ama ayrılmamızın ne işe yarayacağını anlamadım."

"Senin peşine düşmezler," dedi Ewen her zamanki gibi açıklama yapma gereği duymadan. İş bitirici asker, kontrolü eline almıştı. Magnus'a döndü. "Atları alın ve Broad Law Tepesi'ne doğru kuzeye gidin. Şansımız varsa Boyd ve Seton hâlâ orada Douglas'la birlikte. Böylece İngiliz takipçilerimize iyi bir sürpriz yaparsınız. Ben kızla batıya gidip ormanda gizleneceğim. Ortam güvenli olur olmaz bir at bulup size Ayr'da yetişiriz."

En azından Janet ile birlikte gitmeye niyeti vardı. Kendisini başka biriyle göndermeye çalışsa ne yapardı bilmiyordu.

"Ben de seninle geliyorum," dedi Sör Kenneth. Ewen buna itiraz edecekken Kenneth ekledi, "Plan işe yaramazsa, kılıcıma ihtiyacın olacak." Sustu. "Ayrıca o benim kardeşim."

Aile hissi Janet'ın içine işledi ama yine de anlayamıyordu. "Bizim izlerimizi takip etmeyeceklerini nereden biliyorsunuz?"

Ne demek istediğini birkaç dakika sonra küçük bir kaynağın buz gibi sularında yürürken anladı. Atları suya doğru götürüp grubun mola verdiği izlenimini uyandırdılar ve sonra da Ewen önde, Sör Kenneth arkada üçü birlikte suyun içinden yürüyerek ilerlediler. Yeni yağan karda -neyse ki etkisi azalmıştı- iz bırakmıyorlardı. Magnus ve Eoin de beş atla birlikte gitmişlerdi.

Janet o kadar üşüdü ki neredeyse atları özleyecekti. Ayakları donuyordu ama ağrıyan kasları ve sırtı farklı şekilde hareket etmekten memnundu. Özellikle de tepeden aşağı doğru indikleri için...

Ewen haklıydı, İngilizler artık izlerini takip edemezdi. Ama Janet bunu yüksek sesle söylediğinde Ewen onu düzeltti. "İzler sığ suda takip edilebilir. Taşların ayağının altında hareket ettiğini hissedebiliyor musun? İyi bir izci işaretleri görür. Kolay değildir ama ne aradığını biliyorsan mümkündür. Tabii ki takipçilerimiz bunlara bakmaları gerektiğini bilemeyecekler." Arkasını döndü. "Dikkat et. Önünde büyük bir taş var."

Janet birkaç santimetre derinliğindeki suda beliren gölgeyi görüp çevresinden geçti ve pelerinine sıkıca sarılarak suya değmesine engel olmaya çalıştı. Deri pantolonunun paçasını yukarı çekmişti. Islak ayaklar ve çoraplar dışında bir rahatsızlığı olmasın diye çabalıyordu.

Ne kadar süreceğini sormadı. Soramazdı. Canına tak etse bile soramazdı. Ne kadar üşüse ve çaresiz hissetse de şikâyet etmeyecekti. Ata onlar kadar iyi binemiyor olabilirdi ama kesinlikle uzun mesafeler yürüyebilirdi. Ulak olarak kilometrelerce yürürdü. Gerçi hiç bu kadar hızlı bir şekilde ve aralık soğukunda yürümemişti. Kendisi olmasa diğerlerinin koşacağını düşünüyordu. Silahlarla dolu olsalar ve kendisinininki de dahil bir sürü yük taşısalar da... Ne olursa olsun Ewen'i etkilemeye kararlıydı.

“İz sürme konusunda nasıl bu kadar bilgilisin?” diye sordu.

“İşim bu.”

Janet bunun küçümsenmiş bir ifade olduğunu düşündü. Ewen’ın bu konuda iyi olduğunu –hatta çok iyi olduğunu– düşünüyordu. “Gerçekten de Robert’ın hayaletlerinden birisin, değil mi? Etrafta hayalet gibi gezen adamlardan biri?”

Janet bunu şaka olarak söylemişti ama iki adam da tuhaf bir şekilde sessiz kaldı. Sutherland daha önce toparlanıp güldü. “Ne dersin, Lamont? Hayalet olmak ister misin? Belki de döndüğümüzde krala yeni *çaylaklara* ihtiyacı olup olmadığını sorabiliriz.”

“Bugünlerde herkesi aldıklarını duydum,” diye yanıtladı Ewen. Bunu söyleme şekli, Janet’a bir şeyler kaçırdığını hissettirdi.

“Christina’nın erkek kardeşinin de o ünlü hayaletlerden biri olarak anıldığını duyunca şaşırdığımı kabul etmeliyim,” dedi Janet. “Lachlan MacRuairi’yi sinir bozucu ve öfkeli bir eşkıya olarak hatırlıyorum. Değişmiş olmalı.”

İki adam da buna cevap vermedi. Ewen, dereye düşen bir dalın üzerinden geçmesine yardım etmek için durdu. Elini Janet’a doğru birkaç saniyeliğine uzatsa da kızın kalbi deli gibi hızlandı.

Janet geçince, Ewen elini hemen çekti.

“Siz onu tanıyor musunuz?” diye sordu biraz nefes nefese kalmış bir sesle.

Sorularının yanıtsız kalmasına alışıyordu ama Ewen sonunda ona cevap verdi. “Biraz.”

“Değişmiş mi?”

Bir sessizlik daha oldu. “Hayır. Ondan uzak dursan iyi edersin.”

Janet çizmesinin içindeki ıslaklığı yok saymaya çalışarak buz gibi suda bir adım daha atıp kaşlarını çattı. "Orada, kız kardeşimden başka birini görmeme yetecek kadar uzun süre kalmayacağım. Roxburgh'a bir an önce dönmem lazım. St. Drostan zamanında dönmüş olmam lazım."

Sör Kenneth bir şeyler diyecek oldu ama Ewen onu hemen susturdu. "Tabii, eğer kralı dönüşünle ilgili ikna edebilirsen..."

Ewen çok umursamazdı. Janet savaşta yer alması hakkında neler düşündüğünü biliyordu. "Bana söylemediğin bir şey mi var?"

"Krala açıkladığında, kabul edeceğinden emin olduğunu sanıyordum."

Janet, Ewen'ın kendisini kızdırmaya çalıştığını bilse de karşı koyamayarak dikleşti. "Öyleyim."

"O zaman endişelenmene gerek yok."

Genç kadın tartışmayı sonlandırmanın onun tarzı olmadığını düşünerek dudaklarını büzdü.

Ona daha fazla soru soracaktı ki Ewen, "Beni bu konuya karıştıрма. Bu benim savaşım değil, her şey Bruce ile senin aranda."

Ewen'ın ilgilenmediğini duymaktan hoşlanmasa da adam haklıydı. "Sence bu bizi ne kadar geciktirir?"

Janet geç kalamazdı. Önemli bir işi vardı. Bunu kaçırırsa ne olurdu?

Ewen'ın geniş omzunu karanlıkta silktiğini gördü. "Yemi yediklerinden ve MacKay ile MacLean'ın peşinden gittiklerinden emin olunca at bulacağız. Sabaha kadar hallolmasını umuyorum. Yani yarım günden daha fazla değil sanırım."

Janet rahat bir nefes verdi.

Saatler boyunca yürüyüp sonunda küçük bir köyün yanında, derenin sona erdiği yere ulaştılar. O zamana kadar Janet'in ayak-

ları artık üşümüyordu çünkü hiçbir şey hissetmeyecek kadar donmuşlardı.

Ewen, Sör Kenneth ile konuşuyordu. “Köyün içinden geçen eski bir Roma yolu var. Bir diğer nehre ulaşana kadar onu takip edebiliriz...”

Janet’in titrediğini görünce aniden durup hafifçe duyulan bir küfür etti. “Neden üşüdüğünü söylemedin?”

Suyun ve karın içinde ona göre yürümekten ziyade koşma olabilecek bir hızda saatlerce ilerledikten sonra Janet, Ewen’in aşırı korumacı erkek tavırlarına hazır değildi. O ne düşünürse düşünsün Janet porselenden yapılmış bir bebek gibi kırılmazdı. Ayrıca titreyen dişlerinden dolayı kendini suçlu hissetmeyecekti. Tanrı aşkına! Tüm *normal* insanların dişleri titreyebilirdi.

“Tabii ki üşüdüm,” diyerek kestirip attı. “Dondurucu bir nehrin içinde yürüyordum. Normal her insan üşür ama bu, baş edemeyeceğim bir şey değil. Daha önce sayısız kez bunu yaptım.”

Hava açılmıştı ve Ewen’in hafif şaşkın ifadesini görmesine yetecek kadar ay ışığı vardı.

Sutherland keskin bir kahkaha attı. “Ben de üşüdüğümü söylemeliyim, leydim. Görüntüsüne rağmen Lamont da insan ve sanırım o da üşümüştür. Gerçi bunu kabul etmek yerine çivi yutmayı tercih edeceğinden eminim.” Janet’a yaramaz bir ifadeyle göz kırptı. “Mary bana birileriyle kafa kafaya gelseniz de kolay kolay geri çekilmeyeceğinizi söylemişti. Görüyorum ki haklıymış. Ewen çok düşünceli olmasıyla –özellikle de kadınların hassasiyetleri konusunda– tanınmaz.”

“Bunu fark ettim,” dedi Janet soğuk bir şekilde.

“Hassasiyet?” Ewen bunu homurdanarak söylemişti. “Bu kız, hassasiyet kelimesinin anlamını bilmiyor.”

Janet bunun bir iltifat olarak söylenmediğini bilse de öyleymiş gibi aldı. "Teşekkür ederim."

Ewen ona, eskiden erkek kardeşi Duncan'ın baktığı gibi bakıp içinden adeta '*neden sana uygun olan sevimli kalıba uymuyorsun*' diye geçirdi.

"Kardeşiniz geri döndüğünüze sevinecek," dedi Sör Kenneth. "Sizi çok özledi."

Janet'in rengi attı ve içinde yine o tanıdık kaygı belirdi. "Be-ben de onu özledim."

"Sizi aramaktan hiç vazgeçmedi. Sanırım Berwick ile Newcastle arasındaki tüm hastaneleri ziyaret etmiştir."

Janet ona şaşkın bir bakış attı. "Öyle mi?"

Kenneth bunu başıyla onayladı. "Evet, hâlâ hayatta olduğunuzu hep bildiğini söyledi. Eğer ölmüş olsaydınız bunu hissedeceğine inanıyordu."

Aniden Janet'in boğazı düğümlendi. Bu doğru muydu? Mary onu affetmiş miydi? Olanlar yüzünden onu suçlamamış mıydı?

Janet sadece başını sallayabildi.

Ewen'a bir bakış attı. Kaşlarını çatmayı bırakmış sadece şaşkın bir ifadeyle ona bakıyordu. Janet istediğinden daha fazla şey belli ettiğinden korkarak başını dikleştirdi ve "Yola devam edecek miyiz?" dedi.

Ewen'ın gülümsediğini sandı ama kesinlikle bu da ay ışığının bir oyunuydu. Ewen başını sallayıp, "Nasıl isterseniz, leydim. Sizi yavaşlatmayayım," dedi.

Janet buna inanamıyordu. Ewen onunla alay ediyordu. İçinde yumuşak bir kıvılcım belirdi ve buz tutan kemiklerini ısıttı. "Evet," diye alayı sürdürdü ve doğru yöne gittiğini umarak Ewen'ın yanından geçip gitti.

Ewen'ın bahsettiği eski yola ulaşmaları çok uzun sürmedi. Romalı lejyonierlerin yüzlerce yıl önce burada yürüdüğünü düşünmek tuhaftı. Şu ana kadar yolların çoğundan uzak durmuş olsalar da kar yağdığında bile bu yolu çok sayıda yolcu kullanırdı. Ewen, hâlâ onları takip eden biri varsa izlerini bulmasının zor olacağını söyledi.

Janet başta aksini iddia etse de, yoldan ayrılarak karanlık bir orman yolundan geçip eski bir kalenin kalıntılarından olduğu yükseltiye geldiklerinde artık tükenmişti ve midesinden gelen gurultular acıktığını söylüyordu. Ewen orada bir süre dinleneceklerini söylediğinde tabii ki itiraz etmedi.

Kalenin taş duvarlarından geriye kalan yıkıntılara sığınarak, taş zemine oturup sırtlarını duvara yasladılar. Soğuk ve oldukça lezzetsiz olan geyik etleriyle yulaf kurabiyelerini yediler. Üzerine de viski ve biraları vardı. Janet birayı seçti. Çorabını ve çizmelelerini çıkarıp Ewen'ın yaktığı küçük ateşte donmak üzere olan ayaklarını ısıttı. Bu çok iyi geldi. Kemikleri yavaş yavaş ısındı.

Ewen beş dakika bile oturmamışken geri kalktı.

Başını iki yana sallayan Janet iriyarı ve sert gölgenin karanlığın içinde kayboluşunu izledi. "Hiç dinlenmez mi?" diye sordu Sutherland'e.

Sör Kenneth güldü. "Görevdeyken pek dinlenmez. Ama merak etmeyin. Buna alışık. Hepimiz alışığız. Sadece güvende olduğumuzda dinlenir."

"Alışığız?"

Kenneth'in bakışlarında bir şey belirdi. "Bruce'un ordusu," dedi hemen ama Janet başka bir şey ima ettiği hissine kapıldı.

Bir süre sessiz kaldılar. Gecenin seslerini duyuyorlardı. Çok sessizdi. Tuhaf denecek bir sessizlik... "Sence güvende miyiz?"

“Evet. Lamont en iyisidir. İngilizlerin bizi bulması için şans-
tan daha fazlasına ihtiyaçları var.”

“Peki, Magnus ile Eoin?”

Sutherland güldü. “Onlar için de endişelenmeyin, kendi baş-
larının çaresine bakarlar. MacLean muhtemelen çoktan sürpriz
bir saldırı için kusursuz bir yer seçmiştir. İngilizlerin şansı kal-
mayacaktır.”

“Ama kırka karşı iki kişiler.”

“Douglas –Sör James– ile karşılaşmalarını umalım,” dedi ama
bunu söylemesine gerek yoktu. Kara Douglas, sınır bölgesinde
iyi biliniyordu. “Karşılaşmalar da kırk İngiliz, iki Highlandli
ile baş edemez.”

Genç kadın onun tipik Highland abartılarına kulak asmadı.
Bu bir abartıydı, değil mi? O zaman neden bu kadar kaygısızdı?

Ewen birkaç dakika sonra döndü ve Janet rahat bir nefes aldı.

“Sanırım yemi yuttular,” dedi. “Burada birkaç saat dinlenebi-
liriz. Sabah olunca köyden at bulmaya çalışacağım.”

Janet başını sallayıp duvara yaslayarak gözlerini kapattı. Son
birkaç günün hızına yetişemiyormuş gibiydi. Sert zemini, taştan
yastığı ya da soğuğu fark etmemiş gibiydi. Uzanmaktan çekin-
medi. Tek düşünebildiği uyumaktı.

Tam dalmak üzereyken Ewen’in bakışlarını üzerinde hisse-
dince gözlerini geri açtı. Aralarında sert ve belirgin bir elektrik-
lenme oldu. İnkâr edilemez bir şey... Janet’a kendini güvende
hissettiren bir şey. “Uyu,” dedi Ewen.

Ve Janet hayatında ilk kez itiraz etmeden itaat etti.

Janet ürkerek uyandı. Bir şeylerin olacağını hissetti. Neredeyse
gün doğmak üzereydi ve etrafına hızlı bir bakış atınca Ewen’in
gittiğini gördü. Sör Kenneth uyuyordu ama Janet hareket edince
o da kıpırdandı.

"Ne oldu?"

Janet başını salladı. "Bilmiyorum." Pelerinine sıkıca sarıldı. Sanki Ewen'in yokluğunda ona sığınıyor gibiydi ancak sonra sesi duydu. Bir ağıtı andıran keskin bir uluma... "Bu da neydi? Kurt mu?"

Janet'in sesi üzerine Ewen aniden kapıda belirdi. "Kurt değil. Av köpeği. Harekete geçmemiz lazım... *Şimdi.*"

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM



Lanet olsun, köpekler! Kokularını nasıl almışlardı?

Ewen'in bunu düşünecek vakti yoktu. İngilizler onlara yetişmeden Lowther'in ormanları ve tepelerinde izlerini kaybettirmeleri lazımdı. Köpeklerden anladığı kadarıyla yakınlarda olmalıydılar.

Highland Muhafızları, kırsal bölgeleri bir silah olarak kullanırdı. Orman ne kadar yoğun ve dik olursa, zemin ne kadar engebeliyse, avantajı İngilizlerden –hem sayıca hem de silah bakımından avantajlıydılar– o kadar alabilirlerdi. İngilizler, ormanlık alanlarda ağır zırhlar ile atlara güvenirdi ve Bruce bunu kendi çıkarına kullanmayı öğrenmişti.

Ewen izlerini gizlemeye çalışmakla zaman kaybetmedi. Eşyalarını toplar toplamaz yola çıktılar. Eski yükselti ve kale onlara sığınak olmuştu ama koruması mümkün değildi. Daha da kötüsü Janet yanlarındaydı.

Genç kadın, Ewen'in daha önce hiç hissetmediği kadar savunmasız hissetmesine neden oluyordu. *Bàs roimh Gèill*. Highland Muhafızları'nın sözüydü bu, *Ölmek Var Teslim Olmak Yok* demekti. Ewen daha önce bu sözü sorgulayabileceğini hiç düşünmemişti. Ama Janet'a bir şey olmasına izin vermektense bin kez teslim olurdu.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama önemli bir şey olduğunun farkındaydı. Tehlikenin sıcağıyla, bir saldırıyla yüz yüzeyle Bruce'u, Stewart'ı, bitmeyen kaleyi ya da klanına karşı sorumluluklarını düşünmüyordu. Sadece Janet'ı düşünüyordu. Önemli olan onun güvenliğiydi ve bunun nedeni Ewen'ın görevi değildi.

Kendini kontrol etmeye çalışarak ona baktı. Ama gözleri bulunduğu anda kalbinde hissettiği yumruğa onu hiçbir şey hazırlayamazdı. Korktuğunu görebiliyordu ama gözlerinde aynı zamanda ne kadar çaresiz olursa olsun Ewen'ın onu koruyacağına dair bir güven vardı. Bu, Ewen'ı çok etkiledi. İçine işledi. Daha önce hiç hissetmediği kuvvetli bir duyguyla neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti. Tanrım...

Düşüncesini tamamlayamadı.

Hiçbir şey ona uzanmasına ve narin yüzünü ellerinin içine almasına engel olamazdı. Janet'ın eldivenli eline burnunu sürmesi kalbine dokundu.

"Koşmamız lazım," dedi şefkatten tanınmaz hale gelen sesiyle.

Janet bunu başını sallayarak onayladı. "Bunu yapabilirim."

Ewen ona inanıyordu. Janet güçlü ve kararlıydı, Ewen ilk kez böyle olmasından memnun olduğunu fark etti. Daha önce bir kadının yatak arkadaşı, evinin ya da kalbinin sahibi olmaktan başka bir yeri olabileceğini hiç düşünmemişti. Kadınlar korumakla yükümlü olacağı hassas ve kırılgan canlılardı. Kadınlara ihtiyaç vardı ama asla yanında durması, onunla konuşup tartışması -onu delirtmesinden bahsetmiyordu bile- düşünülemezdi. Ama Janet tüm bunları istemesine neden oluyordu.

Başparmağını Janet'ın dudağında hafifçe gezdirdi. "Ne duyarsan duy, durma. Ben seni bulurum."

Janet'ın dudaklarında beliren küçük gülümseme nefesini kesti. "Biliyorum."

Ve böylece koşmaya başladılar. Janet'ı uzakta görünen karla kaplı kırlara ve sisli tepelere doğru elinden geldiğince hızlı bir şekilde ilerletti. Bruce'un ordusu buralara sayısız kez sığınmıştı ama köyün bu kadar yakınlarında birilerini bulmayı beklemek çok fazla olurdu. Onları buradan çıkarmak Ewen ile Sutherland'e bağılıydı. Peşlerinde köpekler ve atlar varken kendilerini takip edenlerden koşarak kaçamazlardı.

Ewen'ın sandığı kadar fazla zamanları yoktu. Gün doğarken arkasındaki kalenin gölgesi daha yeni yok olmuştu ki atları gördü.

"Nehir!" diye bağırdı omzunun üzerinden Janet'a doğru. "Yüz metre kadar ileride ağaçların arasında. Ağaç hattına ardından da tepelere kadar nehri takip et. Söylediğimi unutma. Ne duyarsan duy sakın durma!"

Koştukları için Janet'ın yanakları kızarmıştı ama Ewen renginin attığını düşündü. "Ewen, ben..."

Ewen cümlesini bitirmesine izin vermedi. "Git!"

Bunu dinleyemezdi. Şimdi olmazdı. Sutherland'e dönmeden önce Janet'ın ormanın içinden gözden kaybolmasını bekledi. Ama Highland Muhafızları'nın yeni üyesi ne diyeceğini çoktan anlamıştı. "Geçit mi?"

Ewen bunu başarıyla onayladı. Vadinin derin ve dar uzantısı atları yavaşlatıp Ewen ile Sutherland'e konuşlanmaları için zaman tanıyacaktı.

Ama zaman yoktu. Düşman neredeyse enselerindeydi. Ewen arkasını dönüp kendisine doğru gelen ilk zırhlı askere kılıcını çekti. Kılıcını sert bir şekilde kıvrarak İngiliz askerinin kılıcını düşürdü. Kısa bir süre sonra Ewen'ın kılıcı, sert bir şekilde adamın bacağına indi.

Adamın yere düşmeden hemen önce korku dolu bir şekilde bağırdığını duydu. Deli gibi kan kaybediyordu. Attığı hızlı bir

bakış, Ewen'a durumu açıkladı: Bir düzine asker, bir şövalye, de Beaumont arması, çılgınca havlayan iki köpek...

Durumu değerlendirdiği anda ikinci atlı da üzerine geldi. Çarpışmanın etkisiyle kanında delice bir enerji geziniyordu. Kılıcını iki eliyle başının üzerine kaldırıp adamı eyerinden düşürecek kadar büyük bir kuvvetle indirdi.

O ve Sutherland tek tek düşmanlarını indirdiler. İngilizleri dar geçide doğru iterken iki koldan çalışıyorlardı.

Çarpışma bu şekilde ilerledi. Atlar manevra yapamadı. Ewen ile Sutherland'in yerine, İngiliz şövalyesi ve adamları fıçıya sıkışmış balık gibi kaldılar. Ewen bir tarafta, Sutherland diğer tarafta olduğundan kaçacakları yer kalmamıştı. Atlarını bırakmaları ya da ölmeleri gerekiyordu.

Ve öldüler.

İngilizler kılıç darbelerinin altında bir bir düşerken çarpışmanın yüksek sesi giderek azalıyordu. Havlamalar kesildi. Köpeklerden biri kaçan atların altında ezildi ve diğeri de...

Ewen daha rahat görebilmek için başlığının altında biriken teri sildi. Diğer köpek neredeydi?

Darbelere karşı kendini savunurken bir yandan da ölen adamlar ve köpeklerle kaplı çevreyi taradı. İkinci köpek yoktu.

Bir adamın daha ortada olmadığını görünce aniden kanı dondu.

Hâlâ dört asker vardı. Üçü birlikte Sutherland'in üzerine gitmiş, onu etkisiz hale getirmeye çalışıyordu. Diğer bir tanesi de Ewen'ın ona yardım etmesine engel olmaya çalışıyordu. Sutherland'in yardıma ihtiyacı yoktu. Ewen'ın da. Genç adam kılıcını boynuna indirmeden önce, kalın boyunlu ve geniş göğüslü bir asker kılıcını Ewen'ın omzuna inmeyi başardı.

Sutherland olanları fark etmişti. "Git!" diye bağırdı kılıç darbelerinin arasından. "Ben onları hallederim."

Ewen hiç tereddüt etmedi. Geriye kalan atlardan birine atlayıp Janet'a koşmasını söylediği yöne doğru ilerledi.

Tepelerin etrafını saran ormanda, her yöne uzanan dallarla yapraklardan kendini korumak için iyice eğilip başını atın ensesine yaklaştırdı. Yanlış saydığını umuyordu. Janet'ın yanına zamanında ulaşmayı diliyordu.

Ama bir dakika sonra ömrünün sonuna kadar kâbusu olacak bir çığlık duydu. Bu, korku dolu, puslu havayı delip geçen, Ewen'ın kalbini durdurup tanımadığı bir korku cehennemiyile öne atılmasına neden olan bir çığlıktı.

Janet, Ewen'ın talimatlarını takip etme niyetindeydi. Ama metal sesleri havayı kapladığında, içgüdüsel olarak sesin geldiği yöne döndü.

Bakmak için sadece bir dakikalığına dursa da gördüğü manzara unutulacak türden değildi. Bu tüm korkunçluğu ve dehşetiyle büyük bir çatışmaydı. Savaşın şiddetini daha önce iki kez görmüştü -kız kardeşini kurtarmaya çalıştığı gün köprüde ve Ewen ile ilk tanıştığı gün ormanda Marguerite ile birlikte- ama yine de o anda tanık olduğu şiddet ve zalimlik onu şaşkına çevirdi. Kılıçların hareketleri, havada uçuşan tozlar, homurdanan adamlardan ve hayvanlardan fıskıran kan yüreğini korkuyla doldurdu. Ve bir de sesler vardı, yüksek sesler... Çeliğin ve ölümün şiddetli sesi...

İngilizler, iki İskoç'u çelik zırhlarıyla sarmış gibiydiler. Her şekilde büyük bir kıyım olacaktı. Janet, Ewen'ın ilk darbeyle düşeceğinden korkarak nefessiz kaldı. Ama Ewen'ın yeteneğini hatırlayıp abarttığını düşündü. Sıra dışı ve öldürücü gücünü... Görevine odaklanırken takındığı o zalim soğukluğu... Sör Ken-

neth da aynı şekilde bir şövalye gibi değil, bir barbar gibi savaşıyordu. Denizlerde Viking yelkenlilerine korku saldıklarına şüphe yoktu.

İki Highlandli sayıca avantajsız olabilirdi ama yetenek açısından üstünlerdi. Günün ilk ışıklarıyla, karmaşanın ve korkunun ortasında kalmış olmalarına rağmen -karartılmış başlıkları ve gizemli koyu renkli pelerinleriyle- başka bir dünyadan gelen ölümcül canlıları andırıyorlardı.

Şeye benziyorlardı... *Hayaletlere.*

Bunu fark etmek bir an için şaşkına dönmesine neden oldu ancak daha sonra Ewen'in uyarısını hatırlayıp döndü ve koşmaya başladı. Bacakları ağrıyıp ciğerleri patlayacakmış gibi hissedene kadar ağaçların arasından, çalıların altından, ormanın yanından ilerleyen taşlı kıyıdan koştu.

Arkasında bir köpeğin havladığını duyduğunda henüz bir iki kilometre gitmişti. Zaten gergin olan göğüs kafesi korkuyla daha da gerildi. Omzundan arkaya bakınca, hızla gelen av köpeğini gördü ve bedenindeki tüm içgüdüleri *tehlike* diye haykırdı. Koşması lazımdı ama durmak için kendini zorladı.

Köpek, avlamak için eğitilmişti. Takip etmek için. Durmayacaktı ve Janet ondan hızlı koşamazdı.

Ona av olmayacaktı. Eli bıçağının ucunda köpeğe doğru döndü. Üzerine atlamasından endişe etse de hayvan üç metre ileride durunca şaşırdı. Bir süre sessizce birbirlerine baktılar. Hayvana karşı insan. Ya da bu durumda hayvana karşı bir kadın...

Hayvanlar Janet'ı hep sevmişti. Göğüs kafesi deli gibi yükselip alçalırken hareketsiz durarak kendine bunu hatırlattı.

Av köpeği çok iriydi. Gri başı neredeyse Janet'ın beline kadar geliyordu. Ağzını iyice açmış, aşırı uzun dişlerini Janet'a gösteriyordu. Ama siyah gözleri öfkeli olmaktan ziyade meraklıydı. Bir köpek meraklı olabilir miydi?

Tüyleri kirli ve keçeleşmişti. İyi bir banyoya ihtiyacı var gibiydi ama ince ve uzun hatlarıyla zayıf da olsa güzel görünen bir hayvandı.

Bir eliyle bıçağının sapını tutup diğeriyle de belindeki deri çantasına uzanıp bir parça kurutulmuş biftek çıkardı. Dikkatli bir şekilde bunu uzatırken sakinleştirici sözler mırıldandı. Köpek dikkatle ona bakıyordu. Hayvan ağır ağır ilerlerken kalbi deli gibi atıyordu. Onu korkutmak istemediğinden bifteği yere bıraktı. Köpek hemen üzerine atladı ve saniyeler içinde bifteği bitirip yeniden Janet'a baktı. Bir yandan da isteğini belli edercesine hafifçe havladı.

Janet içinde bulundukları duruma rağmen güldü. Sevimli bir hayvandı, tabii boyutlarına ve dişlerine aldırmazsanız...

Tereddütle elini uzatıp köpeğin kendisine doğru gelmesine izin verdiği sırada, bir yandan da sessizce özür diliyordu. "Özür dilerim. Başka kalmadı."

Hayvan yeniden havlayıp hevesle derin nefesler aldı ve ardından kızın ayağının ucuna oturdu. Janet, başını okşamak istediğinde mırıldandı.

Genç kadın güldü. "Hiç korkutucu değils..."

Aniden ağaçların arasından bir atlı belirdi. Janet aniden şaşkın bir nefes aldı. Zırhının ışıltısından gelenin düşman olduğu anlaşılıyordu. Adam belli ki Janet'ı ata çekmek isteyerek üzerine doğru geldi. Köpekse o anda adamın koluna doğru atlayıp zırhını ısırıldı. Bir şekilde köpek ve adam atın arka ayaklarının altında birbirlerine girdiler. At da öne doğru atıldı.

Janet, korkunç bir ses ve köpeğin acılı uğuldamasını duydu. Hemen bakışlarını uzaklaştırsa da ne olduğunu fark etmişti: Köpek, atın altında kalmıştı ve ayağı kırılmıştı. Ve atlı da... atlı da yere düşmüştü ama yavaş yavaş ayağa kalkıyordu. Küfür ederek kılıcını çekti ve köpekle ata doğru savurdu.

Janet ılık atarak bakışlarını uzaklaştırdı.

“Lanet it!” diye kükredi adam. Tek bir hamleyle, önce acılı köpeğın uğultusu, sonra da ayağı kalkmaya çalışırken huzursuz sesler çıkaran atın sesi kesildi.

Janet adamın peşinden geleceğini bilse de kaçmaya çalıştı. Adam çelik kaplı eliyle, kolunu tuttuğı anda ılık attı.

Adam, Janet’ı kendine çevirip kılıcını başının üzerine doğru kaldırdı. “Nereye gittiğini sanıyorsun, seni lanet olasıca asi sür-tük...”

Janet hiç düşünmeden harekete geçti. Adam onu sol kolundan tuttuğı için şanslıydı çünkü bıçağını kınından çıkarıp zırhın boş noktasını bulmayı umarak tüm gücüyle bacaklarının arasına saplamak için sağ eline ihtiyacı vardı.

Bıçağını sapladığı anda korkunç bir gürültü duydu. Adam gözlerini kocaman açtı. Janet’ı daha sıkı tuttu ama ardından bırakıp ayaklarının önüne düştü. Boynuna bir mızrak saplanmıştı.

Ewen daha önce hiç bu kadar öfkelenmemişti. Janet’ın o kaba ve zırhlı şövalyenin ellerinde olduğunu görünce zaman durdu. Ezilmek üzere olan bir çiçek gibiydi. Narin kemikleri iri ve zırhlı bir savaşçıya dayanamazdı. Adamın kılıcı her an boynunu kese-bilirdi.

Delice bir öfke duydu. Gözünü kan bürüdü. Öldürmeyi arzuladı. Bakışları tek bir şeye odaklandı. Mızrağı elinde hazırladı, isabet ettirememeyi, Janet’ın ölebileceğini düşünmedi. Zamanı yoktu.

On iki, on, sekiz metre ilerisi... tüm gücüyle mızrağı fırlattı.

Havayı delercesine ilerleyen mızrak, şövalyenin başlığına tereyağına saplanır gibi saplandı.

Ewen askerle aynı anda yere indi. Janet dönüp onu gördü. O anda Ewen'ın kalbine işleyen bir çığlık atarak kollarına koştu.

Janet başını göğsüne yasladığı sırada Ewen ona sıkıca sarılıp içindeki tüm lanet duyguları yatıştırdı. O *güvende*, dedi kendine tekrar tekrar. *Güvende*. Ama kalbi hâlâ deli gibi atıyordu.

İçindeki duygular daha önce deneyimlemediği türdendi ve bunları kontrol altına alıp konuşabilmeyi başarması biraz zaman aldı. "İyi misin?"

Janet göğsüne yaslı olan başını salladı ama Ewen'ın bunu gözleriyle görmesi lazımdı. Dikkatli bir şekilde çenesinden tutup başını kaldırdı ve kocaman açılmış yaşlı gözlerine baktı. Parmaklarının ucundaki bebek kadar yumuşak teni o kadar solgundu ki neredeyse şeffaf olduğunu düşünecekti. "Çok korktum. Köpek..." Üzgün bir şekilde ona baktı. "Korkunçtu."

Ewen içini acıtan bir şefkat dalgası hissetti. "Bitti, tatlım. Bitti."

Janet uysal bir şekilde başını salladı -Ewen bunu, çocukluktan beri yapmadığını düşündü hatta belki o zaman bile yapmamıştı- ama saldırının yaşattığı korku belli ki etkisini kaybetmemişti. Genç adamın kollarında titriyor, zayıf omuzları sallanıyordu. Ewen dudaklarını dudaklarına götürüp ikisine de olanları unutturana kadar onu öpmemek için kendini zor tuttu.

Ama bunu yapmayacaktı. Tehlike sona ermişti ve artık görevini hatırlamalıydı.

Yavaşça ve istemeden Janet'ı bıraktı.

Janet başta şaşkınlıkla gözlerini kırptı ve sonra da yaralı bir bakış atıp adamın içini parçaladı.

Ewen bunun adaletsizliğine küfür etti. Görevler, sadakatler ve sorumluluklar durumu -ikisini- imkânsız hale getiriyordu.

Janet aniden derin bir nefes alıp bakışlarını Ewen'ın koluna çevirdi. "Yaralanmışsın!"

Ewen bakışlarını indirince düşmanın kılıcının tuniğini kestiğini ve kumaştan kan sızdığını gördü. Doğruyu söylemek gerekirse bunu hissetmiyordu. Ancak zonklayan ve birileri viski döküp tutuşturmuşçasına yanan bacağı için aynı şeyi söyleyemeyecekti. "Ben iyiyim. Sadece bir sıyrık."

Janet'in dudağı o tanıdık hale büründü. Sinirlenen birinin sevimli görünebileceği kimin aklına gelirdi ki?

"Kolun kopsa da iyi olduğunu söylersin!"

Ewen'in dudağının kenarında hafif bir gülümseme belirdi. Janet muhtemelen haklıydı.

"Siz savaşçılar hep aynısınız..." Sustu ve çevresine kaygıyla baktı. "Sör Kenneth nerede?"

"Endişelenme. Arkandan geldiğim sırada işini bitirmek üzereydi. Birazdan burada olur."

"İnanamıyorum! Kendi gözlerimle görmesem inanmazdım. İki adama karşı bir sürü adam." Sesinde saygı dolu bir şaşkınlık vardı. Ama Ewen bundan memnun olamadı. Janet gerçeklere çok yaklaşıyordu. Gözlerine bakmadan hemen önce Ewen, kızın ne diyeceğini tahmin etmişti. "Sen de ekibin bir parçasısın, değil mi? Bruce'un hayaletlerindensin?"

Tanrım! Bu kız, sorunlarla aynı âşık bir ozan gibi dans ediyordu! Çok fazla şey görmüştü ve şimdi de tahminde bulunuyordu. Bunlar, hepsini tehlikeye atabilecek olan tahminlerdi. Yaptığı şey zaten yeterince tehlikeli değil miydi? Bu tür bir bilgi -hatta bu yöndeki şüphe bile- İngiliz ordusunun yarısının peşine düşmesi için yeterliydi. Bruce'un gizli savaşçıların kimliklerini ortaya çıkarıp yakalamak, İngiliz komutanlarının birinci göreviydi.

İfadesi, Janet'in sorusunun içinde uyandırdığı fırtınayı belli etmiyordu. Ewen hiç tedirgin olmamış gibi neşeyle cevapladı. "Annenle baban, sana hayalet diye bir şey olmadığını öğretmediler mi?"

Janet başını dikleştirdi. "İngiliz ordularını mahveden gizli ordunun bir parçası olduğunu reddediyorsun, öy..."

Ewen küfür ederek lafını kesti ve Janet'in kolunu tuttu. "Gitmemiz lazım."

"Soruma cevap vermedin."

Ama bu sözler dudaklarından dökülürken sesleri o da duydu. Gözlerini kocaman açıp Ewen'in kendisini ata doğru götürmesine engel olmak için ayaklarını yere sımsıkı bastı. "Peki ya Sör Kenneth? Onu beklememiz gerekmiyor mu?"

Ewen dudaklarını sıktı. "O bizi bulur."

Öyle olmasını umuyordu. Ama yaklaşan atlıların sesi iyiye işaret değildi. Janet'ı tedirgin etmemek için mırıldanarak bir kez daha küfür etti. Ama kötü bir şekilde başlayan görev, giderek daha da kötüleşiyordu.

Janet'in ata binmesine yardım edeceği sırada kız geri çekildi. "Bekle! Bıçağımı unuttum."

Ewen, bunu kendini savunmak için kullandığını tahmin edip onun gitmesine engel oldu. "Ben getiririm."

Ölü şövalyeye doğru gitti. Bıçağı bulması çok uzun sürmedi.

Tanrım! Ewen'in mızrağı lanet adamın canını almasa, bacağının derinlerine saplanan bu bıçak alırdı.

Ewen gururlandı, kız tam bir savaşçıydı. Aylar önce kıza ilk bakışında, onun bir Valkür gibi görüldüğü düşüncesinde yanılmamıştı.

Bıçağı zaten kan izleriyle dolu olan bacak zırhına sildi ve Janet'a geri verdi.

Janet ona tereddütlü bir bakış attı. "Onu ben mi..."

Ewen ne demek istediğini anladı. "Kendini çok iyi savundun. Ömür boyu topallamasına neden olabilirdin," diyerek yalan söyledi.

Janet rahatlamış gibi görünerek derin bir nefes verdi. "Bundan emin değildim."

Ewen, ikisine de yetecek kadar çok insanın ölümünü ruhunda taşıyordu. Onu en azından bundan koruyabilirdi.

Bir diğer havlama sesi -bu seferki çok yakındı- konuşmalarına son verdi.

Janet'in ata binmesine yardım edip kendisi de arkasına geçti ve nehrin kenarından tepelere doğru rüzgâr gibi ilerlediler. Atı, ellerinden geldiğince uzun süre kullanıp kokuyu yok edecek ve takip edilmelerini zorlaştıracaktı. Bunu yapmanın en iyi yolu başka bir hayvan kullanmaktı. Su da işe yarardı, yeterince sığ bir yer bulduğunda atı nehrin içine yönlendirdi.

Bu çılgın hızda birkaç kilometre gittiler. Ta ki takipçilerinin sesleri giderek azalıp sonunda tamamen yok olana kadar.

Ewen rahat bir nefes aldı. Onlardan şimdilik kurtulmuşlardı -kıl payı olsa da. Zemin yükselmeye başladı. Orman ve nehir vadisi, Ewen'in günlerce denizde kaldıktan sonra karayı görmüş gibi hissetmesine neden olacak şekilde çalılarla kaplı tepelere dönüştü. Genç adam işte o zaman hızlarını azalttı.

Kalın bir sis, bir süre önce gün doğmuş olsa da dağların tepelerini görmelerine engel oluyordu. Dağlar, tehlikeli ve korkutucu görünse de ortadan kaybolmaları için bolca fırsat sunuyordu. İngilizler izlerini bulsa bile böylesine zorlu bir arazide onları takip etmeden önce iki kez düşünürlerdi.

Ama Ewen risk almayacaktı. Atın bu noktadan sonra onlara sadece engel olacağını bildiğinden, nehrin üzerinde küçük bir köprüye geldikleri zaman, Janet'a atı karşıya geçirene kadar beklemesini söyledi. Attan inip hayvanın bacağına vurdu ve o da dar geçitten hızla ilerledi. Şansları varsa bu hızda bir süre ilerlerdi. Ewen izlerini gizlemek için çabalayarak Janet'in kendisini izlediği yere döndü.

Janet burnunu buruşturarak karanlık nehre baktı. “Sanırım ayaklarım yine ıslanacak.”

Ewen bu ifadeye gülümsedi. “Korkarım öyle olacak.”

Janet’a sert taşlara ya da elinden geldiğince sert zeminlere basmasını söyleyip nehrin kenarından suya girmesine yardım etti. Ne yazık ki bir önceki nehrin aksine bu sefer kıyı dikti, su Janet’in dizlerine kadar ulaşıyordu.

Zemin çok dik bir hal alıp şelaleye dönüşene kadar nehri takip ettiler. Ewen ağır ağır nehrin kenarına çıkıp büyük bir kayayı işaret etti. “Burada bir süre dinlenebiliriz.”

Daha fazla söze ihtiyaç duymayan Janet hemen kayanın üzerine kendini bıraktı. Taşıdığı çantaları bırakan Ewen da bunlardan birini minder olarak kullanıp Janet’a katıldı. Neyse ki eşyalarıyla birlikte yiyecek bir şeyler de taşıyordu. Kendi kendine, çaylağın başının çaresine bakabileceğini söyleyip Sutherland’i düşünmemeye çalıştı. Ama bu saldırı hiç olmamalıydı. Bunun gerçekleşmemesini sağlamak Ewen’in göreviydi, kendini sorumlu hissediyordu. Janet olsun, başarısız olmuştu ve bu başarısızlık onu rahatsız ediyordu.

Yolunda gitmeyen neydi? Köpekler nasıl olmuştu da kokularını almıştı?

Belli ki Janet da onunla benzer şeyler düşünüyordu. “Sence izimizi kaybettirdik mi?”

“Şimdilik,” dedi Ewen. “Atlar ve nehir yüzünden köpekler kokuyu takip etmekte sorun yaşayacaktır.”

“Bizi en başta nasıl buldular?”

“Bilmiyorum. Arkamızda hiçbir şey bırakmadığımızdan emi...”

Aniden sustu ve Janet’in örülmüş haldeki parlak sarı saçlarına baktı. Sise rağmen altın renkli saçları parıltıyordu. Başında bir şey yoktu...

Genç adam, olanların açıklamasını bulmuş gibi dudaklarını sıktı ve küfür etti. “Şapkan nerede?”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM



Janet'in eli refleks olarak başına gitti. Avucunun altında yünlü şapkası yerine saçının yumuşak tellerini buldu. "Ah, fark etmemiştim." Hatırlamaya çalıştı. "Dün gece attan kaydığımda düşmüş olmalı."

Ewen bir kez daha küfür etti. Janet bunun gereksiz olduğunu düşünse de adamın yüz ifadesinden her şey anlaşılıyordu. Çok kızgındı hatta kızmanın ötesinde bir şeydi bu. Hiddetlenmiş, asabileşmişti. Hem de fena halde.

"Bizi bu sayede takip etmiş olmalılar."

"Pardon, anlayamadım..."

Ewen ayağa kalkıp onu da kaldırdı. Janet, kendisini yaramaz bir köpekmiş gibi kulağından tutup kaldırmamasına şaşırdı. "Lanet olsun, sana dikkatli olmamız gerektiğini söylemiştim. Onları doğrudan üzerimize getirdin."

Ewen'ın aklından geçenleri söylemesine gerek yoktu çünkü Janet anlamıştı. *İşte kadınlar bu yüzden buraya ait değiller. Bir kadının savaşta işi yok. Küçük dünyana geri dönüp bunlardan uzak dur.*

Janet onu etkilemeyi, ona elinden geldiğince yardım edebileceğini göstermeyi -farklı şekilde bir yardımdı belki ama yine de değerliydi- çok istiyordu. Ama bunu yapayım derken Ewen'a

haklı olduğunu kanıtlamıştı. Aptalca hatalar yaparken, ondan kendisini anlamasını nasıl beklerdi ki?

Janet ona itiraz etmek istedi. İçgüdüleri kendini korumasını, bir şekilde bu işin içinden çıkmasını söylüyordu. Ama bir kereliğine de olsa bir bahanesi ya da açıklaması yoktu. Ewen hak-sız değildi, doğruları söylüyordu. Çoğu insan bunu bu kadar açık bir şekilde söylemezdi ama Ewen, duyguları incitmemeye çalışma konusunda pek iyi değildi. Bir hata karşısında dürüst ve açık sözlüydü.

Janet bunu genellikle umursamıyordu. Ama son birkaç gündür sadece birkaç saatlik uykuyla ayakta olduğundan, korkmuş ve yorgun düşmüştü. Az önce olanlardan sonra kendini savunmasız hissediyordu. Ormanda aralarında bir şey olmuştu, Ewen'ın inkâr etmesine izin vermeyeceği içten bir his doğmuştu. Adamın onu öpeceğinden çok emindi. Aklındaki soru işaretlerini bir kenara ittiğinden çok emindi. Ama Ewen onu bir kez daha yüzüstü bırakmıştı. Ve şimdi de...

Midesi kasılırken elleriyle oynadı. "Bu masum bir hataydı."

"Hepimizin ölümüne neden olabilecek bir hataydı."

Janet hem bakışlarının soğukluğundan hem de buna eşlik eden kırbaç gibi sözlerinden dolayı irkildi. "Üzgün olduğumu söyledim. Başka ne yapabileceğimi bilmiyorum."

"Hiçbir şey. Ama bir dahaki sefere sana bir şey söylediğimde talimatlarıma uymaya çalış."

Janet suçlu hissedip söylenenleri pasif bir şekilde kabullenme konusunda limitini doldurmuştu. "Ben talimat verebileceğin adamlarından biri değilim."

"Ne yazık ki bu çok açık. Adamlarım çok daha disiplinlidir."

Bu kez öfkesinin kontrolünü kaybeden sadece Ewen değildi. Janet'in öfkesi de büyük bir yangın gibi kabardı. "Pekâlâ. Kadınların savaş meydanında yeri yok. Bunu mu demeye çalışıyorsun?"

Ewen'in gözleri çakmak çakmaktı. Janet'a doğru yaklaşıp, "Bu çok güzel bir başlangıç olurdu," dedi sert bir şekilde.

Janet ayaklarını öfkeyle yere vurmak istiyordu ama bunu yaparsa Ewen'in kendisine çocukmuş gibi davranması için daha fazla malzeme vereceğini bildiğinden öfkeyle saçlarını savurdu.

Ewen, Janet'in tanıdığı en sinir bozucu, otoriter, kaba ve mantıksız adamdı!

Ama yine de orada durup azarlarını sıralarken -ne yazık ki şu anda bunu hak ediyordu- aptal bir yanı hâlâ Ewen'in onu kollarına alıp sorun olmadığını söylemesini bekliyordu. Daha önce yaptığı gibi onu rahatlatmasını istiyordu. Az önce böylesine iri-yarı bir adam için şaşırtıcı derecede nazikti.

Ama onu rahatlatmak Ewen'in aklından geçen son şeydi. "Kıyafetlerini çıkarman gerekecek."

Janet geri çekildi. "Kıyafetlerimi mi?"

"Evet, hepsini... ve nehre girmelisin. Fena halde çançiçeği kokuyorsun. Saçından ve teninden bu kokuyu tamamen kazımalısın. Kokuyu alamayacaklarından emin olmalıyız."

"Ama..." Janet, şelalenin altındaki küçük su birikintisine baktı. Uzaktan bile dondurucu görünüyordu. Ayrıca çançiçekleri fena kokmazdı.

Ewen sabırlı olmaya çalışıyormuş gibi dişlerini sıktı. "Lanet olsun, bir kez olsun dediğimi yapamaz mısın?"

Sessiz bir irade savaşındaki ikilinin gözleri birbiriyle kesişti. Janet, onun kaba yorumlarından sıkılmıştı. Dudaklarında gizli bir gülümseme belirdi ve içindeki şeytan ortaya çıktı.

Pekâlâ, dediğini yapacağım. "Nasıl istersen."

Omuzlarından aşağı bıraktığı pelerin ayaklarının ucuna koyu bir kumaş yığını olarak düştü.

Ewen gözlerini kırptırdı.

Janet tek kaşını meydan okurcasına kaldırıp ceketinin düğmelerini açtı ve birkaç saniye sonra ceket-de pelerinin yanına düştü.

Janet çizmelerini çıkarıp deri pantolonunu kalçasından aşağı indireceği sırada Ewen konuşmayı başardı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu. Janet bu sorunun gayet anlamsız olduğunu düşündü.

Çorabını çıkarırken gülümsedi. “Dediğini yapıyorum.” Ona masum bir bakış attı. “Su ister misin?”

“Su mu? Hayır, neden?”

“Boğazın biraz kurumuş gibi...”

Ve hemen ardından gömleğini başından geçirip çıkardı.

Az önceki çarpışmadan kaynaklanıyor olmalıydı. Ya da son birkaç gündür yaşadığı fiziksel yorgunluk yüzünden de olabilirdi. Ama Ewen orada durup Janet’i izlerken tüm vücudu donup kalmıştı. Hareket edemiyordu. Janet’i durduracak gücü yoktu.

Ah Tanrım, durması lazım...

Ama Ewen kendini toparlamaya çalışırken, Janet’in gömleği yere düştü.

Dünya durdu. Kalbi atmıyordu. Dudakları kupkuru olmuştu. *Acı verecek kadar* kuruydu. Boğazı, Outremer’in çölleri gibiydi, tüm Hristiyan âlemindeki okyanusların bile bunu dindirmeye yetmeyeceğini biliyordu.

Janet kusursuzdu. Uzun ve ince uzuvları, tam da olması gereken yerlerdeki kıvrımları, kusursuz krem rengi teni... Ewen’in hafızasına kazınmış olan ama aslında aklındakinden çok daha görkemli olan sıkı ve yuvarlak göğüsleri, küçük, sıkı ve koyu pembe meme uçları... Bacaklarının arasındaki yumuşak kadınsı nokta...

Yüce Tanrım! Ewen inledi. Arzu kasıklarını sıkıştırıyor, ateşli ve acılı bir istekle kavrulmasına neden oluyordu.

Janet'in sesi Ewen'ı kendine getirdi. "İstediğin buydu, değil mi?"

Meydan okuyan kısık sesi, tüm bedenine arzu dolu bir ateş topu gönderdi. Sonunda arzuyla zonklamaya -daha doğrusu sarsılmaya- başladı.

Janet'in gözlerine baktı. Lanet olsun! Kız, zayıflık ya da savunmasızlık nedir bilmiyordu. Tanrı onu cesur, meydan okuyan ve güçlü biri olarak yaratmıştı.

Ewen'ı ezecek kadar güçlü.

Genç adam çok kısa bir süre içinde onu kollarına alıp kadife kadar yumuşak tenini kendi tenine bastırdı.

Ewen'ın hareketinin aniliği Janet'ı şaşırttı ama buna karşı koymadı. Bunu o istemişti ve istediği olacaktı.

Janet çok kısa bir süre için korktu ve adamı gereğinden fazla zorlayıp zorlamadığını merak etti. Sonra kendini onun kollarında buldu. Ewen'ın ona asla zarar vermeyeceğini biliyordu. Kontrol-den çıktığı anda bile güçlü ve kaya gibi sert bedeniyle çelişen bir nezaketle tutuyordu onu.

Çıplak tenine değen deri ve çelik silahlar ürpermesine neden olsa da Janet halinden şikâyetçi değildi. Ilık derinin ve serin metalin tenine değmesinin tuhaf ama çekici bir yanı vardı. Az önce çok üşüdüğünden Ewen'ın bedeninden yayılan ısı, diğer huzursuzlukların önemsiz görünmesine neden oluyor da olabilirdi.

Janet başını arkaya atıp gözlerine baktı.

İfadesinin sertliği içinin ürpermesine neden oldu.

"Lanet olsun!" dedi Ewen öfkeyle. Teslim olmadan önce son itirazı buydu.

Janet'in dudaklarına kapandığı anda tüm nezaket kurallarını unutmuştu. Onu sert bir şekilde öptü. Dudakları, Janet'in dudaklarını sahiplenircesine kaplıyor, onu nefes nefese bırakıyordu. Janet inledi. Hem de birden çok kez, özellikle de Ewen dilini kullanmaya başladığı zaman... Derin ve içine işleyen hareketleri, Janet'in inlemelerini artırdı. Derinlerden –tam da Ewen'in sertliğini hissettiği yerden– gelen kısık ama istek dolu inlemelerini...

Ewen'in arzusunun ilkel kanıtı Janet'in bedenini titretti. Bu kanıtın her bir santimetresinin son derece farkındaydı.

Ewen onu bedenine doğru çekti ve arkaya doğru itip daha derinden öpmeye başladı. Janet'in ona yetişmek için çabalaması gerekiyordu. Masumiyeti ile bu tutku dolu haller birbiriyle uyumuyordu.

Onu buna zorladığı için kendisini cezalandırdığını, arzusunun yoğunluğuyla onu korkutmaya çalıştığını biliyordu. Ama Janet da ona aynı şekilde karşılık veriyordu. Bakire olabilirdi ama Ewen'in içinde canlandırdığı içgüdüler, bir fahişeninkileri andırıyordu.

Bunu o istemişti. Hem de Ewen'in istediği kadar çok istemişti. Tutkusunun çekiciliği Janet'in ateşini daha da artırıyordu.

Vücut ısısı yükselmiş, adeta ateşi çıkmıştı. Eriyor, bir lav havuzuna dönüşüyordu.

Ewen eldivenlerini çıkardı. İri ve nasırlı ellerinin teninde dolandığını hissetmek –dokunulmadık yer bırakmadan okşuyor, seviyor ve sıkıştırıyordu– Janet'in ateşini daha da yükseltip daha fazla inlemesine neden oldu.

"Tanrım, çok güzelsin! Tenin yumuşacık..." Ewen'in nefesinin ılıkliğini hissetmek kulağını gıdıklıyordu ama ürpermesine neden olan şey sözleri oldu. "Tüm bedenine dokunmak istiyorum. Tüm bedenine, *mo chroi*."

Kalbim. Bu şefkatli sevgi sözcüğü Janet'in kalbini sıkıştırdı. Ewen'in kendisiyle bu şekilde konuştuğuna inanamıyordu. Bu ipeksi sözler, düşünmeden ve umursamaz bir şekilde konuşan kaba savaşçıyla tamamen tersti. Bu şaşırtıcı bir karışımdı. Sert ve kaba bir tutkuyla, yumuşak ve çekici kelimelerin karışımı...

Ewen'in elleri onu okşuyor, arkasından kayarak kalçasına doğru iniyor, onu kendisine doğru daha sert bir şekilde çekiyordu...

Yüce Tanrım! Janet'in tüm bedeni bir şişeye kapatılmış yıldırım gibi tuhaf bir enerjiyle ürperdi. Nefes almayı bıraktı. Bedeni kilitlenip kaldı.

Neyi bekliyordu?

"Tanrım, beni öldürüyorsun!"

Normal bir anda Janet, duyduğu sözlerin güzel bir şey olduğuna ihtimal vermezdi ama Ewen'in bunu söyleyişi öyle olduğunu düşündürdü.

Ewen'in dudakları ağızla boynuna doğru inerken değdiği yerleri yakarak geçti.

Janet'in kalbi deli gibi atıyordu. Dizleri titriyordu. Ve bacaklarının arası...

Genç kadının yanaklarına yeni bir ateş dalgası yayıldı, kasıklarında neler olduğunu düşünmek bile istemiyordu. Çok ateşli hatta sancılıydı ve... Islanmıştı. Tuhaf kıpırtılar hissediyordu...

Ah! Ewen ona yeniden yaslandı ve o tuhaf kıvılcımlar tekrar harekete geçti. Janet onu tam da orada istiyordu. *Tam orada.* Adamın çeliği andıran sertliği sınımsız bir şekilde ona yapışmıştı.

"Yüce Tanrım, beni delirtiyorsun!" Ewen'in sesi boğuk ama sertti.

Janet bu hissi biliyordu.

"İçine girmek istiyorum," dedi kulağına fısıldayarak.

Ewen, kalçasında duran ellerini bırakıp o tatlı basınca engel olduğunda Janet neredeyse hayal kırıklığıyla bağıracaktı. Ama bu his sadece birkaç saniye sürdü. Ewen'ın eli, karnında dolanıp ardından göğüslerini kapladı.

“Çok yumuşak,” diyerek inledi Ewen onu elleriyle nazikçe avuçlarken. “Göğüslerin inanılmaz. Seni ilk gördüğümünden beri onları hayal ediyordum.”

Gerçekten öyle miydi?

Janet, Ewen'ın bir cevap beklemiyor olmasına sevindi çünkü nefes almakta zorlanıyordu. Adamın ellerinin bedeninde oluşturduğu his, tüm dikkatini dağıtıyordu. İçgüdüsel olarak ellerinin altında kıvranıp bu baskının duygularını hızla artırdığını keşfediyordu.

Ama parmaklarının meme uçlarında dolaşmasını beklemiyordu. Sert başparmağının, hassas ve zonklayan meme ucunda dolanması neredeyse kalbinin durmasına neden olacaktı. Kendisine bir kez daha dokunduğu sırada vücudundaki tüm sinir uçlarında bir enerji patlaması yaşandı.

Ewen, dudaklarını bir kez daha dudaklarına kapatmadan önce sert bir ses çıkardı.

Janet, Ewen'ın sabrının sınırına geldiğini hissediyordu. Öpüşmeleri artık cezalandırıcı değil, kararlıydı. Dilinin her bir dokunuşu, ellerinin bedeninde her dolanışı, Janet'in arzusunu artırmak, onu ulaşamadığı bir yere yaklaştırmak için hesaplanmış gibiydi.

Janet olacakları düşününce ürperdi.

Ewen başını kaldırdı. “Üşüyor musun?”

Deli gibi uyarılmıştı. Janet zorlukla, “Yanıyorum,” derken başını salladı.

“Tanrım...” Ewen'ın bakışları karardı. “Biraz daha yanacaksın.”

Janet, boğuk sesindeki tahrik edici imayı fark edince yeniden ürperdi.

Ewen sözleri kadar iyiydi. Dudakları kısa bir süre sonra kızın göğüsleriyle buluştuğunda, Janet cehennem ateşinde yanıyormuş gibi hissetti. Bu şekilde hissetmek kesinlikle büyük bir günah olmalıydı.

Ewen'in dili, meme ucunun etrafında daireler çizip ardından da onu emmeye başladığında Janet bir çığlık attı. Adamın hafifçe başlayan dokunuşu, Janet kendini ona doğru eğdiğinde gittikçe sertleşti.

Sıcaklığı. Çenesinin sürtünüşü. Saçını teninde hissetmek...

Bu kadarı fazlaydı.

Ama yeterli de değildi.

Janet huzursuz bir şekilde kıvranmaya başladı. Ewen sonunda ona ne olduğunu bilmeden aradığı rahatlamayı sundu.

Diliyle meme ucunu yalayıp okşarken, parmakları da bacaklarının birleştiği noktayı okşuyordu.

Janet olduğu yerde kalakaldı. İçgüdüleri, Ewen'in ne yapacağını tahmin ediyordu. Bir an için panikledi. Yirmi yedi yıl süren bekâreti, namusunu kutsal bir emanet gibi koruması hiç tereddüt etmeden yok olacaktı. Yanlış bir şey mi yapıyordu?

Ewen dile getirilmeyen bu soruyu hissetmiş gibi başını kaldırdı. Birbirlerine baktılar, adamın da kendisi gibi yoğun duygularla baktığını görünce Janet'in tüm kararsızlığı yok oldu.

Ve sonra Ewen ona dokundu. *Tam da oraya.* Kızın farkında olmadan onun için sakladığı yere.

Ewen ona bakıp tenini okşadığı anda Janet, güneşi görünce kadifemsi taç yapraklarını açan bir çiçek gibi zevkle açtı. Adeta büyülenmişti. Çok güzeldi. Dünyadaki en doğal ve kusursuz şeydi, nasıl yanlış olabilirdi ki?

Hisleri giderek daha da hızlandı ve çılgın bir hal aldı. Birkaç dakika sonra Ewen'in gözlerine baktığında ve adam onu tutkunun doruğuna çıkardığında nefesini tuttu, bedeni kasıldı, her yerine bir sıcaklık yayıldı ve kör eden bir ışıkla birlikte tuzla buz oldu. Janet bir şeyin farkına vardı: Rahibe olmadığı için çok mutluydu.

Ewen, Janet'in gözlerine bakınca kaybolduğunu hissetti. Boşaldığını görmek ve tutkunun yüzünde oluşturduğu tahrik edici mutluluğu izlemek sersemletici bir histi. Şişmiş ve aralanmış dudakları, kızarmış yanakları ve zevkten yumuşayan bakışlarıyla birleşince Ewen'in içinde durduramayacağı bir şeyleri harekete geçirdi.

Vücudunda dolanan arzu, daha önce hiç deneyimlemediği bir şeydi. Daha yoğun. Daha derindi. Sadece erkekliğini -mermer bir sütun gibi sertti- kaplamıyor, bedeninin tamamını etkisi altına alıyordu. Buna hiç istemeyeceği bir parçası da dahildi: Kalbi.

Ona karşı hissettiği ihtiyaç çok temeldi. Su gibi, yemek gibi, soluduğu hava gibi ona ihtiyacı vardı.

Boşalırken yaşadığı son kasılmalar da kızın vücudunu terk edince, Ewen onu yerdeki pelerinin üzerine koydu.

Kendi pantolonunun bağını çözdü *Bir dahaki sefere*, dedi mırıldanarak. Bir dahaki sefere kusursuz olmasını sağlayacaktı. Bu sefer birkaç dakika sürerse şanslı olduğunu düşünecekti.

Kontrolünü kaybetmiş, mantıklı düşünemez olmuştu. Bedeni kendi kendine hareket ediyordu. Düşünmek istemiyordu. Tüm bedeni ve başı zonkluyor, alnında ter birikiyordu. Hayatında hiçbir şeyi bu kadar çok istememişti.

Pantolonun sıkışıklığından kurtulduğunda serin havanın ısınmış tenine değmesi çok iyi geldi. Pozisyonunu alıp bedenini

onun bedenine doğru eğdi, o tatlı rahatlamadan birkaç santimetre, birkaç saniye uzaktaydı.

Mızrak gibi sertleşmişti. Pembeleşmişti ve zonkluyordu. Acı veren bir zonklamaydı bu. Hemen boşalması gerektiğini hissediyordu. Olacakları düşününce tek bir damla aktı.

Dişlerini sıktı. Birkaç saniye daha...

Temasın eşsiz o ilk anı için sabırsızlanıyordu. Sıcak ve hassas ucuyla, ılık ve kadınsı ıslaklığın buluşacağı o anı... Janet'in kendisini dar, sıcak ve kadifeden bir eldiven gibi sıkıca sardığını hissedebiliyordu. Kalçasını kastı.

Janet zorlukla gözlerini açtı. Yüzüne yayılmış olan gülümseme Ewen'in kalbini sımsıkı sarıp zaten zorla aldığı nefesi iyice güçleştirdi. Çok güzel...

"Mükemmeldi. Hiç aklıma gelmemişti..." Janet ona baktı. "Dahası var mı?"

Açgözlü kız! Ewen gülümsedi. "Evet, bu sadece başlangıç. Şimdi sana..."

Sana sahip olacağım.

Ewen kalakaldı. Bu söz, uyuşan vicdanını canlandırdı.

"Bana ne yapacaksın?" dedi Janet yaramaz bir tavırla. Bakışlarını indirip erkekliğini görünce gözlerini kocaman açtı. "Ah... Ah!"

Bakışları tereddütlü bir şekilde Ewen'a döndü. Biraz ürkümüştü ve tamamen haksız da sayılmazdı. Ewen bir kadına zevk vermek için yaratılmıştı.

Ama Janet bir kadın değil, masum bir bakireydi.

Hâlâ bakire, diye düşündü Ewen.

Bedenindeki tüm kaslar gerildi. İçine girmek çok kolay olacaktı. Başını eğdi. Bedeni titriyor, fiziksel ihtiyaçları aklıyla savaşıırken sarsılıyordu. Zihnini susturmak istedi.

Bitir şunu. Zevk almasını sağlayabilirsin. Janet da bunu istiyor. Lanet olsun, artık çok geç.

Ama çok geç değildi. Henüz değildi.

Sana ait değil... ama olabilir. Birkaç santimetre daha ve sonrasında senin olacak.

Ama ne pahasına? Uğruna savaştığı her şey mi? O da babası gibi miydi?

Janet derin bir nefes verene kadar yüksek sesle küfür ettiğinin farkında değildi.

“Sorun ne?” Janet uzanıp gergin yüzüne dokundu.

Ewen onu itip uzaklaştı. Bedenindeki tüm içgüdüler ona itiraz ediyordu.

“Bunu yapamam.”

“Neden?”

Ayağa kalkmıştı, kızıdan gittikçe uzaklaşıyordu. Ona bakamazdı. Sesindeki duygusallık zaten yeterince içine işliyordu. Ewen’in kendini kontrol altına almak için bir dakikaya –ya da biraz daha uzun bir süreye– ihtiyacı vardı. “Çantamda sabun ve fazladan kıyafet var. Lanet çiçek kokusunu yıka. Hazır olduğunda hemen gideceğiz.”

Dönüp gitmek Ewen’in bugüne kadar yaptığı en zor şeydi. Ondan uzaklaştığı her adımda küfür etti. Onuruyla sadakati kırılma noktasına gelmiş ve ona gidecek bir yer bırakmamıştı.

ON ALTINCI BÖLÜM



Janet olanları anlayamıyordu. Ewen daha az önce yanındaydı ve iki insan birbirine en çok ne kadar yakın olabilirlerse o kadar yakınlardı. Ancak bir an sonra onu bırakıp gitmişti. Janet'ın ulaşamayacağı bir yere... Ewen'in ifadesinin sertliği Janet'ı telaşlandırdı, kırılmış hatta işkence görmüş gibiydi. Janet, uzaklaştığı sırada arkasından seslendi ama o, kızı duymamış gibi davranıp devam etti.

Onu öylece bıraktı. Tam anlamıyla sırtüstü bıraktı. Janet'ın kafası çok karışmış olmasa ağlamak isteyebilirdi. Nasıl olurdu da onu bu şekilde bırakabilirdi? Janet bunu denemek için hazırды. Çok istekliydi. Kendini Ewen'a vermişti ama o reddetmişti.

Adamın bedeninin sıcaklığından yoksun halde tek başına kalan Janet ürperdi. Sisli sabahın soğuğu yeniden kemiklerine işledi. Ama bu, az sonra olacıklara kıyasla hiçbir şeydi. Ewen'ın söylediğini yapmaktan başka şansı olmadığından hayatının en keyifsiz iki -ya da üç- dakikasını şelalenin altındaki buz gibi su havuzunda yıkanarak geçirdi.

Kayalık zeminde ayakta durmaya çalışmak hiç kolay değildi. Bunun için peşlerindeki İngilizleri suçlaması gerektiğini düşünmeye çalıştı. Zıpladı. Suyun kendisine bir şok yaşattığını söylese, bu hissi fena halde küçümsemiş olurdu. Tüm kemiklerine işleyip uyuşukluğunu ve az önce yaşananlara dair anıları söküp

almıştı. Ama Janet olanları asla unutmayacaktı. Ewen ona cennetin aydınlığını göstermişti ve hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Ne Ewen, ne su ne de başka bir şey.

Yüzeye çıkıp saçlarını yıkadı. Çançiçeklerinin 'fena' kokusunu sabunla temizlerken bir yandan da donarak ölmek için kan akışını sağlamaya çalıştı.

Nehirden çıkmak da onu çok rahatlatmadı. Ewen dakikalar sonra döndüğünde Janet'in dişleri hâlâ titriyordu. Nerede olduğunu sormasına gerek yoktu. Saçının nemli olduğunu görünce onun da yıkandığını anladı. Sadece nehrin ilerisindeydi.

Janet'ı süzdü, kızın ona söyleneni yapmış olmasına sevindiyse de bunu belli etmedi. Yüzündeki işkence gördüğünü düşündüren ifade yok olmuş, yeniden anlamsız bir maskeyle kaplanmıştı.

Duygusuz ifadesi Janet'in içini acıttı. Kendisi bu kadar etkilenmişken, Ewen nasıl *bu kadar* umursamaz olabilirdi? Kafa karışıklığının yerini öfkesi alırken dudaklarını büzdü.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Belli ki giyinirken zorlandığını fark etmişti. Ewen'in gömleklerinden biriyle yünlü pantolonunu giymeyi başarmış olsa da ıslak saçından dolayı gömlek hâlâ ıslaktı ve üşüyen parmakları çorabı çekmekte zorlanıyordu.

Başını iki yana salladı. Barış girişimi olarak -tabii eğer öyleyse- bu kadarı yetersizdi. Ewen onu reddetmişti ve Janet, bu hiç olmamış gibi davranmasına izin vermeyecekti. Sanki kıyafetlerini giymiş olması olanları aklından silebilirmiş gibi!

Yeniden pelerine sarınacaktı ki Ewen onu durdurdu. "Az önce üzerinde olan hiçbir şeyi giyemezsin. Bunu da diğerleriyle birlikte bırakacağız."

"Ama bu Eoin'e ait ve çok sıcak tutuyor."

Ewen'in dudaklarının kasıldığını düşündü. "MacLean bunu sorun etmeyecektir." Ewen kendi pelerinini çıkarıp ona verdi. "Benimkini giyebilirsin."

Bu teklifin, kızı sıcak tutmanın dışında da bir anlamı varmış gibi bir süre birbirlerine baktılar. Sonra Ewen bakışlarını uzaklaştırdı ve o kısa an sona erdi.

Janet pelerini alıp hemen sırtına attı. Donmuş vücudu ısınınca rahat bir iç çekti. Ewen'in sıcaklığı yünlü kumaşın içine işlemiş gibiydi. Janet koklayacak olsa -ki kokladı- o tanıdık çam ve deri kokusunu alacaktı.

Birkaç dakika sonra giyinmeyi tamamlayacak kadar ısınmıştı. Saçının ıslak kısımlarını ensesinde sıkı bir şekilde örüp çizmesini bağladı. Ewen en azından yalınayak gitmesi konusunda ısrar etmemişti.

Janet'in boş boş baktığı bir ip uzattı.

"Pantolon için," diye açıkladı Ewen. "Bağları tam bağlanmıyor sanırım."

Aslında düşmemesi için pantolonu sürekli çekiştirmesi gerekiyordu ama yine de böylesi diğer seçeneklerden -rahibe kıyafetinden ve Mary'nin saraya gelirken giymesi için gönderdiği şık elbiseden- çok daha iyiydi.

Gömleği pantolonunun içine sokup halatı bir kemer gibi kullanarak belinde topladı. Adamın gözlerinin kalçasına indiğini fark edince Ewen gözlerini ayırmak zorunda kalana kadar ağır ağır uğraştı. Zavallı bir intikam girişimi gibi olsa da şaşırtıcı derecede işe yaramış gibiydi.

İlave kemer sorunu çözdü. Ewen birkaç dakika sonra, Janet'in ödünç aldığı kıyafetleri bir kayaya bağlayıp suyun içine attı ve eşyalarını topladı.

Ama Janet henüz gitmeye hazır değildi. Bir açıklama duymadan olmazdı.

Ewen uzaklaşmadan önce kolunu yakaladı. "Neden o şekilde durdun? Yanlış bir şey mi yaptım?"

Ewen çenesini sıkıp çelik mavisi gözleriyle ona baktı. "Şimdi olmaz, Janet. Tepelere tırmanmamız lazım. Peşimizi bırakmayacaklar."

"Olabilir ama hemen arkamızda olduklarından emin olmadığın sürece bana birkaç dakika ayırmanın bir sakıncası yoktur sanırım? Bir açıklamayı hak etmiyor muyum?"

Ewen acı çekiyormuş gibiydi. "Yanlış bir şey yapmadın, olanlar benim hatamdı. Asla yaşanmamalıydı."

"Neden?"

Ewen'in gözleri alev alevdi. "Çünkü bu doğru değil. Lanet olsun, bekâretin kocana ait olmalı!"

Janet aşırı tepki vermemeye ya da hayal kırıklığına uğramaya çalışırken kaskatı kesildi. Ewen'in tepkisi anlaşılabilirdi. Erkeklerin çoğu böyle düşünürdü. Ama Janet, Ewen'in çoğu erkek gibi düşünmesini istemiyordu. Janet'i olduğu gibi görmesini, bir mal ya da aksesuar olarak görmemesini istiyordu. İstedikleri gerçekten çok mu fazlaydı?

Kimi zaman Ewen'in farklı olduğundan emin oluyordu. Mantıksız davranmasının tek nedeni deneyimsiz oluşuydu. Daha iyisini bilmiyordu ama Janet'i tanıyınca anlayacaktı... Neyi anlayacaktı? Yetenekli olduğunu mu? Zarar vereceği bir bakire ya da satılık bir inek olmadığını mı?

"Bekâretim bana ait," dedi sert bir şekilde. "Kaybedip kaybetmemek bana bağlı."

"Keşke öyle olsaydı. Ama bu kadar basit değil, Janet. Sen bir kontun kızı, kraliçenin kardeşisin. Kocan senden..."

“Ne kocası? Ben evli değilim. Evlenmeye de niyetim yok.”

Janet’in coşkusu Ewen’ı şaşırttı. “Kendinden çok emin konuşuyorsun.”

Janet başını dikleştirdi. “Çünkü öyleyim.”

“Gerçekten rahibe olmayı düşünüyor olamazsın.”

Az önce yaşananları düşününce bu, Janet’a da mantıksız geliyordu. Ama yapmak zorunda olduğu şeyi yapacaktı. “Eğer evlenmemek için tek şansım buysa yaparım.”

“Evlilikten sanki idammış gibi bahsediyorsun. Senin için gerçekten bu kadar korkunç bir şey mi?”

Janet ailesini düşündü. Evet, gerçekten bu kadar korkunçtu. Bunu nasıl açıklayabilirdi ki? Ewen’a –çoğu erkeğe– normal görünen bir şeyi ona nasıl açıklayabilirdi ? “Evlenirsem kendimi kaybederim.”

Ewen kaşlarını çattı. “Nasıl?”

“Kendi işlerimi kontrol etme şansımı kaybederim. Her şey – en küçük kararlar bile– eşimin kontrolünde olur. İradem artık bana ait olmaz. Bir köle muamelesi görmeye niyetim yok.”

Ewen şaşırdı. “Her zaman öyle olmaz.”

Janet kaşını kaldırdı. “Eşlerine kendileriyle eşitmiş gibi davranan çok fazla erkek tanıyor musun?”

Ewen kaşlarını daha da çattı. “Birkaç tane tanıyorum.”

Janet heyecanlandı. Kendisi de bunlardan biri miydi? “Peki, sen eşine senden farklı fikirde olsa bile kendi kararlarını verme şansı tanır mıydın?”

“Konumuz ben değilim.”

“Hayır, değilsin,” dedi Janet sessizce. Kalbi beklenmedik bir hayal kırıklığıyla acıdı. Ewen’ı bir eş olarak düşünüyor olamazdı, değil mi? “Ama sebebini sordun ve sen de mükemmel bir örnek-

sin. Yaptığım iş hakkındaki fikirlerini açıkça söyledin. Başka bir erkeğin senden farklı düşüneceğini nereden bilebilirim ki? İşime devam etmeme izin verecek bir eş tanıyor musun?”

Ewen inatla dudaklarını sıktı. “İşin çok tehlikeli.”

“Yani korunmam lazım, öyle mi?” Ewen’in cevap vermemesi şaşırtıcı değildi. “Bu işi yapmamam gerektiği konusunda nasıl bu kadar eminsin? Kadınlara neden bu kadar az saygı duyuyorsun? Yoksa bu tavrın sadece bana karşı mı?”

Ewen şok olmuştu. “Tanrım Janet, savaşın ortasında kimliğin anlaşılırsa öldürülmene neden olacak bir iş yaparak tüm İskoçya’yı tek başına dolaşmanın güvenli olmadığını düşünüyor olmam, sana saygı duymadığım anlamına gelmiyor. Lanet olsun, bugün kendini herkese kanıtladın. Herhangi bir erkeğin yapacağı şeyi yaptın.” Bu sözler Janet’ı gururlandırdı. Ewen, söylediklerinin onun için ne kadar değerli olduğunu farkında değildi. “Ama kadın olmak seni pek çok açıdan savunmasız yapar. Sana olabilecekleri düşününce...” İfadesi karardı ve gözlerinde kötü bir ifade belirdi. “Tanrım, İngilizler ne yaptığını öğrenecek olsa sana neler yaparlar, hiç fikrin var mı?”

Burada söz konusu olan Ewen’in kadın ve erkeklerin geleneksel rolleri üzerine sıradan görüşleri değildi. Belli ki kişisel deneyimlerinden bahsediyordu. “Bana ne olduğunu anlat.”

Ewen çenesini sıktı. Janet çenesinin altında atan kası görebiliyordu. “Birkaç yıl önceydi, bir süreliğine Adalara sığınmak zorunda kalmamızın ardından İskoçya’ya döneli kısa bir süre olmuştu.” Janet yutkundu. Kardeşi Duncan da o zaman öldürülmüştü. “Peşimizdelerdi. Olaylar henüz tersine dönmemişti. Bir grup köylü –çoğunluğu kadın ve çocuklardan oluşuyordu– tepelere saklanmamıza yardım etti. İngilizler bunu öğrendi. Onlara teşekkür etmek için döndüğümüzde,” o sırada Janet’a baktı, “Teşekkür edecek kimse kalmamıştı. Kadınlara tecavüz etmiş,

boğazlarını kesmeden önce dövmüşlerdi. Sadece bir kız hayatta kalmıştı.”

Janet derin bir nefes aldı. Ewen her zamanki soğukkanlılığıyla konuşsa da Janet sesinden duygularını hissedebiliyor, olayların ne kadar korkunç olduğunu anlıyordu. “Bu senin suçun değildi.”

“Tabii ki benim suçumdu,” diye kestirip attı Ewen. “Onlardan yardım istedik ama nasıl bir risk aldıklarının farkında değildik.”

“Ama bunu zaten yaparlardı,” dedi Janet yumuşak bir sesle. “Bilseler de size yardım ederlerdi.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü ben de aynısını yapardım.”

Ewen bir süre hiçbir şey demeden ona baktı. “Ulak olmak senin için neden bu kadar önemli?”

“Bunun nedeni önemli değil. Önemli olan benim bunu önemsemem.” Bir erkekten bunu anlamasını beklemek çok mu fazlaydı? “Sana neden bu işi yaptığını sormuyorum. Zırh giyip kılıç taşımamam, yaptığım işin daha önemsiz olduğu anlamına gelmez.” Janet duraksadı. “Bu savaş sadece kılıçla kazanılamaz, Ewen. Bruce’un hayalet ordusunun saldırması gereken yerleri nasıl öğrendiğini sanıyorsun?” Ewen ona dikkatle bakıyordu. “İyi istihbarat, ulaklar sayesinde sağlanıyor.”

Janet daha fazla bir şey söylemeden sustu.

Ewen, Janet’in söylediklerini düşünüyormuş gibiydi ama bunu ciddiye alıp almadığı tam olarak anlaşılmıyordu. “Kız kardeşinle mi ilgili?”

Janet kasıldı. “Ne demek istiyorsun?”

“Kendini kanıtlamana ya da köprüde olanların karşılığını ödemeye çalışmana gerek yok. Mary seni suçlamıyor. Seni bulmak ve geri dönmeni sağlamak için ne kadar çaresizce çabaladığını keşke görseydin.”

Bu sözler Janet'in içine işledi. Bu doğru muydu? Janet ona inanmak ve sorular sormak istiyordu ama bu, sözlerinin doğru olduğunu kabul etmesi demek olacaktı. "Kız kardeşimin bununla bir ilgisi yok. Yardım etmek istemem yeterli değil mi? Her zaman başka bir neden daha mı olması lazım? Peki ya sen? Sen neden buradasın, Ewen? Bruce'un hayaletlerinden biri olmaya nasıl karar verdin?"

Ewen ona sert bir bakış atsa da oltaya gelmedi. "Bruce'un ordusuna katıldım çünkü bağlı olduğum lordum, herkesten çok saygı duyduğum adam, benden bunu yapmamı istedi. Klanımın yok olmasına engel olmak için burada kaldım."

Bu dürüstlük Janet'in gözlerini kocaman açmasına neden oldu. Sebep, vatansever bir coşku ya da özgürlüğe dair bir şey değildi. Sadece hırslar ve ödüldü... "Baban mı?" diye sordu Janet.

Ne demek istediğini anlaması biraz zaman aldı. Anladığında da güldü. "Kesinlikle hayır. Babam, pek örnek alacağım biri değildi. Eski vekilharçtan bahsediyorum. Sör James Stewart."

Janet şaşkınlığını gizleyemedi. Onu yetiştirdiğini söylediği adam Lord Stewart mıydı? Bute'taki Stewart Lordluğu, ülkenin en önemli klanlarından biriydi. "Stewartlarla bağlantın mı var?"

Janet'in düşüncelerini tahmin etmişçesine dudaklarında tuhaf bir gülümseme belirdi. "Çok yakından değil. Annem, Sör James'in kuzeniydi. En sevdiği kuzeniydi." Janet'in kafasının karıştığını görünce daha fazlasını anlatmak zorunda olduğunu tahmin edip derin bir nefes verdi. "Annem, Lamont şefiyle nişanlıyken babamla -onun komutanlarından biri- tanışmış ve onunla evlenmeye karar vermiş. Lamont şefinin buna pek memnun olmadığını söylememe gerek yoktur sanırım. Babamla savaşmak için gitmiş ama Sör James babama yardım etmiş. O olmasa babamın sonu olurmuş." Ewen başını iki yana salladı. "İronik olan, babamın klanın geri kalanından uzaklaşması sayesinde şu anda onları kurtarma şansım var."

“Bu da ne demek?”

“MacDougalllar, MacDowelllar ve Comynler gibi kuzenim -şu anki şef- ve klan üyeleri de Bruce’un karşısında durup sürgüne gönderildiler. Benim Ardlamont’taki topraklarım dışınd, klanın toprakları ellerinden alındı. Stewart ve dolayısıyla Bruce ile bağlantım olmasaydı ben de onlarla olacaktım. Bu yüzden Cowal’daki son Lamont benim. Demem o ki kılıcımın yeteneğine göre klanım ya yaşayacak ya ölecek.”

Janet şaşkına dönmüştü. Ewen’in her göreve çok odaklandığına ve oldukça inatçı olduğuna şüphe yoktu. Bir zamanlar çok önemli bir klan olan Lamontların geleceği onun omuzlarındaydı. Ama söylediği başka bir şey Janet’a bir ihtimal olabileceğini düşündürdü. “Sen bir şef misin?”

Ewen ona baktı. “Etkilenmeyin, leydim. Sadece yarım bir kale ile küçük bir arazi parçası var.”

Janet bu alayı anlayamadığından kaşlarını çattı. “Kral, hizmetlerin için seni daha fazlasıyla ödüllendirene kadar mı?”

Ewen omuzlarını silkti. “Tabii ona kalmış.”

Genç kadın ona şüpheyle baktı. Bunu umursamadan söylemiş olsa da Janet aslında ne kadar önemsediyini anlayabiliyordu. Ewen’i motive eden şey buydu. Ödülü ve Bruce’un krallığı altında klanının konumunu düşünüyordu.

Az önce durmasının açıklaması da buydu. Kraliçenin kız kardeşinin bekâretini alarak kendini Robert’a sevdiremezdi.

Ama Robert’ın bunu öğrenmesi için bir neden yoktu. Ewen’in vazgeçmesinin nedeni bu olamazdı. Son derece sarsılmaz bir gururu olduğunu kanıtlıyordu.

Janet başka bir yolu olup olmadığını merak ederek dudağını ısırırdı. Ewen onu sürekli reddetse ve sevişmelerinin ortasında onu şaşkına çevirerek dönüp gitse de Janet onu hâlâ istiyordu ve pes etmeyecekti.

Bunun kendisi için neden önemli olduğunu bilmiyordu. Ya cezalandırılmaya doymuyordu ya da gururuna darbe yeme pahasına devam etmesine degecek kadar özel bir şeyler vardı aralarında. Bir de tutku... Kontrolsüz bir yangın gibi yanan inkâr edilemez bir çekim... Bunu da yok sayamazdı.

Janet her ne olursa olsun, *bunu yapamam* cevabını kabul etmeyecekti. *Hayır* demeye benziyordu. Mary'nin kendisini uyar-
an sesini duysa da bunu yok saydı. Ne yaptığığın farkındaydı. Ayrıca çevresinde incinecek kimse yoktu.

Ewen, Janet'in arkasındaki alanı inceledi. "Yeterince uzun bir mola verdik."

Janet soru sorarcasına tek kaşını kaldırdı, şu anda yaptıklarını *mola vermek* olarak tanımlamazdı.

Ewen'in kızarmayacağından bu kadar emin olmasa yanakla-
rındaki koyuluğun öyle olduğunu sanabilirdi. "Pekâlâ, izimizi kaybettirdiğimize emin olduğumda uyuyabilirsiniz."

"Sanırım ben molanın biraz daha sürmesini istiyorum."

Ewen sitemli bir bakış attı. "Janet..."

Bir köpek yavrusunu azarlıyor gibiydi. Janet masum bir şekilde gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Bu mümkün değil. Bir hata olduğunu söyledim. Bitti. Bitti."

Janet ikisinin de buna inanmadığını bildiği için gülümsedi. Bitmemişti, daha yeni başlıyordu.

Ewen acımasız bir hızla ilerliyordu. Hem İngilizlerle aralarına yeterince mesafe koymak istiyor hem de Janet'in oyalanıp onunla uğraşamamasını amaçlıyordu.

Kız tam bir baş belasıydı.

Ve inatçıydı.

Ve çok cesurdu.

Ayrıca zekiydi.

Acı verecek kadar sevimliydi.

Ve Ewen'in zannettiğinden çok daha güçlüydü.

Hâlâ ayakta durabiliyor olmasına inanamıyordu. Gün içinde köpekler tarafından takip edilmiş, bir İngiliz şövalyesinin saldırısına uğramış, bıçağını bacağına çok doğru bir şekilde saplayıp şövalyeyi öldürmüş, dizine kadar uzanan buz gibi bir nehrin içinde kilometrelerce yürümüş, donmuş ve sisle kaplı tepelerde kilometrelerce ilerlemişti. Bu kadarı yetmezmiş gibi bekâretini kaybetmenin kıyısından dönmüştü.

Tek bir orgazm tüm bunları telafi edemezdi. Her ne kadar güzel bir orgazm olsa da... Ewen, Janet'in bedeni altında dağılırken yüzünde beliren mutluluk ve şaşkınlık ifadesini asla unutamayacağını düşünüyordu. Yanaklarının pembeliği, tutkuyla aralanan gözleri, öpüşmelerinden dolayı şişmiş, aralık dudakları...

Tanrım, acı çeken kasıkları ısındı. Janet'in yanından ayrıldıktan sonra kendi eline boşalması yeterli olmamıştı. Tek düşünebildiği şey başladıkları şeyi bitirmekken nasıl olacaktı da sahile ulaşana kadar ona dokunmadan dayanabilecekti?

Kız, duyularını ele geçirmiş, savunmasını alt etmiş ve içine işlemişti. Onu tüm benliğiyle istiyordu. Çok yorgun olsa, bacakları tükense, soğuk ve açlık sorun yaratsa da ona baktığı anda yere yatırmayı, o uzun ve ince bacakları beline dolamayı ve ona tam da istediği şeyi vermeyi düşünüyordu.

O yüzden korkusuz savaşçıların yapacağı şeyi yaptı: Ona bakmadı.

Ama buna ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. *Molanın biraz daha sürmesi...* Lanet olsun! Janet onu öldürmeye mi çalışıyordu? Tanrı biliyor ya, kız bekâretini ona vermeyi kafasına

koymuştu. Böyle bir teklifi reddetmenin Ewen için ne kadar zor olduğunu biliyor muydu?

Tabii ki bilmiyordu. Evlilik konusundaki düşüncelerini duyduktan sonra Ewen'ın ona doğruları söylemesi de mümkün değildi. O zaman kesin Dunstaffnage'e kadar çığlıkları ve tek-meleriyle uğraşmak zorunda kalırdı. Janet planlarını öğrendiği zaman Bruce'u fena bir kapışma bekliyor olacaktı.

En kötü yanı da Janet'ı sulayamamasıydı. Daha önce evliliğe kadın gözüyle bakmamıştı ama kabul etmesi lazımdı ki kaygıları yersiz değildi. Ewen her zaman erkeğin mutlak otorite olduğunu düşünmüştü. Bu, Janet gibi kendi kararlarını almaya alışık olan bir kadın için boğucu olabilirdi. Her dönemeçte engellere arpa-bilirdi.

Ama alternatifi var mıydı? Ewen, MacKay gibi değildi. Eşi-nin onlarla savaşa gelmesine izin vermezdi. Kaşlarını attı. Gerçi birden çok kez yetenekli bir şifacılarının olmasına minnet duy-muştu.

Helen farklı, dedi kendi kendine.

Ama Janet da farklı değil miydi?

Yamaçtaki küçük bir çıkıntıya tırmandılar ve Ewen durdu. ğleni sadece birkaç saat geçmiş olsa da hava loş bir hal almıştı.

“Burada bekle,” dedi kayalık bir çıkıntıyı göstererek. Her bir-kaç kilometrede bir yaptığı gibi izlerini saklamak için geri dön-düğü sırada Janet'ın biraz toparlanmasına izin verecekti. Dağın yukarılarına tırmandıkça hava soğuyor, yerdeki kar daha da sert-leşiyordu. Ama karın yumuşak olduğu yerlerde, Ewen takipile-rinin kafasını karıştırmak için bir süre başka yönlere yürüyor ya da etrafa bir sürü ayak izi bırakıyordu.

Birkaç dakika sonra döndüğünde Janet kayalardan birinin üzerine oturmuş onu izliyordu. “Takip eden var mı?”

Ewen başını iki yana salladı.

Ama Janet'ı meraklandıran bir şey vardı. "Eğreltiotuna bakmak için neden durdun?"

Ewen yanına oturup matarasını çıkardı. Büyük bir yudum alıp Janet'a uzattı. "Geçtiğimiz yerde kırılan dallar olmuş."

Janet kaşlarını çatı. "Ben ayak izlerimizi sakladığımızı sanıyordum."

"Ben izlerimizi saklıyorum."

"Bu ikisi aynı şey değil mi?"

Ewen başını iki yana salladı. "Çevredeki tüm değişikliklere bakıyorum. Sadece ayak izlerine değil. Birilerinin fark edebileceği her şeye."

"Birkaç kırık daldan birilerinin geçtiği anlaşılabilir mi?"

Ewen omuzlarını silkti. "Bu da bir işaret."

Janet ona uzun bir bakış attı. "Bu konuda nasıl bu kadar iyi olabildin?"

"Babamın fedaisi bir izciydi. Küçükken ve eğitimden geldiğim zamanlarda beni de yanında götürürdü. Detaylar konusunda sıra dışı bir hafızam olduğunu fark etti ve bana bu yeteneğimi izleri takip ederken nasıl kullanabileceğimi öğretti. Ama genellikle deneyim işe yarıyor." Yıllar içinde ne araması gerektiğini öğrenmişti.

"Ne tür detaylar?"

"Arkama bak." Ewen birkaç saniye bekledi. "Şimdi gözlerini kapat ve bana ne gördüğünü söyle."

Janet arkasına baktı. "Bu bir numara mı? Sadece karla kaplı düz bir alan var. Etrafta da birkaç kaya var."

"Yeniden bak." Ewen arkasını dönmedi ama görüntüyü aklına getirdi. "Kıra yayılmış olan kayalar gri kumtaşları ama yirmi

adım arkamda birkaç tane granit kaya var ve bunlar muhtemelen taş yığını halindeki bir mezarın başlangıcı. Hemen solda çimlerin ezildiği -etraftaki hayvan dışkılarına bakılırsa bunlar yaban tavşanlarına ait olmalı- ve karın daha az olduğu dar bir yolun kuzeyden geldiğini görebilirsin. Tepenin batı tarafında karın arasından uzanan çimenlerin yanında küçük bir kızıl geyik grubunun ayak izleri var. Sol omzumun hemen arkasında beş adım geride, karda ufak bir yükselti var. Dikkatli bakarsan birkaç kahverengi tüyün yükseldiğini görürsün. Sanırım ya mavi doğan ya da ala doğan tarafından getirilmiş bir orman tavuğu leşidir.”

Janet ona şaşkınlıkla baktı. “Bakmadın bile.”

“Daha önce bakmıştım. Sana söyledim, sıra dışı bir hafızam var.”

“Bence de. Ve detaylar konusunda çok iyisin.” Janet keyifle gülümsedi. “Başka nelere dikkat edersin?”

Ewen bu kadar hevesli izleyicileri olmasına alışık değildi ama konu Janet’in ilgisini gerçekten çektiğinden ve bu sayede zaman geçirebileceklerini bildiği için yerdeki izlerini en aza indirmenin ve arkasında işaret bırakmamanın temel prensiplerini; takipçileri yanlış yönlendirmek için geriye doğru yürümek, etrafta dolanmak, taşların üzerinden atlamak ve parmak uçlarında yürümek gibi aldatma taktiklerini; kokunu gizlemek için rüzgârla birlikte nasıl ilerleyeceğini, belirli yerlerde yön değiştirmekten nasıl kaçınacağını ve köpeklerle yaptıkları gibi koku takibini nasıl engelleyebileceğini anlattı.

Janet onu hayranlıkla ve büyük bir dikkatle dinledi.

“Her adım atışında,” dedi Ewen, “Taş, sert bir zemin, buz kütlesi, yol, patika ya da yosun gibi şeylere bak. O zaman izlerin daha görünmez olur.”

“O halde sert şeylere odaklanmak lazım,” dedi Janet.

Böyle de denebilirdi ama Ewen, başka yerdeki ‘sert şeyleri’ düşünmemeye çalıştı.

Janet ona baktı. "Sen söyleyince çok normal geliyor ama daha önce hiç fark etmemiştim."

"Yaptığım şey genel olarak sağduyu kullanmak. Sadece bunu düşünmen lazım."

"Mütevazılık ediyorsun." Janet ona bakmak için başını yana eğdi. "Robert'ın seni gizli ordusuna istemesine şaşırmamalı. Hayalet gibi görünmek isteyen insanlar için bu yeteneğinin faydalı olacağını hayal edebiliyorum."

Ewen, Janet'in bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Bu yüzden tepki vermemek için çabaladı. *Janet olsun*, bu kız iflah olmuyordu! Bunu anlamasına şaşırmalıydı ama hiç şaşkın değildi. Janet hiç çabalamadan da belayı bulabiliyordu.

"Bir şey söylemeyecek misin?"

Ewen ona bakmak için döndü. Gözleri gözlerindeydi. "Bu konudan sadece bahsederek dahi ikimizi de ne kadar büyük bir tehlikeye attığının farkında mısın? Doğru olmadığından söz etmiyorum bile."

Janet tereddütsüz bir şekilde ona bakmaya devam etti. "Ama bu doğru. Öyle olduğunu biliyorum."

Belli ki Ewen onu bu fikirden vazgeçiremeyecekti ama yine de çabalaması gerektiğini biliyordu. Bir yemin etmişti ve tehlikede olan kendi hayatı değildi. Ona yalan söylemek istemiyordu. O yüzden mantıklı olan diğer şeyi yaptı. "Hadi gidelim. Dinlenme zamanı sona erdi."

Janet homurdandı. "Ama daha yeni oturduk. Sorularımdan kaçmaya çalışıyorsun." Ewen bunu inkâr etmedi. "İngilizler bizi sonsuza dek takip etmeyecek, Ewen. Sorularımdan kaçamayacağın gün de gelecek."

Ewen bundan emin değildi. Bir şeylerden kaçma konusunda çok iyiydi. Gerçi sorun, ondan kaçamıyor oluşuydu. Cevap vermedi. Bunun yerine sadece elini uzattı.

Genç adam ayağa kalkmasına yardım ederken Janet da kendine has iç çekişlerinden biriyle hareketlendi. Ardından yola düştüler.

Ewen, izlerini kaybettirmiş olduklarından gayet emin olsa da gece çökmeden diğer tepeye ulaşmak istiyordu. Orada sığınabilecekleri eski bir çoban kulübesi vardı. Karanlıkta, özellikle de sisli havada bu dağlarda dolaşmak çok tehlikeliydi. Sabah olunca MacKay, MacLean ve Sutherland'in kendilerini bulacağından emin olduğu Ayr'a gitmek için bir at bulacaktı.

Ona iz sürmeden bahsetmek, zaman geçirmek için iyi olmuştu. İkisinin de dikkati dağılmıştı. Bu sayede Ewen bacağındaki acıyı ve arkadaşlarının ne durumda olduğunu daha az düşünmüş, Janet da Highland Muhafızları ile ilgili daha fazla cevaplayamayacağı soru sormamıştı. İlgisiyle Ewen'i şaşırtan hevesli bir öğrenciydi ve çok çabuk öğreniyordu.

Janet tırmanırken artık arkalarında bıraktıkları izler konusunda daha bilinçli olduğundan daha hızlı ilerleyebildiler. Ewen bu sayede, izleri gizlemek için daha az çaba harcamıştı.

Ona bunları daha önce anlatması gerekiyordu. Neden anlatmamıştı ki? Komutasındaki adamlarla ilk olarak yaptığı şeylerden biri buydu. Kuralların anlaşılmasının çok zor olduğunu mu düşünmüştü? Yoksa bu sadece erkeklere has bir alan mıydı?

Janet'ın haklı olduğunu fark etti. Zırh giyip silah taşımamasının, savaşa uygun olmaması anlamına geldiğini düşünüyordu. Ama Marlı Janet, kadınlar hakkında o zamana kadar sahip olduğu çoğu düşünceyi tersine çeviriyordu.

Kırılğan ya da çaresiz değildi. Güçlü ve yetenekliydi. Hatta gereğinden fazla yetenekliydi.

Kadının yeteneklerini küçümsediğini kabul edecek olsa da tehlike konusunda yanılmamıştı. Bugün kendini şövalyeye karşı koruyabilmiş olabilirdi ama adamın şaşkınlığından faydalan-

masa -ya da birden fazla adam olsa- o zaman Lochmaben'daki kadınlar gibi ölmüş olabilirdi. İskoçya'daki en iyi ulak olması bile Ewen'ın onu koruma içgüdüsüne engel olamazdı.

Peki, Janet'ın korunmaya ihtiyacı var mıydı?

Lochmaben'daki kadınlar hakkındaki konuşmalarını hatırladı. Bir kadının tehlikenin farkına vardıktan sonra da devam etmeyi düşünebileceği aklına bile gelmezdi. Bu çok saçmaydı, öyle değil mi?

Ewen, kulübenin gölgesi ufukta belirene kadar amaçlarından birine ulaşmıştı: Kız çok yorgundu. Ewen'ın daha önce içeride yaşayan hayvanların pisliklerini temizledikten sonra battaniye gibi yere serdiği pelerine sarılacak ve hatta hemen uyuyacak kadar yorgundu.

Janet'ın geleceği -ve Ewen'ın gururu- güvendeydi.

Şimdilik.

Ama birkaç saat sonra taş kulübeye gittiğinde, Janet içgüdüsel olarak ona döndü ve kollarına yaklaştı. Ewen'ın göğüs kafesini sert ve yoğun bir şey kapladı. Bu, kaçınılmazlığın ağırlığı mıydı? Yoksa kaderin kaya gibi kesinliği mi? Çünkü daha önce hiçbir şey ona bu kadar kusursuz gelmemişti. İngilizler tarafından takip edilir ve dağdaki koyunlar için yapılmış taş bir kulübede tek başlarına kalmaları gerekirken bu kadar mutlu olacağını hiç düşünmezdi.

Janet'ın göğüs kafesinin alt kısmına kolunu atıp kalçasını kendisine yasladı. Saçının ipeksi yumuşaklığına sinmiş kokusunu içine çekti ve ona ait olmayan ama kesinlikle öyleymiş gibi hissettiği kadını sarmanın her bir dakikasının tadını çıkardı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM



Janet şaşkınlıkla uyandı. Nerede olduğunu hatırlayana kadar bir an telaşlandı ama sonra yeniden sakin nefesler almaya başladı. Dağdaki taş kulübedeydi. Ewen ile birlikte...

Kaşlarını çattı. Ortada olmayan Ewen ile birlikte. Gittiğini anlamak için küçük kulübeyi incelemesine gerek yoktu. Sırtının soğukluğundan bu anlaşıyordu.

Ewen yanında uyumuştı. Bunu içgüdüsel olarak biliyordu. Tanrım bunu hatırlayamıyordu. Hatırladığı son şey, Ewen'in pelerininin ılık katlarına sarıldığıydı. Çok yorgundu ve gözlerini kapattığı anda uyuyakalmıştı.

Pislik herif de buna güvenmiş olmalıydı. Janet'ı çok yorana kadar bu tepelere yürütmüştü ve sonunda da genç kadın yığılıp kalmıştı.

Tek hatırlayabildiği sıcaklık ve rahatlıktı. Yatağında rahat bir şekilde yatıp gün içinde yaşananları unutmuştu.

Ewen'in kendisine sarıldığını fark etmişti.

Rahatsızlık duyarak başını salladı. Ewen ona bir kez sarılmıştı ve bu da Janet'in uykuda olup anın tadını çıkaramayacağı bir zamanda olmuştu! Aralarında çok özel bir şey olduğundan bu kadar emin olmasa, Ewen'in kendisinden kaçma girişimleri moral bozucu olabilirdi.

Pelerini toplamayı yeni bitirmişti ki söz konusu pislik herif kulübenin alçak kapısından başını uzattı. İçeride ayakta durmak için hafif eğilmesi gerekiyordu çünkü kubbeli tavanın ortası yaklaşık bir seksen sanimetreydi.

“Uyandın mı? Gün ortasına kadar uyuyacağını sanmıştım.”

Janet başta eleştirildiğini sandı ama sonra kendisiyle alay ettiğini fark etti. Bilmiş bir ifadeyle baktı. “Yanımda sen olmayınca üşüdüm.”

Ewen’ın yüzü ifadesizleşti, hem de fazlasıyla... “Gecenin çoğunda dışarıda nöbetteydim.” Janet itiraz edemeden bir matara uzattı. “Kaynağa ulaşana kadar elini yüzünü yıkamak için bunu kullanabilirsin.”

Janet su matarasını minnetle aldı. Gözlerinde ve dişlerinde rahatsız edici bir his vardı. Tek ihtiyacı olan şey –çantalarından birinin içinde olmalıydı– bir taraktı. Sonrasında kendini insan gibi hissedebilirdi. Uyuma konusuyla ilgili Ewen’ı tahrik etmeyi düşündü ama şimdilik bunu yapmamaya karar verdi. Bunun yerine, “Ne kaynağı?” diye sordu.

“Cuingealach’taki köyün yanında. Bir ata ihtiyacımız var. İngilizler takibi bırakmış gibiler ama aramıza mümkün olduğunca çok mesafe koymak istiyorum.”

Mantıklı bir plandı. Ama Janet’ı rahatsız eden bir şey vardı. “Bizi en başından beri takip ettiklerini düşünmene neden olan şey neydi?”

Ewen sözlerine dikkat etmeye çalışırken tereddüt etti. “Roxburgh’ta seni bulmak isterken bir sorun yaşadık.”

“Yani sizi mi arıyorlardı?”

“Muhtemelen.”

Bunu öğrenmek, Janet’in kaybettiği şapkası hakkında vicdanını biraz olsun rahatlattı. Yani sadece onun suçu değildi.

Olanlardan sonra Roxburgh'a geri dönmek için Robert'ı ikna etmenin zor olacağını düşünürken, askerlerin Ewen ve diğerlerinin peşinde olması –Janet'ın peşinde olmaması– işini kolaylaştırırdı. Tabii ki Ewen'ın ona dönüş yolunda eşlik etmesi söz konusu değildi. Bu, onun için çok tehlikeliydi. Ama rahibe adayı Eleanor için sorun olmayacaktı.

“Sence çok gecikir miyiz? İki hafta içinde Roxburgh'a dönmüş olmam lazım.”

Ewen'ın yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Huzursuz bir şekilde bakışlarını uzaklaştırdı. “Çok fazla zamanın olacak. Ama şimdi gitmemiz lazım.”

“Peki ya Sör Kenneth? Bizi nasıl bulacağını nereden bilecek?”

“Sutherland'i merak etme. Başarabilirse bizi yakalar.”

Başarabilirse. Ewen'ın ifadesindeki bir şey Janet'ı korkutup üzdü. Ewen'ın ifadesi hafif kararmış, dudakları da kasılmıştı.

Janet korkuyla duraksadı. “Kardeşimin eşine bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?”

Sanki Mary'nin Janet'tan nefret etmek için yeterince sebebi yokmuş gibi...

Janet'ın görüntüsü de sesi kadar acılı olmalıydı çünkü Ewen bir küfür savurup parmaklarını kızın saçında gezdirdi. “Lanet olsun, demek istediğim şey bu değildi. İyi olduğundan eminim.”

“Ya değilse?”

Ewen, Janet'ın çenesini tutup kendisine bakması için yüzünü kaldırdı. “Değilse de bunun seninle bir ilgisi yok. Bu onun işi ve bazen –çoğu zaman– bu iş tehlikelidir. Mary de bunu biliyor.”

Janet bunu başıyla onaylasa da kalbi duyduklarını kabul etmiyordu. Kardeşinin eşine bir şey olursa Janet kendini asla affetmezdi.

Bir şapka. Lanet bir şapka! Bu kadar önemsiz bir şey yüzünden ölmüş olamazdı... Değil mi?

Gözleri yaşardı. Ewen'in başparmağı yaşları düşmeden silmek istermiş gibi yanağında dolandı. Bu şefkat, Janet'in içine işledi.

Ona âşık olabilirim.

Küçücük bir cesaretlendirme ona âşık olmasını sağlayabilirdi. Bunun ne kadar kolay olabileceğini fark etmek, hem hayranlık hem de korkuyla boğazının düğümlenmesine neden oldu. Bu, her şeyi değiştirirdi.

Ewen bir şeyler daha söyleyecekmiş gibi baktı ama bunun yerine elini indirip uzaklaştı. "Ben bir kez daha ortalığı kontrol ederken hazırlan ve bir şeyler ye. Sis bu sabah çok yoğun değil ve tamamen kalkmadan önce de şu dağlardan inmiş olmayı istiyorum."

Janet seslendiğinde neredeyse kapıdan geçmişti. "Ewen!"

Ewen arkasını dönüp omuzunun üzerinden ona baktı. Janet'in kalbi sıkıştı. Koyu renk saçları, çelik mavisi gözleri, sert yüz hatları ve birkaç günlük sakalıyla öyle yakışıklı görünüyordu ki genç kadının içi acıdı.

Neden o? Bunca yılın ardından, neden bu adam kalbine girmek zorundaydı?

"Teşekkürler."

"Ne için?"

Janet'in yüzü kızardı. Burada onunla birlikte olduğu için. Güvende ve sıcak kalmasını sağladığı için. Onu kollarına aldığı için. Sabah elini yüzünü yıkasın diye su getirdiği için. Onu suçlamayıp iyi hissetmesini sağladığı için.

"Her şey için," dedi Janet yumuşak bir sesle.

Ewen şaşırıp kaşlarını hafifçe kaldırdı ama sonra başını salladı.

Kısa bir süre sonra tepeyi tırmanarak doğuya doğru ilerlemeye devam ettiler. Dinlenmiş olsalar da Janet'in bacakları hâlâ

bir önceki günden dolayı ağrıyordu ve Ewen'in hızlarını biraz azaltmış olmasına minnet duyuyordu.

Bacağının ağrıyıp ağrımadığını merak etti. Ama onu bir süre izledikten sonra yaraya ya da acıya dair bir işaret görmediğine karar verip ilacın işe yaradığı sonucuna vardı.

Ewen sis konusunda haklıydı. Sis çok uzun süre kalmayıp sabahın ilerleyen saatlerinde kalktı, tam da Ewen'in bahsettiği kaynağa geldikleri sıralarda... Kaynak bir metre genişliğindeydi ve derin bir vadiden akıyordu. Çok güzeldi. Yosunlarla, kayalarla ve hafif karla -daha doğrusu güneş vurdukça erimekte olan kar parçalarıyla- kaplı bir yerdi.

Janet elini yüzünü yıkayıp anın tadını çıkardı. Bunun çok uzun sürmeyeceğini keşke biliyor olsaydı.

Ewen önündeki mücadeleyi düşünerek dişlerini sıktı. Janet'in planını beğenmeyeceğini tahmin etmeliydi. Tanrım, her kadının bu kadar çok *fikri* olur muydu? Muhafız arkadaşlarının eşlerini düşününce öyle olduğundan şüphe etti.

Lanet olsun, Ewen'a neler oluyordu? Bir kadının ne düşündüğünü ya da ne istediğini düşünmediği zamanlarda her şey daha kolaydı.

Janet ona azarlarcasına bir bakış attı. Bu bakışın kesinlikle Ewen'ı heyecanlandırmaması lazımdı ama görünen o ki erkekliği Janet'in öfkeyle parıldayan gözlerini fark etmemişti.

"Kıyafet değiştirmek, kim olduğunu saklamaz, Ewen. Sana bakan herkes savaşçı olduğunu anlar." Bu gözlem, Ewen'ı gerektiğinden daha fazla memnun etti. Omuzları ile kollarına hayranlıkla bakan bakışları gibi... "Seninle gelmeme izin ver. Sana yardım edebilirim. Yanında bir eşin olursa daha az dikkat çekersin."

İlk seferinde bunun nasıl sonuçlandığını düşünüp teklifi red-

detti. "Sadece bir at alacağım, Janet. Bunu daha önce de yüzlerce kez yaptım. Endişelenecek bir şey yok. Sen fark etmeden dönmüş olurum."

Janet başını iki yana salladı. "Peki, etrafta askerler varsa?"

"Olmayacak. Gördüğün gibi," Aşağıdaki vadide bir düzine tarlanın ve küçük bir kilisenin olduğu yamacı gösterdi, "Burası küçük bir köy. Kale yoksa İngiliz de yoktur."

"Sana yardım edebilirim. Handa olanları unuttun mu? İnsanlarla konuşma konusunda iyiyimdir."

Ve Ewen bu konuda hiç iyi değildi. Ama at konusunda iyi pazarlık yapabilirdi. Bir şey yapmazsa sonsuza dek burada kalacağını bildiğinden başka bir yol denedi. Kabul etmek istemese de gerçeklik payı olan bir şeyi... "Gitmeni istemememin nedeni bu değil. Yardımcı olabileceğini biliyorum ama yanımda olman ikimizi de tehlikeye atar."

"Neden?"

"Senin için endişeleniyor olurum. Sana odaklanırım. Benim..."

Açıklamak istemiyordu. Janet zayıf ve savunmasız düşmesine neden olurdu. Ewen, bu kelimeleri daha önce kendini tanımlamak için hiç kullanmamıştı.

Tanrım!

Janet, Ewen'in huzursuzluğunu fark etse de sormadan edemedi. "Senin ne?"

Ewen doğru kelimeyi buldu, "Dikkatimi dağıtırsın."

Bu cevap Janet'i tatmin etmemiş gibiydi. Güzel kıvrımlı burununu buruşturdu. "Sana engel olmam. Orada olduğumu bile fark etmezsin."

Sanki bu mümkünmüş gibi... "Orada olduğunu her zaman fark ederim."

“Neden?”

“Neden?” diye tekrar etti Ewen bu soruyu beklemediğinden.

“Evet, neden orada olduğumu her zaman fark edersin? Neden çok farklıyım?”

Ewen çenesini sıktı. “Nedenini biliyorsun.”

Janet bu konuda onu zorlayacağını belli edecek şekilde başını dikleştirdi. “Hayır, korkarım bilmiyorum.”

Lanet olsun! Ewen, kızın ne yapmaya çalıştığını biliyordu. Ama onun güvende olmasını sağlamak için istediği her şeyi söyleyebilirdi. “Çünkü seni önemsiyorum. Çünkü sana bir şey olacağını düşünmek bile lanet aklımı başımdan alıyor. O yüzden benimle gelmeni istemiyorum.”

Janet gülümsedi ve Ewen küfür etti. “Tamam.”

Janet’in bu kadar kolay kabul etmesi, Ewen’a yanlış duyduğunu düşündürdü. “Tamam mı?”

Janet bunu başıyla onayladı. “Sadece bil diye söylüyorum, sen de benim dikkatimi dağıtıyorsun.” Hafifçe gülümsedi. “Bu kadar romantik olduğunu bilmiyordum.”

Romantik mi? Ewen mı? *Yüce Tanrım!* Janet duyduklarına büyük anlamlar yüklüyordu. “Janet, anlamıyorsun...”

Janet eliyle onu savuşturdu. Ewen bu hareketi, çocukken aşçı tarafından mutfaktan –ve yeni pişmiş turtaların yanından– kovulduğu günden beri görmemişti.

“Çok iyi anladım. ‘Lanet aklımı başımdan alıyor’ gibi şiirsel bir itirafın üzerine hâlâ heyecanlıyken fikrimi değiştirmeden git-sen iyi olur.”

Genç adam dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı. Janet onunla alay ediyordu. Ewen, bunun ona bu kadar doğal gelmesine hâlâ inanamıyordu.

Janet'ı düzeltip bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini anlatması lazımdı ama kız haklıydı: Fikrini değiştirmesine fırsat vermemeliydi. O yüzden bu açıklamanın beklemesi lazımdı. "Pekâlâ, buna alışmasan iyi olur. Korkarım şiirsel sözler konusunda bir sınıırım var. 'Lanet' ile uyumlu olan başka bir şey aklıma gelmiyor."

Janet güldü ve bu sevimli ses, Ewen'ın içine işledi.

"Sohbete ne dersin? Ya da belki de *sabret*?"

Ewen yüksek sesle güldü. Janet'ın aklına bir şeyler geleceğini tahmin etmesi lazımdı. "Üzerine çalışacağım," derken ciddileşti ve yüzündeki gülümseme silindi. "Çok gecikmem. Görmeyeceğim bir yere uzaklaşma. Birileri yaklaşırsa, şu kayalardan birinin arkasına geçebilirsin."

Gösterdiği yer bir mağara değildi ama iki kaya arasındaki boşluk arasına yerleşmesine yetecek kadar genişti. Ewen onu yalnız bırakmak zorunda kalmak istemezdi ama bunu yapması lazımdı. Sahile kısa süre içinde ulaşmak için bir ata ihtiyaçları vardı. Ewen iki atları olmasını tercih ederdi ama o zaman açıklaması çok daha zor olurdu.

Önceliği -tek önceliği- Janet'ı elinden geldiğince kısa sürede güvenli bir yere ulaştırmaktı. Bacağındaki ağrı canını sıkıyordu. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Dün gece boyunca tırmanmış olmak bacağını kötüleştirmiş olmalıydı. Ne yazık ki ayrılmadan önce ilacı MacKay'den almak aklına gelmemişti. Banyo yaparken baktığında her şey yolundaymış gibi görünse de -kanaması azalmış gibiydi- adım attığında deli gibi bir acı hissetmişti. Acısı çok keskin ve derindi. Çok yorulmuştu. Yorulmaması gerektiği kadar çok yorulmuştu. Helen onu ne kadar çabuk muayene ederse o kadar iyi olacaktı.

"Ben iyi olacağım," dedi Janet. "Yolunda gitmeyen bir şey olursa bıçağım yanımda."

Ewen, bıçağı ne kadar iyi kullanabildiğini bilse de bunu yapmak zorunda kalabileceğini düşünmek canını sıkıyordu.

Ewen başını salladı. "Sen fark etmeden dönmüş olacağım."

Birbirlerine baktılar. Ewen gitmek istemiyordu. Janet'in bakışları çok sevimli ve güven doluydu. Çok güzel ve güçlüydü. Tüm benliğiyle ona uzanmak istiyordu. O anda bunu yapması çok doğal görünüyordu. Ama yapmadı. Bacaklarını uzaklaşmaları için zorladı.

"Ewen?" Arkasını döndü. "Ben..." Janet'in yüzünde bir telaş ve Ewen'in adlandıramadığı bir his vardı. "Dikkatli ol."

Söylemek istediği şeyi merak ederek başını salladı. Köye inen yol boyunca bunu düşündü. Janet ona bir şey söylemek üzereydi. Ewen'in duymak istemeyeceğinden şüphelendiği ama aynı zamanda duymak için can attığı bir şeyler. Göğsü yandı. Gerçekleşemeyecek şeyleri düşündükçe ancak kendi kendini delirteceğini bildiğinden önündeki işe odaklanmaya çalıştı. *Odaklan.*

Planı basitti: Sorulardan kaçınmak için yeterince para teklif edecekti. Normalde Highland Muhafızları, sınır bölgelerinde ata ihtiyaç duyduklarında, bölgedeki Bruce destekçilerinden yararlanırlardı. Ne yazık ki Galloway'ın tepelerinde gizli kalmış olan bu köyün sadakati hakkında pek bir şey bilinmiyordu. Yaklaşık yirmi beş kilometre uzaktaki Douglas, Lanarkshire'da destekçileri vardı ama orası daha önce de sorun yaşadıkları yer olduğundan uzak durmak istiyordu.

Köyde bir han olmadığı için en yakındaki tarladan başlayıp yol boyunca ilerledi ve durduğu her yerde biraz daha sinirlendi.

Koca köyde tek bir at yoktu. Olan atlar da ona uygun değildi. Tanrım, ihtiyar bir at bile olabilirdi.

Beş altı yere uğradıktan sonra artık sinirlendiği belli oluyordu. Bir sonraki çiftlik evine ulaştığında öfkesinin geçmesini sağlayacak olan güzel, kuvvetli ve çevik görünümlü bir at buldu.

Ne yazık ki sahibi gayet zorluydu.

“Nereliyim demiştin?” diye sordu adam.

Ewen, çevik ve akıllı zihnini gizleyen yıpranmış yüzlü yaşlı adamı inceledi. “Roxburgh,” diye yanıtladı ciddi bir şekilde. “Atı satmaya niyetli misin? On pound veririm.”

Bu, iyi bir hayvan olmasına rağmen cömert bir teklifti. Yaşlı adamın bu teklife atlaması lazımdı. Bunun yerine, uzun ve beyaz sakalını düşünceli bir şekilde kaşıdı. “Bu çok fazla. Ata gerçekten ihtiyacın olmalı.”

Ewen’in sabrı taşıyordu. Çiftçi belirgin bir şekilde bir şeylerden şüpheleniyordu ve Ewen kendisini sorgulama şeklinden hoşlanmamıştı ama o lanet atı istiyordu. Adama sert bir bakış attı. “Atı satacak mısın satmayacak mısın?”

“Satılık değil.”

Ewen çenesini sıkıp beşe kadar saydı. “Neden?”

“Ben sahibi değilim. Bakıcısıyım. Kral John’un ordusunda ahır görevlisiydim.” *Ah kahretsin, Balliol!* Belli ki adam, Bruce’un dostu değildi. “Hâlâ atlarla ilgileniyorum. Bu da Sanquhar’daki muhafızların komutanına ait.” *Lanet olsun.* Durum giderek daha da kötü bir hal alıyordu. Sanquhar, şu anda İngilizler tarafından kullanılmakta olan James Douglas’ın kalelerinden biriydi. Yaşlı adamın gözlerinde şeytani bir ışıltı vardı. “Belki de teklifini ona sunabilirsin.”

Ewen, ne demek istediğini sormadı. Yaklaşan atların ayak seslerini duyabiliyordu. Omzunun üzerinden bakınca batıdaki geçitten köyün eteklerine doğru gelen yarım düzine İngiliz askerinin güneş ışığında parlayan zırhını gördü. Gayet uzakta olsalar da hızla yaklaşıyorlardı.

Ewen’in görünmeden kaçması mümkün olmayacaktı. Yarası olmasa hızlı koşabilirdi ama bir attan daha hızlı değildi. Bu ala-

bildiğine açık tepelerde, Ewen'ın nereye yöneldiğini gizleyecek sis yokken izini kaybettirmek için yeterince çabuk saklanamazdı.

Hem Janet da vardı. Onun peşinden giderken, Janet'ı bulurlarsa ne olacaktı? Bu riski alamazdı.

İçinden tekrar tekrar küfür etti ama yapabileceği tek bir şey vardı: İyi bir hikâye uydurmak ya da hançerinden başka bir şeyi yokken zırhlı ve atlı altı şövalyeyi alt etmek.

Janet'ın tatlı dili olmadığına göre ikinci seçeneği değerlendirmesi gerektiğinden şüphe etti. Highland Muhafızları'nın seçkin savaşçılarından biri için bile bu büyük bir başarı olurdu.

Tanrı aşkına, durum daha ne kadar kötüleşebilirdi?

Birkaç dakika sonra damarlarına işleyip tüm bedenini donduran bir ses adını seslendiğinde cevabını almış oldu: Evet, durum çok daha kötüleşebilirdi.

“Ewen!” Janet, Ewen'ın öldürücü bakışlarını görse de durmadı. Kızacağını biliyordu ama yamaçta durduğu yerden flamayı gördüğü anda Ewen'ı uyarmasına hiçbir şey engel olamazdı. Onu bulması uzun sürmüştü ama neyse ki geç kalmamıştı. Eve, askerlerle aynı anda ulaştı. “İşte buradasın! Beni tamamen unuttuğunu düşünmeye başlamıştım.”

Ewen'ın kendisine bakarken gözlerini kocaman açtığını fark etti. Eli belinde olan Janet, yorgunluktan beline destek oluyor gibiydi. Hafif çıkıntısı olan karnını, diğer eliyle okşuyordu. “Bizi taşıması için hâlâ bir at bulamadın mı?”

Ewen'ın yüzü bir fırtına bulutu kadar karanlık ve kasvetliydi ama kısa bir duraksamanın ardından üzerine düşeni fark edip yardım etmek için ona doğru yürüdü. Gözlerini gözlerine dikti ve onu korumak için belinden tutarken bakışlarıyla bunun cezasını çekeceğini ima etti. “Beni beklemen söylemiştim sana,” dedi

Ewen ve kısa bir süre sonra da kulağa tuhaf gelmemek için “*Mo chro!*” diye ekledi.

Janet, onun erkeksi öfkesine alışmış gibi –ki öyleydi– güldü. Tüm bunlar bittiğinde Ewen kesinlikle öfkeli bir aslan gibi kükreyip homurdanacaktı ama Janet bunu umursamıyordu. O kabul etse de etmese de yardımına ihtiyacı vardı.

Neredeyse silahsızdı. Orada öylece silahların hedefi olup götürülmesini izleyemezdi.

Janet parmak uçlarına yükselip Ewen’in yanağına bir öpücük kondurdu. Onu sakinleştirmeye çalışıyormuş gibiydi. Ewen’in belindeki eli biraz daha sıkılaştı. Bedenleri birbirine yaklaşıncaya Janet hafifçe ürperdiğini hissetti. “Beklemekten yoruldum,” dedi birbirlerine değdikleri için biraz kızarak. “Hem bebek hem de ben huzursuzlandık.”

Belli ki sevgi dolu baba adayı rolü Ewen’in alışık olduğu bir şey değildi. Kaygılanmış gibi görünmek için bir süre çabalaması gerekti. Elini Janet’in yuvarlak karnına –daha doğrusu Mary’nin giymesi için gönderdiği elbise yığınıyla dolu olan karnına– koydu. İç elbisesi gereğinden fazla şıktı ama en azından sade kahverengi yün, altın işlemeli ipek kabandan daha iyiydi.

“Bebek iyi mi?” diye sordu Ewen.

Kendilerini izleyen topluluğun farkında olan Janet, kaygılı gözlerle ona bakıp yorgunlukla –bunun için numara yapmasına gerek kalmamıştı– derin bir nefes verdi. “Umarım. Bu kadar yorucu olabileceğini tahmin etmezdim. Yolculuğumuz sona erdiğinde çok mutlu olacağım.”

“Burada neler oluyor?” diye kükredi sert bir ses. Askerlerden biri –Janet liderleri olduğunu düşündü– öne çıktı ve Ewen ile çatısı çimenle kaplı dikdörtgen şeklindeki çiftlik evinin kapısında duran yaşlı adamın arasına girdi.

“Şey... Eşim için bir at arıyorum,” diye açıkladı Ewen. “Çok yoruldu ve daha fazla yürüyemeyecek.”

“Bana bir kadın için olduğunu söylememiştin,” dedi yaşlı adam şaşkın bir ifadeyle kaşlarını çatarak.

Ewen’a yaslanan Janet’in başını kaldırıp ona azarlarçasına bir bakış atması çok kolay oldu. Sonra bitkin bir şekilde nefes vererek yaşlı adama döndü. “Bazen bir eşi olduğunu bile unuttuğumu düşünüyorum. Gelmek istemedi ama ben ısrar ettim ve şimdi de sorun çıkarmış olmaktan korkuyorum.”

Yaşlı adam nazik bir şekilde onu savundu. “Senin gibi çelimsiz bir kız nasıl sorun çıkarabilir ki?”

“Hayal bile edemezsiniz,” dedi Ewen sessizce ama bunu hepsi duydu.

Janet dirseğiyle ona vurup öfkeli bir bakış attı. “Sana üzgün olduğumu söyledim.” Yardım etmesi için yaşlı adama döndü. “Beni suçluyor.”

“Ne için?” diye araya girdi asker.

“Atı en başta kaybettiğim için.” Başını kaygılı bir şekilde bükte. “Benim suçumdu. Hayvanın dizginlerini yeterince sıkı bağlamadım ve o da fırtınada kayboldu. Biz de manastıra vereceğimiz parayı başka bir at almaya harcayacağız.” Adamlar kafaları karışarak ona bakınca ekledi, “Çocuğun doğumu için dua etmeye Whithorn’a doğru gittiğimizi söylemedi mi size?”

Yaşlı adam başını salladı.

Janet ağlamakta zorlanmadı. Ewen’ın çocuğunu taşıma düşüncesi tuhaf duygular hissetmesine neden olmuştu. Derin duygular. Hassas duygular. “Çok fazla çocuk kaybettik,” dedi hüznle. “Sadece ona bir erkek evlat vermek istiyorum.”

Ewen da kendini bu duyguya kaptırmış gibiydi. Onu yeniden kolunun altına alıp başını hafifçe okşayarak rahatlatmaya çalıştı. “Üzülme tatlım, her şey yoluna girecek.”

Janet yanağını Ewen'ın sert göğsüne yaslayıp titrek bir nefes aldı. Tanrım, ona yaslanmak çok güzeldi. Güçlü kolları onu sararken sözlerine inanmakta hiç zorlanmazdı.

“Bu at satılık değilmiş,” diye ekledi Ewen, “Ama başka bir at buluruz. Hadi, aşkım.”

Onu uzaklaştırırken bir ses durmalarına neden oldu. Rahatsız edici ve burundan gelen bir *İngiliz* sesi. “Bekleyin. Birileri bana burada neler olduğunu *hemen* anlatsın.”

Janet, Ewen'ın favori küfürlerinden birini mırıldanırken eyerin üzerinde oturan ve başlarına dikilmiş olan adama baktı. Şaşırtıcı şekilde onu endişelendiren ağır zırhları ve güneş ışığında parıldayan sayısız silahı değil, bakışlarının keskinliği idi. Çelik başlığının altından koyu renk saçlı, mavi gözlü ve tıraşlı komutanın aptal olmadığı anlaşılabilirdi.

Ve onların öylece gitmesine izin vermeyeceği belliydi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM



Askerin Ewen'a bakışları, Janet'in sırtının ürpermesine neden oldu. Ve Ewen -lanet olsun ki- şüphe çekmemek için çabalamıyordu. Janet'ı korumak için savaşların keskinleştirdiği kaslı bedenini kullanarak tamamen zalim ve geçilmez bir savaşçı gibi davranıyordu.

Yüce Tanrım! Neredeyse bağırarak ne iş yaptığını söyleyecekti. Elinde kılıçla doğmuş ve kendisine ait olan şeyleri ölümlüne savunacakmış gibiydi. Bu durumda kendisine ait olan şey Janet'tı.

İkisi de bu uğurda ölmeyecek olsalar Janet bundan hoşlanabilirdi.

"Eşim ve ben çocuğumuz için dua etmeye Whithorn Manastırı'na gidiyoruz," dedi sert bir şekilde. Sesinde tam da bir Highland şefi otoritesi vardı. Tanrım, en azından biraz saygı gösteriyormuş gibi davranamaz mıydı? "Atımızı kaybettik ve çiftçiden bir at satın almaya çalışıyordum." Bahçedeki atı gösterdi. "Ona ait olmadığını bilmiyordum. Eğer siz satmak isterseniz..."

"İstemem," diye kestirip attı komutan. "Bu doğru mu?" diye sordu çiftçiye.

Yaşlı adam başını salladı. "Evet, hayvan için bana on pound teklif etti."

Ewen'ın geniş omuzlarının arkasından -Janet çok etkileyici olduklarını kabul etmeliydi- baktığında askerin gözlerini kısıtığını görmek Janet'in hoşuna gitmedi. Adam Ewen'ın sıradan giyimine baktı. "Nasıl bir köylü bu kadar çok parayla ortalıkta dolaşır ki?"

Janet, Ewen'ın dişlerini sıkıldığını duyabiliyordu. Bu konuda gerçekten çok kötüydü. Ilımlı, iddiasız ve politik olmak doğasında yoktu. Böyle iyi bir savaşçı olması çok iyiydi çünkü ulak olsa işine iki gün bile devam edemezdi.

"Doğmamış çocuğu için bir manastıra dua etmeye giden bir köylü," diye kestirip attı.

Janet, sesindeki alaycı tonu duyunca homurdandı. Neden kılıcını çekmiyordu ki? Bu da aynı etkiyi yaratırdı.

Olay yeterince uzamıştı. Janet'in hemen bir şeyler yapması gerektiği ortadaydı. Başlangıç için askerin dikkatini Ewen'dan uzaklaştırmalıydı.

Bunun işe yaramasını umdu. Çok uzun zamandan beri rahibe taklidi yapıyordu ve biraz formdan düşmüştü. Neyse ki beklerken vakti olduğundan, görüntüsüne özen göstermişti. Yeni tıraş saçlarını omzuna atıp elbisesinin göğüs kısmını biraz daha aşağı çekerek 'eşinin' arkasından öne doğru bir adım attı.

Öfkeli askere sevimli bir gülümsemeyle baktı -adam Ewen'ın ses tonunu fark etmişti. "Eşim köylü değil, lordum," dedi ona doğru yürüyerek. Ewen'ın homurdandığını düşünse de uyarısını yok saydı. "O bir ustabaşı. Son iki yıldır, Roxburgh'daki kaledeki iyileştirmeler üzerinde çalışıyor." Bu da kaslı fiziğiyle, nasırlı ellerini açıklıyordu.

Janet bu nasırları seviyordu...

Teni ürperdi ve zihnini bunun *nedeninden* uzaklaştırmaya çalıştı.

İngilizler daha fazla soru sormadan Janet yorgun bir nefes verdi. Adamın elbisesinin göğüs kısmına baktığını fark edince yaşlı gözlerini ona çevirip çaresiz ve sıkıntılı bir bakış attı. "Kocam... Bebek ve benim için endişeleniyor," dedi Ewen'ın davranışı için özür dilercesine. "Zorlu bir yolculuktu." Sesi gide- rek telaşlanıyor, yükselip hızlanıyordu. "Fırtına geldi ve sonra atı kaybettik. Gördüğünüz gibi eşim çok kızdı. Siz de ona hak verir- siniz."

Askerin Ewen'a attığı bakış pek de hak verir gibi değildi. Janet ona bir zorbaymış gibi davranmaktan pişmanlık duyuyordu ama askerin şövalye ruhunu ortaya çıkarmak için buna ihtiyacı vardı. "Her bir kilometrede durmak zorundaydım ve sonra da bir at bulana kadar daha fazla gidemeyeceğimi söyledim. Bunun çok kötü bir şey olduğunu biliyordum ama o dağlarda tek bir adım daha atma düşüncesi bile... Gördüğünüz gibi yüküm çok ağır. Ve o da bana *şişko* dedi." Adamlar ona hak vererek şaşırdıkları- nı belli eden sesler çıkardılar. Yanağına tek bir damla yaş aktı. "Bunu yapamazdım." Gözlerini kırıştıtarak adama baktı ve adamın Ewen'ı tamamen unuttuğuna sevindi. "Ben çok..." Janet bayılacakmış gibi abartılı bir şekilde sarsıldı. "Yorgunum."

Kelime dudaklarından dökülürken adam atılıp onu kolundan tuttu. "Kendinizi üzmeyin, leydim." Yaşlı çiftçiye öfkeli bir bakış attı. "Neden orada duruyorsun? Hemen git de kadına içecek bir şeyler getir." Adam Janet'ı kapının yanındaki bir tabureye kadar götürdü. "Burada dinlenin. Bu durumda çok uzun süre ayakta kalmamanız gerek." Janet, askerin kaygılı gözlerine bakarken onu kandırdığını anlayıp gülümsedi.

Ewen, onu boğmalı mı yoksa ayakta mı alkışlamalı emin olamı- yordu. Birkaç saat sonra köyden çıkarken hem bir atları vardı hem de karınları doymuştu.

Onu izlemek heyecan vericiydi. Sahnedeki bir oyuncu bile ondan daha iyi rol yapamazdı. Hikâyesini öyle kolay ve özgüvenli anlatmıştı ki Ewen bile ona inanmaya başlamıştı. Hatta bir ara kendini, yaşlı adamla karısına eğer çocuk erkek olursa ona bildiği her şeyi öğreten adamın anısına adının James olacağını anlatırken buldu. James Stewart gerçekten de ona her şeyi öğreten adamdı. Çiftçi tabii ki Ewen'in inşaatçılıktan değil de savaşçı ve şef olmaktan bahsettiğini bilmiyordu.

Evet, Janet iyi iş çıkarmıştı ama Ewen, onu ilk gördüğü anda kalbinin duracak gibi olduğunu unutamayacaktı. Tam bir şok yaşamıştı. Janet onu dinlememekle kalmamış, kendini tehlikeye atmıştı. Ve bir de o görüntüsü... Bir rahibe ya da erkek görüntüsünde değildi. Ewen onu tanıdığından beri ilk kez bir leydi gibi giyinmişti. Omzundan gevşek bukleler halinde dökülen uzun, sarı saçlarının kadınsı çekiciliği ve üzerine oturan elbisesinden belli olan kıvrımlarının tatlılığı Ewen'i sersemletmişti. Göğüsleri mükemmeldi. Elbise, bir erkeğe bu göğüslerin kendisine sunulduğunu düşündürecek şekilde tasarlanmış gibiydi. Tanrılara sunulan armağanlar gibi... Tanrım, Ewen hem pelerinini Janet'ın omuzlarına sarmak hem de başını göğüslerine bastırmak istiyordu!

Tabii ki tek bir kıvrım onun için de sürpriz olmuştu. *Hami-leydi*. Göğsüne bir yumruk yemiş gibi hissetti. Kalbi sıkıştı. Göğsü daralarak daha önce hiç tanımadığı bir hisle alev aldı. Daha önceki her şeyi gölgede bırakan bir sahiplenme hissine kapıldı.

Bilek bileğe mücadelede Akıncı ya da Aziz kadar iyi değildi ama Janet'ı korumak için bu askerlerin hepsini eliyle indirebilirdi. Lanet olsun, onu korumak için babasının kurtlar karşısında yaptığı gibi çırlıçıplak bir mücadele bile verebilirdi.

Janet, İngiliz komutanı kadını çekiciliğiyle etkilemek için bir numara sergilemeye başladığında öfkeden –ve kahretsin ki kıskançlıktan– aklını yitirmek üzereydi.

Kendine hâkim olmasına neden olan tek şey, bunun işe yaradığını görmesiydi. Ama oraya gidip yumruğunu adamın hayran bakışlarının üzerine indirmemek için tüm sabrını –ki neredeyse hiç kalmamıştı– kullanması gerekmişti. Komutanın, Ewen'ın ne kadar kızgın olduğunu bilmesi, en başta Janet'ın uydurduğu sert, aşırı korumacı ve çabuk sinirlenen eş rolüyle uyuyordu.

Tanrım onu yaptığı bu rol nedeniyle kim suçlayabilirdi ki?

Bu yüzden Janet askerin şüphelerini giderip çiftçinin satılık atı olan birilerini bulmasını sağlar, çiftçinin aksi karısının kendileri için sıcak yemek hazırlamasını ve bu durumdan tek bir bıçak bile çekilmeden kurtulmalarını sağlarken, Ewen öfkesini sessizce yaşadı. Farklı bir yol izlemelerini dileyecek kadar aptal değildi ama bedeni bu kadar gergin bir enerjiyle dolmuşken çarpışmaya girmek ona iyi gelecekti.

Takip edilmediklerinden emin olduktan sonra zırhıyla silahlarını nehrin yanına bıraktıkları yere döndü. Geri dönmek onlara zaman kaybettirecekti ama at sırtında iki kişi olsalar da gece çökmeden Ayr'ın hemen dışındaki Sundrum'a ulaşmış olacaktı. Orada geceyi geçirmeleri için güvenli bir ev vardı ve diğerlerinin de onları bu evde bulmasını umuyordu.

Ewen, önünde oturan Janet'ı belinden sıkıca tutuyordu, bedeninin acı verecek kadar çok farkındaydı. Köyden ayrıldıklarından beri tek bir söz bile etmemişti. İçinde tuhaf duygular dolaırken kendine güvenemiyordu.

Janet sonunda sessizliğe son verdiğinde yaklaşık bir saattir at sırtındaydılar. “Konuş hadi, kızgın olduğunu biliyorum. Söyle de rahatla. Ama sen bağırmaya başlamadan önce şunu bilmeni istiyorum ki flamaları gördüğüm ve seni uyarmak istediğim için

nehriin yanından ayrıldım.” Ewen cevap vermek için dudaklarını araladığında Janet sözünü kesti. “Şunu da söylemeliyim ki köyde pek dost edinebilecek gibi değildin.” Bu kez Ewen, Janet’in sözünü kesmek için ağzını açmadı. “Sadece bir hançerin vardı. Sıra dışı yetenekleri olan bir savaşçı olduğunu biliyorum ama bu işin içinden çıkmak için gerçek bir *hayalet* olman gerekiyordu.”

Ewen tek kaşını kaldırdı. Janet, onun sıra dışı yetenekleri olan bir savaşçı olduğunu düşünüyordu, öyle mi? Bunu duymaktan hoşlanmıştı. “Şimdi konuşabilir miyim yoksa başka söyleyeceğin bir şey var mı?”

Janet başını dikleştirip gözlerine baktı. “Sözlerim bitti. Şimdilik.”

Papazın vereceği cezayı bekleyen bir suçlu gibiydi. Ewen onu hayal kırıklığına uğrattığı için üzüldü. “İyi iş çıkardın. Teşekkür ederim.”

Görünen o ki Ewen imkânsız başarılmıştı: Janet ne diyeceğini bilemiyordu. Ağzı o kadar açıktı ki sinek kaçabilirdi.

“Teşekkür mü ediyorsun?”

Ewen omuzlarını silkti. “Bebek mükemmel fikirdi.”

“Mükemmel mi?” diye sordu Janet sersemlemiş bir halde.

“Neden bu kadar iyi bir ulak olduğunu şimdi anlıyorum. Ancak kanun adamı mı yoksa oyuncu mu olmalıymışsın tam emin olamıyorum.”

“Yani kızmadın mı?”

Ewen, atı küçük bir boşluğa doğru yönlendirirken ona yandan bir bakış attı. “Kızmadığımı söylemedim. O tepeden indiğini gördüğüm anda beş yaş yaşlandım. Komutana cilve yapmaya başladığında da bir beş yaş daha...”

“Cilve yapmadım. Dikkatini dağıtmaya çalışıyordum.”

Ewen bu itiraza hak ettiği kadar dikkatini verdi: Yani hiç vermedi. “Öyle bir adamla oyun oynamak çok tehlikeliydi ama kabul etmeliyim ki onu etkiledin. Tam bir İngiliz şövalyesiydi. Gerçi sana bakışları yüzünden başını gövdesinden ayırmak üzereydim.”

Janet güneş ışığında gözlerini kırptırıp kendisine bakarken öyle güzel görünüyordu ki Ewen onu bir kez daha öpmek için bir uzvundan vazgeçebilirdi.

Hafifçe öksürüp bakışlarını ondan uzaklaştırmaya çalıştı.

Janet bir süre için çok sessiz kaldı. Ewen düşüncelere daldığının farkındaydı. “Gerçekten de işimde iyi olduğumu mu düşünüyorsun?”

Sesindeki mutluluk Ewen’ın içine işledi. Ve ona bakışları... Sanki gökyüzünden güneşi indirip ellerine vermiş gibiydi. Ewen bu bakışa alışabilirdi.

“Az önce olanlardan sonra, bunu inkâr edemem.”

Janet şaşırarak başını salladı. “Bana bağırmayacağını duyduğuma inanamıyorum.”

“Evet, ama bunu alışkanlık haline getirme. Her erkek Sör Ranulf kadar onurlu değildir.” Komutanın adının bu olduğunu öğrenmişlerdi. Ewen’ın öfkesi kısmen geri döndü. “Bazıları kendilerine doğru kırptırılan kirpikleri ve sunulan göğüs dekoltesini bir davet olarak algılayabilir.”

Janet omzunun üzerinden sinsi bir bakış attı. “Kıskandın mı?”

“Kıskanmak mı?” diye bağırdı Ewen öfkeyle. “Kıskanmadım.”

“Bu gayet anlaşılır. Sör Ranulf yakışıklı bir adam.”

Ewen’ın aklı başında olsa, Janet’in gözlerindeki şeytani ışıltıyı görebilirdi. Ama çok öfkeliydi. “Yakışıklı mı? O sevimli züppe mi? O sakalları tıraş etmek için aynaya kaç saat boyunca bakmak zorunda kaldığını merak ediyorum. Tüm kılları son derece düzenliydi!”

Janet kahkahayı bastığı sırada Ewen sakinleşti. Janet'in kendisiyle alay ettiğini fark edince gözlerini kıstı.

Sinir bozucu kız, gözlerini kırptırıp eğilerek göz alıcı dekoltesini sergiledi. "Peki ya sen, Ewen? Sen de bunu bir davet olarak algılar mısın?"

Ewen aptalca bir an için dekoltesine baktı. Gözlerinin iki göğsü arasındaki derinliği incelemesine izin verdi. Dolgunlukları, yuvarlaklıkları ve beyaz teninin kusursuzluğundan etkilendi. Neredeyse tadına bakacaktı...

İçinde yanan ateşin kuvveti derin bir nefes almasına neden oldu. Arzu, kanında dolanıyordu. Janet, Ewen'in çektiği acıyı hissetmiş gibi eyerin üzerinde kalçasını ona doğru itip sürtündü.

Kalçasını tutup kendisine doğru çekmemek Ewen için çok zordu. Janet'in gözlerindeki soğuk meydan okuma buna engel oldu.

"Lanet olsun ki bu, kabul edebileceğim bir teklif değil. Ve sen de sebebini gayet iyi biliyorsun. Kral ya da Stewart, bekâretini aldığımı öğrenince nasıl tepki verir sanıyorsun?"

Janet kaşlarını çattı. "Stewart mı? Genç Walter Stewart'tan mı bahsediyorsun? Bunun onunla ne ilgisi var ki?"

Ah lanet olsun! Ewen hatasını fark edince çenesini sıktı. "O, benim bağlı olduğum lordum. Babası sadakatime kefil oldu. Bu yüzden oğlunu utandıramam."

Bu açıklamadan tatmin olan Janet'in merakı dinmiş gibiydi. "Yani seni endişelendiren Robert'in tepkisi mi? Benimle birlikte olduğun için seni cezalandıracağını mı düşünüyorsun?"

Düşünmek mi? Ewen ona sert bir bakış attı. "Bundan eminim ve bunu yapmak onun hakkı. Tanrı aşkına eski kraliçenin kardeşisin. Bense bir zamanlar büyük bir lordluktan geriye kalan bir avuç toprağın sahibi olan, gözden düşmüş bir klanın şefiyim. Klanım ipin ucunda, Janet. Topraklarımı ele geçirmek için tek umudum kralın bana güvenmesi..."

Janet, Ewen'ın içinde savaşılan duyguları hissedince onu zorladığı için neredeyse üzülecekti. Neredeyse.

Ewen'ın ikileminin kaynağını anlıyordu, sadece bunun aşılmaz bir sorun olduğunu düşünmüyordu. Adamın söylediklerinden sonra aşılmaz olmadığını anlamıştı.

Hâlâ buna inanamıyordu: Ewen ona hem teşekkür etmiş hem de yaptığı işte iyi olduğunu kabul etmişti. Janet'ın neler yapabileceğini görmüş, nasıl işe yarayabileceğini anlamıştı. "*Mükemmel*." Sesindeki hayranlık neredeyse Janet'ı ağlatacaktı.

Günlerdir tek yaptığığın başını duvara toslamak olduğunu düşünürken sonunda onu etkilemeyi başarmıştı. Ewen, babası ya da Duncan -ya da tanıştığı çoğu erkek- gibi değildi. O farklıydı. Janet yanılmamıştı: Ewen'ın kadınlara karşı saygısız görünmesi buna inanmasından ziyade deneyimsizliğindendi. Janet'ı işe yaramaz bir aksesuar ya da köle olarak görmüyordu. Yetenekli, değerli ve saygıdeğer biri olarak görüyordu. Tıpkı daha önce bahsettiği Magnus'un eşi Helen örneğinde olduğu gibi...

Janet her zaman bir erkekten bunu beklemişti ama bulacağını hiç düşünmemişti. Bu konuda haklı olduğundan çok emindi. Ewen nasıl olurdu da Janet'ı bu şekilde kollarına alıp bedenleri birbirine bu kadar yakinken onu reddedebilirdi? Janet, kendisine dokunmasını istiyordu. Kendisiyle sevişmesini... Bedeninin bedeniyle birleşmesini ve tutkuyu deneyimlemenin nasıl bir şey olduğunu görmeyi istiyordu.

Sorun onu ikna etmekte.

Bir şeye yirmi yedi yıl boyunca sıkı sıkıya tutunup tam bırakmaya hazırlandığında karşısındaki erkeği bunun için ikna etmek zorunda kalmak çok kötüydü.

"Bu ikimizin arasında, Ewen. Robert'ın dahil olmasının gereği olduğunu sanmıyorum. Ben seni istiyorsam ve sen de beni istiyorsan, başka bir şeyin neden önemi olsun ki?"

Ewen pek de neşeli olmayan bir şekilde güldü. "Bu kadar saf olamazsın. Bu işlerin böyle yürümediğini biliyor olmalısın. Bir yatağı paylaşmak bu kadar kolay değil."

Janet bu ses tonundan hoşlanmayarak başını dikleştirdi. "Olması lazım."

"Olabilir ama soylu bir kadın bekâretini istediği yerde kaybedemez."

Janet, Ewen'ın haklı olduğunu biliyordu ama bunu kabul etmesi ya da buna itaat etmesi söz konusu değildi. "Robert'ın bilmesine gerek yok."

Ewen kasıldı. "Ben biliyor olacağım. Onurunu bu şekilde kırmam."

Janet yanında otururken ona baktı ve yüzündeki çelik gibi sert ifadeyi gördü. O lanet soyluluğu yine sorun çıkarıyordu. "Evlenmeyeceğimiz için mi?"

Ewen'ın bakışları sert ve deliciydi. Çenesini daha da sıkı. "Evlenemeyeceğimiz için."

Ciddiyeti Janet'ı şaşırttı. Bir süre sustu ve ne demek istediğini anladı. Ewen, Janet'ın evlilikle ilgili sözlerine takılmış olmalıydı. Yoksa başka bir şey mi vardı? *Evlenemeyeceğimiz...* Belki de rütbe farklarından bahsediyordu.

Ama her nedense Ewen ona meydan okuyor gibiydi ve Janet da buna karşı koymak istediğinden emin değildi. Ewen'ın söylediği şekliyle bir yatağı paylaşmak ayrıydı, geleceğini bir adamın ellerine teslim etmek ayrıydı. Soru şuydu: Onunla evlenmek istiyor muydu?

ON DOKUZUNCU BÖLÜM



Günler boyunca takip edilmenin ardından tepelerdeki küçük köy Cuingealach'tan, Ayrshire'a gidiş yolculuğu şaşırtıcı şekilde olaysız geçti.

İngilizlerin varlığını hâlâ yoğun bir şekilde hissetseler de burası William Wallace'ın topraklarıydı ve şehit vatanseverin yandaşlarının çoğu Bruce'un tarafına geçmişti. Wallace'ın akrabalarından bazıları Sundrum'da yaşıyordu ve buna Highland Muhafızları'nın bu gibi durumlarda başvurdukları bir kuzeni de dahildi.

Ewen'in rahatlaması lazımdı. Görevi bitmek üzereydi. Bir sonraki sabah, Şahin ve Lider'le Ayr'daki gemide buluştuklarında görevi tamamlanacaktı. Janet'ı ailesine götürecek, kendisi de muhafızların arasındaki işlerine dönecek, bir sonraki düşmanın ya da kayıp müttefikin peşine düşecekti. Bruce ona minnet duyacaktı ve Ewen, Lamont adını aklamaya bir adım daha yaklaşmış olacaktı. Topraklarına da yaklaşabilmiş olmayı umuyordu.

İstediği şey tam olarak buydu. Uğruna savaştığı şey buydu.

O zaman neden at sırtında geçecek zamanı uzatıyordu? Neden onu bıraktığı anda her şeyin sona ereceğini düşünüyordu?

Aralarında hiçbir şey yoktu, hiçbir zaman da olmamıştı. Janet onun olamazdı. Ewen evlenemeyeceklerini açıkça söylemişti ve kızın sessizliğine bakılırsa o da sonunda bunu anlamıştı.

Ewen'in istediği de buydu.

O zaman Janet'in itiraz etmemesi onu neden hayal kırıklığına uğratmıştı? Neden küçük de olsa bir yanı onunla evlenme fikrinin makul olmasını ummuştu?

Sundrum'a ulaşmadan önce son bir kez ata su vermek için Broad Ormanı'nın yanındaki küçük bir kaynakta durdular. Ewen'in bacağı dağa tırmandığından beri düzelmemişti. Durduğu zaman kasıldığı için hareket etmek iyi geliyordu.

Hayır, onları geciktirmeye çalışmıyordu.

Janet ihtiyaçlarını giderip geldi ve suyun kenarında bir kayanın üzerine oturup kuru bifteğini atıştırmaya başladı. Ewen da bu sırada ata su veriyordu.

"Bana Helen'dan bahset."

Ewen ona şaşkınlıkla baktı. Son konuşmalarının ardından açılmasını beklediği konu bu değildi. Bacağıyla ilgili bir şey fark etmiş olabileceğinden şüphelenip hafifçe doğruldu. Diğer ayağına yüklenmemeye çalışıyordu ama kız, lanet olsun ki çok dikkatliydi. "Ne öğrenmek istiyorsun?"

Janet omuzlarını silkti. "Yaptığı işte iyi mi?"

"En iyilerden biri."

"Bir hekim bile olabileceğini söylemiştin. Nasıl olabilir? O bir kadın."

"Bu durum nadir görülse de imkânsız değil. Ablanın kocasının kardeşi olan Sutherland Kontu, bir süre Edinburgh'daki loncalarda eğitim almış bir kadınla evli. Helen da onun gibi olabiliirdi."

"Ama sonra Magnus'la mı evlendi?"

Ewen, Janet'in konuyu tam olarak nereye getirmeye çalıştığını anlamadı. "Evet ama Helen loncaya gitmek istemedi. Yaptığı işten memnun."

“Peki, işi tam olarak ne?”

Ewen atın suyunu verdi ve sonra da hayvanı sudan uzaklaştırıp dizginini bir ağaca bağladı. Ellerini göğsünün üzerinde birleştirip ona baktı. Tehlikeli sularda yüzdüğünü biliyordu. Janet onu muhafızlarla ilgili bir şeyler söylemesi ya da muhafızlardan biri olduğunu onaylaması için köşeye sıkıştırmaya çalışıyordu. “Hastaları iyileştiriyor. Başka ne yapıyor olabilir ki?”

“Sizinle savaşa geliyor mu?”

“Hayır.”

“Ama yakınlarınızda oluyor, öyle mi?”

“Neden bu konuyla bu kadar ilgilisin?”

Janet omuzlarını silkti. “Sadece ilgiliyim. Kabul etmelisin ki zarif bir kadının böyle bir rol üstlenmesi sıradan bir durum değil.”

“Helen sıra dışıdır.”

“Aynı kocası gibi. O da karısını böyle bir tehlikeye atmayı kabul ettiğine göre sıra dışı bir adam biri olmalı.”

Ewen güldü. “MacKay bu durumdan nefret ediyor.”

Janet buna gerçekten şaşırmış gibiydi. “O zaman neden itiraz etmiyor?”

“Çünkü Helen’a ihtiyaç duyulduğunu biliyor. Ve...”

Sustu.

“Ve?”

Ewen huzursuz bir şekilde omuzlarını silkti. “Ve onu seviyor.”

“Ah.” Bu, belli ki Janet’in beklediği cevap değildi.

Ewen’in dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Bunun ne demek olduğunu biliyorsundur.”

Birbirlerine baktılar ve aralarında bir elektriklenme oldu.

Janet kızarak bakışlarını yere indirdi. “Evet, sadece evliliklerde olabileceğini duymadım.”

Sesindeki buruk tını, üzüntüsünü saklayamıyordu. "Anne ve babanın mutlu bir evliliği yok muydu?"

Janet keskin bir ses çıkardı. "Babam, anneme bir köle gibi davranıyordu. Çoğu zaman onun varlığını bile unutuyordu. Annem konuşacak cesareti bulduğunda, babam lafını zalimce kesiyordu. Annem de sonunda kendini -babamın ona hissettirdiği kadar- aptal hissetmeye başladı."

Ewen da buna benzer evlilikler gördüğü için yüzünü buruşturdu. "Her evlilik böyle değildir."

Janet'in dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Evet. Kız kardeşim Mary'nin evliliği gibi olanlar keder, kalp kırıklığı ve sadakatsizlikle doluyken, erkek kardeşim Duncan'ınki gibiler de kavga ve uyumsuzlukla doludur. O ve Christina saatlerce kavga ederlerdi. Onu sürekli odalarına götürür ve Tanrı bilir kadına neler yapardı."

Ewen, Janet'in ciddi olduğunu fark edince güldü.

Janet sinirlendi. "Ben komik bir şey göremiyorum."

Ewen, Janet'in yüzündeki incinmişliği görünce ciddileşti. "Özür dilerim. Kız kardeşin Mary'nin ilk evliliği hakkında yorum yapamam. Atholl Kontu'nu tanıyordum, çok sert bir savaşıydı. Karısı dışındaki kadınlarla ilişkilerine hiç dikkat etmemiştim. Sutherland'i bir süredir tanıyorum ama bildiğim kadarıyla kız kardeşini ilk gördüğü andan beri ona sadık." En başta onunla nasıl alay ettiklerini ve Mary'nin onu reddettiğini anlatmadı. "Beni güldüren Duncan ile ilgili yorumundu. Eşine olan tutkusu iyi bilinirdi. Hem yatak odasında hem de yatak odasının dışında... Sanırım kavgalarını da aynı tutkuyla telafi ediyorlardı."

Janet, Ewen'ın ne demek istediğini anlayınca gözlerini kocaman açtı ve kıpkırmızı oldu.

Kaşlarını çattı. "Kardeşim hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?"

Lanet olsun. Bu, Ewen'ın Janet'la konuşmak isteyeceği bir konu değildi. "Bir süre onunla birlikte savaştım."

Janet çok şaşırmış görünüyordu. "Öyle mi? Bana bunu daha önce neden söylemedin?" Kelimeler dudaklarından dökülürken bir şeylerin farkına varıyor gibiydi. "Ryan Gölü'nde onunla birlikteydin, değil mi?"

Ewen bunu başıyla onayladı.

Janet yavaş bir nefes verdi. Kesik nefesi Ewen'ın içini acıttı. Ona uzanmak istese de bu isteğine engel oldu.

Janet, duygularını kontrol altına almak istermiş gibi bir süre sustu. "Nasıl öldü?"

Ewen, Duncan'ın boynuna inen kılıcın güneş ışığında parladığını görmüştü ama o görüntüyü zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Janet'in detayları bilmesine gerek yoktu. "Cesur bir şekilde... Korkusuz bir Highland savaşçısı gibi. Onun yanında savaşmaktan gurur duyuyordum."

Janet, Ewen'ın olayın tamamını anlatmadığını biliyordu ama bu seferlik onu zorlamadı. "Korkunç olmalı," dedi. "Ölen onca adam..." Ürperdi. "Yaşadığın için şanslısın."

"Evet."

Adeta bir kıyımdı. MacDowell'lar'a geldikleri haber verilmişti ve adamlar onları bekliyordu. Ewen, kaçmayı başarabilen iki gemiden birindeydi. Onlara ihanet eden kişi neredeyse yedi yüz adamın hayatına sebep olmuştu ve elbet bir gün bunun hesabını ödeyecekti.

Janet, Ewen'ın yüzünde beliren karanlık ifadeyi fark etti ve acı dolu anıları canlandırdığı için üzüldü. Ama Duncan ölürken

yanında olduğunu bilmek bir şekilde içini rahatlatmıştı. Kardeşini kaybetmek, kalbinde her zaman acı dolu bir yara olarak kalacak olsa da Ewen acısını biraz olsun dindirmişti.

Duncan ve Christina hakkında söyledikleri doğru muydu? Janet, ikilinin arasındaki duyguları çok mu yanlış yorumlamıştı? O kapalı kapılar arkasında neler oluyordu?

Belli ki Janet'ın sandığından farklı şeyler oluyordu.

Birden yatak odasında geçen uzun saatler farklı bir anlam kazandı. Uğursuz olmaktan ziyade şehvetli bir anlam... Erkek kardeşi sonrasında hep bitkin görünürdü. Janet bunun nede-
ninin pişmanlık olduğunu düşünürdü ama demek ki başka bir sebebi vardı.

Gözünün önünde yaşanan bir şey hakkında bu kadar az bilgi sahibi olduğunu fark etmek canını sıktı.

Ewen'ın atın sırtındaki bir çantayı karıştırıp sonunda bir matara çıkarışını izlerken kaşını kaldırdı. Nasıl oluyordu da bu kadar çok şey biliyordu?

Ewen, büyük bir yudum aldıktan sonra Janet'ın yanına oturdu. Onunla burada oturmak ve üzerlerinde tehlike bulutlarının olmaması güzeldi. Janet, yolculuklarına devam etmek için acelelerinin olmadığını fark edince ona sormaya karar verdi. "Annen ve baban birbirini seviyor muydu?"

Ewen belli belirsiz bir şekilde kasıldı. Janet o anda bunun pek de hoşlandığı bir konu olmadığını anladı. Ama Ewen yine de sorusuna cevap verdi. "Evet. Sevmemeleri gerekse de seviyorlardı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Babam annemi Lamont şefinden kaçırdığında -annemin de onayıyla- neredeyse kendini ve klanını mahvedecekmiş. James Stewart olmasa her şey bitermiş."

“Ama yine de bunun romantik bir yanı var. Baban, anneni çok sevdiği için böyle bir risk almış olmalı.”

Ewen’in yüzü sertleşti. “Babam, sonuçlarını düşünmeden aklına eseni yapan sorumsuz bir barbardı. Sert dövüşür, sert içer ve belli ki sert âşık olurdu. Görev ve sorumluluk onun için hiçbir şey ifade etmezdi. Tanrı aşkına, şefinin gelinini kaçırdı ve bunun bir savaşa neden olabileceğinin farkındaydı.”

Ewen’in babası hakkındaki konuşmalarını dinlemek yeterliydi. Demek ki babası gibi bir adam olmaktan kaçınmak için elinden geleni yapıyordu. Disiplini, gurur anlayışı ve sorumluluğu, babasının tam tersiydi. Babası vahşi ve sorumsuzken, Ewen kendisinden bekleneni aynen uygulayan örnek bir askerdı.

“Peki ya annen?”

Parmakları hâlâ elinde duran mataranın üzerinde kasıldı. “Babamın sorumsuzluğu onun da ölümüne neden oldu.”

Janet derin bir nefes aldı. “Ne oldu?”

“Lanet ellerini ondan uzak tutamadı. Annem beni yeni doğurmuşken babam onu yeniden hamile bıraktı. Doğum günümünden on ay sonra, doğum yaptığı sırada öldü. Bebek –küçük bir kız çocuğu– cansız doğdu.”

Küçük bir kız çocuğu deme şekli Janet’in içine işledi. “Ah Ewen, çok üzgünüm. Bu çok korkunç. Annesiz büyümek... Kolay olmamıştır.”

Ewen omuzlarını silkti. “Başka türlüünü bilmiyorum. Neyse ki Stewartlar beni yanlarına alıp yetiştirdi yoksa babam kadar vahşi ve itibarsız bir adam olurdu. Savaşıp içmediği zamanlarda aptalca meydan okumalarla kendini öldürmeye çalışırdı. Zaten ölümü de o şekilde oldu. Lamont şefi sonunda, Dundonald Kalesi’nin yanındaki bir yamaca yağmurda tırmanması için babama meydan okudu.”

“Annenin ölümünden sonra yıkılmış olmalı.”

“Annem öldüğünde babam onun için bir kale inşa ediyordu. Yıllarca tek bahsettiği şey o kaleyi tamamlamak oldu. Ama tabii ki asla tamamlayamadı. Çocukken bundan öyle etkilenmişim ki tamamlanmamış bir duvar gördüğümde bile tiksindirirdim.”

Janet’in içi acıdı. Babasının başarısızlığını hatırlamak onun için üzücü olmalıydı.

Ewen başını iki yana salladı. “Ama en kötüsü ne biliyor musun? Bir şekilde beni bunu yapmak zorunda bıraktı. O yüzden şimdi Lamont topraklarını yeniden kazanmanın dışında, bir de o lanet yapıyı tamamlamak için para biriktirmem gerekiyor.”

Göğsündeki his yoğunlaştı ve Janet ilk kez bunun ne olduğunu anladı: Onu seviyordu. Tüm benliğiyle onu seviyordu. Bunca yıldan sonra kalbini birine kaptırmış olması ne tuhaftı.

Ewen anılara dalmış şekilde uzaklara bakarken batan güneşin ışığı, yakışıklı yüzünün güçlü çizgilerine vuruyordu. Hayır, Janet ona kalbini kaptırmamıştı. Onu *bulmuştu*. Kalbi her daim ona ait olmuştu.

“Sen iyi bir adamsın Ewen Lamont,” dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Ewen ona döndü ve gözlerinde tuhaf bir ışıltı belirdi. Suçluluk gibi bir şeydi bu. Ama sonra dalgın bir ifadeyle gülümsedi. “Ben duygusal bir aptalım. Ayrıca sert zeminlerin üzerinde yeterince zaman geçirdin.” Ewen ayağa kalkıp ona da elini uzattı. “Gel. Ilık bir banyo yap. Sıcak bir şeyler ye. Seni bekleyen konforlu bir yatak var.”

Janet elini ona uzatırken iç geçirdi. “Kulağa çok hoş geliyor. Ama Ewen...” Çelik mavisi gözleri ona baktı. “Bunların hiçbirisi fikrimi değiştirmeyecek.”

Ewen ona bir süre baktı. Ve sonra Janet'ın anlamadığı bir şeyler söyledi sanki onu uyarıyor gibiydi. "Umarım birkaç gün sonra da böyle hissedersin."

Lochend Gölü'nün kıyısındaki küçük bir tepeye yaslanmış olan, dal örgü mimarisine sahip çiftlik evinin badanalı duvarlarını görmek bir kutlama gerektiriyordu. Burası yolculuklarındaki ilk molaydı. Güvende olacaklardı.

Ama Ewen için gerçeklere yaklaşmak acıydı. Janet'ı güvenli bir yere ulaştırmıştı ve kendilerini takip eden İngilizlerden bir adım ilerdelerdi. Artık Janet'ın kralın istihbaratındaki önemini biliyordu ve içindeki artan suçluluğu daha yoğun hissediyordu.

Janet, kendisine gerçekleri söylemediği için ondan nefret edecekti. Birkaç gün sonra Roxburgh'a gerçekten döneceğine inanmasına neden olduğu için... Ona nişandan bahsetmediği için...

En başta sağduyulu olması gerektiğini, bunu söylemenin kendine düşmeyeceğini düşündüğü bu konu, artık bir ihanet gibi geliyordu. Evet, bu bir ihanetti. Öyle değilmiş gibi davranamazdı. İlişkileri değişmişti. *Rahibe Genna*'ya karşı duyduğu günahkâr çekim, Janet'ı tanımaya -ve onu önemsemeye- başladıkça daha derin ve daha yoğun bir hal almıştı. Yapılması gereken şey değişmişti ama başta hatasını düzeltme şansı varsa da artık bu fırsatı kaçırmıştı.

Bu görevi bitirmek, hiç tahmin etmediği bir şeye mal olacaktı. Janet'ın kızacağını biliyordu ama bunun kendisi için ne kadar önemli olacağını fark edememişti.

Bir yanı ona gerçekleri anlatmak istiyordu ama diğer yanı bu şekilde kalmasının daha iyi olacağını söylüyordu.

Belki de Janet ondan nefret ederse dönüp gitmesi çok zor olmazdı? Belki de mümkün olmayan şeyleri hayal etmeyi bırakırdı. Belki böylece onun bir başkasıyla evlendiğini görmek onun için daha kolay olurdu.

Ewen'in içi acıdı. Bunun düşüncesi bile midesini ağrıtıyordu. Dizginleri sıkıca tuttu ve farkında olmadan Janet'in belindeki elini sıktı.

Başka şansı var mıydı ki? Ewen, Janet'ı ikna edebilse bile – ki bundan emin değildi– kral, Janet'in muhafızlarından biriyle –bir Lamont olduğundan bahsetmiyordu bile– evlenmesi için Stewart ile olan sözünü yok sayamazdı. Geriye tek bir seçenek kalıyordu. Ama o, lanet babası değildi. Bağlı olduğu lordunun gelinini *kaçırmazdı*. Bir kadın için her şeyi riske atmazdı. Onu ne kadar çok isterse istesin...

Ama... Tanrım, onu çok istiyordu! O kollarındayken geçirdiği onca saatten sonra bedeni istekle yanıyordu. Saçının kokusu, belinin inceliği, göğüslerinin ağırlığı ve kalçasının kıvrımı duyularına işliyor, bilinçaltına yerleşiyor, ruhunu zapt ediyordu.

Onu bırakmak istemiyordu.

Janet başını kaldırıp ona baktı. "Bir sorun mu var?"

Ewen şaşırdı. "Hayır, neden?"

"İnmeyecek misin? Sanırım buraya geliyorduk?"

Ewen utancını gizlemeye çalışırken sessizce küfür etti. Ne kadar zamandır bu şekilde duruyorlardı acaba?

Kolunu onun belinden çekip attan indi. Sonra da Janet'in inmesine yardım edip atın dizginini direğe bağladı. "Ben her şeyin yolunda olduğundan emin olurken burada bekle." Janet başını salladı ama sonra Ewen'in aklına başka bir şey geldi. "Bana sadece ilk adımla hitap etmen önemli."

Janet kaşlarını çattı. "Neden?"

"Lamont buralarda pek de hoş karşılanan bir isim değil. Bazıları hâlâ William Wallace'ın babasının öldürülmesinde akrabalarımın parmağı olduğunu düşünüyor." Sürgündeki kuzeni Lamont şefinin, Wallace'ı elleriyle İngilizlere teslim eden adam olan Menteith Kontu'na sadık olduğunu söylemeye gerek yoktu.

Normalde, Ewen sadece savaş adı olan Avcı'yı kullanırdı. Ama Janet yanındayken bunu yapamazdı. Kız zaten çok fazla şey biliyordu.

Neyse ki bu cevap Janet'ı tatmin etmiş gibiydi. "Pekâlâ... O zaman ben kimim?"

Ewen ne demek istediğini biliyordu ama bir daha onunla evli taklidi yapması mümkün değildi. Onun yanında bir gece daha uyumaya dayanamazdı. "Janet. Bu kadarını bilmeleri yeterli. Mütevazı evlerinde eski kraliçenin kardeşini ağırladıklarını düşünerek huzursuz olmalarını istemem."

"Ben kimseyi huzursuz etmem. Birilerinden hizmet görmeyeli seneler oldu, zaten bunu ne bekliyorum ne de istiyorum. Bu mütevazı evin, kaldığım bazı yerlere kıyasla bir kale gibi göründüğüne seni temin ederim."

Ewen, kızın sesindeki sitemi duyabiliyordu. Janet aralarındaki konum farkının onun için bir anlamı olmadığını ima etmeye çalışıyorsa da Ewen bunu anlamazdan geldi. Bu, onun için önemli değildi ama kral için önem arz ediyordu. Genç adam bundan emindi.

Kıza veda eder gibi son bir bakış daha atıp çiftçiye bulmaya gitti.

Janet, genç adama karşı gerçek duygularını fark ettikten sonra her şey yerli yerine oturmuştu. Ne istediğine dair kafasında soru işaretleri varsa dahi, küçük çiftliğe vardıklarında bunlar cevaplanacaktı.

Usul usul yanan şöminenin önüne hazırlanmış masada otururken içine işleyen sıcaklığın tadını çıkardı. Bunun tek nedeni alevlerin ısısı ya da iyi bir yemeğin verdiği keyif değil, yanındaki insanlardı. Wallacelar zarif ev sahipleriydi ve mutlulukları bulaşıcıydı.

Ewen haklıydı. Her evlilik korkunç değildi. Wallacelar bunun kanıtıydı. Şakalaşmaları, sevgi dolu kaçamak bakışları ve bilinçsiz dokunuşları bunu anlatıyordu.

Robert Wallace, William Wallace'ın uzak kuzenlerindendi. Altı yıl öncesinde Robert, Earnside'daki bir çarpışmada tek elini kaybedene kadar ünlü kuzeniyle birlikte savaşmıştı. Margaret eşinden oldukça genç ve çok daha sevimliydi. Narin ve koyu renk saçlara sahip kadının bir periyi andıran yüz hatları ve ince yapısı, ünlü akrabası gibi uzun boya ve bir demirciyi andıran etkileyici bir vücuda sahip kırk yaşlarındaki kır saçlı savaşçının yanında son derece alakasız görünüyordu. Ama her nasılsa birbirleriyle kusursuz bir uyum içindeydiler. Kadının şen kahkahaları, içten ve neşeli doğası, eşinin sert ve sakın görüntüsünü tamamlıyordu. Adamın, genç eşinin üzerine titrediği çok belliydi. Genç ve *hamile* eşinin üzerine...

Janet'in, Margaret'in hamile olduğunu fark ettiğinde hissettiği tuhaf sızı, akşamın ilerleyen saatlerinde iyice belirginleşti. Özlem duyuyordu. Keskin ve acı veren bir özlem.

Janet, 'hamileliğinin' sonrasında, hayatında daha önce bir çocuğun eksikliğini hiç bu kadar derinden hissetmediğini fark etti. Tabii ki yıllar içinde bir çocuğun hayalini kurduğu -rahi-belikten vazgeçmeyi düşündüğü- zamanlar olmuştu ama çocuk için bir eşe ihtiyacı olduğu ve yaptığı işin önemi düşünülünce, çocuk sahibi olmamak küçük bir bedel gibi görünmüştü. Bir yere kadar bu doğru olabilirdi ama bir yanında gülen hamile bir kadın, diğer yanında da sevdiğini yeni fark ettiği adam otururken bu çok da doğru gelmiyordu.

Bu istediği bir şeydi. Ewen ile birlikte. Çocuklar. Şöminenin karşısında geçecek rahat geceler. Sevgi dolu bakışlar ve şefkatli dokunuşlar. Wallaceların sahip olduğu şeyi istiyordu.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. *Evlilik.*

Bu kelimeye tepki vermek için birkaç saniye bekledi ama her zamanki acı tat bu kez ağzında belirmedi. Hafif bir gülümsemeyle bunun aşk olduğunu düşündü. Ewen ile birlikte mutlu bir evlilik olası görünüyordu.

Sıkıntılar olduğunu biliyordu. Bunlardan biri kraldı, diğeri ise Janet'in işi... Robert muhtemelen iki sorundan daha kolay olardı. Janet'in şüphelendiği gibi Ewen gerçekten onun gizli muhafızıysa, o zaman daha kolay olurdu. Ewen, Janet'in işe devam etmesi fikrinden hoşlanmasa da bunun onun için ne kadar önemli olduğunu anlayacaktı. O, babası ve erkek kardeşi gibi değildi. Onu bir kutunun içine kapatmaya çalışmazdı, çünkü ona değer veriyordu. Bunu kendisi söylemişti. Eğer Ewen da Janet'i seviyorsa, bu sorunu çözmenin bir yolunu bulurlardı. Aynı Magnus ve Helen gibi.

Kendisi olmasına izin verecek bir adam sonunda karşısına çıkmıştı. Ewen ondan daha az inatçı olsa da inatçı bir adamdı. Aralarında mücadeleler olacaktı, bu kesindi ama Janet bunu bile iple çekiyordu.

Tabii ki bunun iyi bir fikir olduğuna ikna olması gereken tek kişi Janet değildi. Ewen onu istiyordu, Janet'in bundan şüphesi yoktu. Genç kadını onu önemsiyordu. Bunu söylemişti. Ama onunla *evlenmek* istiyor muydu? Bunun imkânsız olduğunu söylemişti ama ya imkânsız değilse ne olacaktı?

Janet'in bakışları ona döndü. Janet ve Margaret yemeklerini bitirirken -Margaret adamların konuşmasını dinlemiyormuş gibi davranıyordu- Robert Wallace ile Ewen sessiz bir şekilde savaştan konuşuyorlardı.

"Yeterince yüksek sesle konuşuyor muyuz, karıcığım? Özel konuşmalarımızı kaçırmanı istemem," dedi Robert başını kaldırarak. Bakışları azarlar gibiydi ama gözleri eşine baktığı sırada gayet yumuşaktı.

Margaret tereddüt etmeden cevap verdi. "Çok düşüncelisin, Robert. Eminim ki zavallı kadın aklımın anlamayacağı konulardır ama biraz daha yüksek sesle konuşursanız iyi olur."

Eğildiği sırada gözlerini devirip Janet'a fısıldadı, "Gerçi ben sadece birkaç sözcük ve ara sıra gelen homurtular duydum. Hangisi iletişim kurma konusunda daha kötü bilemiyorum."

Janet bir kahkaha attı.

Robert gözlerini kısarak eşine baktı. "Komik olan ne?"

Margaret gülümseyip Janet'a göz kırparken masadan doğruldu. "Korkarım özel bir şey."

Robert başını salladı ama Janet, Ewen ile konuşmalarına dönen adamın yüzünde beliren küçük gülümsemeyi kaçırmadı.

Margaret yemek tabaklarını temizlemeye başladı. Janet da yardım etmek için ayağa kalkmıştı ki genç kadın ona oturmasını söyledi. "Sen misafirsin," dedi. Ve sonra da fısıldadı. "Ayrıca ilginç bir şey konuşacak olurlarsa bana da anlatman lazım."

Janet gülümsedi. "Elimden geleni yaparım. Ama sanırım 'ilginç' bir şey olmasını ummak biraz fazla olur."

Margaret kıkırdadı. "Muhtemelen haklısın. O halde uyuyakalmamaya çalış."

"Söz veremem," dedi Janet. "En son ne zaman bu kadar rahat ettiğimi bilmiyorum. Sevimli bir eviniz var, Margaret."

Bu yorumun karşısındaki kadını ne kadar mutlu ettiğini görebiliyordu. "Sanırım elmalı turtayı görmüşsün."

Janet güldü. "Evet, onu da gördüm."

Margaret geniş odanın diğer tarafına giderken Janet gevşedi. Masanın ucunda oturan iki adama kaçamak bakışlar attı. Kulak misafiri olma konusunda Margaret kadar iyi olamayabilirdi çünkü söylenenleri pek anlayamıyordu. Ewen'ın az konuşmasına alıştı ama bugün normalden de az konuşuyordu.

Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Arkadaşlarının gelmemiş olması, belli ettiğinden daha çok mu canını sıkıyordu? Kısa süre sonra geleceklerinden emin gibi davranmıştı. Yoksa başka bir sorun mu vardı?

Ewen'ın kadehini yeniden doldurduğunu görünce kaşlarını çattı. Bu gece normalden daha fazla içiyormuş gibiydi. Yüzü biraz kızarmıştı.

Janet, erkeklerin konuşmasının bitmesini bekledi. "Bacağın iyi mi, Ewen?"

Ewen ona bir bakış attı. "İyi. Neden sordun?"

Janet, bira içtiğini izlediğini söylemek istemeyerek kızardı. "Bir süredir bacağından bahsetmedin de iyileşip iyileşmediğini merak ettim."

"İyi."

"Yaralı mısın?" diye sordu masaya doğru yaklaşan Margaret.

"Bir süre önce yaralanmıştım," diye yanıtladı Ewen.

"Ama tam olarak iyileşmedi," diye araya girdi Janet.

Ewen ona sert bir bakış attı. Janet da gülümsedi.

Margaret kaşlarını çattı. "İlacım var..."

"Gerçekten," dedi Ewen. "İyileşti."

"Adamı rahat bırak, Margaret," dedi Robert. "Yardıma ihtiyacı olup olmadığına karar verebilecek kadar büyük."

Margaret ve Janet birbirlerine bakıp gözlerini devirdiler. Erkeklerin yardıma ihtiyaçları olduğunu kabul etmelerine yetecek kadar büyük bir yaş yoktu.

"Ama çok yorgunum," dedi Ewen masadan kalkarken. "Sanırım yatsam iyi olacak."

"Şimdiden mi?" diye sordu Janet hayal kırıklığını gizleyemeyerek. "Ama turta ne olacak?"

Gecenin -ya da yolculuklarının- sona ermesine hazır değildi. Döner dönmez Ewen'ın başka bir görev için çağırılacağından emindi ve kendisi de St. Drostan Günü'ne yetişmek için hemen Roxburgh'a doğru yola çıkacaktı.

Yolculukları boyunca İngilizlerle yaşadıkları sıkıntılar kesinlikle Robert'ı ikna etmesini zorlaştıracaktı ama muhbirin taşıdığı bilginin önemi ve Ewen ile diğer hayaletlerin yanında olup da dikkat çekmesine neden olmayacağı gerçeği, Robert'ı bunun gerekliliği konusunda ikna edebileceğini düşünmesine neden oluyordu.

Sonra bir konu daha vardı. *İkisi...*

Ewen, Margaret'a baktı. "Sabah bir dilim yiyeceğim." Sonunda Janet'a döndü. "Sen de dinlenmelisin. Yarın erkenden yola çıkacağız ve önümüzde uzun bir gün olacak."

Janet başını sallayıp gitmesine izin verdi. Şimdilik. Dinlenecekti ama önce istediği şeyi söylemesi lazımdı. Genç adam ne hissettiğini öğrenmeliydi. Bunu söylerken yalnız olmaları gerektiğinden doğru zamanı bekleyecekti. Ama Ewen, bu gece sona ermeden Janet'ın duygularını öğrenmiş olacaktı.

YİRMİNCİ BÖLÜM



Ewen, Margaret'in ince düşüncesiyle ağılda ısınması için koyduğu demir mangalın önünde bir tabureye oturdu ve bıçağının ucunu yağlanmış bileme taşına uzun, ağır ve güçlü darbelerle sürttü. Bu, savaş öncesi kendini sakinleştirmek ve aklındakileri susturmak için yaptığı bir şeydi. Bir ritüel olduğunu düşünüyordu. Hepsi bunu yapardı. Muhafızların çoğu silahlarıyla ilgilenirdi. MacSorley kısa süreliğine yüzmeyi, Vurucu bir muska gibi yanında taşıdığı deri kaplı küçük bir defteri okumayı tercih ederdi. Her zaman birkaç dua edilir ve birkaç büyük yudum viski içilirdi.

Ama bu gece, az önce içtiği bira da gölde yüzmesi de işe yaramamıştı. Hiçbir şey Janet'ı ve onları bekleyenleri aklından çıkarmasına yardım edemiyordu. Ayrıca içinde biriken enerjiyi de rahatlatması kolay değildi. Kendini bir bıçağın ucu gibi sert hissediyordu.

Bunun sadece arzu olduğunu söyleyebilmek isterdi. Tanrı biliyor ya hiçbir erkeğin dayanamayacağı kadar uzun süre tahammül etmişti. Onu o kadar çok istiyordu ki sadece ona bakmak bile dişlerinin acımasına neden oluyordu. Sorunlardan biri sertleşen erkekliği olsa da -acı verecek kadar sertleşen- tek sorun bu değildi.

Bu gece birbirlerine her baktıklarında göğüs kafesinin yanmasının nedeni arzu değildi. Janet'in, Margaret'in durumuna verdiği tepki ve yüzündeki özlem gözünden kaçmamıştı. Tıpkı hemen sonrasında kendine attığı bakışların da gözünden kaçmamış olduğu gibi...

Lanet olsun, bu mümkün değildi. Janet neden ona mümkün olmayan şeylerle işkence ediyordu?

Çünkü aralarında bir şey olamayacağını bilmiyordu.

Bir gün daha. Bir gün sonra tüm bunlar bitecekti. Janet yarından sonraki gün artık onun yüzüne bakmayacaktı ve Ewen'in ne istediğinin de bir önemi kalmayacaktı. Bu, en doğrusu olsa da kızın kendisinden nefret edeceğini düşünmek içini rahatlatmıyordu.

Tanrım, doğru olan şeyi yapmak bu kadar zor olmamalıydı.

Eli kayıp başparmağı bıçağın ucuna sürttüğünde küfür etti. Parmağından ince bir çizgi halinde kan aktı ve bileme taşının üzerine birkaç damla damladı.

Kahretsin! Neyse ki alametlere inanmazdı. İnansaydı bu pek de iyiye işaret sayılmazdı.

Ayağa kalktığı sırada kapı hızla açıldı. Ewen karanlığa rağmen onu tanıdı. "Ne oldu, sen iy..." dediği sırada, Janet parmağını gördü, gözlerini kocaman açıp durdu. "Elin!"

Ağıla doğru bir adım attı ama Ewen onu durdurdu. "Bir şey yok," dedi. Bacağı için kullandığı bandajın artan kısmını alıp başparmağını sardı. "Elimi kestim. Her zaman olur," diye yalan söyledi. Zaten çok önemli bir kesik değildi.

Bacağı için aynısını söyleyemeyecekti. Yarası, kötüleşmiş gibi görünmese de alev alev yanıyordu. Kanama azdı -yara sulanmış gibiydi- ama rahatsız ediciydi. Buz gibi göle yüzmeye gittikten sonra yarayı temiz bir bezle sarmış ve kendini daha iyi hisset-

mişti. Ama kabul etmesi gerekirdi ki endişeliydi. Yine de Janet'ın kendisine dokunmasına izin verecek kadar endişeli değildi. Tabii eğer o yüzden geldiyse... Elinde herhangi bir ilaç ya da kumaş göremiyordu. Buraya her ne sebeple gelmiş olursa olsun, bu hiç de iyi bir fikir değildi.

“Burada ne işin var, Janet? Gece yarısını geçmiş olmalı. Uyu-
yor olman lazımdı. Eve geri dön.”

Janet onu duymazdan geldi. “Konuşmamız lazım.” Kapıyı yavaşça kapatıp ona doğru yürüdü. Yaklaştıkça, ışık yüzünü aydınlattı.

Tanrım! Ewen, karnına bir yumruk yemiş gibi hissetti. Cezbedici bir yumruk. Janet, yürüyen bir fanteziydi. Ewen'ı doğrudan cehenneme gönderecek olan bir sirendi. Yataktan yeni çıkmış gibi görünüyordu. Altın rengi saçları omuzlarına dağınık bir şekilde –çekici bir şekilde– dökülürken mum ışığında arkasında gümüşten bir hale varmış gibi parlıyordu. Omzunda Ewen'ın pelerini vardı. Bunu önden tutuyordu ama Ewen yine de içindeki ince kumaştan iç elbiseyi görebiliyordu, altında sadece bu vardı. Elbisenin ucundan, uzun çorap giymekle uğraşmadan çizmesini üzerine çektiği çıplak bacağı ile ayağını görebiliyordu.

Ewen'ın birkaç metre ilerisinde durdu. Genç adam derin nefesler almaya çalıştı ama ciğerleri donmuş gibiydi.

Avcı hayatında ilk kez, yakalanmanın ne demek olduğunu anlıyordu. Okun ucundaki bir geyik gibi yerinden kıpırdayamadı.

Janet, atların ve diğer hayvanların olduğu karanlık bölmelere ve sonra da Ewen'ın kullanması için küçük bir köşeye atılan rahat görünümlü yatağa baktı. Bir ocak ve taburenin dışında üzerinde gaz lambası olan bir de küçük masa vardı. İçeride yanan kömürden dolayı toprağımsı bir koku vardı. Hava rutubetli ve ılıktı.

Janet'ın bakışlarını görünce Ewen'ın aklına...

Lanet olsun, Janet ile ilgili her şey Ewen'a bunu düşündürüyordu. Bıçak sırtındaydı. Tekiyle bandajı tuttuğu ellerini sıktı. "Gitmen lazım, Janet... Hemen. Söyleyeceğin şey her neyse yarını bekleyebilir, değil mi? Benimle bu şekilde yalnız kalmamalısın. Wallacelar uyanıp gittiğini fark ederse ne olacak?"

Ses tonunun sertliği, Janet'ı hiç etkilememiş gibiydi. Ona bakarken başını dikleştirdi. "Neredeyse iki gündür yalnızız. Wallacelar derin uykuda ve uyanırlarsa da sanırım nereye gittiğimi anlayacaklardır. Özellikle de Margaret." Ona doğru bir adım daha attı. Ewen geri çekilmemek için kendini zorladı. Ama içi içine sığmıyordu. Kanı damarlarında deli gibi akıyor, kalbi davul gibi çarpıyordu. "Söyleyeceğim şey önemli ve bekleyemez."

Ewen, aniden içeri girmesinin ve onu buraya getiren şeyin ne olduğunu düşünüp endişelenerek kaşlarını çatı. "Bir sorun mu var?"

Janet başını salladı.

"O halde ne oldu?"

Janet ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi dudağını sıırdı. Janet *her zaman* ne söyleyeceğini bilirdi. Ewen'ın kaygısı daha da arttı.

"Fikrimi değiştirdim."

"Ne konuda?"

"Rahibe olmak istediğimi sanmıyorum."

Ewen'ın öfkesi kısmen geri döndü. "Gecenin bir yarısı yatağından gizlice kalkıp yanıma gelmene neden olacak kadar önemli olan şey bu mu?"

Janet dudaklarını büzerek ona öfkeli bir bakış attı. "Bu da doğru şartlar altında evliliği *düşünebileceğim* anlamına geliyor."

Ewen donup kaldı. Ciğerleri havasız kalmış gibiydi. Hava, kan, kemik ve geriye kalan her şey onu bırakıp gitmiş gibiydi.

Janet, *onunla* evlenmeyi düşünebileceğini mi söylemek istiyordu?

Bakışlarını yere indirmesinden ve yanağında beliren pembelikten, söylemek istediği şeyin tam olarak bu olduğu anlaşılıyordu.

Tanrım! Ewen'ın üzerinde sadece bir tunik ve ince bir yün pantolon olsa da aniden alnının terlediğini hissetti. Ne demesi gerekiyordu?

"Janet, doğru şartlara kralın karar vereceğini biliyorsun. Evlenmek istiyorsan, sana eş bulacak kişi -uygun bir eş- Bruce olacak."

Janet memnuniyetsiz bir ifadeyle dudaklarını sıktı. "Robert öyle biri değildir. Benim düşüncelerimi önemser."

Ewen sessizce küfür etti. Ona, *Robert'ın onun düşüncelerini göz önünde bulundurmadan bir eş bulduğunu* nasıl söyleyebilirdi ki? Kralın, Ewen'ı ondan uzak durması konusunda uyardığından bahsetmiyordu bile.

Aniden kendini ayakkabısındaki kıvılcımlarla, Sutherland'in barut keseleriyle dolu bir bahçede yürüyor gibi hissedip huzursuz bir şekilde kıpırdandı. "Sana bir avuç toprak ile yarısı inşa edilmiş bir kaleden daha fazlasına sahip bir eş bulacaktır."

Bu sözler, Janet'in cesaretini kırmaktansa ona daha çok cesaret vermiş gibiydi. "Peki ya ikna edilebilirse? Anlamıyor musun? Sana yardım edebilirim. Eğer benimle evlenirsen, Robert'ın karşısındaki konumun değişir. Topraklarının bir kısmını sana verir ve..."

"Kes şunu!" Ewen onu omuzlarından tutup sarstığı sırada ne yaptığının farkında değildi. "Söylediğin şey imkânsız! Lanet olsun, 'hayır' kelimesini hiç duymadın mı? Böyle bir şey olmayacak."

Janet gözlerinde yüzlerce soruyla ona bakarken derin bir nefes aldı. "Neden? Ben sanmıştım ki..." Ewen'a bakışları adamın içini parçalıyordu. "Beni önemseydiğini sanmıştım. Beni istemiyor musun?"

Tanrı aşkına! Ewen, onu tuttuğu kadar ani bir şekilde bıraktı çünkü kendine güvenemiyordu. Kızı tüm benliğiyle istiyordu hatta öyle çaresiz bir şekilde istiyordu ki o anda onu kollarına almamak için elinden gelen her şeyi yapması gerekti. "Bu kadar basit değil, Janet."

"Neden?"

Sesindeki incinmişlik Ewen'ı neredeyse vazgeçirecekti. Baksa, gözlerinde yaşlar göreceğini biliyordu. Bu yüzden parmaklarını saçlarında gezdirip demir ocağın önünde birkaç adım attı. "Değil işte."

"Ama seni seviyorum."

Ewen'ın ayakları olduğu yerde kaldı. Kalbi durdu. Her şey durmuş gibiydi. Bu kelimeleri anlaması birkaç dakika aldı. Bir an için saf mutluluğa benzer bir hisse kapıldı, daha önce hiç yaşamadığı türden bir mutluluğa... Ama sonra bu mutluluk, görev ve sadakatin acı yükü altında ezildi. Lanet olsun, insanlar ona güveniyorlardı. Janet başka bir adam aitti.

Ne olursa olsun babası gibi olmayacaktı. Bunu yapamazdı. *Disiplin...*

Dönüp ona bakmak için kendini zorladı. Bedenindeki tüm kaslar yay gibi gerilmişti. Çenesi kilitlenmiş gibiydi. Yumruklarını sıktı. Göğüs kafesindeki acı, bacağındaki acıyı bastırdı.

Janet ona daha önce hiç olmadığı kadar savunmasız bir şekilde bakıyordu. "Bir şey söylemeyecek misin?"

"Ne söylememi istersin?" Ewen bunu, bu kadar sert söylemek istememişti ama kelimeler konusunda hiçbir zaman iyi olma-

mıştı. Bu konularda ona göre değildi. Zaten olayların buralara gelmesi de bunu gösteriyordu.

Janet irkildi ve pelerinini daha sıkı tutarken parmakları beyazlaştı. "Ben sanmıştım ki..." Sustu ve sessizce hıçkırdı. "Ben, senin de aynı şeyleri hissettiğini sanmıştım. Ama görüyorum ki yanılmışım." Yanağına ilk yaşlar süzüldü. Her biri Ewen'ın kalbine ok gibi saplanıyordu. "Seni rahatsız etmemeliydim. Özür dilerim."

Ewen, kızın hıçkırıklarından dolayı son sözü neredeyse duyamayacaktı. Janet gitmek için arkasını döndüğünde sarsılan omuzlarını görebiliyordu.

Bunu yapamazdı. Bu şekilde gitmesine izin veremezdi. "Janet, bekle..."

Ve hatayı o anda yaptı. Ona uzandı.

Janet aşağılandığı için çok incinmişti ama bunu düşünemiyordu. Tanrı aşkına, tam olarak ona evlenme teklif etmişti! Ona kalbini kaptırmıştı ve Ewen bunu istememişti. Kalbi koca bir kayanın altında -ya da birinin topuğunun altında- ezilmiş gibi hissediyordu.

Boğazında ve göğüs kafesinde biriken sıcak duyguların bir hıçkırık seli şeklinde boşalmasından korktuğu için nefes alamıyordu. Nefes almaya cesaret edemiyordu.

'Hayır' kelimesini hiç duymadın mı?

Evet duymuştu. Yüksek sesle. Yüce Tanrım, nasıl bu kadar yanılabilirdi? Yine mi bir fıçı gibi dağdan yuvarlanacaktı? Var olmayan bir şeylerin hayalini mi kurmuştu?

Alt dudağı titredi. Omuzları sarsıldı. Yaşlar akmaya başladı. Tanrım, buradan çıkması lazımdı!

Ewen'ın arkasından seslendiğini duydu. Kolundan tutmamış olsa onu duymamış gibi davranabilirdi.

“Bırak beni!” Ondan kurtulmaya çalıştı çünkü ağladığını görmesini istemiyordu. Onu ne kadar yaraladığını görmesini istemiyordu. En azından gururunu bu kadar koruyamaz mıydı?

Belli ki bunu yapamayacaktı. Ewen onu bırakmıyordu. İriyarı savaşçının eli, kolunu çelik bir kelepçe gibi tutuyordu. Ewen onu çevirip yüzüne baktı ama Janet başını kaldırmadı. Bakışları, Ewen’in tuniğinin işlemeli boynundaydı. Ama bu bile canını yakıyordu. Boynunda bir ip vardı. Janet kendini tuniğin altındaki koyu renkli tenine bakarken buldu. Ona dokunmak isterken...

Ewen’in bedeninin sıcaklığı onu sarıyordu. Acımasız bir şekilde... Alay eder gibi... Ona imkânsız anıları hatırlatıyordu.

“Seni incitmek istemiyorum.”

Janet hıçkırığı andıran bir kahkaha attı. Bunun için çok geçti. “O halde ne istiyorsun, Ewen?” Gözlerine baktı. Öfkesi, cesaretini kısmen toplamasına yardım etti. “Ah bekle! Ne istediğini biliyorum.” Bedenini ona doğru eğdi. Ona değmek sinir uçlarının uyuşmasına neden oldu. Ama arzuyla sevgi aynı şey değildi. “Bunu nasıl oldu da başka bir şeyle karıştırdım?”

Ewen kolunu kıvrıp onu kendisine daha çok çekerken hafifçe inledi ama Janet, ne yaptığının farkında olmadığını düşünüyordu. “Kes şunu, Janet. Bu doğru değil.”

Ewen’in yüzünde karanlık ve acı çeken bir maske vardı. Dudakları sert bir çizgiyi andırıyordu. Çelik gibi gözlerini kısmıştı ve çenesi sımsıkıydı.

Janet’in kalbi sızladı. Onu bu kadar istemesine neden olduğu için bu adamdan nefret ediyordu. Şu anda bile bedenine değen tüm sert kasları ısınmasına neden olduğu için... Bu kadar yakışıklı olup her baktığında kalbini acıttığı için... Bir an için planlarını unutup peri masallarına inanmasına neden olduğu için... Ve her şeyden önemlisi onu sevmediği için.

“Doğru olmayan ne?” dedi alaycı bir tavırla. “Beni istemediğin mi” Kalçasını ona yasladı. “Bedeninin seninle aynı fikirde olmadığını söyleyebilirim.” Gözlerini ona dikti. Öfke, gerginlik ve hayal kırıklığıyla titriyordu. Ona tepki vermek istiyordu. Onu, kendini incittiği kadar incitmek istiyordu. “Ama biliyor musun, Ewen? Bu kadarı artık bana yetmiyor. Artık seni istemiyorum. O yüzden bırak beni!”

Ewen birden panikle terledi. Janet ciddiydi. Bunu gözlerinden anlayabiliyordu. Artık onu istemiyordu. Ewen onu defalarca reddetmişti. İsteddiği de bu değil miydi zaten? Öyle olduğunu sanıyordu. Ama orada bedenleri yapışık halde durmuş, öfke ve arzu kıvılcımları eşliğinde birbirlerine karşı savaşıırken, onu bırakamayacağını anlıyordu. Şimdi gitmesine izin verirse, geri dönüşü olmazdı. Onu kaybederdi. Janet asla dönmezdi. Her şey biterdi.

Arzuyla savaşabilirdi –bunu kazanabilirdi– ama onsuz bir gelecek düşüncesinin yarattığı korkuyla savaşamazdı. Janet, onu artık savaşamayacağı kadar çok güçsüz düşürmüştü.

Janet olsun! Dudaklarına sıcak ve sahiplenilen bir öpücük kondurup niyetini belli etti. Elinden gelen tek yolla ona sahip olacaktı. Ewen ilk kez kendini engellemeden arzularına teslim oldu.

Janet, dudakları ve dilinin her bir hareketiyle öpücüğüne kendisinininkine kadar alevli ve tutkulu bir karşılık verene kadar yalvaracaktı. Daha doğrusu zorlayacaktı, kızın onu istediğini biliyordu.

Janet kollarını Ewen’in boynuna sardığında pelerini –adama ait olan pelerin– ayaklarının üzerine düştü. Janet’in ufak tefek bedeni ona uzandı ve o da kendini bırakıp kokusunu ateşli ve yoğun bir şekilde içine çekti.

Bu inanılmazdı. Sıcaklığı. Yumuşaklığı. Saçının baş döndüren kokusu... Ewen daha derinlere dalıp Janet’in bedenini kendi

bedenine yerleştirdi. Elini ipeksi altın renkli saçlarında gezdirip başını avcunun içine aldı ve dilini tatlı ve ılık dudaklarının arasına iyice itti.

Ona doyamıyordu. Dudakları ona susamıştı. Elleri tüm bedeninde dolanmak istiyor, bedeni daha fazlası için yalvarıyordu.

Janet inleyip titredi. Küçük parmakları adamın geniş omuzlarına tutunuyor, onu ne kadar istediğini ilkel bir yolla kanıtlıyordu.

Ewen'ın kasıklarına yıldırım gibi inen bir sıcaklık tüm bedenini kapladı. Tamamen dolmasına, zonklamasına ve erkekliğinin ucunun ıslanmasına neden oldu.

Çok fazla dayanamayacaktı.

Janet'ı kollarına alıp yatağın üzerine taşıdı. Onu bırakıp kendi gömleğini çıkarmasına yetecek bir süre için öpüşmelerini sonlandırdı.

Janet, adamın çıplak teninde elini gezdirirken gözlerini kocaman açtı. Hayır, 'gezdirmek' doğru kelime değildi. Muhtemelen tadını çıkarmak daha doğru olurdu. Kadınların, vücudundaki savaş izlerine hayran olmasına alışıkta ama Janet ile durum farklıydı. Onunlayken bunun önemi vardı.

"Tanrım, çok güzelsin," dedi Janet.

Ewen gülümsedi. "Savaşçılar güzel olmaz, tatlım. Kelimeler konusunda daha iyi olduğunu sanıyordum."

Janet, Ewen'ın kendisiyle alay ettiğini bilse de kızardı. "Pekâlâ, o halde 'kusursuz' demeliyim." Bir önceki sabah İngilizlerle çarpıştığı sırada vücuduna aldığı kesiğe baktı. "Yaran acımıyor mu?" Ewen başını iki yana salladı. Daha önce de söylediği gibi bu sadece bir çizikti. "Bu ne?" diye sordu Janet parmağıyla diğer kolundaki Highland Muhafızları'na ait olduğunu gösteren işarete dokunarak.

Ah lanet olsun. "Hiçbir şey."

Janet onu duymamış gibi davrandı. "Bir tür şerit ve yazı eşliğindeki şaha kalkmış aslan bu." Janet loş ışıktaki gözlerini kıstı. "*Inveniam viam.*" Bir yol bulurum, diye çevirdi. "Tam da bir iz sürücüye yakışır sözler. Kılıcına yazdırabileceğin sözler..."

"Öyle zaten," dedi Ewen. Kılıcında da aynı sözler vardı. Burgu şeklinde bir örümcek ağıyla çevrelenmiş şaha kalkmış aslan dövmesi, Highland Muhafızları'nın tüm üyelerinde vardı. Ama çoğu savaşçı bunu silahlar ve sözlerle kişiselleştirmişti. Ewen ikisini de yapmıştı. Aslanın arkasında çapraz duran iki mızrak ve altında da kılıcındaki yazı vardı.

Ewen'in kolu Janet'in parmaklarının altında gerildi ve neyse ki Janet incelemeyi bıraktı. Uzanıp ellerini göğsünde ve kollarında gezdirdi. "Çelikten yapılmış gibi görünüyorsun." Bakışlarını utangaç bir şekilde ona çevirdi. "Biliyor musun, daha önce kasları beğenmezdim ama sanırım artık alıştım." Janet'in avuçları kolunun üst tarafındaki kasın üzerine dolanıp onu okşadı. "Evet," dedi sesi biraz boğuk çıkarak. "Artık çok beğeniyorum."

Ewen'in bedeni yeniden ısındı. Janet'in sözleri daha fazla çıldırtmadan küfür edip onu bir kez daha öpmeye başladı.

Ağırdan almaya niyetliydi. Tek sefer yaşanacak bu şeyin her dakikasının tadını çıkarmaya niyetliydi.

Durdu. *Bunu düşünme.*

Bunun yerine Janet altındayken kendini ne kadar iyi hissettiğine odaklandı. Onu ağırlığıyla ezmek için hafifçe yan tarafından destek aldı. Böylece tek eli, bedenini keşfetmesi için boşta kaldı. Dokunulmamış tek bir yer bırakmamaya niyetliydi. İç elbisesinin ince kumaşının üzerinden göğüslerini avuçlayıp başparmağıyla meme ucunu okşadı. Ardından da elini beline ve kalçasına doğru indirip bacaklarını beline dolayana kadar kızı kucakladı.

Ona yavaşça sürtünmeye başladığından inlemeleri ve mırıltıları birbirine karıştı. Ewen yavaşladı ve diliyle aynı ritmi yakaladı. Ağır ve nazik daireler yerini hızlı ve sert sürtünmelere bıraktı. Janet'in iriliğine alışmasına izin verdi. Bedenini üzerinde gezdirirken erkekliğinin her bir santimetresini hissetmesini sağladı.

Ama birkaç kat kumaş ve yünün üzerinden birbirlerine değmek ikisi için de yeterli değildi. Janet'in çılgınca atan kalbi ve inlemelerin arasında iyice hızlanan nefesleri birbiriyle uyumluydu.

Ewen'in bedeni geriliyordu. Tanrım yanıyordu! Ateşi varmış gibiydi. Bedeni istekle kavruluyordu. İçinde dalgalanan hislere karşı savaşırken alnı terledi. Kontrolünü sağlamak isterken kaslarının her biri kasılıp titriyordu. Kendine hâkim olmaya çalışıyor, biraz daha uzun sürmesi için çabalıyordu.

Ama fazla dayanamayacaktı. Bu sefer olmazdı. Çok güzel bir histi. Janet'ı çok istiyordu. Onu ormanda yarı çıplak halde bir Valkür gibi coşkulu gördüğü o ilk andan beri bunu bekliyordu. Başta kabullenmek istemese de gerçekleri artık anlıyordu. Belki de artık bunun kader olduğunun farkına varmıştı.

Çok acele ettiğini biliyordu. Çok telaşlıydı ama içinde olması lazımdı. *Hemen.*

Tek eliyle pantolonunun bağını çözüp kalçasından aşağı itti. Hassaslaşan tenine değen serin hava rahatlayarak inlemesine neden oldu.

Tamamen deneyimsiz biri gibiydi. Janet'in elbisesinin ucuna uzanıp kendisine yetecek kadar kaldırırken elinin çok iri ve beceriksiz olduğunu hissetti. Ağırdan almak için çabaladı. Ona dokunmadan önce elini bir süre bacağına tutmak için... Ama Janet buna izin vermedi. Kıvranıp inleyerek onunla buluşmak için kalçasını kaldırdı.

Böylece Ewen ona ikisinin de istediği şeyi verdi. O kadınsı sıcaklığın içine doğru ilerlemeden önce parmağıyla ıslaklığına dokundu ve inledi. Çok ıslanmıştı. Deli gibi sıcaktı.

Arzu bir yumruk gibi sırtına indi, içinde olmayı çaresizce istiyordu. Bedenini Janet'ın bedeninin üzerine indirip sert bir şekilde içine girmemek için elinden geleni yapması gerekiyordu. Bunun nasıl güzel bir his olacağını düşünmek, sıcak bir dalga gibi içinde dolanıp onu kendine çekiyordu.

Ama önce Janet'ı kendisi için hazırlamalıydı. Tanrım, kız bakireydi ve Ewen çok zorlansa da bunun onun için de güzel olmasını sağlayacaktı.

Evet, öyle yapacaktı.

Ona zevk verdiği sırada başını kaldırıp yüzünü izledi.

Göğsünde bir şeylerin sıkıştığını hissetti. Çok güzeldi. Tutkunun doruklarındayken yanakları zevkten kızarmış, altın renkli saçları sırtına dağınık bir şekilde dökülmüştü, gözleri kısılmış ve şişmiş dudakları aralanmış bir tür şehvet tanrıçası gibi görünüyordu. Bunu ona yapan kişinin kendisi olduğunu bilmek hoşuna gitti. Şiş dudaklarının nedeni öpüşmeleriydi. Çenesinin hassas teni, adamın bir haftalık sakalından dolayı kızarmıştı. Onu çılgına çeviren şey Ewen'in dokunuşlarıydı.

Ama bu kadar çıldırması yetmezdi.

Janet bir girdaba kapıldığını hissetti. Sıcak, çılgın ve yıkıcı bir girdaba... Birkaç dakika içinde içinden çıkılmaz bir çaresizliği atlatıp zevk sarhoşu olmuştu.

Daha önce Ewen'i durduran şey her neyse artık yoktu. Onu öptüğünde, Janet kararını verdiğini anlamıştı: Ewen onu seçmişti. İçi mutlulukla dolup taşmış, kalbini ona vermekle hata etmemişti.

Kollarının sıcaklığında kendini tutkuya kaptırdı. Bedenini ona bıraktı. Teslim olmak hiç bu kadar güzel gelmemiştir. Parmaklarını içinde hissetmek, onu okşayarak zevkin doruklarına çıkarması...

Ah Tanrım, daha fazla dayanamayacaktı! İnleyip kıvrandı ve kalçasını Ewen'in eline doğru bastırmak için büyük bir ihtiyaç hissetti. Zihninde, daha önce yaşananlara dair bir anı canlanırken birden Ewen ondan uzaklaştı.

"Henüz değil, *mo chroí*," diye fısıldadı kulağına şeytani bir gülüşle. "Önce seni tatmak istiyorum."

Janet ona ne yapması gerektiğini söylemek istemiyordu ama şu anda bunu, öpüşmeye tercih ederdi.

Ewen'in dokunuşları yavaşladığında hafif bir mırıltıyla buna itiraz etti. Yüzüne bakıp güldüğünü görünce bundan rahatsız olmamak için çabaladı. "Bundan hoşlanacağına söz veriyorum, tatlım."

Ewen, yukarı değil de aşağı doğru hareket edince birden ne olacağını anladı. Tanrım, Ewen'in yüzü tam da şeydeydi...

Ani bir utanç dalgası, sıcaklığını kısmen dindirdi. İçgüdüsel olarak bacaklarını birleştirdi. "Hayır! Dur! Yapamazsın..."

Ewen çelik mavisi gözlerinde şeytani bir ışıltıyla ona baktı. Kalın bir saç tutamı kaşının üzerine düşüyor, yüzüne yaramaz bir ifade katıyordu. Dudaklarını, Janet'in kapattığı bacaklarının üzerine götürdü ve sıcaklığı kızın derin bir nefes almasına neden oldu. Ewen gülümsedi. "Emin ol yapabilirim." Bir kez daha dudaklarını götürüp bacaklarını araladı. "Bunu seveceksin, aşkım. İzin ver biraz tadına bakayım..."

Ah Tanrım! Ewen bir kez daha dudaklarını indirdi. Dilinin darbeleri, ayak parmaklarının ucuna kadar ulaşan bir his dalgası yayınca Janet ürperdi. Bu kez sebep, aşağılanmışlık değildi. Bacakları daha da rahatlayıp hafifçe aralandığında utanç yerini bedeninin günahkâr isteklerine bıraktı.

Ilık ve dolgun dudaklarını en özel yerine götürüp onu öptüğünde Janet şaşkınlıkla çığlık attı. Zevk o kadar keskindi ki tüm bedeni gerildi. Tüm bedeninin sarsıldığı da söylenebilirdi. Sarsılmış bedeni bir pelteye dönüşmüş olabilirdi. Ateşli, hassas ve onun dokunuşlarına hazır bir haldeydi.

Ewen dilinin hafif dokunuşları ve ufak öpücüklerle, Janet daha fazla dayanamayana kadar devam etti. Janet daha fazla baskı istiyor, kalçasını ona doğru itiyordu.

“Sevdin mi, aşkım?”

Sevmek mi? Yüce Tanrım, Janet hayatında hiçbir şeyi bu kadar sevebileceğini sanmıyordu. Ewen’in bir cevap beklemiyor olmasını diledi. O anda tek yapabildiği derin nefesler almaktı.

Utancını unutmuştu. Ewen bacaklarının arasına yerleşip bacaklarını omzuna atarak şeytani ve mükemmel dudaklarına onu daha çok yaklaştırmak için kalçasını avuçladığında tek bir itirazda bile bulunmadı.

Dilinin sevgi dolu ilk hamlesi sarsılan bedenini titretti. Ama aklını başından alan şey dudaklarının baskısı ve kirli sakallı çenesinin bacaklarının arasındaki hassas tenine sürtünmesi oldu.

Titremeye başladı. Kalçasını kıvranarak Ewen’in dudaklarına ve diline doğru itti. Ona durmamasını söyledi. Buna tamamlaması için yalvardı. Daha hızlı. Daha derin. Daha sert.

Ah Tanrım, evet... Evet! Bacaklarının arasından, Ewen’in kendisini emen dudaklarına doğru bir sıcaklık dalgası yayıldı. Ewen onu orada tutup içine çekti. Janet bedeninde ardı ardına dalgalar halinde dolanan zevkle, farklı bir dünyaya gidip geldi.

Sersemliğinin arasında, Ewen’in küfür ettiğini duydu. “Daha fazla dayanamayacağım... içinde olmam lazım... özür dilerim...”

Sesi acı çeker gibiydi.

Neden özür diliyordu ki?

Janet’in bunu anlaması fazla uzun sürmeyecekti.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM



Ewen daha fazla dayanamayacaktı. Kontrolünden geriye kalan kırıntılar da Janet'in boşalmasıyla yok olmuştu. Onu delirtmek ve içine girmesine hazırlamak istemişti ama bunun kendisine neler yapabileceğini tahmin edememişti.

Bu, hayatının en erotik deneyimiydi. Daha önce bir kadını bu şekilde tatmamıştı. Boşaldığı sırada dudakları bir başkasının bedeninde olmamıştı. Bir başkasının bedeninde dolanan zevk kasılmalarını bu şekilde hissetmemişti. Janet kendini ona özgür bir şekilde ve tamamen vermişti.

Ewen bir dakika daha bekleyemeyecekti.

Bir özür mırıldanarak bedenini, Janet'in bedeninin üzerine indirdi. Kollarındaki ve sırtındaki kaslar olacakları düşünerek gerildiği sırada kendini kontrol etmek için çabalıyordu. Yavaşlamak için...

Janet gözlerine baktı. Ewen tam o anda bir tuşa basılmış gibi hissetti, sanki göğsünde bir şeyler kıpırdayıp yerine oturmuştu.

Janet gözlerini kırptırıp kocaman açtı. Ewen, genç kadının bakışlarını takip edince baktığı şeyi -erkekliğinin ürkütücü boyutlarını- gördü. Onu rahatlatmak, her şeyin yolunda olduğunu söylemek istiyordu ama işin aslı şu anda birkaç kelime mırıldanmayı başarabilse bile bunun canını ne kadar yakacağı konusunda bir fikri yoktu. Janet boşalmanın ardından yumuşak

ve ıslanmış olsa da yine de dar ve sıkıydı. Ewen ise iri ve sertti. Çok iri ve çok sertti.

Sadece bunu düşünmek bile Ewen'ın nabzını hızlandırdı. Başını arkaya atıp genç kadının içine hızla dalmamak için çabaladı.

Ama bu, kaybettiği bir savaştı. Erkekliği çok sertti. Janet'in pürüzsüz ve ılık girişi de çok davetkârdı. Hassas başını, Janet'in ipeksi ıslaklığına değdirdiği anda sahip olduğu kontrolü de kaybetti. Janet'in gözlerine bakarak içine yavaş yavaş girmeye başladı ama bu yakınlık çok etkileyici, hissettiği duygular çok kuvvetliydi. Bu kadarı fazlaydı. Ona tamamen sahip oldu, artık geri dönülmeyecek şekilde içine girdi. Kibar dokunuşları bir kenara bırakıp hızla içine girip çıkmaya başladı.

Saf ve ilkel tatminini anlatan bir şekilde inledi. Rahatlama ve başka bir şey daha onu kendinden geçiriyordu. Bunu tanımak için söylenecek en doğru söz, her şeyin olması gerektiği gibi olduğu hissiydi. Sanki olması gerektiği yerdeydi. Kaderini bulmuş gibi...

Janet'in acısını anlatan hafif çığlığı sersemliğini biraz olsun araladı ama artık çok geçti. Suçluluk için çok geçti. Fikrini değiştirmek için çok geçti. Geri dönmek için çok geçti. O kadar ileri gitmişti ki istese de geri çekilemezdi. Janet ona aitti.

En azından şimdilik.

Dişlerini sıkıp Janet'a kendisine alışabilmesi için zaman tanımak isteyerek öylece durdu. Ama bu çok güzel bir histi, Janet daracık ve sıcaktı. Onu lanet bir eldiven gibi sarıyordu ve tüm içgüdüleri Ewen'a hareket etmesini söylüyordu.

Genç kadına bir bakış attığında gözlerini kapatmadığını gördü. Ewen'ın kabul etmesi gereken o duyguyla kendisine bakıyordu.

Sevgi. Kalbi sıkıştı. Tüm bedeninde bir şefkat duygusu belirdi. Eğilip onu hafifçe öptü. "Özür dilerim."

Janet gülümsedi. "Ne için?"

Pek çok şey için. "Seni incittim."

"Çok kötü değil... şu anda."

Janet, bu sözleri kanıtlamak ister gibi hareket edip Ewen'in bedenine parmak uçlarına kadar hissedeceği bir zevk dalgası yolladı. Ewen, buna eşlik etme isteğine dayanamayarak inledi. Sıkı ve sert bir şekilde içine girdi.

Janet yüzünü buruşturdu.

Ewen küfür etti. "Lanet olsun, özür dilerim! Hareket etmeye çalışıyorum ama bu çok güzel bir his. Ölüyorum..."

O anda ne kadar acı çektiği düşünülecek olursa Janet'in yüzüne yayılan gülümseme pek de hoş karşılanacak cinsten değildi. "Öyle mi?"

Ewen sert bir bakış atıp dişlerini sıktı. "Bundan çok memnun olmamalısın."

Janet daha çok gülümsedi.

Ewen onu öpmek için biraz daha eğildiğinde bu hareket daha çok içine girmek istemesine neden oldu.

Janet derin bir nefes aldı ama bu seferki acıdan değildi. Bir-birlerine baktılar. "Ah! Bu çok..."

Ewen ne diyeceğini biliyordu. Bu çok güzeldi. Hafifçe dışarı çıkıp yeniden içine girdi. Janet gözlerini kocaman açtı. "Ah..." Bir kez daha. "Ah!"

Janet'in daha sıkı tutunmak için kollarını boynuna dolamaması tam da Ewen'in beklediği davetti. Gözlerini ondan ayırmadan tekrar tekrar içine girip çıktı. Acıya dair bir şey görüp görmeyeceğini merak ediyordu. Ama Janet'in yanaklarında beliren hafif pembeliğin nedeni acı değildi.

Kalçasını onunla buluşturmak için kaldırdığında Ewen daha fazla dayanamadı. İçine giriyordu. Daha derine. Daha hızlı ve

daha sert. Janet'in nefes alış verişleri daha fazlasını yapmasını söylüyordu.

Aldığı zevk çok yoğundu. Heyecan vericiydi. Daha önce hiç hayal etmediği gibiydi. Janet... istediği her şeydi. Hatta daha fazlasıydı.

Daracık ve ateşliydi. Çılgın bir şekilde içine girip çıkması etkisini göstermişti ve Ewen'in alnından terler akıyordu. Sırtında bir baskının oluştuğunu hissetti. Daha önce hiç hissetmediği kadar güçlü ve kuvvetli bir histi bu. Janet'in bedeni ona tutunmuş, onu içine çekiyor, aklını başından alıyordu.

Ewen onu da yanına aldı. Kalçasını tutup güçlü bir şekilde derinlere girdi. Yavaş ve sert darbelerle ona işkence ederken kendisi de kulaklarının uğuldadığını hissetti.

Bedenini baştan aşağı sarsan çılgınca bir yoğunlukla boşaldı. Bir an için hissettiği zevk o kadar yoğundu ki zihni bulandı. Kasılmalar, bedenini tekrar tekrar sarstı. Yakaladı. Sıktı. Kuvvetle sıkıştırdı.

"Seni çok seviyorum." Janet'in sözleri zihninde ve kalbinde defalarca yankılandı.

Zevkinin son damlası da akınca Janet'in yanına yorgun ve tükenmiş bir halde devrildi. İçinde dolanan tuhaf hislere kendini bıraktı. Başı dönüyordu ve zihni biraz bulanıktı. Sanki içkiyi gereğinden fazla içmiş gibiydi. Tanrım! *Bu* şekilde olabileceği... aklına bile gelmezdi.

İnanılmazdı. Muhteşemdi. Daha önce hiç deneyimlemediği gibiydi. Birbirlerine... bağlılardı. Sadece birlikte olmamışlardı, birbirlerine bağlanmışlardı. Hayatında hiç kimseye, Janet'in içindeyken ve gözlerinin içine bakarken hissettiği kadar yakın hissetmemişti. Birlikte boşaldıklarında tatmin olan sadece bedeni değil aynı zamanda ruhuydu. Ve mutluluğu boşaldıktan sonra da bitmemişti, kendini -bu duygu ona o kadar yabancıydı ki isim-

lendirmesi zaman aldı- *mutlu* hissediyordu. Burada sonsuza dek yatabilecekmiş gibi...

Janet çok tatlıydı. Harikaydı. Ve Ewen'ı seviyordu, öyle mi? Ewen nasıl bu kadar şanslı olabilmişti?

Uzanıp onu kollarının arasına alacağı sırada Janet konuştu. "Eğer evliliğin sunacağı şeylerden biri buysa, sanırım gayet memnun olacağım."

Janet, Ewen'ı üzerine bir kova buzlu su dökmüş kadar şaşırtmıştı. Zihninin bulanıklığı yok oldu. Coşkusu ve mutluluğu, yaptığı şeyi hatırlayınca hızla, sert bir şekilde yok oldu.

Siktir.

Küfür tam da yerine uygundu. Yaptığı şey tam da buydu. Sadece Janet'ı değil, kendisini de mahvetmişti.

Ona sarılmak yerine, huzursuz bir şekilde kendisini bekleyenleri düşünerek ağılın ahşap tavanına baktı.

Tanrı aşkına, ne yapmıştı?

Janet'ın bekâretini alarak hem kralının hem de bağlı olduğu lordunun güvenini boşa çıkarmış, klanının geleceğini riske atmıştı. Bir avuç toprak... Lanet olsun, Bruce olanları öğrendiğinde, tek bir toprak taneciği bile kalmayacaktı. Yarıları tamamlanan kale -babasının düşüncesizliğinin simgesi- sonsuza dek bir ucube gibi kalacaktı. Ama bunların hiçbiri sorun değildi çünkü Ewen ölecekti. Kral onu öldürecekti.

Ewen her zaman başını eğip işini yapmaya çalışır, kendini 'vahşi' babasından ve asi kuzeninden uzak-tutup dikkatleri üzerine çekmemeye çabalar. Ancak Bruce bunu kesinlikle fark edecekti. O anda Sör James öldüğü ve bunları göremeyeceği için sevinebilirdi.

Olması gerekiyordu. Doğruydı. Kaderdi. Alın yazısıydı. Gerçekten de mazur görülemeyecek bir şeyi ve onurunu kaybetme-

sini bu tuhaf bahanelerle mi açıklamıştı? Asıl önemli olan şeyi unutmamasını? Peki ya sorumlulukları, sadakati ve disiplini neredeydi? Düşünmesi gerekenler bunlardı. Bunun nedeninin içki olduğunu söylemek isterdi ama öyle olmadığını biliyordu. Onu kaybetmekten korkmuş, düşünmeden hareket etmişti. Duygularının onu kontrol etmesine izin vermişti. Lanet olsun, Ewen asla duygusallaşmazdı. Böyle bir şeyin olmaması gerekiyordu.

O da lanet babası kadar kötüydü! Hayatı boyunca Vahşi Fynlay gibi olmamaya çalışmıştı ama birkaç dakika içinde tüm çabası boşa gitmişti.

Cowal'daki Lamontlar artık yoktu. *Sana bağlı*. Tanrım, midesi bulandı.

Janet başta yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu fark etmedi. Zevkten titriyor ve kendini bitkin hissediyordu. Hâlâ bulutların üzerinde gibiydi. Olanların mükemmelliğine kendini öyle kaptırmıştı ki Ewen'ın da kendisiyle aynı hissettiğinden emindi. Şakasına gülmediğinde endişelenmedi bile. Muhtemelen o da kendisi kadar heyecanlıydı.

Ancak Ewen doğrulup ayaklarını yataktan yere uzattığında –omzunu ve kaslı sırtını görebiliyordu– ve pantolonunu giyip başını ellerinin arasına aldığı anda Janet yolunda gitmeyen bir şey olduğunu anladı.

Ewen, ondan daha önce hiç duymadığı kadar sert bir küfür mırıldandığında da durumun ne kadar kötü olduğunu fark etti.

Kalbi sıkışsa da aşırı tepki vermemeye çalıştı. Ya durum tahmin ettiği gibi değilse? Ewen'ın ona sarılmaması ve yaşadıkları şeyin ne kadar güzel olduğunu söylememesi sorun değildi. Onu ne kadar sevdiğini söylememesi de. Gerçekten sorun değildi.

Kalbinin sıkışması acıya dönüştü. Janet on sekiz yaşında bir bakire değildi. Olgun bir kadındı. Öyle olmasını istese de bu tip

sözlere ihtiyacı yoktu. Gözlerinde hissettiği sıcak duygu dalgasını kontrol etmeye çalıştı.

Göğüs kafesindeki aptalca ve çocuksu hayal kırıklığı hissini yok sayıp mantıklı düşünmeye çalıştı. Ewen'ın tepkisi anlaşılırdı. Tabii ki öyleydi. Ewen'ı tanıyordu. Şüphesiz ki bekâretini almanın, erkeklik kurallarını ihlal etmek olduğunu düşünüyordu.

Janet bunun saçma olduğunu düşünüyor olabilirdi ama Ewen onunla aynı fikirde değildi.

Arkasından o da doğrulup uzandı ve elini omuzlarına koydu. Avucunun altında kaslarının gerildiğini hissetti. Bedenini bir pele-
rin gibi saran mutluluk bundan da bir darbe alsa da belli etmedi.

“Lütfen üzülme. Gerçekten endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Yanlış bir şey yapmadık.” Gülümsedi. “Ya da kısa süre içinde yoluna sokamayacağımız bir şey yapmadık. Gider gitmez Robert’a açıklayacağım. Yani muhtemelen her şeyi anlatmam.” Robert da bu konularda Ewen gibi –bir şövalye gibi– düşünüyor olmalıydı. “Ama anlayacaktır. Sonunda evlendiğimi görmek onu mutlu edecektir. Benimle evlenmek de klanının işine yarayacaktır. Göreceksin.”

Ewen, Janet'in dokunuşundan irkilircesine uzaklaştığında, artık kızın yaşadığı hayal kırıklığına hiçbir şey engel olamazdı. “Hiçbir şey anlamıyorsun. Kral çok öfkelenecek!”

Genç kadın şok içinde gözlerini kırptı. Ewen'ın telaşı onu çok şaşırtmıştı. Janet hassas duygular beslediğini bilmiyordu ama Ewen'ın her zamanki sert ve jilet gibi keskin sözleri, bu hassas duyguları bulmayı başarmıştı. “İdeal bir çift olmayabiliriz ama eminim Robert ikna edilebilir...”

Ewen, onu kolundan tutup kendisine bakmaya zorladı. “Janet olsun Janet! Her şey tatlı dil ve birkaç sevimli gülümsemeyle çözülemez. Bunu ne zaman öğreneceksin? Ne yaptığım konusunda hiçbir fikrin yok.”

Janet, kendi kendine bu tepkiyi yok sayması gerektiğini söylemeyi bıraktı. Ewen'ın bu şekilde tepki vermesini gerektiren şey her neyse çok ciddiye.

Ewen onu bıraktı ve başını yeniden ellerinin arasına aldı.

Birden üşüdüğünü hisseden Janet, Margaret tarafından yatağın altına bırakılan pelerini aldı ve omzuna sarıp Ewen'ın arkasına yerleşti. "O zaman neden bana anlatmıyorsun," dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Ewen'ın bu isteği yok sayacağını düşünüyordu ama birkaç dakikalık sessizliğin ardından Ewen bir karar vermiş gibiydi. "Kral senin için çoktan birini buldu."

Janet derin bir nefes alıp dehşet içinde ona baktı. Nasıl nefes alacağını bile unutmuş gibiydi. Zihninden binlerce şey geçiyordu. Duymayı beklediği son şey buydu. Robert, planladığı şeyden hiç bahsetmemişti...

İhanete uğradığını hissetmek içini acıttı. Mutluluğu yerle bir oldu. Ama bu ihanetin tek kaynağı Robert değildi. Tanıdığını sandığı Ewen'a baktı. Onun da kendisini tanıdığını sanıyordu.

Bana yalan söyledi.

"Kim?" diye sordu soğuk bir ses tonuyla.

"Walter Stewart." Bu darbeye göğüs kafesinde kalan son hava da boşaldı. Şimdi durumun ciddiyetini anlıyordu. Gülmek istedi ama bunun ağlamaya dönüşmesinden korkuyordu. Walter Stewart, ancak kendini ispatlayacak yaşlardaydı. "Bağlı olduğum lordum ve her şeyi borçlu olduğum adamın oğlu," diye ekledi Ewen.

Janet, Ewen'ın suçluluğunu, sadakatsizliği ve kırdığı güven yüzünden ne kadar gurursuz hissettiğini anlamaya çalışabilirdi ama o anda kendi acısına ve kırılan güvenine odaklanmıştı. Ewen'a bakıp tutunacak bir şeyler aradı. Ona göz kırpan kaçınılmaz sonu değiştirecek bir şeyler...

Bakışlarını ondan uzaklaştırıp çıplak ayak parmaklarına baktı. Bir ara çizmelerini çıkarmış olmalıydı. Kalbine keskin bir acı yerleşti. Gerçekten birkaç dakika önce Ewen'ın kendisi için doğru kişi olduğunu mu düşünmüştü? "Bana söylemedin."

Bu bir soru değildi. Nedeni Janet'in umurunda değildi ama Ewen yine de açıkladı. "Kral... öğrenirsen güzellikle gelmeyeceğini düşündü."

Şaşkınlık, yerini öfkeye bırakmaya başlıyordu. Yeniden Ewen'a döndü ve dudaklarını alaycı bir şekilde büzdü. "Beni ne kadar iyi tanıyor. Tabii ki sen de onu dinledin. Muhtemelen böylesi senin için daha kolaydı. '*Benim savaşım değil*,' demiştin, değil mi? Sen neden dahil olasın ki?"

Bu alay Ewen'ın dudaklarını sıkmasına neden oldu. "Dahil olduğumu anladığımda artık çok geçti. Kızacağımı biliyordum ve bunun bir bahane olmadığını farkındayım ama o sıralarda ikimizi de hayatta tutmakla meşguldüm."

İtiraf için de artık çok geçti. Bu, hiçbir şeye yaramazdı.

"Bana bu gece söyleyebilirdin. Bana bu gece söylemeliydin."

"Evet, ama bunların olmasını beklemiyordum. Kral açıklarsa daha kolay olacağını düşündüm. Ayrılışımızın böylece daha az... karmaşık olacağını düşündüm."

"Senden nefret ettiğimde mi?"

Ewen gözlerini kırpmadan baktı.

Yüce Tanrım! Janet'in rengi atmıştı. Ewen tam olarak böyle düşünmüştü. Janet'ı başka bir adama teslim edip arkasına bile bakmayacaktı. Janet'in kalbi, yere düşen bir bardak gibi parçalara ayrıldı. Ewen ona tam olarak bunu yapmıştı.

Birden başka bir gerçeği daha fark etti. Başka bir ihaneti daha. "İskoçya'da geçici bir süre kalmayacağım. Kralın, Roxburgh'a geri dönmeme izin vermeye niyeti yok, öyle değil mi?"

Ewen, Janet'in gözlerindeki soğuk suçlamadan rahatsız olmadı. "Hayır, yok."

"Ama sen, onu ikna edebileceğimi düşünmeme izin verdin. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu *biliyordun* ama yine de geri döneceğime inanmama izin verdin!"

Janet, Ewen'ın irkildiğini görebiliyordu ama suçluluk duyması yetmezdi.

Ewen omuzlarını silkti. Janet'in parmak izlerinin hâlâ üzerinde olduğu omuzlarını... Tırnaklarının bıraktığı küçük izleri omuzlarında görebiliyordu. Aptallığının izlerini.

"O zaman böylesi daha kolay gelmişti. Gitmeyi reddedeceğini düşünmüştüm ve bir kez daha seni kovalamak zorunda kalmak istemedim. Yaptığın şey tehlikeliydi..."

"Ve tabii ki senin yaptığın şey kadar önemli değildi."

Janet, Ewen'ın kendisini yalan söyleyerek kıldığından daha fazla kıramayacağını düşünmüştü ama yanılıyordu. *Ewen bana hiçbir zaman inanmadı.*

Karmaşa yaratmaktan kaçınmasını anlayışla karşılamaya çalışabilirdi ama ona olan saygısızlığını kabullenemezdi. Yaptığı işin Janet için ne kadar önemli olduğunu biliyordu ve onun gönlünü hoş edip sadece işinin biraz gecikeceğini düşünmesine neden olarak, aslında Janet'a ne kadar az değer verdiğini göstermişti. Onu ne kadar az düşündüğünü. Janet'a asla bir eşten istediklerini vermeyecekti.

Janet gitmek için ayağa kalktı ama Ewen onu kolundan tutup durdurdu. "Bir işten konuşarak sıyrılabiliyor olman bunu yapman gerektiği anlamına gelmez. Pervasızlık denebilecek kadar çok güveniyorsun kendine. Roxburgh'daki rahibin başına gelenler... Kim olduğunun ortaya çıkması an meselesiydi. Senin tehlikede olduğunu görmek istemediğim için özür dilemeyeceğim."

“Peki ya bana yalan söylediğin için?” *Ve sana âşık olmama neden olduğun için?*

Ewen’in bakışları yumuşadı. Ama Janet tuhaf bir şekilde ona karşı ilgisiz hissediyordu. Bir saat önce bunu farklı yorumlayabilirdi. Ama şimdi farklıydı. “Bunun için gerçekten üzgünüm. Sadece işimi yapmaya çalışıyordum.”

Janet’in sıkışan göğüs kafesinden alaycı bir ses çıktı. “Ve görev önce gelir, değil mi?” Ewen hiçbir şey söylemedi. Janet onun yakışıklı yüzüne bakınca, kendine anlayış göstermesi için sessizce yalvardığını gördü. Bir yanı bunu yapmak istiyordu. Bir yanı, aralarındaki şeyin bu kadar korkunç bir şekilde bitmemesi gerektiğini söylüyordu. “Peki ya şimdi, Ewen? Görevin şimdi ne olacak?”

Janet kesinlikle bu kadar yanılıyor olamazdı. Ewen bir seçme hakkını hak etmiyordu ama Janet ona bir hak verecekti.

Ewen her şeyi yüzüne gözüne bulaştırmıştı. Zaten ondan kaçmasının nedeni de tam olarak buydu. Janet’in kendisine bakışlarına dayanamıyordu. Gözlerindeki parçalanmış güven... İhanet... Kalp kırıklığı...

Bunlar canını acıtıyordu.

Onu kaybetmek istemiyordu. Ama ne yapabilirdi ki? İşleri yoluna sokmak, gururunu ve Bruce’un ordusundaki yerini kurtarmak için elinden geleni yapabilirdi ama hayal kurmaya gerek yoktu.

“Döndüğümüzde Bruce’a her şeyi anlatacağım. Kabul ederse ilan edilir edilmez evleneceğiz.”

Janet, bakışlarını Ewen’den ayırmadı ve onun da kendisine bakmasını bekledi. “Onu ikna edebileceğini düşünüyor olamazsın, değil mi?”

Ewen hiç şansı olduğunu sanmıyordu. Çenesini sıktı. “Onu ikna etme konusunda kendinden emin olduğunu sanıyordum.”

“O zaman bana birini bulduğundan haberim yoktu. Robert, planlarına müdahale ettiğin için sana ‘ödül’ vermeyecektir.”

“Ona başka şansımız olmadığını, artık çok geç olduğunu söylerim.” Lanet olsun, kızın bekâretini almıştı.

“O zaman kendini kılıcınla korumak zorunda kalırsın çünkü seni öldürmek isteyecektir. Robert, ödülünü ucuzlatmış olmandan hoşlanmayacaktır.”

“Bu şekilde konuşma,” dedi Ewen öfkeyle. “Ben öyle hissetmiyorum.”

“Nasıl hissediyorsun, *Ewen*?”

Buzlu bir tepede tırmanmaya çalışıyormuş gibi miydi? Kafası mı karışmıştı? Berbat halde miydi? Her şeyini kaybedip koca bir klanı yüzüstü bırakmış gibi mi hissediyordu? “Az önce olanlardan sonra bunu nasıl sorarsın? Benim için ne kadar önemli olduğunu anlamış olman lazım.”

Janet’in yüzünde beliren hayal kırıklığı, beklediği cevabın bu olmadığını gösteriyordu. Ama bu kadarı yeterli olmalıydı. Janet elini onun koluna koyup iri, deniz yeşili gözleriyle yalvardı. “O zaman benimle kaç. Bir yerlerde bizi evlendirecek bir rahip buluruz. Robert evlenmemize asla izin vermez.”

Ewen’in bedenindeki tüm kaslar çelik gibi kasıldı. Janet’in sözlerini tüm bedeni reddediyordu.

Kader, ona kötü bir oyun oynayıp babasınıninki gibi bir karar vermek zorunda mı bırakacaktı? Tanrım, o kesinlikle aynı hatayı yapmazdı. “Kaçmayacağım.”

Janet, ona bakarken sıktığı yumruklarını ve gerilen kaslarını fark etti. “Beni sevmek, seni babanla aynı kişi yapmaz, Ewen.”

Ona öyle tutkulu ve anlayışlı bir şekilde baktı ki Ewen bir an için tereddüt etti. Onu kollarına almak ve kulağına her şeyin yoluna gireceğini fısıldamak istiyordu.

Ama öyle olmayacaktı. Ona olan duyguları böyle bir şeye mal olamazdı. "Yapmaz mı? Belki de haklısın. Beni babam yapmaz. Babamın arkasını toplaması için Stewart vardı ama benim arkamı toplayacak kimsem yok."

"Ben varım."

Sanki bu çok kolaymış gibi. "Ne tür bir hayat yaşayacağız? Kral ve Stewart'ın desteği olmadan sana sunabileceğim hiçbir şeyim yok. Param yok. Kalem yok. Sadece kendilerini geçindirmem için bana güvenen iki yüz insan var. Diğer 'isyancılarla' birlikte İrlanda'da kuzenim ve akrabalarına mı katılalım?"

Janet başını inatla dikleştirip dudaklarını büzdü. "Mary yardım eder. Christina da."

"Onlardan bunu isteyebilir misin? Onlara Bruce ile karşı karşıya gelin diyebilir misin?"

Ewen bu sayede onu susturmayı başardı.

"Kaçmak romantik bir durum değildir, Janet. Sorumsuz ve aptalca bir iştir. Bizim sorunumuzu çözemez, her şeyi daha da kötüleştirir. Hayır, başka yolu yok. Bruce'a anlatmayı deneyeceğiz."

Janet, gözlerindeki hayal kırıklığını ona göstermemeye çalışsa da bu ifade, Ewen'ın göğüs kafesini asit gibi yaktı.

"O halde kararını verdin."

"Evet."

"Birlikte olamayacağımız anlamına gelse bile? Başka bir adamla evlenmek zorunda kalacağım anlamına gelse bile?"

Ewen onu kolundan tutup kendisine bakması için zorladı.

"Evet, lanet olsun, evet!"

Ewen bir mumu üflemiş gibi Janet'in gözündeki kıvılcımın söndüğünü gördü. Kalbinde aniden bir panik hissetti. İçgüdüsel olarak ona uzansa da Janet geri çekildi.

Gözleri, Ewen'a deniz yeşili bir hançer sapladı. Onu kanatacak kadar keskindi. "Bana bir daha dokunma. Kararını verdin, ben de kararımı verdim. Seninle de Walter Stewart'la da evlenmeyeceğim. Kimseyle evlenmeyeceğim. Birileri beni zorla evlendirmeden önce rahibe olacağım."

Ewen'ın kalbi hızlandı. Panik sadece göğüs kafesinde değil, tüm bedeninde dolanıyor, daha doğrusu savruluyordu. "Ciddi değilsin."

Janet hiçbir şey söylemedi. Ona bakmadı bile. Bakışları, Ewen'ın arkasındaki kapıya odaklanmıştı. "Sen buna inanmasan da benim aklım başımda, Ewen."

Ewen, Janet'in ellerinden kaydığını bildiği için bir küfür savurdu ama onu nasıl durduracağını bilmiyordu. Ayağa kalktı ve bacağındaki acıdan dolayı hafifçe sarsıldı. Ama bu, göğsünde alev alev yanan duyguların yanında bir hiçti. Bu şekilde hissetmekten nefret ediyordu. Kontrolsüz. Kızgın. Paniklemiş. Çaresiz. Janet onu mahvediyordu.

Köşeye sıkışmış bir hayvan gibi düşünmeden tepki verdi. "Janet olsun, benden ne istiyorsun, Janet? Bunun..." -arkalarındaki dağınık yatağı gösterdi- "...bana neye mal olacağını biliyor musun? Uğruna savaştığım her şeye... Bu kadarı yetmez mi? Yoksa senin için bir damarımı falan da mı kesmeliyim?"

Janet acı çekiyormuş gibi görünüyordu. Rengi atmıştı. Sesi titriyordu. "Ücretsiz verilen şeyler için de bir bedel olduğunu bilmiyordum. Seni mutlu etmek istedi, bu kadarı yetmediyse özür dilerim. Ama endişelenmene gerek yok. Sana hiçbir şeye mal olmayacak. Kimseyle evlenmeyeceğime göre bekâretim -ya da bakire olmamam- artık önemli değil. Evlenme teklifinde bulun-

dun ve ben de reddettim. Sen görevini yaptın, gururun zarar gördüyse de telafi ettin. Robert'a bir şey söylemene gerek kalmadı. Onun ordusundaki görevini tehlikeye atacak bir şey yok.”

Öfkesi, yükseldiği kadar hızlı bir şekilde söndü. Janet'in onu rahatlatmak için söylediği sözlerini neredeyse hiç duymadı. Tek görebildiği, umursamaz sözlerinin neden olduğu hayal kırıklığıydı. Janet'ı suçlamaması lazımdı. Bu, onun hatası değildi. Aralarında yaşanan şeyin bir tür alışveriş olarak düşünülmesini kesinlikle istemezdi. “Lanet olsun, özür dilerim. Bunu demek istemedim. Bunların hiçbirinin olmasını istemedim. Ben sadece işimi yapmaya çalışıyordum.”

“Ve ben de yoluna çıktım. Sen sadece görevini yapmaya çalışan basit bir askersin. Ben de –sana göre– bir sorundum.” Ewen kaşlarını çattı. Böyle demek istememişti... değil mi? Janet bundan daha fazlasıydı. “İşlerini zorlaştırdığım için özür dilerim, Ewen. Bana doğruları söyleyen bunlar yaşanmazdı. Ama ikimizin yerine de karar vermek istediğin için korkarım şimdi bunların sonuçlarıyla yaşamalısın. Sen bir savaşçısın, eminim arzulaştığın her şeye kavuşmanın bir yolunu bulursun. Hiç tanışmamış olsak her şey daha kolay –ve basit– olurdu. Teselli olacaksa şunu da söyleyeyim: Seninle hiç tanışmamış olmayı dilerdim.”

Tanrım! Ewen ne yapmıştı böyle? “Ciddi değilsin.”

Janet'in bakışları bunun aksini söylüyordu. Ewen'ın sıra dışı bir şekilde ısınan teni aniden buz kesti.

“Ve bunu yapmamın nedeni de tam olarak bu. Bana bir eşte neler istediğini söylemiştin. Seni dinlemeliydim. Belki de bu benim hatamdı. Seni olmadığın biri gibi görmeye çalıştım. Sen Magnus değilsin, ben de Helen değilim. Umarım bir gün üzerine titreyip onu korumana, onun yerine kararlar vermene izin verecek bir kadın bulursun. Ama o kadın ben değilim.”

Janet ayağa kalkıp kapıya doğru yürümeye başladı.

Janet'in kendisine kızgın olması daha çok hoşuna gidiyordu. Bu soğuk, sakın ve ilgisiz yabancı onu çok korkutuyordu. *Onu kaybediyorum. Ne yapabilirim?*

Bir dağın tepesinden halatsız bir şekilde düştüğünü –boşlukta süzüldüğünü– hissetti. Tepe dimdikti, buz ise sert ve kaygandı. Kaymamak için ayaklarından destek alamıyordu. “Bekle.”

Janet döndü.

“Gidemezsin.”

Janet aptalca bir an için Ewen'ın fikrini değiştirdiği için onu çağırdığını sandı. Kral ve klanı için savaştığı kadar sert bir şekilde onun için de savaşacağını sandı. Ama yanılıyordu. Yine...

“Kaçma ihtimalini göze alamam,” dedi.

Ewen onu o kadar çok hayal kırıklığına uğratmıştı ki bir fazlası bir şey değiştirmemeliydi. Ama değiştiriyordu. Görevi... Tabii ki görevini düşünüyordu. Janet'ı düşünmüyordu.

Ama en azından sonunda onu biraz olsun anlamış olabilirdi. Janet'in onunla birlikte Dunstaffnage'e dönmeye niyeti yoktu. En başında onun kendisini Roxburgh'dan almasına izin vermeme-lydi. Geri dönmesi lazımdı. Bu kadar önemli bir şeyi kaçırmayı göze alamazdı. İş bitince ablasının eski kocasıyla ve 'kendisi' için yaptığı planlarla ilgilenebilirdi.

Janet bir kont kızı gibi davranarak sırtını dikleştirdi. Ewen birkaç metre uzağında da olsa kendisinden çok daha uzun görünürken Janet burnunu dikleştirip ona uzun ve soylu bir bakış arttı. “Yani bir mahkûm muamelesi mi göreceğim?” Elini uzatıp bileklerini üst üste koydu. “Beni zincire mi vuracaksın yoksa bir ip yeterli olur mu?”

Ewen küfür etti. Janet, onun kıpırdandığını ve bacağının üzerine ağırlığını verirken yüzünü buruşturduğunu gördü. Belli ki

bacağı belli ettiğinden daha fazla ağrıyordu ama Janet, diline kadar gelen kaygılı sözleri kendine sakladı. Ona yardım etmeyi teklif ettiğinde kendisini reddetmişti. Ondan hiçbir şey istemiyordu. Janet bunu duymaktan sıkılmıştı. 'Hayır' sözünü duymak istemiyordu. Doğru olanın ne olduğunu biliyordu.

En azından bu kez tek incinen Janet olurdu. Yani Ewen, Robert'a söylemezse. Böyle bir şey yapacak kadar aptal olmamasını umuyordu. Bunun için bir neden yoktu. Janet'ın isteyerek verdiği bir şey için Ewen'in her şeyini kaybetmesine gerek yoktu. Janet kendisi adına da aynısını söyleyebilmeyi dilerdi. Yirmi yedi yıl boyunca bir şeylerin eksik olduğunu fark etmemişti. Artık bunu biliyordu.

"Tanrım, Janet. Öyle değil. Sadece... düşünmeden bir şey yapmanı istemiyorum."

Ewen, taş üstüne taş atmaya devam ediyordu. Janet sonunda canının yanmamaya başlamasını umuyordu. "Beni düşündüğün için ne kadar şanslıyım."

"Kahretsin. Öyle demek istemedim. Gitmeye çalışmayacağına söz verir misin?"

"Evet."

Ewen durup ona baktı. "Arkamı döndüğüm anda kaçacaksın."

Janet bunu inkâr etmeden başını dikleştirdi. "Yani senin için bir mahkûmum."

Ewen dudaklarını sıktı. "Güvenliğinden sorumlu olduğum kadınsın. Gitmene izin vermeyeceğim."

Bu sözler Janet'ın ürpermesine neden oldu ama başka anlamlar çıkarmaya çalışmasının aptallık olduğunu biliyordu. Ewen'in yaptığı şey onu bırakmaktan başka bir şey değildi.

"Bizim için savaşacağım, Janet. Sadece bana güven."

Janet bunu yapmıştı ama geldikleri nokta ortadaydı. Ewen onun hakkında düşüncelerini yeterince açık bir şekilde anlatmıştı: Janet onun için bir görevdi –sorumluluktan– daha fazlası değildi. Genç kadının sesi titredi. “Seninle burada uyumayacağım.”

Ewen dudaklarını sıktı. “Evet, uyuyacaksın.”

“Beni Dunstaffnage’e sürüklemen gerekecek çünkü seninle kendi rızamla gelmeyeceğim.”

Ewen’in çenesinin altındaki kas tehditkâr bir şekilde seğirdi. “Senin güvenliğini sağlamak için yapmam gereken buysa yaparım.”

“Bunu yaparsan senden nefret ederim.”

Ewen ona baktı. Janet’a hayal âleminde yaşadığını yeterince açık bir şekilde göstermemiş olsa o zaman bu gözlerde gerçek duygular gördüğünü düşünebilirdi. “Umarım nefret etmezsin.”

Janet savaşın şimdilik kaybedildiğini biliyordu. Ewen vazgeçmeyecekti. Geçilmesi mümkün değildi, yoluna dikilen taş bir duvar gibiydi. Birden kendini güçsüz hissetti. Gün içinde yaşanan her şeyi hatırladı. Ruhunun derinlikleri yıpranmış ve yaralanmış bir haldeyken tek istediği yatağının içine kıvrılıp ağlayarak uyumaktı. Ama Ewen buna bile izin vermiyordu.

Janet yatağa bakınca bıçak yarası gibi bir acı hissetti. Onu hâlâ bacaklarının arasında hissedebiliyordu. Bu donuk acı, yaşadıkları şeyin bir hatırlatıcısı gibiydi. “Seninle aynı yatakta yatmamı bekliyor olamazsın, değil mi?”

Ewen, daha önce hiç görmediği kadar üzgün bir şekilde başını iki yana salladı. “Sen yatakta uyuyabilirsin. Ben uyuyacağımı sanmıyorum.”

“Nöbetçilik görevinin bedeli...”

Ewen bu iğneleyici söze tepki vermedi ama boğazındaki düğüme engel olmaya çalışır gibi farkında olmadan bacağına oynatıp yüzünü buruşturdu.

Janet onunla ilgilenme isteğine engel olmak için bakışlarını uzaklaştırdı.

“Üzgünüm Janet. Seni incitmeyi hiç istemezdim.”

Ama incitmişti. Hem de geri dönüşü olmayacak şekilde.

Janet yatağa giderken Ewen’ın gömleğini alıp ona attı. Birkaç dakika önce görmekten zevk aldığı çıplak göğsü, şu anda ona acı veriyordu. Ewen hiçbir şey demeden gömleği giydi.

Janet yatağa uzandı ve Ewen da sırtını duvara yaslayıp bacağını önüne uzatarak ateşin önüne oturdu. Janet’in uyumaya niyeti yoktu. Pelerinin altına girip yarı aralık gözleriyle onu izledi.

Ewen oturmadan önce bir matara almıştı. Aldığı büyük yudumdan bunun viski olduğunu düşündü.

Janet şanslıysa Ewen kendinden geçecek kadar çok içirdi.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM



Janet şaşkınlıkla ve ürpererek uyandı. Yüce Tanrım, burası buz gibiydi!

Burası. Karanlığa bakınca ağılın ahşap duvarlarını tanıdı. Birden olanları büyük bir incinmişlik ve hayal kırıklığıyla hatırladı.

Ewen bunu nasıl yapmıştı?

Janet sessizce küfür etti. Uyumaması lazımdı. Havanın soğukluğuna şükretmeliydi. Ocak sönmüş olmalıydı...

Birden bunun ne anlama geldiğini fark ederek duvara yaslanmış haldeki Ewen'a döndü. Bezden yapılmış bir kukla gibi başı önüne düşmüş şekilde oturuyordu. Uyuduğunu anlamak için ipeksi, kalın ve koyu renk saçlarının altındaki yüzünü görmesine gerek yoktu. Ölü gibi uyuyordu. Ya da yanına düşmüş olan viski matarasına bakılacak olursa daha çok bayılmış gibiydi.

Janet buna inanamadı. Kusursuz asker, görev başında uyu-yakalmıştı. Bunun Ewen'ın yapacağı bir şey olmadığını bilmek onu şaşırttı. Belki de birileri sonunda dualarını duymuştu. Ama kendi kendine şansa güvenmemesi gerektiğini söyledi.

Dikkatli –çok dikkatli– bir şekilde derme çatma yatağın üzerinde doğruldu. Kalbi deli gibi atarken hareket edip etmeyeceğini görmek için gözlerini Ewen'dan ayırmıyordu. Ama adamın tek bir kası bile hareket etmiyordu.

Janet kesik kesik bir nefes aldı. Onu test etmek için bir süre ayakta durdu. Yaptığı ufacık sesler bile kulağında zil çalmış gibi yankılanıyordu ama Ewen yerinden kıpırdamadı.

Tanrım, ne kadar içmişti? İyi miy...

Durdu ve kendi kendine şansa güvenmemesi gerektiğini hatırlattı.

Ona baktı. Kendi çizmelerine baktı. Ewen'ın yanında duran çantaya -Janet'in diğer elbiseleri, parası ve yiyecekten geri kalanı içindeydi- baktı. Ağılın arka tarafındaki bölmedeki ata baktı.

Bunu yapabilir miydi?

Kalbi duracak gibi oldu ama sonra yeniden hızlandı. Evet. Evet, yapabilirdi. En azından denemeye değerdi. Onunla kalamazdı.

Ne kadar zamanı olduğunu bilmiyordu ama sabah olmasına birkaç saat kaldığını düşündü. Ata binerse, takip edilmesi daha kolay olurdu -Ewen'ın kendisini takip edeceğinden şüphesi yoktu- ama yürüyerek gelecek olan Ewen'a karşı zaman kazanırdı. Hem ondan işe yarar şeyler öğrenmişti.

Kendisini bekleyen yolculuğu düşünüp yutkundu. Uzun ve tehlikeli olacaktı ama bunu daha önce de sayısız kez yapmıştı. O halde şu anda neden içinde bir korku kıpırtısı hissediyordu? Neden birden Ewen'ı bırakma fikri onu huzursuz etmişti?

Çünkü son birkaç gündür onun sürekli yanında olmasına alışmıştı. Onun korumasını istemiyor olabilirdi ama belli ki artık bundan memnundu, güvenmese de en azından bu sayede biraz daha rahatlıyordu.

Kalbi sıkıştı. Neden canı bu kadar acımak zorundaydı ki? Ewen ona nasıl yalan söylemişti? Sadece eş adayı konusunda değil, Roxburgh'a döneceği konusunda da yalan söylemişti. Bunun Janet için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Yine de Ewen onu seviyor olsaydı bu ihaneti anlamaya -onu affetmeye- çalışabilirdi.

Ama Ewen onu sevmiyordu. Ya da yeterince sevmiyordu. Babasına benzemektense Janet'in başka bir adamla evlenmesini göze alabiliyordu. En kötü kısmı da Janet'in onu anlıyor oluşuydu. Onu suçlamıyordu bile. Tam olarak suçladığını söyleyemezdi. Ama bu yetmezdi.

Yanaklarına yaşlar süzüldü. Bunu ona yaptığı için adama lanet okudu. Ewen hayatına bir kuşatma silahı gibi aniden girene kadar, Janet kendi başına gayet mutluydu. Planladığı hayattan memnundu.

Ani bir hamleyle gözyaşlarını sildi ve yeniden mutlu olmaya karar verdi. Şu anda önemi olan tek şey işiydi. Elinde kalan tek şey buydu.

Yalnızken daha iyiydi. Bunu zaten bilmiyor muydu?

Tüm tereddütlerini bir kenara atıp kararını verdi. İhtiyacı olan şeyleri toparlaması birkaç dakikasını aldı. Atı ağıldan çıkarırken son bir bakış attı. Yaşlardan gözleri buğulanmıştı. Arkasına bir daha bakmadan gitti.

Birileri ona sesleniyordu. Ewen'ın başı sağa sola sallandı. *Beni sarsmayı bırakın.*

"Ewen! Uyan evlat!"

Ewen gözlerini açtı. Karşısındaki adamı tanıması biraz zaman aldı. İriyarı. Kır saçlı. Yüzü yıpranmış ve savaş yaraları taşıyan adam. Robert Wallace.

Zihni bir bataklık gibiydi. Düşünceleri donuklaşmıştı.

Ve Tanrım, içerisi çok sıcaktı!

Homurdandı. Robert kendisini bir kez daha sarsmasa uymaya devam edecekti. "Kız nerede?"

Bunu duyunca aniden toparlandı. Zihnindeki donukluk kısmen silindi. *Janet.* Yatağa baktı. *Boş yatağa...*

Olanları fark edince küfür etti. Ewen uyuyakalmıştı. Janet kaçmıştı.

Bu nasıl olurdu? Lanet olsun, görev başındaydı! Ewen böyle hatalar yapmazdı.

Ayağa kalkmaya çalıştı ama yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Uzuvarlarını kontrol edemiyor gibiydi. Kahretsin, yeni doğmuş bir tay gibi güçsüzdü.

“Neyin var, evlat?” dedi Robert elini uzatarak. “Deli gibi yanıyorsun ve burası çok soğuk.”

“Bilmiyor...”

Yaralı ayağının üzerine kalkmaya çalışırken hissettiği keskin acı konuşmasını yarıda kesti.

“Bacağın. Söylediğinden daha kötü olmalı.” Robert eşine seslenmek için durdu. “Otur,” dedi. “Margaret bir baksın.”

Ewen boş gözlerle eşyalarını ararken başını salladı. “Olmaz. Arkasından gitmem lazım.”

“Neden gitsin ki?” diye sordu Robert.

Çünkü Ewen aptalın tekiydi. “Benden uzaklaşmak için.”

Janet’a bir şey olursa kendini asla affetmezdi.

Kılıcına uzandığı sırada neredeyse düşecekti. Tanrım, kendini korkunç hissediyordu! Bacağının durumunun çok kötü olduğunu anlamak için Helen’a ihtiyacı yoktu. İşler nasıl olmuştu da bu kadar kısa sürede böyle kötüleşebilmişti? Yaranın daha iyi görüldüğünü sanmıştı ama belli ki kötüleşmişti. Hem de çok...

Hazırlanmak için acıyı bastırıp ateşi yok saymaya çalıştı. Margaret gelmeden önce eşyalarının çoğunu almıştı.

Margaret’in hafif çığlığı, hissettiğinden daha kötü görüldüğüne işaret etti. “Hastasın!” dedi.

Ewen buna itiraz etmedi. Ama geriye kalan çantaya bakınca birkaç şeye ihtiyacı olacağını anladı. "Biraz yemek ve içeceklerle verebileceğiniz kadar paraya ihtiyacım olacak."

Çünkü Janet hepsini almıştı. Yeniden küfür etti. Nasıl bu kadar ihmalkâr olabilmişti? Janet'ın kaçacağını biliyordu. Daha sıkı önlemler almalıydı. Kahretsin, onu bağlamalıydı. Kızın güvenliğini sağlamak için ne gerekiyorsa yapmalıydı.

Yanından ayrılmamasını sağlamak için gereken her şeyi yapmalıydı.

Ah lanet olsun! Yeniden küfür etti. Ateşe rağmen gerçekleri görebiliyordu.

"Bu şekilde hiçbir yere gidemezsin," dedi Margaret.

"Gitmem gerek," dedi Ewen dişlerini sıkıp kendisini yavaşlatan güce karşı koymaya çalışırken. Ona bağlıydı. Sabah güneşi hâlâ tepedeydi. "Gideli birkaç saat olmuş olmalı." İzler tazeyken kaybolmalarına izin veremezdi.

Çantayı alıp ağılın arka tarafına doğru yöneldi. Ayağı sendeledi ve Robert onu kolunun altından tutmasa yere düşecekti. "Sakin ol, evlat."

"At," dedi Ewen bulantısını yok saymaya çalışarak. "Ata binmeme yardımcı ol."

"O da gitmiş," dedi Robert.

Hatası onu küçük düşürecek kadar büyüktü. Nöbet tutuyor olması gerekiyordu ama Janet yanından lanet bir atı kaçırmıştı. "Yürüyerek gitmem gerekecek."

"Bu halde komşu köye bile gidemezsin," dedi Margaret.

Ağıldan dışarı bile çıkamadı. Karanlık, bir ejderin ağzı gibi açılıp onu tamamen yuttu.

Janet, Ewen'ın arkasından cehennemden çıkmış bir şeytan gibi -ya da cehennemden çıkan bir *hayalet* demesi daha yerinde olabilirdi- geleceğini düşündüğünden arkasına bile bakmamıştı.

İlk karşılaşmalarında nasıl görüldüğünü hatırladı. Çelikle bezeli siyah deri zırhı, tuhaf şekilli pelerini, karartılmış burunluklu başlığı, geniş ve kaslı göğsüne yerleştirilmiş silahları... Kalbi sıkıştı. Haklı olarak ondan korkmuştu. O anda arkasını dönüp kaçmalıydı.

Ya Ewen arkasından gelmiyordu ya da Janet izlerini sandığından daha iyi kapatıyordu. Ewen'ın verdiği ipuçlarını hatırladı: Sert zemin, mümkün olduğunda su ya da nehirler, geri dönüşler, kafa karışıklığı ve şaşırtmacalar. İzlerini elinden geldiğince karıştırıp saklamaya çalışarak yoldan ilerledi. En iyi silahının hız olduğunu bildiğinden, izlerini gizlemek için gerekenden daha az zaman harcayabiliyordu.

Belki de yanlış yönlendirme çabaları işe yaramıştı. Ewen'ın onu ilk kez Rutherford'dan aldığı anda ne yaptığını hatırlayıp doğuya giden ayak izlerini takip etmemiş, doğuya giden ana yola dönmeden önce büyük kasabada izlerini kaybettirmeyi umarak kuzeye, Glasgow'a doğru gitmişti.

Ama ne yazık ki Ewen, nereye gittiğini biliyordu. Ondan yolda kurtulacak olsa bile kısa süre sonra Roxburgh'da yakalanırdı. Tabii ki muhbiriyle, Rutherford'a dönmeden, kalede görüşmenin bir yolunu bulamazsa...

Ewen'a söylediklerinin aksine, yeniden dini kıyafetleri giymek içine sinmiyordu. Ağıla sadece iç elbisesiyle gelen Janet -Mary'nin ince düşüncesiyle koyduğu şık iç çamaşırı hâlâ evdeydi- aşırı şık bir kaban ile rahibe adayı Eleanor'un koyu kahverengi yün ceketi arasında bir seçim yapmak zorunda kalmıştı. İkinciye seçmiş olsa da -böyle şık bir kabanla tek başına seyahat eden bir kadının inandırıcı olması daha zor olurdu- beyaz omuz örtü-

süyle duvağı takmaya katlanamazdı. Bunun yerine pelerinle başı da dahil tüm bedenini örttü –bu pelerini Margaret bırakmıştı, yani Ewen'ın değildi– ve yoldaki diğer yolculardan kaçınmak için elinden geleni yaptı.

Yılın bu zamanlarında, Noel ile soğuk ve karanlık günler yaklaşıırken etrafta çok insan yoktu. Karşılaştığı kişilerin merakı da ebe olduğu ve ilerideki köy her neresiyse oradaki kız kardeşinin ilk çocuğunun doğumuna katılacağı yalanıyla giderilmişti.

Birkaç kez kısa süreliğine de olsa yolculuk eden diğer gruplara katılmıştı –bunlara Glasgow'daki pazara kümes hayvanları götüren bir çiftçiyle eşi ve Lanark'a oğlunu ziyaret etmeye giden yaşlı bir adam da dahildi– çünkü kalabalık olmanın daha güvenli ve konforlu olacağını düşünmüştü. Ama sorular fazla kişiselleşince yollarının ayrılması gerekmişti.

Çoğu zaman düşünceleriyle yalnız başına kalıyor, Ewen'ı aklından çıkarmaya çabalıyordu. Her zaman bu kadar kötü olmayacak dedi kendi kendine. İlk kez, kız kardeşinin ilk evliliğinde yaşadığı çaresizliği anlıyordu. Birini sevmenin ve o kişinin duygularına karşılık vermemesinin ne demek olduğunu anlıyordu. Gönlünü kaptırdığın adamın ihanetinin nasıl bir his olduğunu da...

Uzun ve zorlu bir yolculuktu. Özellikle de bir önceki yolculuklarına kıyasla olması gerektiğinden çok daha zordu. Arkasında onu kovalayan İngilizlerin olmamasının dışında bir avantajı da ana yollardan gittiği için Ewen'la zikzaklar çizerek geçmek zorunda kaldıkları tepelerden kurtulmuş olmasıydı. Dezavantajı ise tabii ki İngiliz devriyeleriyle karşılaşma ihtimaliydi.

İlk gecesini geçirdiği Rutherglen'den, ikinci gecesini geçirdiği Peebles'a kadar iki uzun gün boyunca tehlikeden kaçmayı başardı. Üçüncü gün, Innerleithen'dan beri birlikte yol aldığı bir tüccar ve eşiyle Melrose'un eteklerine –Ewen ile ilk karşılaştığı yere– yaklaşırken kader yine kendini gösterdi. Karşılarında bir düzine asker belirdi.

Kanı dondu. Bunun saçma olacağını bilse de içgüdüleri kaçmasını söylüyordu ama kaçması için bir neden yoktu. Yanlış bir şey yapmamıştı.

Yavaş ve düzgün nefesler almaya çalıştı. Bunu daha önce kaç kez yapmıştı? Sayamayacağı kadar çok kez... Ulak olarak yollarda onca zaman geçirdikten sonra İngiliz askerleriyle karşılaşmak sıra dışı bir durum değildi. Neden bu kadar geriliyordu ki?

Tüccarla eşi gibi o da sıra dışı bir şey fark etmemişçesine önündeki yoldan devam etti. Çift, Janet'in tereddüt ettiğini fark ettiyse de bundan bahsetmedi. Ama babası kadar yaşlı olan tüccar, yüzüne gereğinden biraz uzun bir süre baktı. Pelerinin başlığı altındaki yüzünün solduğunu fark etmiş miydi? Adamın bakışları Janet'in ellerine indi. Dizginleri sıkıldığını fark edince hafifçe ellerini gevşetti. Ama adam bunu kesinlikle fark etmişti.

Aralarındaki mesafe daralınca tüccar, askerlerin geçmesine izin vermek için at arabasını yolun kenarına çekti. Janet da çiftin peşinden gidip kendi atını onların arabasının arkasına yerleştirmeye çalıştı. Böylece çok fazla görünmemiş olmayı diliyordu.

Kalbinin kulaklarındaki atışı, güçlü savaş atları yaklaştıkça arttı. Zemin titremeye başladı. Kendi titremesini gizleyebiliyor olmayı umdu.

İlk at yanlarına yaklaştığında tüccar selam vermek için elini kaldırdı.

Janet'in kalp atışları durdu. *Devam edin*, diyerek dua etti içinden. *Durmayın*.

Bir... iki ... üç... atlı geçti. Kalbi yeniden atmaya başladı. Her şey yoluna girecekti. Ama sonra sesler kesildi ancak bu, kalbinin değil atların sesiydi.

"Durun," dedi sert bir İngiliz sesi. "Sen oradaki. Adın ne? Bu yolda ne işiniz var?"

Panik yapman için bir neden yok, dedi kendi kendine. Sıra dışı bir durum söz konusu değil.

“Walter Hende, lordum. Eşimle bir dükkân açmayı umduğumuz Roxburgh’a doğru giden bir tüccarım.”

“Ne tür bir dükkân?”

Tüccar at arabasını işaret etti. “Kumaşçılık üzerine, lordum. Edinburgh’daki en şık kumaşlar bende. İsterseniz bir göz gezdirin.”

Janet askere bir bakış attı. Kalbi duracak gibi oldu. Bu bir asker değil, bir şövalyeydi. Ama kalın altın bir çizgiyle ayrılmış olan altı kırlangıçlı armayı tanımıyordu. Adam korkutucu biriydi ve bunun tek nedeni ağır silahları ve zırhı değildi. İriyarı –uzun ve geniş omuzlu– bir adamdı. Sert ve sivri bir çenesi ile çelik başlığın altından görünen koyu renkli gözleri vardı.

Adam, Janet’in yaveri olduğunu düşündüğü daha genç birine işaret etti. Genç, atından inip arabaya yaklaştı. Yağlı deri örtüyü kaldırıp başını salladı. “Evet, Sör Thomas. Kumaş yüklü.”

Felaket o sırada yaşandı. Yaver, Janet’a baktı. Arabanın yanında durduğu yerden, Janet’in yüzünü net bir şekilde görebiliyordu.

Genç derin bir nefes aldı. “Leydi Mary! Burada ne işiniz var?”

Janet’in rengi attı. Ah Tanrım, bu gerçek olamazdı. Çocuk, onu kız kardeşiyle karıştırmıştı.

“Bu kadını tanıyor musun, John?” diye sordu Sör Thomas.

Genç, kaşlarını çatarak Janet’a baktı. İlk izlenimini sorgulamasına neden olacak bir şeyler görmüş olmalıydı. “Benim, Leydi Mary. John Redmayne. Oğlunuzla sarayda arkadaşım. Geçen yıl Bamburgh Kalesi’nde tanışmıştık. Hatırlıyor musunuz? Ben Lord Clifford ile gelmiştim.”

Sör Robert Clifford, Edward’ın İskoçlara karşı yürüttüğü savaş-taki lider komutanlardan biriydi. Janet’in içini bir korku kapladı.

Bir dakika sonra ancak konuşabildi. "Korkarım beni başka biriyle karıştırdınız."

Gencin çattığı kaşları tuhaf bir hal aldı.

"Görebileceğim şekilde öne çık," dedi şövalye. "Yaverimin sandığı kişi değilsen, kimsin o halde?"

"Kate, lordum," dedi Janet yumuşak bir ses tonuyla, tüccara söylediği ismi kullanarak.

Şövalye gözlerini kıstı. "Başlığını indir."

Janet kendisine söyleneni yaparken ne kadar isteksiz olduğunu belli etmemeyi umdu. Pelerin arkaya düşer düşmez, şövalye ile adamları derin bir sessizliğe büründü. Janet'a şaşkınlık ve erkeksi bir hayranlıkla bakıyorlardı.

Yaver dışındaki herkes... Gencin yüzüne koca bir gülümseme yayıldı. "Bu o. Atholl Kontesi Leydi Mary."

Belli ki genç, kardeşinin ihanetini ve ikinci evliliğini duymamıştı. Ama şövalyenin bundan haberi vardı. Dudaklarında bir gülümseme belirirken kararan ifadesi Janet'ın ürpermesine neden oldu. "Peki asi Leydi Mary'nin Melrose'da ne işi var?"

Janet yüzüne utangaç bir gülümseme yerleştirmeye çalıştı. "Korkarım çocuk yanılıyor, lordum." Yeterince masum görünebilmeyi umarak gözlerini kırptı. Ama içinden bir şeyler bu adamı kolay kolay kandıramayacağını söylüyordu. "Ben..."

"Kızımız, lordum."

Tüccar yanına gelip onu kolundan tuttuğunda Janet şaşırdı ve hissettiği kadar şaşkın görünmüyor olmayı umdu.

Ewen, kendisini içine çeken karanlığın rahatlatıcı gücüne karşı savaşılmaya çalıştı. *Uyuyamazsın.* Gözlerini açmaya çalıştı ama göz kapakları çok ağırdı. Sanki birileri ağırlıklar yerleştirmiş gibiydi.

Çabala. Yapacağın işler var. Yapması gerekenin ne olduğunu bilmiyordu ama önemli olduğunu biliyordu. Çok önemliydi. Dünyadaki en önemli işti.

Kalk. Peşinden gitmen gerek.

Ah Tanrım, Janet!

Oturmak için çabalarken karanlığın içinde körlemesine süzülüyordu. Ama bir şeyler onu tuttu. Güçlü ve çelik gibi eller, el ve ayak bileklerini tutup onu yatağa yerleştirdi.

Acı ve öfkeyle kıvranarak bağırdı ve bir yandan da serbest kalmaya çalıştı. Ama bu çelik gibi eller, tehlikeli bir örümcek gibi çoğalarak onu sardı.

Kalkmam gerek. Tehlike. Bana ihtiyacı var. Ah, Tanrım Janet... özür dilerim.

"...Bağlayın onu." Yumuşak bir ses, bilinçaltına işledi. Bir kadın sesi. Bir meleğin sesi. "...Kötüye gidiyor... Bacağını keselim."

"Hayır!" Ewen tepki verip onlara karşı savaşırken acı baskın geldi ve karanlık onu yeniden içine çekti.

Ewen yine rüya görüyordu. Karanlığın içinde koşarak bir şey - birini- arıyordu.

Onu bulmam lazım...

Şaşkınlıkla gözlerini açtı. Işık, bir bıçak gibi canını acıtınca gözlerini hemen geri kapattı.

"Ayıldı!" dedi tanıdık bir ses.

Ah Tanrım, Janet!

Gözlerini yeniden açıp rüyalarına giren o yüze gözlerini kırparak baktı.

Uzanıp yanağını elinin içine aldı. "Buradasın," dedi derinden gelen kısık sesiyle. Güvendeydi. Janet güvendeydi. "Tanrım, çok üzgünüm."

Kadın gülümsedi ve Ewen o anda yolunda gitmeyen bir şeyler olduğu hissine kapıldı. Bulanık zihninde bir şeyler kıpırdadı.

“Nasılsın?” diye sordu kadın.

Onun yanında, yine tanıdık olan ama kaşları çatık biri daha belirdi. Adamın ona bakış şekline rağmen, Ewen onu gördüğü için rahatlayabileceğini biliyordu.

“Ölümle burun buruna geldiğini biliyorum,” dedi adam. “Ama lanet ellerini karımdan uzaklaştırmazsan ölüme bir kez daha yaklaşıyorsun.”

Ewen bunun *Sutherland* olduğunu fark etti. *Hayattaydı.*

Ewen elini kadının yüzünden indirdi. Mary’nin yüzüydü bu, Janet’in değil.

Mary, kocasına sert bir şekilde kaşlarını çatı. “Neredeyse dört gündür bilinçsiz halde yatıyor. İlkel erkeklik hislerini birkaç dakikalığına bir kenara bırakamaz mısın?”

Dört gün mü?

Sutherland hiç de pişman olmadan omuzlarını silkti. “Sana bu şekilde bakacaksa bırakamam. Lanet olsun, bir an seni kucağına alacağını sandım! İyileştiğinde iyi bir dayak yememesi için onu korumaya çalışıyordum.”

Ewen onunla alay edemeyecek kadar sersemlemiş haldeydi. “Rüyada görürsün, Buz.”

Mary öfkeliydi. “Belli ki beni kız kardeşim sandı.”

“O nerede?” dedi Ewen aniden telaşlanarak. “Janet nerede?”

Sutherland ciddileşti. “Biz de bunu senden duymayı umuyorduk.”

“Yani burada değil mi?” Etrafına bakıp aniden nerede olduğunu fark etti.

Mary, Ewen’in kafa karışıklığını anlamış gibiydi. “Dunstaffnage.”

Bruce'un birkaç yıl önce Lorn Lordu asi John MacDougall'dan aldığı Argyll'deki karargâhındaydı.

"Seni Wallacelerin evinde devrilmenden kısa bir süre sonra bulduk," dedi Sutherland. "Seni ve Janet'ı orada yalnız bıraktığım için üzgünüm ama başka şansım yoktu. İngilizler ikinci kez saldırdığı zaman sizin peşinize düşmeleri riskini göze alamadım. Douglas'ı bulan MacKay ve MacLean ile buluştum. Buraya daha erken gelebilirdik ama Douglas'ın çözmemiz gereken birkaç sorunu vardı." Ewen bunların İngilizlerle ilgili sorunlar olduğunu düşündü. Sutherland'in ifadesi sertleşti. "Kötüydün. Başaramayacağını düşündük. Aziz ve Şahin seni Melek'e tam zamanında ulaştırdı."

Melek. Çılgına dönmüş halde kendine geldiğinde onu tedavi eden kişi oydu...

Ewen, hafızası biraz daha yerine gelince korku içinde kalakaldı. Bakmaya bile korkuyordu. Lanet olsun, bakamayacaktı. Derin bir nefes alıp bakışlarını üzerindeki battaniyeye çevirdi. Battaniyeyi indirip bacaklarını *-ikisini birden-* gördü.

"Hatırlıyor musun?" diye sordu Mary.

Ewen bunu başıyla onayladı.

"Yaranın yerinden dolayı şanslıydın," dedi Sutherland. "Melek, bacağına kesmenin, kemikteki iltihapla mücadele etmeden daha zor olacağına karar verdi."

Ewen'in kanını donduran, bacağının neredeyse kesilecek olması değildi. "Neden birileri onun arkasından gitmedi?"

"Vurucu ve ben gittik," dedi Sutherland. "Daha dün gece döndük. Glasgow'a doğru kuzeye gittiğini düşündük ama sonra onu kaybettik."

"Glasgow mu? Oraya neden gitsin ki?" Ama sorusunu tamamlamadan önce cevabı tahmin etmişti. *Lanet olsun!* Janet dersini çok iyi almıştı.

Ewen yatakta doğruldu. Midesinde bir şeyler olsa o anda kusabilirdi. Mide bulantısı ve baş dönmesi yeniden kendini gösterirken sallandı.

“Bekle!” diye bağırdı Mary, onu yeniden yatırmaya çalışarak. “Ne yapıyorsun? Kalkamazsın.”

Ewen dişlerini sıktı. “Onu bulmam lazım. Hepsi benim hatam.”

Kapı açıldı ve içeri üç kişi girdi. “Sesler duyduk...” Helen derin bir nefes verse de ardından hemen toparlandı. Gözlerini kıstı. “Seni bağlamamanın hata olduğunu görüyorum.” Yanına gelen eşine ben sana söylemiştim der gibi bir bakış attı.

Ama Ewen’in kalbini durduran ve alnında ter birikmesine neden olan içeri giren üçüncü kişiydi.

İskoçya Kralı Robert Bruce karanlık ve jilet gibi keskin bakışlarını ona dikmişti. “Janet nerede ve bu, neden senin hatan?”

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM



Rutherford Manastırı, İskoç sınırı, 14 Aralık 1310

“Seni şu anda bir çukur hapishanesine atmamam için bana tek bir neden söyle!” demişti kral.

Ewen da, “Janet’ı bulmak ve güvende olduğundan emin olmak için bana ihtiyacınız var,” diye yanıtlamıştı.

Bunu bile başaramamıştı. *Beş lanet gün!* Beş gün boyunca kırsal bölgeleri incelemişti. Tüm kayaları ve yaprakları gözlemlemiş ama ona dair tek bir iz bulamamıştı. Janet, zannettiğinden daha iyi bir öğrenci olduğunu kanıtlamış, Ewen’in öğrettiği her şeyi ona karşı kullanmıştı.

Tanrım, bu onun son göreviydi. St. Drostan yaklaşırken, Rutherford’daki manastıra dönmüş, bu tarihe kadar dönmüş olmayı istemesinin nedeni her neyse o sebeple burada olmasını ummuştu. Ama manastırın girişinden birkaç yüz metre ilerideki ağaçların arasında yerleştiği yerden, geçen rahibelerin yüzlerini tam olarak göremiyordu. Yumruklarını yanlarında sıkı ve günler önce tükenmiş olan sabrını toparlamaya çalıştı. “Hiçbir şey göremiyorum. Oraya gidiyorum.”

MacLean önüne geçti. “Yakalanırsan ona iyilik etmiş olmazsın. Kralın ne dediğini hatırlıyor musun? Gözlerden uzak durun,

takip edin ve gerekmediği müddetçe müdahale etmeyin. Roxburgh ve Berwick arasındaki tüm kiliseleri yerle bir etmenin de gerekli olduğunu sanmıyorum.”

“Ya da kuruyemiş satan zavallı tüccarlara terör estirmenin de,” dedi Sutherland arkada durduğu yerden soğuk bir şekilde.

Ewen yüzünü buruşturdu. Bu bir hataydı. Ama tüccar, can sıkıcı bir pislikti ve Ewen da adamın ukala cevaplarından sıkılmıştı. Ne olduğunu anlamadan adamın boğazını tutup dükkânın ahşap duvarına yaslamıştı. Adamın sonrasında Ewen’in sorularına daha net cevaplar vermesine şaşırmamak gerekirdi. Belki asil bir yöntem değildi ama işe yaramıştı.

“Bu son görevim,” dedi sıkıdığı dişlerinin arasından. “Onu kaçırmayı göze alamam. Yolumdan çekilin.”

“Aklını kullan, Avcı,” dedi MacLean.

Ama Ewen mantıklı düşünemiyordu. MacLean’ın yan tarafından geçti –her ne kadar içinden onu itmek geçse de– ama yoldaşlarından bir diğeri ya da *eski* yoldaşlarından bir diğeri yolunu kesti.

“Oraya girmeyeceksin,” dedi MacKay.

Ewen, yolundan çekilmezse MacKay ile çarpışmaya hazır olan kasları gerilirken, “Kesinlikle gireceğim,” dedi. MacKay’in omzunun üzerinden bir grup rahibenin daha manastırdan çıktığını gördü. Ama hiçbiri aradığı rahibe değildi.

“Lanet olsun, ne yapmayı planlıyorsun?” diye meydan okudu MacKay. “Bu şekilde mi oraya gireceksin? Rahibeler seni görünce çılgılık atarak kaçarlar. Bir kurt kadar saldırgan ve vahşi görünüyorsun.” Başını iki yana salladı. “Birkaç saat uyuyup bir şeyler yemeyi denemelisin. Bacağın iyileşmekten çok uzak. Birden devrilip ölürsen kıza bir yararın dokunmaz. Helen’in haklı olduğunu düşünmeye başlıyorum. Seni bağlı tutmalıydık.”

MacKay'in haklı olduğunu bilse de bunu umursamadı. Tüm hayatını babası gibi olmamaya çabalayarak geçirmişti ama şu anda Vahşi Fynlay'in her zamanki çılgın ve kaçık halindeydi. "Bir kadın elbisesi giyersen ve sana 'anne' dersem, ancak o zaman uyku ve yeme alışkanlıklarım seni ilgilendirir. Kahretsin bunun için zamanım yok!"

MacLean, barış toplantıları için kralın yaklaşan Selkirk yolculuğundan bahsettiğini düşündü. "Sadece birkaç gün uzakta olacağız. Görüşmeler çok uzun sürmez. Bruce, krallığının tanınmasını isteyecek, Edward'ın dalkavukları reddedecek ve yeniden yola çıkacağız. Kız o zamana kadar dönmemiş olursa yeniden deneriz."

Görüşmeler, ateşkesin kutsal flaması altında gerçekleştirilecek olsa da Lider, onların da krala eşlik edenler arasında olmasını istiyordu. Diğerleri Selkirk'e ulaşmadan onların yanında olmak için yarın yola çıkmaları lazımdı.

Ewen dudaklarını sıkırsa da bir şey söylemedi. Selkirk'e gitmeyeceğini ve artık Highland Muhafızları'nın bir üyesi olmadığını açıklamadı.

Sutherland yanına gelip sert bir bakış attı. "Neden bize söylemediğin bir şeyler olduğu hissine kapılıyorum? Kral ve sen tam olarak ne konuştunuz?"

Kral ile konuşması tam da Ewen'ın beklediği gibi gitmişti. Herkes odadan ayrıldıktan sonra krala olanları anlatmıştı. Ewen silahsız bir şekilde sırtüstü yatmıyor ve ateşten güçsüz düşmüş halde olmasa Bruce karnına –ya da biraz daha aşağıya– bir bıçak saplayabilirdi. Ama bunun yerine Ewen'ın en korkunç kâbusu gerçek oldu. Kral, topraklarını, ödülünü ve muhafızlar arasındaki yerini elinden aldı. Ewen, Janet'in güvende olduğundan emin olmak için onu bulmasına izin vermesini sağlamasa özgürlüğünü de elinden alacaktı.

Onu ikna etmek zaman almıştı. Kral, Janet'ı yargılamayı erteliyordu: Önemli bir durum olduğunu söylediği için muhbiri ya da aktaracağı bilgiyi riske atmak istemiyordu. Ewen ne kadar çabalasa da kral, muhbirin kim olduğunu söylememiş, sadece Roxburgh'da, Edward'ın yardımcılarına çok yakın biri olduğunu açıklamıştı. Ewen, Highland Muhafızları'nın tam olarak nereye saldıracaklarını bilmelerini sağlayan istihbaratları kim getiriyor sanıyordu?

Ewen çok şaşırmıştı. Bunlardan Janet mı sorumluydu? Janet'in önemini küçümsemişti ve bunun farkındaydı. Ona bir -ya da birçok- özür borçluydu. Tabii Janet onu bir daha dinleyecek olursa...

Ancak Janet'in bu işin ne kadar içinde olduğunu öğrenmek, Ewen'in kaygılarını artırmıştı. Lanet olsun sadece kaygıları artmamış, zihnini bulandıran, tüylerini ürperten ve kanını donduran bir korkuya kapılmıştı. İngilizler, Janet'in rolünü öğrenirlerse risk daha da büyük olurdu.

O da Janet'a kralın güvendiği kadar çok güveniyordu ama Ewen'in düşüncelerini, kralın sahip olmadığı bir duygu baltalıyordu. Genç adam, her şeyini kaybettikten sonra görev ve sadakatinin görmesine engel olduğu şeyi görebilmişti. Göğüs kafesini yakan ve midesini kasan duygu tek bir şey olabilirdi. Başka hiçbir şey içinde böylesine bir korku ve çaresizlik uyandıramazdı. Janet'ı seviyordu ve genç kadının sevgisini alıp yüzüne çarpmıştı.

"Ben varım."

Bu sözler içine işlemişti. Bunun kendisine yetmeyeceğini nasıl düşünebilmişti? Janet onun için her şey demekti. O olmayınca hiçbir şeyin anlamı yoktu.

Ewen hayatında ilk kez babasına utanç, tiksinti ya da öfkeyle değil de hayranlıkla bakıyordu. Çünkü o, Ewen'in yapmadığı şeyi yapmıştı: Sevdigi kadın için her şeyi riske atıp onun uğruna savaşmaya cesaret etmişti.

Ama Şu anda, Ewen'ın sevdiği kadın Tanrı bilir neredede, ne yapıyordu! Çünkü Ewen, onu elinde tutmak için yapması gerekeni göremeyecek kadar aptaldı. Onunla seviştikten sonra arkasını döndüğünü, onu götürüp başka bir adama teslim edeceğini söylediğini düşündüğünde...

Kaçmakta haklıydı. Eğer Janet izin verirse, Ewen hayatının geri kalanını kendini affettirmek için çabalayarak geçirebilirdi.

Ama kendini açıklama fırsatı bulamazsa ne olacaktı? Ya Janet'a bir Şey olduysa? Ya Ewen onu ne kadar sevdiğini hiçbir zaman söyleyemezse?

Lanet olsun, onu bulmak zorundaydı. Gerekirse sınırın her iki tarafındaki bütün manastırları yerle bir edecekti.

Janet'ın tehlikede olması, Bruce'un sonunda yumuşamasına neden olmuştu ama sadece geçici bir süreliğine... Ewen gözcülük görevini bu sayede üstlenmişti. Diğerlerine gelince, muhafızlar da yakında öğrenecekti.

"Bruce ve benim aramda," dedi Sutherland'e.

"Janet artık benim kız kardeşim," dedi Sutherland. Meşhur öfkesi gözlerinde parlıyordu. "Onun onurunu kıracak bir Şey yaptıysan..."

Ewen dudaklarını sıktı. Sutherland haddini bilmeliydi. "Canına okudum, tamam mı? Ve Şu anda bunu düzeltmeye çalışıyorum." Sustu ve başka bir rahibe daha manastırdan çıkarken dikkatini ona verdi. Ama uzaktan bile olsa vücut tipinin ona benzemediği anlaşıyordu. En azından yakınlaşması lazımdı. Sabırsız bir Şekilde Sutherland'e döndü. "Şu anda bu konuşmaya girmeyeceğim. Onu bulur bulmaz istediğin tüm saçma soruları cevaplarım. Şimdi beni durdurmaya niyetin yoksa yolumdan çekil."

Bu meydan okuma, yolunu kesen üç adama birdendi. Birbirlerine baktılar ve Ewen'ın gözlerindeki kararlılığı gördüler. Belki de onları ikna eden Ewen'ın vahşı, çılgın ve delirmiş görüntüsüydü.

MacLean başını sallayıp bir nefes vererek kenara çekilen ilk kişi oldu. "Umarım ne yaptığının farkındasındır."

Ewen ne yaptığının farkında değildi ama bir şeyler yapması lazımdı. Burada bir dakika daha kalamazdı.

Önündeki alanı inceleyerek ağaçların arasından ilerledi. Nehir, manastırın doğusuna doğru ilerliyordu. Oradan bahçeyi daha yakından görebilirdi. Zırhını arkasında bırakıp bir balıkçı gibi...

Aniden durdu. Bakışları az önce fark ettiği bir şeye döndü.

"Ne oldu?" diye fısıldadı arkasından gelen MacLean.

"Çocuk," dedi Ewen. "Nehrin yanındaki kayalıklarda oturan çocuk."

"Ne olmuş ona?" diye sordu MacKay.

"Onu daha önce de gördüm." Birden ensesi ürperdi. "Buraya ilk geldiğimde ve birkaç gün önce..."

Sutherland kaşlarını çattı. "Yerli bir çocuğun balık tutmasında şüphelenecek ne var?"

"Hiçbir şey," diye yanıtladı Ewen. "Tabii yaptığı şey buyusa. Ama baksana oltası suyun içinde değil. Kıyıda. Ve balıkları izlemiyor." Tam da Ewen'in yaptığı gibi manastırın kapısını izliyordu. Sadece bunu daha az belli ediyordu.

"Sence ne yapıyor?" diye sordu MacLean.

"Bilmiyorum ama bunu öğreneceğim."

Ewen tüm öğleden sonra boyunca kapıyı ve çocuğu gözlemledi. Her bir rahibenin çıkışında çocuk da yüzlerini Ewen kadar dikkatli inceliyordu. Çocuk, yanındaki oltaya bir kez bile bakmadı. Ya çocuk gelmiş geçmiş en kötü balıkçıydı ya da birilerini gözlüyordu. Ama kimi?

Eğer bu bir tesadüfse, Ewen'i huzursuz eden bir tesadüftü. Hem de fena halde huzursuz eden... Ve bunun bir tesadüf olduğunu sanmıyordu.

Kısa bir süre sonra manastırın kapıları gece olduğu için kapandığında ve çocuk da bulunduğu yerden ayrıldığında şüphesi doğrulandı. Çocuğu takip etmek kolaydı ama attığı her adımla Ewen'ın kalbi daha da hızlandı.

Çocuk yakınlarda bir eve gitmek yerine Roxburgh'a, daha doğrusu kaleye yöneldi.

Çocuğu takip etmek için kale kapısından geçmesine gerek yoktu. Yakınlardaki tepedeki bakış noktasından, çocuğun nereye gittiğini net bir şekilde görebiliyordu. Çocuk hedefine yaklaşmadan Ewen onun nereye gittiğini anladı. *Ah lanet olsun, şapele gidiyordu!*

Janet'ın pazardaki kale rahibiyle yüzleşmesini hatırlayınca kanı dondu.

Eğer rahip birilerine manastırı izletiyorsa, Ewen bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Berwick'e giden keşiş, öldürülmeden önce konuşmuştu. Janet'ın kimliği ortaya çıkmıştı. İngilizler birkaç hafta önce onları manastırdan itibaren bu sayede kolaylıkla takip edebilmişlerdi.

Yani genç kadının peşinde olan tek kişi Ewen değildi. Onu ilk bulan Ewen olmazsa Janet'ın başına gelmesinden korktuğu tehlike gerçek olacaktı.

Tüccar ve eşi sayesinde Janet'ın kalacak bir yeri olmuştu. Rutherford'a dönmeden önce muhbirle görüşmenin bir yolunu bulmuş ve yeni bir kimliğe bürünmüştü.

Duvağı ve omuz örtüsü çantasında saklıydı. Onların yerine kumaş bir başlık takıp kasabalara giden çok sayıdaki tüccarın arasına karıştı. Feodal topluluklarda tüccarlar, soylulardan aşağıda, diğerlerinden yukarıdaydı. Ruhban sınıfından farksızlardı. Janet bir tüccarın kızı olduğundan fark edilmeden gezme konusunda bir rahibe kadar özgürdü.

Janet, tüccarın onun kendi kızı olduğunu söylemesine neyin sebep olduğunu bilmiyordu ama bu sayede çok zor -ve belki de hayatını tehdit edecek- bir durumdan kurtulmuştu. Konuşarak içinden çıkamayacağı bir durumdan...

Tüccarın bu sözlerine rağmen Sör Thomas şüphelenmişti. Tüccarın eşi Alice, öne çıkıp da Janet'ı başka biriyle nişanlıyken yakışıklı şövalyeye baktığı için azarladığında ve Janet da babası olacak yaştaki bir adamla evlenmek istemediğini söyleyerek hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığında yaver yanılıyor olabileceğini söyledi ve böylece Sör Thomas yola devam etmelerine izin verdi. Aile dramından ve Janet'ın 'kurtarın beni' bakışlarından mümkün olduğunca çabuk bir şekilde kurtulmak istiyormuş gibiydi.

Roxburgh'a güvenle ulaştıktan sonra bile Janet'ın kalbi günlerce deli gibi attı. Hendelere yaptıkları şey için teşekkür etti. Ona soru sormadan kalacak yer vermeleri çok sevindiriciydi.

Janet da onların kibarlığına karşılık olarak çok çalışıp merkezdeki sokakta bir binanın alt katını dükkân haline getirmelerine yardım etti. Bu bina aynı zamanda bir şapkacıya, şarap tüccarına ve demirciye de ev sahipliği yapıyordu.

Geriye dönüp bakınca Melrose yakınlarında askerlerle karşılaşması beklenmedik bir şekilde şansı olmuştu. Bu sayede tam da ihtiyacı olan şeyi elde etmişti: Daha önce bulunduğu yerlere gitmesi gerekmeden, muhbiriyle kalede iletişim kurmak için bir yol bulmuştu. Ewen'ın öğrettikleri aklıdaydı, rahibe adayı Eleanor ya da Rahibe Genna ile Kate'in bir bağlantısı olmasını istemiyordu.

Dönüşünden sonraki ilk cumartesi günü, kaledeki kadınlar pazardaki tezgâhlara doğru ilerlerken Janet hazırды. 'Kazara' bir çarpışma, bir özür mırıldanma ve anlamlı bir bakış gerekli olan tek şeydi. Muhbirinin kendisini içeri girerken kesin göreceği Hendelerin dükkânına ağır ağır ilerledi.

Hendelerin dükkânının, kaleden gelen birkaç soylu adam ve kadının yünlerin 'Roxburgh'dakilerin en iyisi' olduğunu düşünmesiyle, kısa süre içinde başarılı bir hal alması, Janet'in onları içine soktuğu potansiyel tehlikeye rağmen kısmen rahatlamasını sağlamıştı. Hendeler kısa süre içinde altından kalkabileceklerinden daha fazla sipariş almaya başladılar. Bunlardan biri de Roxburgh Kalesi'nin güvenlik sorumlusu olan Sör Henry de Baeumont'un siparişi idi.

Janet ziyaretlerinden birinde yakut rengi şık bir kumaş topunu gösterirken muhbiriyle kısa bir konuşma yapmayı başarmıştı.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı, leydim?" diye sormuştu duyulmaları ihtimaline karşın tehlikesiz kelimeler seçmeye dikkat ederek.

Kadın başını iki yana salladı. "Şu an için yok sanırım. Ama yaklaşan birçok önemli kutlama varken bu güzel kumaş için güzel bir yer bulacağımdan eminim." Gülümsedi. "Noel yaklaştığı için kalede büyük heyecan var."

Janet mesajı kolaylıkla çevirdi: Henüz bir şey yok ama kesinlikle büyük bir şeyler yaklaşıyor. "Evet, leydim. Heyecan köyde bile hissediliyor. Yarın ilk St. Drostan kutlamama katılacağım. Çok büyük bir kutlama olduğunu duydum."

"Evet, kalede de bir ziyafet olacak," dedi kadın.

Başka bir kadın o anda gelip konuşmalarını böldü. Grup kısa süre sonra gitti ama o sırada muhbiri, birkaç gün içinde cumartesi pazarında onunla görüşmeye söz vermişti.

Janet hâlâ rapor edebileceği bir şey olmamasından ve Roxburgh'da kalacağı sürenin en az birkaç gün daha uzamasından memnun olmasa da kendini meşgul edecek bir şeyler buldu.

Yoğun çalışması, kalp kırıklığını ve Kuzey İskoçya'ya döndüğünde Robert ile yapacağı zorlu konuşmayı düşünmesine engel oluyordu. Bir kez daha rahibe olmak -bu kez gerçekten- ona çok

cazip gelmese de kendisi için planlanmış bir evlilikten çok daha iyiydi.

Yüce Tanrım, Walter Stewart mı? Asil kandan olsun ya da olmasın, Janet henüz sakalları çıkacak yaşa yeni gelmiş olan bir çocukla evlenmeyecekti. Onunla... *yakınlaştığını* düşünemiyordu.

Janet genel olarak, Ewen'ın ona o gece ağılda gösterdiği tutkuyu -ona nasıl hissettirdiğini, onu içine almanın nasıl bir duygu olduğunu- aklından uzaklaştırmakta başarılı oluyordu ama o his hep oradaydı.

Bunu başka bir adamla yaşayamazdı. Bunu tüm benliğinde, kanayan, parçalanan ve binlerce parçaya dağılan kalbinde hissediyordu.

Belli ki Janet kalp acısını gizlemekte zannettiği kadar başarılı değildi.

"Kutlama sana iyi gelecek," dedi Alice Hende, o sabah St. Drostan ayininden dönerken. Janet'a imalı bir bakış attı. "Düşündüğün her kimse, kendini paralayana kadar çalışmana değmez."

Alice'in ne kadar akıllı olduğunu bilen Janet bunu inkâr etmeye çalışmadı. Ama bir şey de demedi. Duyguları hâlâ çok tazeydi. "Çok kibarsın ama sanırım ben karışmasam iyi olur. Sen ve Usta Walter gidip gösterilerin tadını çıkarın. Bana da anlatırsınız."

Alice ellerini geniş kalçasına koydu. "Hayır."

Janet gözlerini kırptı. "Hayır mı?"

"Doğru duydun, hayır. Kutlamaya gidip eğleneceksin. İşte o kadar."

Geniş ve sıradan bir yüzü olan tüccarın eşi de Janet'ın demir gibi bir iradeye sahip tüm dadıları gibiydi. Alice beş kız doğurmuştu ve hepsi yuvalarını kurmuştu. Kadın her türlü bahaneyi ve açıkla-

mayı daha önce kızlarından duymuştu. Janet güneş batana kadar dil döküp yalvarsa da Alice Hende'yi ikna edemeyeceğini biliyordu.

Göğsünü bir duygu kapladı. İnatçılık ve otorite nasıl olmuştu da onun için sevimli bir hal almıştı?

Janet gözyaşlarına engel olmaya çalışarak başını salladı. Yenildiğinde anlardı.

Ve doğruyu söylemek gerekirse, akşamın ilerleyen saatlerinde Alice Hende'nin ısrar etmiş olmasına sevinecekti. Günlerden –belki de haftalardan– beri ilk kez gülmüştü ve yıllardır ilk kez dans etmişti.

Sokak neşeyle ve ateşlerle ıslıl ısıldı. Maskaralar için bir sahne kurulmuş, yemekler ve içecekler için masalar yerleştirilmiş, dans için müzisyenler ayarlanmıştı.

Alice, Janet'a Mary'nin verdiği güzel elbiseyi giymesi için ısrar etmişti. Ayrıca yaşlı kadın, kızın saçına altın rengi buklelerinin sırtına dökülmesini sağlayacak şekilde küçük işlemeli bir başlık takmıştı.

Janet partnersiz kalmadı. Yanakları kızarmış ve nefes nefese kalmış halde ateşin çevresinde dönerken kendini yeniden bir genç kız gibi hissetti. Sevimli, canlı ve umursamaz bir genç kız gibi...

Ne kadar ilgi çektiğinin farkında değildi.

Bir ara tuvaleti –lağım çukurunun üzerindeki ahşap bir oturak ile bir delikten ibaretti– kullanmak için birahaneye gitti. Yapıdan çıktığı anda pelerinli biri yolunu kesti.

Kalbi duracak gibi oldu. Ama meşalenin aydınlattığı zayıf ve pelerinli kişiyi tanıması sadece birkaç saniyesini aldı. Tanrım, bu muhbiriydi!

Janet hemen etrafına bakınıp kalabalıktan kaçmak için bir yer aradı ve birahanenin yanından uzanan dar sokağa doğru ilerledi. Burası daha karanlıktı ve birilerinin onları görmesi ihtimali daha düşüktü.

Muhbirini buraya getirenin önemli bir şey olduğunu tahmin ettiği için kalbi deli gibi atıyordu.

“Seni bulamayacağımı sandım,” dedi kadın. “Ama sonra dans ettiğini gördüm.” Meşalenin ışığı sokağa kadar ulaşmıyordu ve yüzü, başlıklı pelerinin gölgesi altında saklıydı ama Janet, konuşma şeklinden kadının gülümsediğini anladı. “Başta seni tanıyamadığımı itiraf etmeliyim. Tüccarın sevimli ve gülümseyen kızı, İtalyan rahibeden çok farklı.”

Janet, kadının kızardığını görememesine sevindi. “Buraya gelerek büyük risk aldın.”

“Almak zorundaydım. Bekleyemezdim.” Janet’a katlanmış bir kâğıt verdi. O da kâğıdı hemen belindeki çantaya yerleştirdi. “Bunu ona elinden geldiğince çabuk ulaştırmalısın. Şu an bile çok geç olabilir. Görüşmeler yarın değil öbür gün yapılacak. Onu, yarın Selkirk’e ulaşmadan önce bulmalısın.”

Janet sadece bir ulaktı. Bilginin ne olduğunu genellikle öğrenmezdi ama kadın bunları söylediğine göre önemli bir şey olduğunu anlayabiliyordu. “Selkirk mü?”

“Evet, barış görüşmeleri için.” Kadın, Janet’ın kolunu tutup onu kendine çekti, gözlerinde ışıldayan panik çok belliydi. “Bu bir tuzak. İngilizler, Bruce’u yakalamayı planlıyorlar.”

Burada değildi. Lanet olsun, Ewen burada olacağından emindi.

“*St. Drostan Günü’ne kadar dönmeliyim,*” demişti.

O zaman hangi cehennemdeydi? Manastırda değildi. Hastanede de değildi. Ewen, manastırı gözlemek için Sutherland’i bırakıp sabah duasından sonra hastaneye giden rahibe topluluğunu takip etmişti. Kralın talimatı ne olursa olsun, rahibin Janet’ı takip ettiğini fark ettiği anda gözcülük görevi sona ermişti. Yolda bir yolcu gibi davranıp hastanedeki herkesi inceledi: Cüzamlı,

rahibe, yolcu, hasta, sakat... Hatta bu özel günün şerefine sadaka vermek için kaleden gelen kadınları bile...

Ama Janet yoktu.

Ewen'ın umutları tükeniyordu. Aklına başka bir fikir gelmiyordu. Hayatında hiç bu kadar çaresiz ve kaybolmuş hissetmemişti. Birini bulması gerektiği anda, yetenekleri onu ortada bırakmıştı.

Daha da kötüsü bunu daha önce anlaması gerektiği fikrini aklından çıkaramıyordu. Birilerinin onu izlediğini nasıl anlamazdı? Douglas'taki askerlerin onları bu kadar hızlı takip edemeyeceklerini anlaması lazımdı. Aslında işaretleri gözden kaçıran kendisiyken dikkatsizliği yüzünden Janet'ı suçlamıştı.

Manastırdaki Sutherland'e katılmak için hastaneden ayrıldığında hava kararmıştı. MacLean ve MacKay ormandaki bir işle ilgilendikten sonra bir önceki gece gitmişlerdi ve giderken de tartışmadan edememişlerdi.

"Kral bundan hiç hoşlanmayacak," demişti MacLean. "Hepimizin yarın dönmesini söylemişti. Burada olduğunu bile bilmiyorsun. Çok hızlı gelerseniz yarın akşama kadar dönebilirsiniz."

Ewen dudaklarını sıktı. Janet'ın burada olmak yerine güvenli ve uzak bir yerde olmasını diliyordu. Ama onu tanıyordu. Bunun önemli olduğunu düşünüyorsa, onu hiçbir şey tutamazdı. "O burada," dedi sert bir sesle. "Emirler umurumda değil." Partneri bunun üzerine tek kaşını kaldırdı ama Ewen onu yok saydı. "Siz üçünüz gidin ve mümkün olduğunda da geri dönün. Ben onu bırakmayacağım."

MacKay tereddütlüydü. "Ne yaptığının farkında olduğundan emin misin? Eğer yanılıyorsan, kral buna hiç mutlu olmayacaktır."

Kral şu anda da mutlu değildi. Ve Ewen yanılmıyordu. "Sen olsan karını bırakır mıydın?"

MacKay hiçbir şey söylemedi.

"Anında," dedi MacLean duygusuz bir şekilde.

Ewen ona tiksindircesine baktı. "Pekâlâ, ben onu bırakmıyorum."

Adamların hiçbirisi herkesin bildiği şeyi dile getirmedi: Janet onun eşi değildi ve olması da mümkün değildi.

Sonunda diğerlerine katılmak ve krala olanları rapor etmek için gidenler MacKay ile MacLean oldu. Sutherland, Ewen ile kalma konusunda ısrar etti. "Gidersem ve ona bir şey olursa Mary beni asla affetmez. Sanırım şansımı Bruce'tan yana kullanacağım."

Ewen, Mary'yi tanıdığı için bunun mantıklı bir karar olduğunu biliyordu. Fazladan bir kılıç ve fazladan bir çift göz olacağı için mutluydu.

Yaklaştığını Sutherland'e haber vermek için ısıklık çaldı. Highland Muhafızları'nın en yeni üyesi, her görevde kullanılabilecek biriydi ve yoldaşlarından birinin ölümünün ardından barutla çalışmak gibi tehlikeli bir işi üstlenmişti. Ağaçların arasından önüne atlamadan önce Ewen'in ısılığına o da ısılığıyla yanıt verdi.

"Bir şey var mı?" diye sordu Ewen.

"Hayır. Başrahibe yaklaşık bir saat önce kapıları kilitledi. Ses tonundan anladığım kadarıyla sende de durum farklı değil."

Ewen başını gergin bir şekilde salladı. "Çocuk bir daha göründü mü?"

Sutherland gülümserken ay ışığında bir beyazlık ışıldadı. "Dün gecedен sonra mı? Yaklaşmaması için ödeme yapmasan bile buraya birkaç kilometreden çok yanaşacağını sanmıyorum." Güldü. "İngiliz casusları arasında çok fazla hayranımız olduğunu bilmiyordum."

"Çocuk ne halt ettiğinin farkında değildi."

Dün gece MacKay ve MacLean gitmeden önce, çocuğun kaleden ayrılmasını bekleyip onu takip ederek ormanda kıstırmışlardı. Hayalet söylentilerinin işe yaradığı zamanlar oluyordu. Muhtemelen on altı on yedi yaşlarında olan genç dehşete kapıldı. Neredeyse onlar sormadan rahip için ne iş yaptığını anlattı. Bir aydır manastırdaki yeni rahibeyi gözlemlemek ve bir yere gider ya da bir şey yaparsa hemen rapor etmek için günde bir peni kazanıyordu. Rahibe, bir adamla birlikte iki hafta kadar önce gittiği halde manastırı hâlâ neden gözlemlediğini anlamıyordu ama rahip ödeme yapmak istediği sürece, para kazanmakta sakınca görmüyordu.

İngilizler için casusluk yaptığını öğrenince şaşırmıştı. “Ben hain değilim,” diye ısrar etti. “Ben İskoçum.”

Genç, öyle kırılmış öyle utanmıştı ki Sutherland haklıydı. Ewen’in muhtemelen ona para ödemesine bile gerek yoktu. Ama vazgeçmesi riskini göze almak istememişti.

Ona manastırdan uzak durmasını ama eskiden olduğu gibi her akşam rahibe rapor vermesini tembihlemişlerdi. Daha sonra da onlarla buluşup gümüş parasını –ailesinin haftalık gelirinden daha çoktu– alacaktı.

Genç, onların kendisine zarar vermeyeceğini anladıktan sonra, kendini yarı-tanrıların yanındaymış gibi hissedip muhafızlar kendisini göndermek zorunda kalana kadar sorular sordu. “Gerçekten de sislerin içinden çıkabiliyor musunuz?” “Kılıçlarınız gerçekten Valhalla’dan mı geliyor?” “Maskelerinizin altında başlarınız var mı yoksa gözleriniz boşlukta mı parılıyor?” “Yok olduğunuzda nereye gidiyorsunuz?”

“Belki de yeni bir çaylak bulmuşuzdur,” dedi Sutherland.

Ewen, yakın zamanda birine ihtiyaçları olacağını düşünmüyorsa o anda gülebilirdi. “Olabilir.”

“Peki, şimdi ne olacak?”

“Roxburgh’a gidip gencin bize rapor getirmesini bekleyeceğiz.”

“Ondan sonra?”

Ewen bunu biliyor olmayı diledi. Aklına bir şey gelmiyordu. Umutlarını bugüne bağladığının farkında değildi. Ama bir şey kesindi: Onu bulana kadar pes etmeyecekti.

Janet, muhbirine inanamayan gözlerle baktı. İngilizler, Selkirk’te barış görüşmeleri adı altında Bruce’u tuzağa mı düşürecek? Bu, gururun tüm tanımlarına aykırıydı. Savaşlarda bu genel bir kuraldı. Hatta geleneksel olarak, ateşkes halinde barış görüşmeleri kutsaldı. “Emin misin?”

“Emin olmasam bu riski almazdım. Hepsi orada,” dedi muhbir kâğıdı ima ederek. “Sadece bunu bu akşam öğrenmem şans oldu. Kutlama günü olması sayesinde kaleden çıkabildim, birileri gittiğimi fark etmeden geri dönmem lazım. Bunu ona zamanında ulaştırabilir misin?”

Janet’in aklı şimdiden yapması gereken işe odaklanmıştı. Gitmek için hemen hazırlanacak, Hendelere veda etmesine yetecek kadar bekleyecek, eşyalarını toplayıp şanslıysa bir at bulacaktı. Kutlamalar bu açıdan işine yarayacaktı. “Ulaştıracam.”

Bu sözleri ettiği sırada ayak sesleri ve ardından bağırtilar duyular.

“Nereye gitti?” dedi bir adam öfkeyle.

Janet aniden telaşlansa da kendi kendine sorun olmadığını söyledi. Muhtemelen bir sonraki dans partneri onu arıyordu.

İki kadının gözleri karanlıkta buluştu. “Git,” dedi Janet. “Birileri geliyor.”

Kadın bunu başıyla onayladı. “Yolun açık olsun,” diye fısıldadı ve gitmek için arkasını dönmeden önce hızla Janet’a sarılıp onu şaşırttı.

Ama kadın birkaç adım atmıştı ki felaket gerçekleşti. "Orada!" diye bağırdı bir adım. "Peşinden gidin! Uzaklaşmasına izin ver-meyin."

Bir adam -iri bir adam- üzerlerine doğru koşmaya başladı. Janet'in düşünmeye zamanı olmadı. İçgüdüleriyle hareket etti ve aklından geçen ilk şey diğer kadını korumak oldu. Adam yanın-dan koşup geçecekken önüne geçti.

Amacı adama çelme takıp onu düşürmektir ama istediği gibi olmadı. Eteği adamın ayağına takıldı ve adam Janet'a tutundu. Birlikte yere düştüler.

Janet düşmenin etkisiyle nefessiz kalsa da hemen toparlanıp ayağa kalktı. Ne yazık ki iriyarı adam da ayağa kalktı. Ewen'dan bile daha uzundu ama onun kadar güzel kokmuyordu. Sanki tüm gün domuzlarla birlikteymiş gibi kokuyordu.

Janet uzaklaşmak istedi ama adamın elleri iri ve etli kelepçe-ler gibiydi. "Bu da ne demek oluyor? Bırak beni!" diye bağırdı genç kadın.

Adam şaşırtıcı bir şekilde onu bıraktı. Buna, Janet'in otoriter ses tonu neden olmuş olmalıydı. Adam iri ve cüsseliydi. Köylüle-rin yassı yüzüne, sıradan hatlarına ve omuzlarının üzerindeymiş gibi görünen bir boyuna sahipti. Kalın kafalı görünmek müm-kün olsa bu adam iyi iş çıkarmış olurdu.

Janet biraz rahatladı. Bu durumdan konuşarak çıkması zor olmayacaktı. "Ne cüretle bana bu şekilde saldırabilirsin? Şuna bak ne yaptın?" Eteğini kaldırdı. "Elbisemi parçaladın. Bunun ne kadar olduğundan haberin var mı? Tamirat için sana bir fatura göndereceğimden emin olabilirsiniz!"

Adam bir iki adım geriledi ve Janet gülmek için kendini zor tuttu. "Ben bunu..."

Janet adamın cümlesini tamamlamasına izin vermeden sal-dırmaya devam etti. "Karanlık sokaklarda masum kadınları sıkıştırmaya utanmıyor musun?"

“Hayır, bana dendi ki... O bana dedi ki...”

Adam sokağa doğru baktı ve Janet da yaklaşan adama döndü. Emri veren oydu.

Altı metre kadar ilerideydi ve tam da genç kadına bakıyordu.

“Bu sensin,” dedi. “Ben de öyle düşünmüştüm ama emin olmamıştım. Burası İtalya’dan çok uzak, Rahibe Genna.”

Janet’in rengi attı. Ah Tanrım, pazardaki rahip! Bu durumdan konuşarak çıkması mümkün olmayacaktı.

Ama yapabileceği bir şey vardı. İriyarı aptal toparlanıp kendisine uzanamadan önce kaçtı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM



“Yakalayın!” diye bağırdı rahip. “Muhafızlar! Kaçmasına izin vermeyin.”

Janet bacaklarının izin verdiği kadar hızlı bir şekilde dar sokakta koştu.

Omzundan arka tarafına bakınca yüreği ağzına geldi. Karartılar sokağın başındaydı. Yarım düzine ya da daha fazla asker vardı. Sandığından daha yakınlardı.

Muhbirin gitmiş olduğunu bilmek rahatlamasını sağlasa da karşı karşıya olduğu tehlike terlemesine neden oldu. Buradan uzaklaşmaz ve Bruce’a zamanında ulaşmazsa her şey sona ererdi.

Yollar kapatılmadan önce köyden çıkması için sadece birkaç dakikası olduğunu bildiğinden ilk köşeyi döndü ve karanlık başka bir sokağa daldı.

Arkasından geldiklerini duyuyordu ama bunu düşünmedi. Ciğerleri patlayacak gibiydi ve bacakları güçsüzleşiyordu ama yavaşlamadı. Zihni, köyden uzaklaşmaya odaklanmış haldeydi. Ormana ulaşabilirse bir şansı olabilirdi.

Ama arkasındalardı. Yaklaşıyorlardı.

Bir ata ihtiyacı vardı ama bunu sonra düşünecekti. Rutherford’a ulaşabilirse bir şeyler bulabilirdi.

Ve belki...

Kalbi sıkıştı. Bunun nedeni ciğerlerinde biten hava değildi. Ewen'ın orada olduğunu düşünmek için bir nedeni yoktu ama eğer arkasından geldiyse Rutherford onu bulmak için en büyük şansı olurdu. "*Seni bulurum.*" Kaçıkları sırada söylediği bu sözler aklındaydı.

"Ormana gidiyor!"

Atların yaklaştığını duyunca midesi kasıldı.

Ama neredeyse ulaşmıştı. Bir dakika sonra sık ağaçların karanlığına girdi. Karanlık onu bir tabut gibi yuttu. Bunun mecazi anlamda bir tabut olmasını umuyordu.

Ağaçların, atları yavaşlatacağını bildiğinden enerjisi yükseldi ve çalılarla eğreltiotlarının arasından hızla ilerleyip önüne çıktığını gördüğü dalları itti. İtmediği dalların tenini kestiğinin farkına bile varmıyordu.

Arkasındaki sesler uzaklaşmaya başladı. Aynı yöne doğru ilerlemeye devam edip bir yandan da doğru yolda olduğunu umdu ama karanlık ve ağaçlar, yön duygusunu yitirmesine neden olmuştu.

Birkaç dakika sonra durmak zorunda kaldı. Eğilip açlıktan ölmek üzere olan biri gibi derin nefesler aldı. Günlerce yürüyebilirdi ama yirmi dakika boyunca son sürat koşmak tüm enerjisini tüketmişti.

Devam etmesi gerekiyordu.

Artık yavaşlamış olsa da koşmaya devam ediyor, ağaçların arasında ilerliyordu. *Lütfen doğru yön olsun.*

Birçok sebeple Ewen'ın o sırada yanında olmasını dilerdi. O kaybolmazdı ama kendisi için aynı şeyi söyleyemeyecekti. Bulutlardan dolayı ona rehberlik edecek yıldızlar da görünmüyordu. Artık içgüdüleriyle hareket ediyor, tanıdık işaretler arıyordu. Roxburgh ve Rutherford arası yaklaşık olarak sekiz kilometreydi

ve çoğu bölüm ormanlıktı. Yolun kuzeye doğru uzanıyor olduğunu umuyordu.

Artık ses gelmiyordu. Ama ormanın sesi de ışık kadar iyi çektiğini bildiğinden rahatlayamadı.

O yüzden de onu çok geç olana kadar duymadı.

Arkadan bir adam onu tutup kollarını çelik gibi kollarıyla yanlarında birleştirdi. Çığlık atmasına izin vermeden deri bir eldiven ağzına kapandı. Janet bacaklarını çaresiz bir şekilde havada salladı. "Onu yakaladım!" diye bağırdı adam.

Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Ewen'ın huzursuzluğu bir saat önce iyice artmıştı. Genç gecikmişti.

"Şimdiye kadar gelmiş olması lazımdı," dedi.

"Belki de kutlamalara takılmıştır?" dedi Sutherland. "Ateşlere bakılacak olursa büyük bir kutlama oluyor gibi."

Tepedeki gözlem noktalarından ana girişi ve kalenin bahçesini görebiliyorlardı. Roxburgh Kalesi, Tweed ve Teviot Nehirlerinin birleşim yerinde, küçük bir yarımadaanın ucunda yer alıyordu. Köy arkadaydı ve tam olarak görünmüyordu ama ateşin çıtırtılarını duyabiliyordu.

Normalde gecenin bu saatine kadar kalenin kapıları kapalıydı ama kutlama nedeniyle insanlar hâlâ serbest bir şekilde içeri girip çıkıyordu.

"Ben içeri giriyorum," dedi Ewen.

"Delirdin mi? Roxburgh Kalesi sınır bölgesinde en sıkı korunan kalelerdendir. Şu anda içeride savaşa devam etmeyi bekleyen en az beş yüz İngiliz askeri var. En büyük amaçları da Bruce'un ünlü gizli ordusunun üyelerini öldürmek. Ve sen de bir plan yapmadan, sadece seni görmemelerini umarak içeri gireceksin, öyle mi?"

Ewen dişlerini sıktı. "Evet. Burada durup beklemeyeceğim-
den eminim. Kutlamalar sayesinde içeri girmek için bir şansım
var. Ayrıca bir planım var. Kutlamalardaki askerlerden birinin
kıyafetlerini alacağım."

"Planın bu mu? Bu tam anlamıyla intihar!"

"Muhbir kaledeyse, Janet da şu anda buradadır. Kutlamalar
mükemmel bir fırsat olacak."

"Bu göze alınamayacak kadar büyük bir risk."

"Şu anda başka şansım yok. Tabii senin daha iyi bir fikrin
yoksa," diyerek öfkeyle meydan okudu.

Sutherland çenesini sıktı. Ona uzun bir süre baktı. "Ben de
seninle geliyorum."

Ewen başını iki yana salladı. "Senin burada olmana ihtiyacım
var. Bir şeyler yolunda gitmezse, dikkat dağıtmak için barutun-
dan kullanmanı isteyeceğim."

Sutherland küfür etti. "Keşke Yılan burada olsaydı."

Ewen buna itiraz edemezdi. Lachlan MacRuairi'nin neredeyse
her yere gizlice girip çıkmak gibi eşsiz bir yeteneği vardı. Ama
Ewen şu anda, yoldaşlarından -eski yoldaşlarından- herhangi
birinin varlığına şükredebilirdi. Eğer bir şey olursa, iki kılıca
karşı beş yüz kılıç pek de cesaret verici bir denge olmayacaktı.

Lanet olsun, artık bunun bir parçası olmayacağını bilmek çok
zordu. Bu ekiple birlikte savaşmak, bu zamana kadar yaptığı en
iyi şeylerden biriydi. Ve bu adamlar...

Şimdiye kadar sahip olduğu en yakın arkadaşlardı. Kardeş
gibiydiler. Tüm bunları arkasında bırakmak, kabul etmek iste-
meyeceği kadar zordu.

O ve Sutherland, planın detayları üzerinde çalışmayı bitirdikle-
rinde -çok fazla detay yoktu- Sutherland tepede bir hareket gördü.
"Hiç temkinli davranmıyor," dedi alaycı bir şekilde. "Genç, buraya
gelmek için ne kadar hevesli olduğunu hiç saklamıyor."

Ancak genç muhbir yanlarına yaklaştıkça yüz ifadesini fark eden Ewen'ın nabızı hızlandı. "Sadece hevesli değil... Yolunda gitmeyen bir şeyler var."

Tepeden aşağı doğru inen gencin gözleri kocamandı. "Özür dilerim... Geç kaldım... Leydi..." dedi nefes nefese kalmış bir halde.

Ewen, 'leydi' kelimesini duyar duymaz onu omuzlarından tutup sarstı. "Ne olmuş leydiye? Onu gördün mü?"

Çocuğun gözleri öylesine büyüdü ki Ewen yuvalarından fırlayacaklarını sandı. Çocuk, bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama kelimeler dudaklarından dökülmüyordu.

"Sakin ol," dedi Ewen'ın yanında duran Sutherland. "Onu korkutuyorsun."

Ah lanet olsun. Ewen çocuğu bıraktı ve avazı çıktığı kadar bağırmak istese de normal bir ses tonuyla konuşmaya çalıştı. "Ne oldu?"

Çocuk hâlâ nefesini kontrol etmeye çalışırken ona ürkek bir bakış attı. Sonunda Ewen'ın kanını donduran kelimeler dudaklarından döküldü.

"Ra-rahip... leydiyi buldu."

Janet elinden geldiğince karşı koymaya çalıştı ama onu ormanda sürükleyen asker bunu hissetmiyordu bile. Yol, sandığından daha yakındı. Yaklaşık elli metre sonra ağaçların arasından çıktılar ve adam Janet'ı dizlerinin üzerine düşürecek kadar güçlü bir şekilde itti. Janet bakışlarını kaldırdıca kendini atlı adamlarla çevrelenmiş halde buldu. Rahibin yanı sıra onu daha önce yakalayan iriyarı adam ve yarım düzine asker vardı.

Ama hiçbiri rahipten daha tehlikeli görünmüyordu. Janet'a yönelttiği kötü bakışlar bir rahibinkilere hiç benzemiyordu. "İyi bir koşu oldu mu, tatlım?"

Janet paniklediğini hissetse de bunu yok saymaya çalıştı. Düşünmesi lazımdı. Savaşmadan pes etmeyecekti. Aklından bir sürü açıklama geçti ama hangisini seçmesi gerektiğine karar verecek kadar zamanı yoktu. O yüzden aklına gelen ilk şeyi söyledi: Adamın kim olduğunu bilmiyormuş gibi davrandı. "Siz bir rahip misiniz?" dedi ayağa kalkarken. "Tanrı'ya şükür! Beni sıkıştıran bu adamla birlikte olduğunuzu sanmıştım." İriyarı adamı işaret etti.

Rahip, bundan hoşlanmadığını belli eden bir ses çıkararak başını salladı. "Rol yapmayı kesebilirsin, tatlım. Kim olduğunu biliyorum. Keşiş arkadaşın daha açık sözlüydü. Tabii ki onu da ikna etmemiz gerekti." Yüzünde beliren gülümseme, Janet'ın ürpermesine neden oldu. *Zavallı Thom*. "İtalyan rahibeden, rahibe adayı Eleanor'a dönüştüğünü biliyorum. Gaspçı krala mesaj götürülmesine yardım ettiğinden şüphelenmiştim ama beni şaşırtan ve mutlu eden bizi onun gizli ordusuna götürmen oldu. En çok merak ettiğim şey, birlikte seyahat ettiğin adamların isimleri."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum," diye ısrar etti Janet. "Beni başka biriyle karıştırmış olmalısınız."

Rahip gözlerini kıstı. Atlı askerler etrafındaki çemberi daralttı. Aralarından koşup kaçma isteğine engel olmak için heyecanıyla savaşması gerekti. Yaklaşan tehlike sebebiyle ilkel bir kaçma isteği duyuyordu.

"Duvağı çıkarıp sevimli bir elbise giyerek beni kandırabileceğini mi sanıyorsun?" dedi rahip. "Seni dans ederken tanımam biraz zaman aldı ama gördüğüm bir yüzü asla unutmam. Özellikle de seninki gibi sevimli bir yüzü. Ne yazık. Böylesi bir güzel-lik boşa gidecek."

Janet, adamın ses tonundan hoşlanmamıştı. Ne demesi gerektiğini bilmiyordu. Dili ağzının içinde kıpırdıyamıyor gibiydi. Bu

adam şövalyeye de yaverine de benzemiyordu. Bu kez yanında yardımına koşacak tüccarla eşi de yoktu. Yardım edecek kimse yoktu. Tanrım, şu anda Ewen ve arkadaşlarının burada olması için neler vermezdi.

Tek sahip olduğu şey zekâsı –ki şu anda onu yüzüstü bırakıyor gibiydi– ve bıçağıydı. Kaçmaya çalışmak için doğru zamanı beklemesi lazımdı. Etrafı bu adamlarla kaplıyken henüz doğru zaman gelmemişti.

Şansını askerlerle denedi. “Sanırım bir yanlış anlaşılma var,” dedi içlerinden birine. “Belki de kasabaya dönsek daha iyi...”

Rahip, Janet’in cümlesini bitirmesine izin vermedi. “Yanlış anlaşılma yok. Ara yoldaki kadınla ne yapıyordun? Ve o kadın kimdi?”

“Kadın?” diye şaşırmış gibi davranarak tekrarladı Janet. “Ah, dilenciden mi bahsediyorsunuz?”

“Genellikle dilenci kadınlara sarılır mısınız?” diye sordu rahip gözlerinde zekice bir ışıltıyla.

Janet, hatasına lanet etti çünkü sarıldıklarını unutmuştu. “Ben de şaşırdım rahip ama ona verdiğim para için minnet duymuştu.”

“Öyle olduğunu sanmıyorum Genna ya da Elanor ya da şu anda hangi ismi kullanıyorsan. Ama beni ilgilendiren senin kimliğin değil.” Belli ki ölen keşiş, Janet’in gerçek adını paylaşmamıştı. Ki zaten rahibin de bununla ilgilendiğini sanmıyordu. “Kaleden birilerinin bilgi sızdırdığından şüphelenmiştik. Bize bunun kim olduğunu söyleyeceksin ama sırayla.” Janet, kendisini yakalayan askere dönen rahibin yüzünde beliren gülümsemeden hoşlanmamıştı. “Üzerini arayın.”

Bu sözler kanını dondurdu. Belindeki çantada duran kâğıdı bulmalarının an meselesi olduğunu biliyordu. Ve bulduklarında da...

Bunu düşünmek bile istemiyordu. Tehlikede olan sadece kendi hayatı değildi. Muhbir, kral ve İskoçya'nın geleceği tehli-
kedeydi. Bruce şimdi yakalanırsa, davayı kaybetmiş olurlardı.
Hıristiyan âleminin en güçlü kralının karşısında durmaya başka
kim cesaret edebilirdi ki? Kral Edward tahta başka bir kuklayı
yerleştirir ya da doğrudan kendisi otururdu.

Janet kâğıdın bulunmasına izin veremezdi. Kaçması lazımdı.

Konuşma zamanı artık geçmişti. Bıçağına uzandı ama yete-
rince hızlı davranamamıştı. Asker kolunu tutup çevirerek Janet'ı
kendisine bakmaya zorladı.

"Bırak beni!" Ellerinden birini kurtarıp adama bir tokat attı.
Tırnaklarından biri askerin suratına değdi ama bu, onu daha da
kızdırdı.

Meşalenin ışığında ona ilk kez baktı ve adeta havanın daha
karanlık olması için dua etti. Bu adamın, Janet'ı dar sokakta
yakalayan adam kadar sıra dışı bir boyu yoktu ama boy konu-
sundaki eksikliği genişlik ve kas olarak geri dönmüştü. Bir meşe
ağacı kadar geniş, kalın ve güçlüydü. Başlığının altından tek
görebildiği, yediği bir yumruğun ardından olduğu gibi kaynamış
gibi görünen basık ve eğri burnu, yüzünün alt kısmını ve boynu-
nun büyük bölümünü kaplayan kalın ve koyu sakalı, kendisine
öfkeyle bakan koyu renk ve delici gözleriydi.

"Sürtük!" Janet'ı bileğinden yakalayıp öyle bir sıktı ki Janet
kemiğinin kırılacağını sandı. Sonra da kızın biraz uzaklaşmasına
izin verip yumruğunu çenesine indirdi.

Janet'ın başı arkaya savrulurken acı ve şaşkınlıkla bağırdı.
Adam ona bir kez daha vurdu. Bu kez elinin tersi yanağına indi.
Janet'ın yüzüne hem gözyaşları hem de kan süzülüyordu. Ama
yine de karşı koymaya devam etti. Vahşi bir şekilde -içgüdüsel
olarak- karşılık verdi ama adam onun yumruklarını kolaylıkla
savuşturuyordu. Janet'a tekrar tekrar vurup pes etmesini bek-

ledi. Çenesi... yanağı... kaburgalarının yan tarafı... Janet'ın zihni bulandı. Acı çok yoğundu. Ayaklarının üzerinde durmakta bile çok zorlanıyordu.

"Bu kadar yeter," dedi askerlerden biri tiksinti dolu bir sesle. Belli ki tüm askerler, kadınları dövmekten zevk alan vahşiler değildi. "Önce üzerinde bir şey olup olmadığına bakalım."

Vahşi asker onu yeniden çevirip iki bileğini de kelepçeye almış gibi tutarken diğeri, elini bedeninde belli ki zevk alarak gezdirdi.

"Çanta," dedi rahip sabırsız bir sesle. "Bana çantayı verin."

Janet çığlık attı ve mesajı korumak için son kez çılgınca çabaladı ama adam deri kemeri belinden çekip kopararak rahibe attı.

Gözyaşlarından ve kandan dolayı önünü doğru düzgün görmese de rahibin deri çantadan kâğıdı çıkarışını izledi. Askerlerden biri rahibin başının üzerine meşale tuttu. Mektubu okuyan rahibin gözlerinde bir zafer ışıltısı belirdi.

Felakete neden olacak kanıtı katlayıp cüppesinin altına koydu. "Leydinin hakkında da senin hakkında da yanılmadığımı görüyorum. Bu sayede Lord de Beaumont, bilgi sızdıranın kim olduğunu bulacaktır. Ama Randolph'un bilgiyi senden burada alması çok daha eğlenceli olur. Bu, onun en büyük yeteneklerinden biridir."

Adamın yumruklarının yaşattığı acıdan dolayı sersemleyen, yaralanan ve yorgun düşen bedeni yine de ürperdi. *İşkence! Yüce Tanrım, bana güç ver.* Bu riskin başından beri farkında olsa da -ve böyle bir şeyin başına gelebileceğini bilse de- bununla asla yüzleşmemeyi dilemişti.

Rahip korkusunu gözlerinden anlamış olmalıydı çünkü gülümsedi. "Onu bu zevkten mahrum bırakmak istemem." Randolph'a baktı. "Bakalım neler bulabileceğiz? Eğer sorduğun soruları cevaplamazsa kızı öldür."

Janet'ın yüreği ağzına geldi. "Bir dakika! Bunu yapamazsınız. Siz Tanrı'nın adamısınız!"

"Ve sen de bir hainsin. Kral olarak adlandırdığın kişi hem bir katil hem de papa tarafından aforozlu. Tanrı asilere merhamet etmez."

Janet onun için araya giren askere döndü. "Lütfen!"

Ama adam bu acı dolu yalvarışı yok sayarak soğuk bir şekilde bakışlarını uzaklaştırdı. Mesajın bulunmasıyla şövalye tavırları sona ermişti.

Bir dakika sonra rahip, iriyarı dalkavuşu ve diğer askerler atlarıyla uzaklaşıp Janet'ı işkencecisi ve celladıyla yalnız bıraktılar.

"Çok uzatma," dedi rahip gözden kaybolmadan önce omzunun üzerinden.

Zalim asker, Janet'ı yeniden ağaçların arasına çekmeye başladı. Genç kadının kalbi göğüs kafesine -muhtemelen kırılmış olan kaburgalarına- çarpıyordu. Tüm içgüdüleri adama karşı koymak için kalan enerjisini de kullanmasını söylüyordu. Ama sabırlı olmalı ve doğru fırsatı beklemeliydi. Onu şaşırtmak için sadece tek bir şansı olabilirdi. Bu yüzden kaslarını yormadan, bezden bir kukla gibi kendini bıraktı.

Küçük bir açıklığa ulaştıklarında adam onu kabaca yere fırlattı. Janet, yukarıdan kendisine bakan adama döndü ve boğazına kadar ilerleyen paniğe engel olmaya çalıştı.

Midesi bulandı.

Adam zırh yeleğine uzanıp pantolonunun bağını çözmeye başladı. "Hareket etme seni, aptal sürtük. Daha önce kimseyi konuşturmak için becermedim. Senin kadar sevimli birini de zaten daha önce sorgulamadım. Ya da senin eski halin kadar sevimli birini. Şu anda yüzün pek de iyi görünmüyor." Güldü.

Janet bu sözleri duymak istemiyordu. Yavaşça çizmesine uzanan eline odaklandığı için adamın söylediklerini duymamaya çalıştı.

Sadece birkaç santimetre daha...

Adam ayağıyla üzerine doğru adım attığında derin bir nefes aldı. Eğer tam zamanında bacaklarını açmasa, kemiği kırılmış olabilirdi. Ama adamın farkında olmadan bacaklarını açmış olması Janet'in işine yaradı. Eliyle hedefini buldu.

Adam önünde dizlerinin üzerine çökerken bıçağın sapını eliyle kavradı.

Ay ışığında tek görebildiği şey, adamın gülümsemesinin soğuk parıltısıydı. "Bana karşı koymayacak mısın? O zaman daha keyifli olurdu."

Janet'in yüreği ağzındaydı. Nefesini tutup en doğru anı bekledi.

Adam yeleğini kaldırdı. Janet, ortaya çıkan et parçasını görünce iğrenerek titredi.

Adam bu tepkiyi gördü. "Evet, çok etkileyici değil mi?" Bakışlarını indirip erkekliğini avucuna aldı ve sertçe okşadı.

Janet o sırada harekete geçti.

Bıçağı kınından çıkarıp adamın bacağına sapladı.

Adam şaşkınlık ve acıyla bağırdı. Gözlerini kocaman açıp ellerini Janet'in boğazına sararak iyice sıktı...

Janet nefessiz kalana kadar bağırdı.

Ewen çocuğun söylediklerini dinledi -rahip, leydiyi köyde görmüş, onu tutuklatmak için kaleden asker istemişti ama leydi onlara yakalanmadan kaçmıştı- ve atların Janet'i kovaladığı yerdeki izlere bakarak peşinden gidebildi.

Çocuğu yolu gözetlemesi için bırakıp Sutherland ile birlikte ormana doğru ilerleyen izleri takip ettiler. Hava karanlık olduğundan, meşale kullanmaktan başka şansları yoktu.

Başka bir ayak izinin daha olduğu yere geldiklerinde kanı dondu. Birkaç metre sonra korkuları doğrulandı: Peşindeki her kimse onu yakalamıştı. Adamın onu sürüklediği yerdeki izleri takip ettiği sırada kalbini durduran bir ses duydu. Bir kadın çığlığı...

Hiç tereddüt etmedi. Sutherland dikkatli olması konusunda onu uyardığı sırada ağaçların arasına doğru koştu. Ses yakından gelmişti, acı verecek kadar yakından. Hayatında hiç etmediği kadar çok dua etti. *Lütfen zamanında ulaşabileyim. Lütfen çok geç olmasın. Sadece birkaç saniye daha...*

Açıklığa geldiğinde kılıcını kaldırdı. Üzerindeki adamdan kurtulup ayağa kalkmaya çalışan ufak tefek birini gördüğü anda içindeki her şey aniden durdu.

Elleri yere indi. "Janet?"

Janet ona baktı ve Ewen acı dolu bir ses çıkardı. Duyguları öyle şiddetli ve öyle yoğunlu ki sendeledi. Midesi bulandı. Hayatında bir kez böyle bir şey hissetmişti. O da ilk savaşımdan sonra, kan görmekten midesi bulandığındaydı. Ama bu, sevdiği kadının hırpalanmış ve kanlar içinde olduğunu görmekle aynı şey değildi.

"Ewen?" dedi Janet yumuşak bir ses tonuyla. "Beni buldun."

Janet sendeledi ve Ewen onu yakalamak için öne atıldı. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki nefes alamadı. Onu, kanadı kırık bir kuş gibi sardı. Janet'ı kaybetmeye ne kadar yaklaştığını düşününce dizlerinin bağı çözüldü. "Ah Tanrım, iyi misin? Ne oldu?"

Janet başını Ewen'in göğsüne yaslayıp korkmuş bir kedi yavrusu gibi ona tutundu. Ama ayaklarının dibinde yatan adamın bedeni, bu kedi yavrusunun bir aslanın kalbine sahip olduğunu

gösteriyordu. Janet hırpalanmıştı ama yenilmemişti. Ve Ewen midesini kasıp kavuran duyguların yanında onunla gurur duydu.

Janet'ı başından öpüp saçının ipeksi dokusunu ve ona evini hatırlatan çançiçeklerinin kokusunu hissetti. Janet onun *eviydi*. Bunu nasıl olmuştu da anlayamamıştı? "Artık her şey yolunda," diye rahatlatıcı bir sesle mırıldandı Ewen. "Ben yanıdayım. Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

Sutherland arkalarından küfür ederek geldi. Meşalenin ışığı Janet'ın yüzünü görmesini sağlıyordu. Bu, transa geçmiş ikiliyi kendine getirdi.

Janet ona baktı. Yaralı ve kanlı yüzü aniden gerildi. "Kaleye ulaşmadan önce onları yakalamalısınız!"

"Kimi?" diye sordu Ewen.

Janet cevap veremedi keskin bir ıslık sesi geceyi böldü. Ewen ve Sutherland birbirine baktı. Sutherland ısığa karşılık verdi. Birkaç dakika sonra yanlarında birileri daha vardı.

Janet şoka girmişti. Boğazını sıkan elleri hissedebiliyordu. O anda adamın kendisini öldüreceğini sandı. Bıçağı kusursuz bir yere denk gelmese öldürebilirdi de. Adam, Janet'ı öldüremeden üzerine yığıldı. Bedeninden hâlâ yoğun bir şekilde kan akıyordu.

Ewen bu kâbusun içine, güzel bir rüyadan fırlayıp gelmiş gibiydi. Janet'ın gördüklerinin gerçek olduğunu anlaması için biraz zaman gerekti.

Ewen onu bulmuştu. Kollarındaydı ve Janet kendisini asla bırakmasın istiyordu.

Ama sonra rahibi hatırladı. Adam kaleye ulaşmadan onu bulmaları lazımdı. Muhbirin hayatı tehlikedeydi.

Janet'ın açıklaması, burunluklu başlık takmış üç hayaletin daha gelişiyse yarıda kesildi. Normal şartlarda Janet, onların dost olduklarını bilse de kaygılanırdı ama o anda Ewen'in kollarındaydı.

“Çığlık duyduk,” dedi adamlardan biri açıklama yapmak için. Ewen, sesi tanıdı, konuşanın Magnus olduğunu anladı.

Janet, Ewen’ın göğsüne yaslı olan başını çevirip bakınca iri-yarı Highlandli küfür etti.

Janet dudağını ısırınca kan tadı aldı ve yüzünün en az hissettiği kadar kötü görüldüğünü fark etti.

“Ne oldu sana?” diye sordu adam daha önce hiç duymadığı kadar yumuşak bir ses tonuyla.

Janet gerçekten kötü görünüyor olmalıydı. “Açıklamaya vakitim yok. Beş asker, bir rahip ve başka bir adamdan oluşan grup kaleye dönüyor. Onları kaleye ulaşmadan önce yakalamalısınız! Bruce’a gönderilen bir mesajı ele geçirdiler. Kalenin içindeki muhbirimizin ölmesine neden olacak bir mesaj.” Magnus’un yanındaki adamlardan birinin hareket ettiğini hissedip içgüdüsel olarak Ewen’ın güvenli göğsüne daha çok sokuldu. Burunluklu başlığın altından bile diğerlerinden daha kötü görünen biriydi bu.

“Geri çekil, Yılan,” dedi Ewen. “Lanet olsun, neyin var?”

Savaşçı onu duymazdan geldi. Gözleri Janet’a odaklanmış haldeydi. Bunlar, Janet’ın o zamana kadar gördüğü en tuhaf gözlerdi. “Ne zaman gittiler?”

“Birkaç dakika önce,” dedi Janet. “Belki beş dakika olmuştur.”

“Ben giderim,” dedi Ewen’ın Yılan dediği adam.

Janet, Ewen’a döndü. “Sen de gitmelisin. Onları bulduklarından ve kimsenin kaçmadığından emin olmalısın.”

Ewen çenesini sıktı. Bir duvar kadar geçilmez görünüyordu. “Seni bırakmam.”

“Lütfen,” dedi Janet. “Bunu benim için yap. Yalvarırım.”

Ewen, genç kadının gözlerine baktı. “Benden bunu isteme. Yaralısın. Tanrım, Janet kan içindesin ve yüzün...” Sesi titredi. Ay ışığında gözleri neredeyse yaşarmış gibiydi.

Janet canı yansa da hafifçe gülümsemeyi başardı. “Yüzüm iyileşecek ve kan da benim değil.” En azından çoğunluğu onun değildi. “Bir an önce Robert’ı bulmalıyım ve kaledeki kişinin güvende olduğunu öğrenmeden bunu yapamam.”

“Yılan icabına bakar,” dedi Ewen. Ama Janet’in yüzünde bir şeyler vardı. “Bu senin için çok mu önemli?”

Janet bunu başıyla onayladı. “Selkirk’teki barış görüşmesi bir tuzak. İngilizler ateşkesi bozmayı düşünüyor.”

Adamlar bu haber üzerine küfürler savurdular. “Emin misin?” diye sordu Ewen. “Ateşkes zamanı barışı bozmak hain İngilizler için bile imkânsız.”

Janet başını salladı. “Eminim. Kanıtı da o mesajda.”

Tam da görüntüsüne yakışan bir isim almış olan Yılan araya girdi. “Onları kaleye ulaşmadan önce yakalamak istiyorsak gitmeliyiz. Kale çok uzak değil.”

Ewen yine de emin olamadı. Janet’i bırakmak istemiyordu.

Janet’in kalbi acıdı. “Sorun olmayacak,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Mary’nin eşi beni korur. Değil mi, Sör Kenneth?”

Sutherland gülümseyip öne çıktı. “Kendi eşimi korurmuş gibi, leydim.”

Sör Kenneth elini uzattı ve Ewen da isteksiz bir şekilde Janet’i bıraktı. “Dikkat et, Buz,” dedi sert bir şekilde.

Ewen, Yılan ve Janet’in MacLean olduğunu fark ettiği adam yola çıkacakken Magnus onları durdurdu. “*Bàs roimh Gèill.*” Janet bunu, *Ölmek Var Teslim Olmak Yok*, diye çevirdi. “Ayrıca Avcı,” Ewen ona baktı. “Acele et. Sanırım bize anlatmayı unuttuğun bir şey var.”

Ewen’in ifadesi gerildi –Tanrım, Janet bunu bile özlemişti!– ve başını salladı. Genç kadına konuşmalarının sona ermediğini ima eden bir bakış atıp diğer iki adamla birlikte uzaklaştı.

Janet bencilce ona seslenmek istedi. Onun gücünün kendini sarmasını istiyordu. Başını adamın göğsüne yaslayıp kıvrılmak, her şeyin düzelmesini sağlamasına izin vermek istiyordu.

Ama ikisinin de yapmaları gereken işleri vardı.

Tüm bunlar bittiğindeyse...

Janet, Ewen'ı ağılda bıraktığı o geceden beri ilk kez umutlanıyordu.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM



Dunstaffnage Kalesi, Lorn, İskoç Yaylaları, Noel Arifesi 1310

Janet yatağının ucundaki sandığın üzerine oturdu. Kapı tıklatıldığında yardımcısı saçına altın bir taç şekli vermişti.

Gelen kişiye içeri girmesini söyledi ve ikizi Mary odaya girdi. Birbirlerine baktılar. Mary, dile getirilmeyen soruyu başını iki yana sallayarak yanıtladı ve Janet'in omuzları düştü.

Kız kardeşiyle çocukluklarından beri sahip oldukları bu tuhaf ve sözsüz iletişim, bir araya geldikten birkaç saat sonra yine canlanmıştı. Yeniden kız kardeşiyle birlikte olmak...

Kalbi farklı duygularla doldu. Janet, Magnus'un eşi Leydi Helen tarafından tedavi edilmek için odaya getirildiği anda Mary içeri koşmuştu. O ana kadar Janet, onu ne kadar özlediğinin farkında değildi. Birbirlerine tek bir bakış atıp gözyaşlarına boğuldular. Helen'in Janet'in yüzüyle, kaburgalarıyla ve bileğindeki kırıkla ilgilenmesi bir süre beklemek zorunda kalmıştı.

Janet hâlâ kardeşinin kendisini affettiğine inanamıyordu. Aslında Mary'ye inanacak olursa, kardeşi onu hiç suçlamamıştı. Kardeşinin affediciliğinin onun için ne kadar önemli olduğunu daha önce hiç fark etmemişti. Janet'ı asıl şaşırtan, o gece yaşananlardan bahsetmenin -patlama, Cailin'in ve MacRuairi'nin

klan üyelerinin ölümü, Janet'in kayboluşu- tuhaf bir şekilde rahatlatıcı olmasıydı. Orada ölenler için hayatı boyunca yas tutup bunların yaşandığına pişman olabilirdi ama artık onları rahat bırakmaya hazırdı.

Kız kardeşini gördüğü için neşelense de Mary'nin başını sallaması, içini hayal kırıklığıyla doldurdu. "Ondan hiçbir iz yok mu?"

Bu bir sorudan ziyade yalvarıştı. Janet, krala Selkirk'e ulaşmadan birkaç kilometre önce başarılı bir şekilde engel olduktan ve ilerideki tuzaktan bahsettikten sonra Yılan -artık bunun Lachlan MacRuairi'nin takma adı olduğunu biliyordu- ve Eoin MacLean da onlara katılmıştı. Görevleri başarıya ulaşmıştı. Mesajı krala ulaştırıp muhbirin güvenliğini sağlamışlardı. Ewen ise Roxburgh'da onlardan ayrılıp ismini söylemediği bir yere gitmişti. Onlara Janet'a ulaştırmaları için bir mesaj bırakmıştı -mümkün olan en kısa zamanda dönecekti- ama bir haftadan uzun zaman geçmişti ve Janet artık umudunu yitirmeye başlıyordu.

Anlayamıyordu. Ewen onu ormanda bulduğunda, kollarına aldığı anda, şefkatle ve şiddetli duygularla gözlerine baktığında fikrini değiştirmiş olduğunu sanmıştı. Janet'ı önemseydiğini, anladığını ve onlar için savaşacağını sanmıştı.

O zaman neredeydi? Neden yanına gelmemişti? Bir şey mi olmuştu?

Ewen'in bacağını ve ölüme ne kadar yaklaştığını duymak Janet'ı çok korkutmuştu. Ateşinin nedeninin sarhoşluk olduğunu sanıp onu o kadar hastayken yalnız bıraktığına inanamıyordu.

Mary başını yeniden salladı. "Kenneth kralla konuştu ama kimse nerede olduğunu bilmiyor. Robert bile."

Janet yüzünü buruşturdu ama yaralarını unutmuştu. Helen yaraların iyileşeceğini, sadece birkaç küçük yara izi kalacağını söylemiş olsa da kesikler ve yaralar hâlâ hassastı.

Ama bu tepkiye sebep olan konuyla, yani Robert ile ilgilenmesi gerekiyordu. Diğer adamlarla birlikte İngilizlerin ihanet haberini getirdiğinden beri kralla konuşmamıştı. Robert ona minnettardı ve başına gelenler için çok öfkelenmişti ama Ewen konusunu ya da Janet'in geleceğini henüz konuşmamışlardı.

"Hâlâ iyileşmemişken onu o halde bırakabilmiş olmalarına inanmıyorum," dedi Janet etekleriyle oynayarak. "Ya bir yerlerde düşüp..."

"Adamlar onun iyi olduğunu söylüyor," dedi Mary. "Ayrıca Bella da öğrendiğinde Lachlan'a kızdı ama Lachlan kendisinin 'lanet bir bakıcı olmadığını' ve Ewen'ın yardım istemediği konusunda ısrar ettiğini söyledi."

"Ewen, kralın onu muhafız alayından kovduğunu kimseye söylememiş mi?" diye sordu Janet.

Mary ona Bruce'un gizli ordusunun -ya da diğer adıyla hayaletlerinin- adamlar arasında Highland Muhafızları olarak bildiğini anlatmıştı. Janet, savaşçıların hepsinin kimliğini bilmesede bundan zaten şüphelenmişti. Kral Edward zeki biriyse, bir seksen iki boyundan uzun, kaya gibi cüssesi olan ve sıra dışı bir yakışıklılığa sahip herkesi aramaya başlardı.

"Hayır," dedi Mary. "Ama öğrenir öğrenmez, kralı bunu yeniden düşünmesi için ikna ettiler."

Robert'ın ne kadar inatçı olabileceğini bilen Janet, "Bunu nasıl yaptılar?" diye sordu.

Mary omuzlarını silkti. "Bilmiyorum ama ne yaptılarsa oldukça ikna edici olmuş olmalı."

"Bu çok saçma." Janet ellerini öne uzatıp kalktı. Kapıya doğru ilerledi.

Mary yatağın kenarında oturduğu yerden ona baktı. "Nereye gidiyorsun?"

“Robert’in doğru karar verdiğinden emin olmaya.”

Ewen onu istemiyor bile olsa, Janet her şeyini kendisi yüzünden kaybetmesine izin vermeyecekti.

Yıllar Robert Bruce’u yormuştu. Janet’in en büyük ablası Isabel’in gönlünü çalan yakışıklı şövalye çok değişmişti. Hâlâ yakışıklıydı ama otuz altı yaşında olmasına rağmen çok daha yaşlı görünüyordu. Savaşlar, Methven Savaşı’nda yüzleştiği korkunç yenilgi ve sonrasında yıkım yüzünde derin çizgiler bırakmıştı. Ama en çok değişen şey ifadesiydi. Girişken, neşeli ve nazik şövalye sonsuza dek gitmiş, yerini ciddi, geçilmez ve savaşa yontulmuş savaşçı bir kral almıştı.

Özel odasında onun karşısında oturan ve isteği üzerine adamlarını odadan çıkaran Janet, beklenmedik bir kaygı hissetti. Onu Robert olarak görüyor olabilirdi ama karşısındaki adamın bir kral olduğunu yok sayamazdı. Ancak kendisine bakan koyu renkli gözler ona cesaret verdi.

“Daha iyi misin? Helen tüm ihtiyaçlarını giderdi mi? Ne istersen yapılmasını söylemişim.”

Janet onu rahatlatmıştı. “Daha iyi hissediyorum, efendim. Helen bana kız kardeşiymişim gibi baktı. Ama isteyeceğim sadece bir şey var.”

Rahatlamış gibi görünen Robert gülümsedi. “Ne olursa olsun hallederiz. Sana borçluyum, Janet. Bana o mesajı ulaştırmak için neler yaşadığını biliyorum. Kaledeki muhbirimizi korumak için o dar sokakta adamın önüne nasıl atladığını da duydum.”

Birbirlerine baktılar ve Janet, kralın kendisine ne kadar minnet dolu olduğunu gördü. Muhbir, onun için önemliydi, en başından

ona güvenmesinin nedeni de buydu. Ama Berwick'te yaşananların detaylarını nereden duyduğunu bilmiyordu. Birileri muhbirle konuşmuş olmalıydı.

“Hâlâ İngilizlerin barış görüşmesi adı altında bir ihanet planı yaptıklarına inanamıyorum,” diye devam etti Robert. “Hem Gloucester hem de Cornwall bana söz vermişti. Bunu Gaveston'dan beklerdim ama de Monthermer'in oğlundan asla ummazdım.”

Cornwall Kontu Piers Gaveston, Edward'ın favorisiydi. Gloucester Kontu Gilbert de Clare de kralın güçlü bir destekçisiydi ama aynı zamanda Robert'ın eski yakın arkadaşlarından Ralph de Monthermer'in de üvey oğluydu.

“Yine de Methven'den sonra artık böyle şeylere şaşırمامalıyım.” Robert, öfke ve nefretle bakarken yüzü karardı. “O mesajda okuduklarıma bakılırsa, başarılı olabilirlermiş. Bizi uyuduğumuz sırada, Roxburgh'daki tüm karargâh ile kuşatacaklarmış.” Robert, yeniden Janet'a bakmadan önce bir süre durup toparlandı. “İstediğin şey nedir, Janet? Eğer elimden gelen bir şeyse hallederim.”

Janet, onun gözlerine baktı ve tereddüt etmeden konuştu. “Ewen'ı istiyorum.”

Robert'ın gözleri ışıldadı. “Bu kez benim sözlerimi bana karşı kullanma, Janet. Lamont bana ‘ricasıyla’ geldiğinde ona cevabımı verdim.”

Janet, Robert'ın öfkesinin kendisini vazgeçirmesine izin vermedi. “Son zamanlarda yaşanan olayların ışığında bunu yeniden düşünmeni istiyorum. Daha önce senden hiçbir şey istemedim Robert ama şimdi istiyorum.”

Robert, tahtı andıran sandalyesine oturup ona sert ve dikkatli gözlerle baktı. “İstediğin şey tam olarak ne?”

“Olanlar yüzünden Ewen’in cezalandırılmasını istemiyorum. Ona topraklarını ve muhafızların arasındaki yerini geri ver. Ve...” Yanakları kızardı.

“Ve?” diye sordu Robert.

“Ve hâlâ benimle evlenmek istiyorsa buna izin ver.”

“Seninle evlenmesini emretmemi istemez misin?”

Janet başını iki yana salladı. “Ne onun ne de benim zorla evlendirilmemizi istemem.”

Kral, Janet’in gözü kara cevabı üzerine kaşlarını çattı. “Bekâretini aldı. Onu bu yüzden ödüllendirmeyeceğim.”

“Kendi rızamla vermediğim bir şeyi benden alabildiğini düşünüyorsan beni hiç tanımamışsın demektir.”

“Masumiyetinden faydalandı,” dedi Robert huzursuz bir şekilde. Belli ki kendisi için kardeş gibi olan bir kadınla bu tür konuları konuşmak onu rahatsız ediyordu.

“Ben çocuk değilim, Robert. Hayatı boyunca bunu -Ewen’i- beklemiş olan yirmi yedi yaşında bir kadını. Onu seviyorum.”

“Sevgi, evlenmek için bir neden değildir. Toprağı, unvanı ya da varlığı yok.”

“O zaman sen de ona bunları verirsin,” dedi Janet. “Benim yaptığım şey bir ödül hak etmiyorsa, peki ya onun yaptıkları?” Kralın bunu bir an için düşünmesine izin verdi. “Sevgiden konu açılmışken, senin evliliklerine ne demeli, Robert? Elbette halkın örnek alabileceği en doğru kişi kralıdır.”

Robert’in ifadesinde, Janet’in sözlerinin etkili olduğuna dair bir işaret yoktu ama genç kadın bunu başardığını biliyordu. Robert’in iki eşiyle de âşık olarak evlendiği biliniyordu.

Robert bir süre sonra başını sallayıp Janet’in onunla ve Isabella’yla yaşadığı zamanlardan hatırladığı yorgun ifadeyle baktı. “Kanun adamı olmalıydın, Janet. Ne yazık ki erkek olarak doğmamışsın. Yoksa seni danışma meclisime alırdım.”

Janet, ilk karşılaşmalarında Ewen'ın da benzer şeyler söylediğini hatırlayıp sırtıttı. Başka bir şey daha hatırlıyordu. Lamont, *kanun adamı*. "Belki de olurum, efendim."

Kaşlarını dalgın bir şekilde çattı. Tam da aklında yeni bir fikir filizlendiği sırada kapı sertçe çalındı. Bir dakika sonra Robert'ın yanından nadiren ayrılan Batı Highland'in sert şefi içeri girdi.

Etkileyici. Geçilmez. Korkutucu. Otoriter. Bunların hiçbiri Tor MacLeod'u tanımlamak için yeterli değildi. Highland Muhafızları'nın lideri, kralın adamı olmaktansa onun arkadaşı gibi görünüyordu. Robert Bruce gibi görkemli birinin yanında bile etkileyiciydi.

"Konuşmayı böldüğüne göre önemli bir şey olduğunu düşünüyorum," dedi Robert.

"Evet," dedi Tor. "Seni görmek isteyen biri var."

"Beklemesini söyle."

Tor, Janet'a baktı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sanırım onu görmek isteyeceksindir."

Robert dışarı baktı ve eliyle birini içeri çağırdı. Ewen kapıdan içeri girince, Janet derin bir nefes aldı ve yüreği ağzına geldi.

"Geri döndün!" diye bağırdı Janet. Arkasından gelen adamı görmemiş olsa o anda kollarına koşabilirdi.

Bir dakika önce havalara uçan kalbi aniden yere çakıldı. Şaşkınlıktan ağzı açık kaldı ve olduğu yerde durdu.

Onu en son gördüğü sefere göre büyümüş olsa da İskoçya'nın yeni vekilharcı olan uzun ve ince Walter Stewart'ı tanımişti.

Bakışları sessiz bir dehşet içinde Ewen'a dönüp bir açıklama bekledi. Onu neden buraya getirmişti?

Ewen, odaya girdiği anda Janet'in yanına gitmek istedi ama masanın arkasındaki tahtı andıran koltukta oturan adamın farkındaydı. Ewen, bu konuda kralla geçen sefer ters düşmüştü. Bu kez doğru adımlar atacaktı.

Janet'ı sağlıklı görmek göğsüne bir yumruk gibi indi. Kendi kendine Helen'in ona iyi bakacağını, Janet'in en iyi ellerde olduğunu söylese de genç kadın *kendi* ellerinde değildi ve onu *kendi* gözleriyle görene kadar rahatlayamayacaktı.

Yaralarına, bileğiyle elbisesinin altındaki kaburgalarında belli olan kalın sargıya ve yanağındaki küçük dikiş çizgisine baktı. Çenesindeki ve burnundaki şişlikler inmiş, yaralarından geriye sarımsı, siyah ve mavi izler kalmıştı. Gözlerinin altında bulunan ay şeklindeki iki siyahlık, burnunun kırıldığını gösterse de burnu eskisi kadar düzgündü.

Genç kadının bakışlarındaki kararsızlığı gören Ewen, tüm iyi niyetini silip attı. *Bruce'un canı cehenneme!* Yürüyüp elini uzattı. Janet küçücük avucunu sanki olması gereken yer orasıymış gibi –ki kesinlikle orasıydı– elinin içine koydu ve Ewen da onu ayağa kaldırdı.

Janet'in elini sıkıca tutup bırakmadı. Diğer eliyle de başını arkaya doğru eğip yüzünü inceledi. Önce bir tarafı ardından da diğer tarafı kontrol etti. "İyi misin?"

Janet bunu başıyla onayladı. Ewen başparmağını çenesinin yaralı kısmında şefkatle gezdirerek onu bıraktı ve ardından kralla döndü. Janet'ı öpmemek için kendini kontrol edebileceğinden emin olamıyordu. Kralın bakışlarını görünce odadan zincire vurularak çıkmaya hazırlandı.

"Sana diğerleriyle birlikte St. Drostan Günü'nde dönmeni emrettiğini hatırlıyorum," dedi Bruce öfkeli bir bakış atarak.

Ewen, ona tam olarak gözünün önünden kaybolmasını emrettiğini söylemedi. "İlgilenmem gereken önemli bir mesele vardı."

Bruce'un bakışları, Ewen'a dönmeden önce Walter'a takıldı. "Son zamanlarda tüm talimatları uygularken sıkıntı yaşıyorsun."

Ewen buna itiraz etmedi.

Kral ona bir süre daha bakıp Walter'a döndü. "Sanırım seni buraya getirmesinin bir nedeni vardır."

"Evet, efendim," diye cevapladı Walter, selam vererek öne çıktı. "Lamont bana çok beklenmedik bir istekle geldi. Nişanlımla evlenmek istedi."

Janet'in aniden derin bir nefes aldığını duyup gözlerini üzerinde hissetse de o anda Bruce'a bakıyordu. Kral, ifadesinden hiçbir şey belli etmeden sandalyesinde oturuyordu. "Öyle mi? Benzer bir isteği benim reddettiğimden de bahsetti mi?"

"Evet," dedi Walter. "Bunu da söyledi."

"Peki, sen ona ne söyledin?" diye sordu Bruce.

Walter cevap vermeden önce, Janet'a özür dilercesine bir bakış attı. "Leydi de bunu istiyorsa ona destek olup nişanı bozacağımı söyledim."

"İstiyorum!" Janet buna cevap olarak öne atladı ama Bruce elini kaldırarak onu durdurdu.

Ewen sessizce dua etti. O ana kadar son birkaç gündür Walter Stewart ile -genç yaşına rağmen sağlam bir rakip olduğunu fark etmişti- boşuna konuşup konuşmadığından yüzde yüz emin değildi. Ewen, Rothesa Kalesi'nden çok büyük bir ödün vermeden çıkabildiği için şanslıydı.

"Sana her şeyi anlatmıştır sanırım?" dedi Bruce.

Janet'in da orada olduğunun farkında olan Stewart'ın yanakları kızardı. "Evet."

Kral bir süre konuşmadı ama sonra Janet'a döndü. "MacLeod seni odana götürecektir. Leydi Anna, Noel öncesi olduğundan bu akşam bir ziyafet hazırladı. Daha sonra konuşuruz."

Janet itiraz etmeye hazırlandı. "Ama..."

Ewen sözünü kesip ellerini tutarak hafifçe sıktı. "Şimdi git. Ben seni bulurum." *Ben seni her zaman bulurum*, dedi sessizce. "Unuttun mu?"

Janet başını hafifçe salladı.

"Güven bana," dedi Ewen yumuşak bir ses tonuyla, bakışlarını kızın yüzünden ayırmamıştı. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım." Bu sefer uğratmayacaktı.

Janet hâlâ yaralı olan burnunu büzdü. "Her zaman bu kadar itaatkâr olmam."

Ewen gülümsedi. "Bunu düşünmek içimi ürpertiyor."

Onu bırakmadan önce -bunun son kez olacağına kendi kendine yemin etti- öpmek için ellerini dudaklarına götürdü.

Janet dargın bir şekilde kapıya doğru ilerledi. Omzundan geriye doğru bakarken Bruce'a veda etti. "Sözünüzü unutmayın, efendim."

"Ben bir söz vermedim," dedi kral itiraz ederek.

"Evet ama vermek üzereydiniz sanki." Janet ona yaramaz bir şekilde gülümsemek isterken canı yanınca yüzünü buruşturdu.

Hem Ewen hem de kral kaygıyla ona yöneldiler. "İyi misin?" diye sordu ikisi de aynı anda.

Janet'ın gülümsemesi daha da derinleşti. "İyi olacağım."

Küçük cadı! Yüzünü buruşturması bir hatırlatmaydı ve bunu tek fark eden Ewen değildi. Janet odadan çıkınca Ewen ve kral birbirlerine baktılar. Ewen, kralın yüzündeki yorgun ve kısmen yenilgiye uğramış ifadenin çok uzun bir süre kendi ifadesi olacağından şüphelendi. *Tanrı'ya şükür.*

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM



Janet yeterince uzun süre beklemişti.

Ewen, kralın odasından bir saat kadar önce çıkmıştı. Kral adına, Dunstaffnage'in ev sahipliğini yapan Arthur Campbell'in -yakışıklı yüzü ve kaslı fiziğine bakılırsa muhafızlardan biri olmalıydı- eşi Leydi Anna Campbell, Ewen'in kralın yanından ne zaman çıktığını ve onu nerede bulabileceğini Janet'a söyleyecek kadar kibardı.

Janet, Ewen'in bir çukur hapishanesine tıkmaktansa kalede bir odası olmasını iyiye işaret olarak düşündü. O zaman neden gelip Janet'ı bulmamıştı?

Akşam yapılacak olan kutlama nedeniyle kale çok hareketliydi. Janet, üçüncü kattaki odasından Ewen'in birinci kattaki odasına giderken birkaç uşağın yanından geçti. Genç -ve oldukça sevimli- bir kızın da elinde büyük bir su kovasıyla aynı kapıya doğru ilerlediğini görünce kaşlarını çatı.

Kız tam kapıyı açacakken Janet onu durdurdu. "Ben alırım."

Hizmetçi kız dehşete kapılmış gibi baktı ve başını iki yana salladı. "Bu doğru olmaz, leydim. Beyefendi..." Kızın yanakları kızardı. "Banyo yapıyor."

"Şu anda mı?" Janet hissettiği kadar aksi konuşmamış olmayı umdu.

Kız bunu başıyla onayladı. "Leydi Helen, beyefendiye bacağı günde en az bir kez yıkamasını söyledi." Janet, kıskançlığı yüzünden içinde bir suçluluk hissetti ama kız konuşmaya devam edince kıskançlık geri döndü. "Leydi Helen küçük William ile ilgilenirken, beyefendinin tüm ihtiyaçlarına ben bakıyorum."

Janet şirin yeğeniyle birkaç gün önce tanışmıştı. Çocuk yeni yeni emeklemeye başlamıştı ve ele avuca sığmıyordu. "Bir sorun mu var?"

"Küçük çocuk başını yatak başlığına çarptı ama Leydi Helen iyileşeceğini söylüyor. Yara izi bile yokmuş."

Janet rahatlayarak başını salladı. "Kovayı beyefendiye ben götürürüm. Biz zaten evleneceğiz." En azından Janet öyle olacağını umuyordu. "Ama senin için de sorun olmazsa öncesinde yapmanı istediğim bir şey var."

Kapı çalınınca seslenen Ewen'a hizmetçi kız cevap verdi. "Suyunuz, lordum." Ama içeri giren Janet'ti. Kapıyı arkasından kapatıp sırtı kendisine dönük bir şekilde küvete oturmuş olan çıplak adama doğru yürüdü. Sert ve bronz tenine hiç çekinmeden bakıyordu.

"Sırtınızı yıkayayım mı, lordum?" diye sordu hiç de kendisinininkine benzemeyen yumuşak ve melodik bir sesle.

"Lütfen," dedi Ewen umursamaz bir tavırla.

Gıcık herif! Lanet olsun, kendi kendini yıkayabilirsin! Janet, koca kovayı adamın başından aşağı dökünce kısmen rahatladı. Suyun soğuk olduğunu anlaması kısa sürdü.

"Bu da ne!" Ewen küvetin dışına fırlayıp şaşkınlık ve öfkeyle ona döndü. Karşısındakinin kim olduğunu görünce öfkesi silindi. Kaşlarını çatı. "Burada ne işin var, Janet?"

Janet dudaklarını büzüp kollarını birbirine bağladı. Ewen'ın inanılmaz bedenini ağır ağır ve sakin bir şekilde incelemeye baş-

ladı. Genç adamın *bir yeri*, bu sabit bakışların altında sertleşip kalınlaşmaya başlamıştı.

Ewen küfür edip yatakta duran bir havluyu aldı ve beline sardı.

Ama kendini saklayabildiğini sanıyorsa yanılıyordu. Islak kumaş tüm kaslarına yapışıp altındaki kalın sertliği ortaya çıkardı. Tanrım, burası çok sıcak ve nemliydi.

“Kahretsin, bana bu şekilde bakmayı kes.”

Janet gözlerine baktı. “Hizmetçi kızı geri çağırmamı mı istersin?”

Ne dediğini anlamak Ewen’ın biraz zamanını aldı. Gülümsemi. O kadar yakışıklı görünüyordu ki Janet’in göğüs kafesi daraldı. “Kıskanmışsın.”

Janet bunu inkâr etmedi. “Artık kendi kendine yıkanabilirsin.”

Ewen kollarını göğsünün üzerinde birleştirerek –bunu muhtemelen onun dikkatini dağıtmak için yapmıştı– sırtıttı. Bu, işe yaramıştı. Janet gördüğü etkileyici kas kütlesi karşısında derin bir nefes aldı. Yüce Tanrım, savaş konusunda artık daha farklı bir bakış açısı vardı. “Yardıma ihtiyacım olursa ne olacak?”

“Ben sana yardım ederim,” dedi Janet sıkıdığı dişlerinin arasından, saçmaladığını bildiği halde.

“Bunu dört gözle bekleyeceğim. Aynı gün hem uysal hem de yardımseversin. Senden şimdiden iyi bir eş olduğunu görüyorum.”

Janet gözlerine baktı. Kıskançlık, şakalaşmalar, kaslarına duyduğu hayranlık, her şey yok oldu. Şu anda sadece tek bir şeyin önemi vardı. Daha önce hiçbir şeyin kendisi için bu kadar önemli olduğunu hatırlamıyordu. “Kral kabul etti mi?”

“Evet,” dedi Ewen boğuk bir sesle. İfadesi, Janet’in kalbine işledi. “Ama tek bir şartı var.”

Janet aniden korktu. “Nasıl bir şart?”

“Senin de kabul etmen.”

Ewen önünde diz çöktüğü anda Janet'in gözleri nemlendi. Elini tutup gözlerine baktı. "Sana yalan söylediğim için özür dilerim. Doğruları söylemeliydim. Seviştikten sonra sana sarılmadığım ve sana seni ne kadar sevdiğimi söylemediğim için de özür dilerim. Bizim için savaşacak ve seninle evlenmek için gereken her şeyi yapacak cesareti bulamadığım için de... Her şeyimi kaybedeceğimi sanmıştım ama sen olmayınca zaten hiçbir şeyin anlamı yokmuş. Hiçbir şeyi değiştiremeyeceğimi ya da sana kendimi affettiremeyeceğimi biliyorum ama eşim olmayı kabul edersen söz veriyorum hayatımın geri kalanında kendimi affettirmek için elimden geleni yapacağım..."

Janet şaşkınlıkla susup öylece kalakaldı. Belli ki rolleri değiştirmişlerdi. Her zaman yanlış kelimeler seçen adam, kendini çok güzel bir şekilde ifade ediyordu ve her zaman ne söylemesi gerektiğini bilen kadın, dilini yutmuş gibiydi.

Janet'in kararsızlığını gören Ewen biraz telaşlandı. "Janet?"

Janet'in bilmesi gereken bir şey vardı. "İşime devam etmek istersem ne olacak?"

Ewen durdu. "Olanlardan sonra bunu yapmak ister misin?"

"İstersem?"

"Seni bundan vazgeçirmeye çalışırım. Rahip ölmüş olabilir ama onun gibi parçaları bir araya getirecek kişiler elbet olacaktır."

"Ya beni ikna edemezsen?"

Ewen bunun yerine çivi yutmaya bile hazırmış gibi görünüyordu. "İstemesem de kararına saygı gösteririm. Ve sanırım Helen bize eşlik etmek istediğinde MacKay ne kadar huysuz oluyorsa en az o kadar huysuz olurum."

Janet'in yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Ewen'in sevgisine dair herhangi bir kanıtı ihtiyacı varsa şu anda bunu görüyordu. "Sen ve huysuz olmak mı? İnanılır gibi değil."

Ewen, Janet'in kalçasına hafifçe vurdu. Genç kadın dayanamayarak güldü.

Ama sonra ciddileşti. "Robert'a yardım etmeye devam etmek istiyorum ama sanırım ulaklık günlerim sona erdi. Sen haklıydın, yeteneklerime gereğinden fazla güveniyordum ve belki de..." -duraksadı- "...olabilecekler konusunda biraz saftım. Daha sağduyulu olmalıyım. Yakalanmaktan iki kez kıl payı kurtulduktan sonra artık sınır bölgesine gidemem. Zaten kendime yeni bir kimlik bulmakta da zorlanırım."

"İki kez kıl payı kurtulmak mı?" dedi Ewen yüksek sesle.

Ahhh. "Sanırım kumaşçıda nasıl çalışmaya başladığımı sana anlatmayı unuttum."

"Evet, belli ki unutmuşsun."

Janet, yaver ile şövalyeden bahsettiğinde Ewen'in kararlı ifadesini görmezden gelerek olanları kısaca anlattı. Hendelere veda etmeden gitmeye zorlandığını söyleyerek konuşmasını bitirdi. "Onlara haber vermenin ve güvende olup olmadıklarını öğrenmenin bir yolu var mıdır sence?"

"Yapıldı bil," dedi Ewen.

"Teşekkürler," dedi Janet, bunun üzerinde ne kadar büyük bir yük olduğunu fark ederek.

"Yeniden rahibe elbiselerini giyme konusunda ısrar etmediğin için ne kadar mutlu olduğumu söylemeyeceğim."

Janet gülümsedi. "Zaten ben de bunun için çok hevesli değilim. Ayrıca bu şartlarda çok uygun olmazdı."

"Hangi şartlarda?"

Janet henüz ona söylemeye hazır değildi. Robert'ın dediğine göre bu, son darbesi olacaktı. "Ama işimin bittiğini sanma. İş konusunda başka bir planım var."

Ewen homurdandı. "Sormak bile istemiyorum."

“Merak etme. Çok kötü değil.”

Ewen acı çeker gibi bir ifadeyle baktı. “Çok rahatladım,” dedi soğuk bir tavırla. “Janet, bilmem farkında mısın ama hâlâ dizlerimin üzerindeyim.” Rahatsız bir şekilde yüzünü buruşturdu.

Janet hemen bacağına baktı. “Ah Tanrım, bacağına tamamen unuttum!” Onu ayağa kaldırdı. “Çok acıdı mı? Seni o şekilde bıraktığım için özür dilerim. Gittiğim gece hasta olduğunu fark etmemiştim. Sarhoş olduğunu sandım.”

Ewen, Janet’in yüzüne gelen saçı itti. “Genellikle çok fazla içmem.”

Janet ona baktı. “Baban yüzünden mi?”

Ewen bunu başıyla onayladı.

“Tahmin etmem gerekirdi.”

Genç adam başını iki yana salladı. “Bilmeni istemedim. Lanet olsun, ben de o kadar kötü olduğunu bilmiyordum.”

“İyi ki Helen varmış,” dedi Janet.

Ewen da bunu onaylayarak kızın çenesini tuttu ve kendisine bakmasını sağladı. “Sorumu cevaplamadın.”

Janet gülümsedi. “Evet... Evet!”

“Tanrı’ya şükür!” diye homurdandı Ewen onu kollarına alarak. Şefkat dolu öpücük, geleceklerine dair verdikleri sözü onaylamak içindi, ancak aniden başka bir şeye dönüştü. Ateşli ve istekli bir öpüşmeye... Janet, kollarını Ewen’in boynuna doladı ve onu kendisine doğru çekip bedenine yaslandı.

Ewen’in dilinin ılık hareketleri Janet’in titremesine neden oldu. Sıcaklık kemiklerini yumuşattı, bedenini ağır lav dalgaları gibi eritti. Tanrım, onu öpmeyi seviyordu.

Ewen’in diliyle çizdiği daireler daha derin, daha ateşli, daha hızlı ve daha ilkel bir hal aldı. Bedeni giderek ısınıp arzusun gücüyle sertleşti.

Janet inleyince Ewen geri çekildi.

“Ah lanet olsun! Canını mı yaktım?” Parmağını yanağındaki kesigin ve çenesindeki yaranın üzerinde gezdirdi.

Janet başını iki yana salladı.

“Keşke onu öldürmeseydin,” dedi Ewen. Janet ona şaşkınlıkla baktı. Ama adamın yüzü daha önce hiç görmediği kadar sertti. “Seni bu şekilde incittiği için ölümünün çok daha acılı olmasını isterdim.”

Janet parmak uçlarında yükselip Ewen’in dudaklarına bir öpücük kondurdu. “Bunlar artık geçmişte kaldı. Ve şu anda ben daha çok gelecekle –*bizim* geleceğimizle– ilgileniyorum.”

Janet, elini aşağı doğru indirip Ewen’in karnında parmak ucuyla küçük daireler çizdi. Teni çok ılık ve pürüzsüzdü. Havlunun altındaki belirgin sertliğe yaklaştıkça Ewen’in gözleri daha çok karardı ve karın kasları gittikçe sertleşti.

Ewen onu durdurmak için bileğini tutabilirdi ama Janet yaralı elini kullanacak kadar akıllıydı.

“Janet...” diyerek onu boğuk bir sesle uyardı Ewen. “Bana bu şekilde dokunmaya devam edersen, son derece yüce olan duygularımı ve yaralarını unutabilirim.”

Janet gülümseyip Ewen’in gözlerine baktı. “Güzel. Ben iyiyim. Gerçekten. Lütfen, bunu istiyorum. Seni istiyorum...”

Karşı koymasına engel olmak isteyen Janet elini biraz daha aşağı indirip bileğini erkekliğinin başına değdirdi.

Ewen derin bir nefes aldı. “Tanrım Janet, adil oynamıyorsun.”

Genç kadının dudaklarında yaramaz bir gülümseme belirdi. “Nazik olmayı başarabilirsin, değil mi?”

Ewen onu kaldırıp yatağa taşıdı. “Umarım olabilirim.”

Janet’in bileği yaralı olduğundan, kıyafetlerini çıkarması için Ewen’in yardımına ihtiyacı vardı. Genç adam bu görevden memnuniyet duydu.

Janet, elbisesinin düğmelerini açan Ewen'a kısa bir süre önce balıkçı kulübesinde yaptığı benzer teklifi hatırlatarak, "*Lanet bir yardımcı* olmadığını sanıyordum," deyip onunla alay etti.

Ewen bir kahkaha attı. "Sanırım fikrimi değiştirdim. Banyo yapmama yardım edeceksen, ben de soyunmana yardımcı olabilirim."

"Evlilikteki eşitlik anlayışın gerçekten etkileyici," dedi Janet umursamaz bir tavırla.

Ewen güldü. "Sonunda herkes mutlu olur."

Son kıyafeti de çıkarınca geri çekildi, Janet'a uzun bir süre bakarak kendini elleriyle saklamak zorunda kalmasına neden oldu. Ama Ewen, kızın ellerini hafifçe geri çekti. "Hayır," dedi arzudan kalınlaşmış sesiyle. "Çok güzelsin." Parmaklarını Janet'ın çıplak teninde gezdirmeye başladı. "Tüm bedenine dokunmak istiyorum."

Tam da böyle yapıyordu. Ewen eğilip gergin meme ucunu dudaklarının arasına aldığı anda ve hafifçe çekiştirip diliyle çevresinde daireler çizdiğinde Janet nefes nefese kalmıştı. Ewen'ın koyu renkli ipeksi saçları yan tarafa dökülmüş, Janet'ın çıplak tenini okşuyordu. Janet parmaklarını Ewen'ın saçında gezdirip başını kendisine doğru çekti. Ewen ise avucunun içindeki göğsünü hafifçe sıkarak ağzının derinlerine aldığı sırada onu hiç durmadan okşuyordu.

İncinmiş kaburgalarını tamamen unutan Janet, içinde birikmeye başlayan hislerle kıvrandı.

Ewen başını kaldırdı. "Yavaş gitmemi zorlaştırıyorsun."

"Bunun için kimi suçlamalıyız?"

Ewen güldü. Bu gülüş Janet'ın içine işledi.

"Gülümsediğini görmeyi seviyorum," dedi hafifçe. "Bunu çok sık yapmıyorsun."

“Şimdiye kadar bunun için pek nedenim olmamıştı ama sanırım durumlar değişecek.”

Janet öyle olacağını biliyordu. Özellikle de şeyi öğrendiğinde...

Ewen eğilip onu öptü. Janet’in söyleyeceği şey, tüm vücuduna yayılan şehvetli dalgayla aklından uçup gitti.

Adamın sıcaklığı, kokusu ve teninin tenine sürtünüşü Janet’in içine işliyor, içinde yükselen güçlü duygular dışındaki her şeyi yok ediyordu.

Ewen belindeki havluyu çıkarmıştı, Janet, adamın sıcak ve zonklayan erkekliğinin karnına değdiğini hissedebiliyordu. Kendini ona doğru bastırarak daha çok yaklaşmaya çalıştı.

Ewen inleyip öpüşmelerini daha da derinleştirdi. Dilinin uzun darbeleri Janet’in daha fazla dayanamamasına neden oldu. Janet onu içinde istiyordu. Onun kendini tamamlamasına ihtiyacı vardı.

Kalbi deli gibi atıyor, nefes alış verişleri hızlanıyor ve bacaklarının arası ihtiyaçla ürperiyordu. “Lütfen,” diye inledi.

Ewen başını kaldırıp gözlerinin içine baktı. Janet, bacaklarının arasına yerleştiğini hissedebiliyordu. “Acırsa söyle,” dedi Ewen gergin bir şekilde. Çenesindeki kas gerilmişti.

İçine girdi. Yavaş ve nazik bir şekilde. Ağır ağır. Esneterek. Onu tamamladı. Janet derin bir nefes aldı. İnledi. Onu içine aldı.

Canı yanmamıştı. Hem de hiç yanmamıştı. Bu inanılmazdı. Kendini tamamlanmış hissediyordu. Sahiplenilmiş hissediyordu. Sevildiğini hissediyordu.

Ewen’in gözleri karanlık ve ateşliydi. “Bu çok güzel bir his.”

“Bence de,” dedi Janet boğuk bir sesle.

“Seni seviyorum, *mo chroí*.”

Mutluluktan gözleri nemlenen Janet gülümsedi. “Ben de seni seviyorum.”

Ewen, genç kadının içinde uzun ve hafif hareketlerle ilerledi. Bu, heyecan vericiydi. Janet'in deneyimlediği en güzel şeydi. Bedenleri bütünleşmişti. Ewen'in gözleri kalbine işliyordu. Aldığı zevk bir önceki kadar yoğundu ama bu kez çok daha derindi. Sadece iki bedenin değil, iki ruhun paylaşımıydı. Ewen onunla sevişiyordu. Bedeninin her yeriyle... Yavaşça, nazikçe ve bütünüyle... Janet'in bir parçasıydı ve genç kadın onun gitmesine asla izin vermek istemiyordu.

Sonunda daha fazla dayanamadı. Yumuşak inlemeleri gittikçe heyecanlı bir hal aldı. Ewen onun sessiz yalvarışını duyup karşılık verdi. Giriş çıkışları daha da uzadı. Derinleşti. Hızlandı. Sertleşti. Janet, parmak uçlarının altında Ewen'in bedeninin gerildiğini hissederken daha fazla dayanamadı. Boşalması lazımdı. Başka şansı yoktu.

Çığlık attı. Zevk dalgaları yavaş ve zonklayan bir dalga şeklinde tüm vücuduna dağıldı.

"Ah, Tanrım," diye inledi Ewen da kendini bırakırken. Janet'in içine yayılan sıcak dalgayla aynı anda içine boşaldı. O an, sonsuza dek sürecekmış gibiydi. Janet'in bedenindeki kasılmalar uzun süre devam etti.

Aynen önceki sefer olduğu gibiydi. Ama bu kez bittiğinde, Ewen yan tarafına uzandı ve onu da kendisine doğru çekti. Gitmesine asla izin vermeyecekmiş gibi sarıldı.

Uzun bir süre sonra Ewen, konuşabilecek enerjiyi ve doğru kelimeleri buldu. Sersemlemiş ve olanların etkisiyle biraz da gevşemişti. Böyle olabileceği aklına bile gelmezdi. Hayatında hiç kimseye bu kadar yakın hissetmemişti. Pek çok kadınla birlikte olmuştu ama sadece biriyle sevişmişti: Eşi olacak kadınla. Buna hâlâ inanamıyordu.

Janet sanki aklını okumuş gibi konuştu. "Robert'ı nasıl ikna ettin?" diye sordu.

Çenesini Ewen'ın göğsüne yaslamıştı ve göğsündeki tüylerle oynuyordu. Sorusunu sormak için çenesini hafifçe kaldırıp ona baktı.

"Sen işin büyük kısmını halletmiştin," dedi Ewen parmaklarını, Janet'in çıplak kolunda gezdirirken. "Ve yoldaşlarım da tabii."

Ewen, muhafızların, eğer kendisi dönmezse hiçbir göreve gitmeyeceklerini söylediklerine hâlâ inanamıyordu. MacLeod, Bruce'a muhafızlarla ilgili kararlar konusunda tam otoriteyi kendisine verdiğini hatırlatmıştı. Highland Muhafızları, Bruce için savaşıyordu ama onlar MacLeod'un adamlarıydı.

"Walter'ı Dunstaffnage'e gelip sana yardım etmesi için nasıl ikna ettin?"

"Kolay olmadı ama onun adamı olmamın, olmamamdan daha kıymetli olacağını görmesini sağladım. Ona bir eş alternatifi de önerdim."

Walter Stewart genç olabilirdi ama akrabası James Douglas -ve onun akrabası Robert Bruce- kadar hırslıydı.

Kafası karışan Janet tek kaşını kaldırdı. "Mar kızından daha etkileyici birini mi?"

Ewen bu lafa güldü ama gerçekten de öyleydi. "Nişanı bozmak istediğini düşünüyordum o yüzden iyi özelliklerinden bahsetmedim." Janet'in kalçasını sıkıp devam etti. "Anlatacak pek çok özellik bulabilirdim."

Janet yüzünü buruşturmaya çalışsa da dayanamayarak güldü.

Ewen onu başından öpüp ardından kendine doğru çekti. "Krala ne söyledin?" diye sordu.

Janet omuzlarını silkti. "Ona hizmet etmek için yaptıklarımızı hatırlattım."

“Ve?”

“Ve kendi evliliklerini hatırlattım.”

“Bu kadar mı?”

Janet yeniden omuzlarını silkti. “Bu kadarı yeterliydi. Ama davamı savunmak için hazırdım ve mantıklı olduğunu göreceğinden emindim. Bunu kullanmak zorunda olmasam da benim açımdan bakmasını sağlayacak bir argümanım daha vardı.”

Ewen ona şüpheyile baktı. “Kendine gereğinden fazla güvenmeyi bıraktığını sanıyordum. Kral, onu daha önce hiç görmediğim kadar kızgındı.”

“Ah ama iyi bir kanun adamı her zaman en iyi argümanını sona saklar.”

“Peki, neymiş bu argüman?”

Janet ona baktı. Henüz bir şey söylemeden, Ewen içinde bir şeylerin kıpırdadığını hissetti. Genç kadın elini karnına götürdü. “Âdetim gecikti.”

Ewen öylece kalakaldı. Bedeni bu kelimelerin önemini hissetmişti ama zihninin anlaması biraz zaman aldı. “Bir bebek mi?”

Janet gözleri nemlenirken bu soruyu başıyla onayladı. “Sanırım evet. Bu... sence de güzel mi?”

Tanrım, Janet böyle bir şeyi nasıl sorardı? Ewen’in içine sıcak bir duygu dalgası dağıldı. Göğüs kafesi ve boğazı sıkışıyor, ne söyleyeceğini bilemiyordu. Zaten hiçbir zaman bilemezdi. Ama genç kadının yanındayken bunun bir önemi yoktu. Janet onu her şekilde anlardı.

Ama her ihtimale karşı yine de konuştu. Bu kez bedeniyle konuştu.

Bu haber, güzel olmaktan çok daha iyiydi. Onun için her şey demekti. Genç kadın ona verebileceği her şeyi vermişti. Avcı, aradığının farkında olmadığı şeyi bulmuştu ve Janet’in gitmesine asla izin vermeyecekti.

SON SÖZ



Ardlamont, Cowal, İskoçya, Aralık 1315

Janet, mavi gözlü küçük şeytanla sert konuşacaktı. “James! James Fynlay Lamont, hemen buraya gel!” Odadan odaya koşarak en son çocuk odasına girdi ve kocasını görünce durdu. Ewen, kollarının altında iki yığın ve bacaklarının arkasına saklanan iki cılız bacakla birkaç metre ilerisinde duruyordu.

Janet’ın kalbi, beş yıllık evliliğin ardından bile onu gördüğünde hâlâ hızlanıyordu. Sanki bir yanı Ewen’ın kendisine ait oluşuna hâlâ inanamıyormuş gibiydi. Janet tüm bu hislerine rağmen genç adamın dikkatini dağıtmasına izin vermemeyi uzun süre önce öğrenmişti. Kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi ve kocasına dik dik baktı. “Onu saklamaya çalışma. Seni görebiliyorum, James.”

Ewen’ın bacaklarının arasından küçük ve sarışın bir baş göründü. Janet, çocuğun yüzündeki masum ifadeyi başta yok saydı. “Ver onu, Jamie.”

“Neyi vereyim, anne?”

“Masamdan aldığın mektubu.” Janet, küçük çocuğun hizasına gelmek için diz çöktü ve Jamie’nin alt dudağı titrese de yüzündeki sert ifadeyi bozmamaya çalıştı. “O çok önemli bir mektup, Jamie. Krala vermem gerek.”

James yüzünü buruşturup çizmesine uzandı ve buruşmuş kâğıdı çıkardı. "Yaşlı ve aptal kral umurumda değil! Bugün daha fazla çalışmanı istemiyorum, gelip benimle oynamanı istiyorum!"

Çocuğun yüzündeki inatçı ve huysuz ifade Ewen'a o kadar benziyordu ki Janet dayanamayarak kocasına baktı. O da omzunu silkti. "*Bana bakma.*"

Janet derin bir nefes alıp dört yaşındaki oğlunu kucakladı. Hiçbir zaman kolaylaşmayacak mıydı? Kral için üstlendiği 'danışmanlık' ve herkes tarafından bilinmeyen kanun adamlığı görevini dengelemeye çalışıyordu ama bazen -bugünkü gibiden- dengenin şaşması çok doğaldı.

İngilizlerle olan savaşı kazanmış olan Robert, İskoçya'nın bağımsız bir krallık olduğunun kabul edilmesi için sabırsızlanıyordu. Janet, dört yıl önce Greyfriar Kilisesi'nde 'Kızıl' John Comyn'i bıçakladığı için aforoz edilen Robert'ın aklanmasını sağlayacak, Fransa kralına ve papaya gönderilecek olan dikkatle yazılmış mektuplarda yer alacak savları hazırlamak için çok çalışıyordu. Genç kadının bir zamanlar hiç sevmediği Latince, şu anda çok işine yarıyordu.

"Bugün babanla dışarıda top oynayacağını sanıyordum," dedi çocuğun başını okşayarak.

"Oynadık. Ama sonra *onlar* geldi. Hep böyle yapıyorlar."

Janet gülmemek için kendini zor tutarak Ewen'ın kollarındaki kıpır kıpır kızlara baktı. Jamie'nin aksine, iki yaşındaki ikizler Ewen'inki gibi koyu renk saçlara sahiplerdi. "Bu kez ne yaptılar?" diye sordu oğluna.

"Mary topu göle attı ve Issy de ağlamaya başladı. Ağlamasından nefret ediyorum."

Ben de, diye içinden geçirdi Janet. *Ve Issy bunu çok sık yapıyor.* Yardım etmesi için Ewen'a baktı.

“Elimden geleni yapıyorum,” dedi Ewen. “Ama gördüğün gibi ellerim dolu. Jamie de benden kaçtı.”

“Birilerinin bunun kolay olacağını söylediğini hatırlar gibiyim...”

“Ben bir tane bekliyordum, *iki* tane değil,” dedi Ewen. “Sanırım savaşa dönme zamanım geldi.”

“Savaş sona erdi.”

“Bunu hatırlatma,” dedi Ewen abartılı bir şekilde gözlerini devirerek. “Sanırım Stewart’ın beni çağırdığını duyabiliyorum.”

“Walter bekleyebilir,” dedi Janet. “Ayrıca değerlendirmesi gereken yeni bir eş adayı var.” Onun gönlünü çalan soylu kadının Janet’in yeğeni –Robert ve Isabella’nın kızı– Marjory Bruce olduğuna hâlâ inanamıyordu. Marjory neredeyse sekiz yıl boyunca İngiltere’de kalmış ve geçtiğimiz yıl yapılan Bannockburn Savaşı’nın ardından sonunda serbest bırakılmıştı. “Herkes ektiğini biçer,” diye hatırlattı Janet.

Ewen yaramaz bir gülüş attı. “Ekme kısmı eğlenceliydi, biçme kısmından pek emin değilim.” Ancak kollarının altındaki –melekleri andıran– iki küçük kızı kahkahalar atana kadar gıdıklayıp öperek kendi sözleriyle çelişti.

“Biz de tam seni bulmaya geliyorduk,” dedi Ewen kızlar yorgun halde yatağa uzandıklarında. “Bir dakikan varsa sana göstermek istediğim bir şey var.”

Janet ona baktı. Neredeyse beş yıldır süren evliliklerinin ardından, Ewen’in ses tonunu çok iyi tanıyordu ve şu anda ne hissettiğini anlayabiliyordu. “Bitti mi?” diye sordu heyecanla.

Birbirlerine baktılar ve Ewen bunu başıyla onayladı.

Janet hiçbir şey söylemeden kocasının elini tutup kendini ve üç çocuklarını eski kaleden dışarı çıkarmasına izin verdi.

“Hemen bakma,” dedi Ewen, Janet yakındaki tepeye bakmaya çalışırken.

Sonunda durdu. "Pekâlâ, şimdi dön."

Janet derin bir nefes aldı. Güneş, öğleden sonra aydınlığında, yeni yontulmuş taşların üzerine vuruyor ve kalenin parlayıp yepyeni bir mücevher gibi ışıldamasına neden oluyordu. Her bir köşesinde bir tane olmak üzere dört kulesi vardı ve geçilmez bir duvarla çevrilmişti. Her anlamda etkileyici bir kaleydi ama onu önemli yapan şey bu değildi.

Janet, ulak olarak geçirdiği maceralı hayatı başka bir maceraya çeviren adamın elini tuttu. Kahkaha, sevgi ve neşe dolu bir maceraydı bu... "Çok güzel," dedi. "O da bunu çok severdi."

Ewen, genç kadına bakıp başını salladı. Konuşamayacak kadar duygulanmıştı. Annesinin kalesini bitirmişti ve artık geçmişle barışabilirdi. Ardlamontlu Lamontlar, bu kaleyi nesiller boyunca sevgi ve kahkahayla dolduracak, annesiyle babasının rahat uyumasını sağlayacaklardı.

Ewen, Janet'ı kalelerine ve geleceklerine doğru götürürken çocukları çevrelerinde, elleri ise iç içeydi.

YAZARIN NOTU



'Vahşi' lakabını ben eklemiş olsam da Fynlay Lamont, o dönemlerde Lamontların Ardlamont kolunun başındaydı. Ölüm tarihi tam olarak bilinmiyor ama 1315 yılından önce olduğu tahmin ediliyor. Gerçekten de Ewen adında bir oğlu vardı. Klan hakkında, Ardlamont kolunun köklerinin nereye dayandığı konusu da dahil çok az şey biliniyor ancak Stewart'a bağlı oldukları ve 'Bannockburn'de Bruce'u korumak için savaştıkları' (bkz. cısna.us/) söyleniyor. Bu tür detaylar, kendi kurguma inanmamı sağladı!

O zamanlar Lamontların şefi olan Sör John, Bruce'a karşı MacDougallları destekledi. Bunun sonucunda, on üçüncü yüzyılda Cowal'daki baskın klan olan Lamontların varlıkları azaldı ve topraklarının çoğu -sürpriz!- Campbellllara gitti. Lamontlar ve Campbellllar arasındaki düşmanlık yüzlerce yıl sürecekti. (*İskoç Savaşçı* kitabını okuyanlar bunu hatırlayacaktır.)

Vahşi Fynlay'in şefinin evleneceği kadını kaçırmaması, benim klanın iki kolu arasındaki husumeti düşünerek yaptığım kurgusal bir açıklamadır. Ewen'ın, Bruce'a sadakatinden dolayı yıllar sonra akrabaları ve MacDougalllar tarafından öldürüldüğü söylenir.

Yaptığım araştırmada şans eseri, 1309 ve 1325 yıllarına ait John de Menteith'e ait –daha sonraları akrabası Bruce'u desteklese de Wallace'a ihanet eden adam– bir belgeye rastladım. Bu belgede, Ewen'a 'İskoçya kralının ordusundaki okçu olarak hizmetleri' karşılığında topraklarının bir kısmının geri verileceği yazıyordu. Bunun tek tanığı, Arthur Campbell idi (*Gazap* kitabına bakınız.) Ayrıca (Bkz. archive.org 'An Inventory of Lamont Papers') adresine de uğrayın. Böyle şeylerin olmasını çok seviyorum.

Ewen'ın eşinin adı kayıtlarda yoktu ama o zamanlarda pek popüler bir isim olmasa da James adında bir oğlu olduğu yazıyordu. Bu da muhtemelen Ardlamont kolunun bağlı olduğu Sör James Sterwart'ı onurlandırmak içindi.

Çaylak kitabındaki yazarın notu bölümünde de belirttiğim gibi Marlı Mary'ye Mary, Marjory ya da Margaret da deniliyordu. Onunla ilgili kısımlarda bir tutarsızlık olabileceğinden aklıma Mary'den iki kişiymiş gibi bahsetmek geldi. Bu sayede Mary'nin ikiz kardeşi 'Janet' doğdu.

Highland Muhafızları serisinin başından beri, Bruce'un sonunda başarıya ulaşan taht iddiasında kilisenin önemini vurgulamak istiyordum. Calendar of Documents'a –o döneme ait asıl kaynak belgeler listesi– göre bir barış görüşmesi sırasında Bruce'un yakalandığına dair bir iddiayla karşılaştım. Bunun, ulaklık görevini üstelenen 'rahibe' kahramanım için mükemmel bir görev olacağını biliyordum.

Aslında 1310-1311 kışında gerçekleştirilen iki tane barış görüşmesi vardı. İlki, Sör Robert Clifford ve Sör Robert fitz Pain ile 17 Aralık'ta (doğum günümde!) Selkirk'teydi. İkincisi de Cornwall ve Gloucester Kontları ile ocak ayında Melrose'ta yapılacaktı ama Bruce muhtemelen ihanet haberini alıp oraya gitmedi.

Hikâyemin zaman akışı için bu iki görüşmeyi birleştirmeye karar verdim.

Masum bir mektuptaki ima, işte böyle bir hikâyeye ilham verebiliyor. Calendar of Documents Relating to Scotland (İskoçya Hakkındaki Belgelerin Listesi), Cilt III, 1307-1357, sayfa 39, krala gönderilmiş 19 Şubat tarihli anonim bir mektupta şöyle diyor:

Diğer haberlere gelince -o kuzeydeyken, Sör Robert de Clifford ve Sör Robert fitz Pain, K'nın izniyle Noel'den sekiz gün önce Robert de Brus ile görüşmek için Selkirk'teydiler. Gloucester ve Cornwall Kontları, Melros yakınlarında bir yerde onunla barış görüşmesi yapacaktı ancak birileri tarafından yakalanacağına dair uyarıldığı ve bu yüzden gittiği söylendi. O nedenle barış görüşmesi yapılmadı.

Bruce'un Sör Robert veya Carrick Kontu -tahtı gasp etmeden önce sevdiği unvanlar- ya da 'Kral Robert' yerine nasıl basitçe 'Robert de Brus' şeklinde anıldığına dikkat edin.

Eski bir avukat olarak kabul etmeliyim ki her durumdan konuşarak kurtulabilen bir karakter bana çok hitap ediyordu. Lamont isminin İskandinavlarda 'kanun adamı' anlamına geldiğini öğrendiğimde, Janet'in bu yeteneğini ne şekilde kullanacağına karar verdim. Ne yazık ki onu yasal bir 'danışman' yapmam gerekti çünkü o dönemlerde kadın avukatlar olduğuna dair herhangi bir kanıt bulamadım. Bir danışman bile kronolojik olarak hatalı olabilir ancak Janet'in bunu yapacağını düşünmek hoşuma gitti. Son söz kısmında bahsedilen mektup, İskoç tarihinin en ünlü belgelerinden biri olan 1320 tarihli *Arbroath Bildirgesi* adındaki, papaya gönderilen ve İskoçya'nın bağımsız bir ulus olduğunu onaylayan mektuptu.

Daha önce de gördüğümüz gibi Mar Ailesi, İskoçya'daki en önemli ailelerdendi ve birbirlerine çok bağlıydı. Mar, İskoçya'nın orijinal olarak sekiz tane olan Mormaer'inden –kontluğundan– biriydi ve daha sonra Mar Kontluğu olarak anılmaya başlandı. *Janet*'in babası Domhnall (Donald) altıncı Mar Kontu'ydu. Erkek kardeşi Gartnait yedinci, aynı zamanda Bruce'un kız kardeşinin oğlu olan yeğeni –yine bir Donald– ise sekizinci konttu. Bu, *İhanet* kitabında gördüğümüz genç Donald'dı ve *Çaylak* kitabındaki kuzeni genç Atholl Kontu ile birlikte II. Edward'ın sarayında yetiştiriliyordu. Robert Bruce'un ilk eşi olan Isabella ve Christina MacRuairi –Adaların Leydisi– ile evli olabilecek Duncan'ın yanı sıra muhtemelen Alexander adında bir erkek kardeş daha vardı.

Robert ile Mar kızı Isabella'nın kızları Prenses Marjory, sekiz yıllık esaretin ardından, 1314 yılında serbest bırakıldıktan sonra gerçekten de Walter Stewart ile evlendi. Walter'ın doğum tarihi her yerde 1292 ve 1296 arasında değişiyor. Ben erken olan tarihi tercih ettim çünkü hikâyem için böylesi daha çok uygundu. Her halükârdâ, 1315 yılında Marjory ile evlenmeden önce Alice Erskine ile evlenecek kadar büyüktü.

Trajik olan, Marjory'nin serbest bırakılmasının iki yıl ardından karnı burnunda hamileyken at bindiği sırada bir kaza geçirerek ölmesiydi. Çocuk hayatta kaldı ve Bruce'un tek oğlu olan Kral II. David'in ölümünün ardından, II. Robert olarak tacını giydi. İskoçya'yı ve daha sonra –burada bolca ironi var– İngiltere'yi yönetecek olan Stuart Hanedanlığı'nı kurdu. *Asi* kitabının okuyucuları, kitabın sonunda 1603 yılında gerçekleşen *Tahtların Birliği*'ni hatırlıyordur.

Hem *Çaylak* hem de *Avcı* kitaplarında yer alan II. Edward'ın 1310 yazında İskoçya'yı istilasını, en basit tabirle umut kırıcıydı. Zavallı Edward için üzülebilirsiniz. Babası I. Edward'ın 'İskoç Çekici' efsa-

nesini yaşatmak ve baronlarıyla olan sürekli problemleri çözmek isterken, İskoçları zaferle yenilgiye uğratmak için bir araya getirdiği ordu, İskoçya'ya geldiğinde savaştacak kimseyi bulamadı. Küçük çarpışmalar oldu ama genel olarak Bruce, adeta bir kedi-fare oyunu oynayıp onunla savaş meydanında karşılaşmayı reddetti. Yazarken, Edward'ın etrafta bağırarak, "Hadi ama neredeyse çık dışarı!" diye bağırdığını hayal ediyordum. II. Edward aynı zamanda eşi tarafından bozguna uğratılıp hapse atılan, tahttan vazgeçmek zorunda bırakılan ve muhtemelen -efsaneye göre- kışına kızgın bir süngü saplanarak öldürülen bir kraldı. *İğrenç!* Bazen -Mel Brooks hayranları da kabul edecektir- kral olmak çok da iyi *değildir*.

'Rahibe' Janet'ın *Çaylak* kitabında İtalyanca konuşmasına karar verdiğimde, *Avcı* kitabı için nasıl bir araştırmanın başlangıcına sebep olduğumun farkında değildim. O zamanlarda insanların hangi dilleri konuştukları konusu son derece şaşırtıcı bir konu.

İskoçya'nın kuzey ve batı bölgelerinde, Galloway'de de olduğu gibi Galce konuşuluyordu. Muhtemelen ülkenin diğer kısımlarındaki köylüler arasında da durum buydu. Kuzey Orta İngilizcesi (Daha sonraları 'İskoçça' olarak yerleşecekti) ve Norman Fransızcası kasabalarda geçerli olabilirdi. 'Büyük Lordlar' muhtemelen Norman Fransızcası ya da Kuzey Orta İngilizcesi konuşuyordu. Robert Bruce'un Galce, Norman Fransızcası ve Kuzey Orta İngilizcesi konuştuğu ve o zamanlardaki pek çok soylu gibi klasik Latince okuyabildiği düşünülüyor.

Tüm bunlar İskoçya'da yaşandığı için İtalyancanın kolay olacağını düşündüm ama birçok bölgesel ağız bulunması ve İtalyancanın Vulgar Latince'den farklı bir dil olması nedeniyle durum şaşırtıcı şekilde karmaşık bir hal aldı. Janet'ı sözde bir rahibe yaptığım için işim daha da zorlaştı çünkü kilisede Latince olması lazımdı.

İtalyan dili, ortaçağın başında Vulgar Latince olarak bilinen dilden türemiştir. *Vulgar* kelimesi 'ortak' anlamında kullanılıyordu ve Vulgar Latince, 'insanların' konuştuğu Latince anlamına geliyordu. Klasik Latince o zamana kadar genellikle yazılıydı. Vulgar Latince, sekizinci yüzyıla kadar çeşitli Romen dillerine dönüşmüştü ancak İtalyanca, Vulgar Latinceye en yakın Romen dili olduğundan, ne zaman farklılaştığı konusunda kesin bir tarih söylemek mümkün değildi.

Farklılık, Dante Alighieri gibi insanların yazılarında, on üçüncü yüzyılın sonlarına doğru belirgin bir hal almaya başlamıştı. Dante genellikle 'İtalyancanın Babası' olarak anılır ve 1308-1321 yılları arasında *İlahi Komedya*'yı yazmıştır. Yani sorunu anlamış olmalısınız. Buna 'İtalyanca' mı demeliyim, 'Vulgar Latince' mi yoksa 'Toskana Lehçesi' mi emin olamadım çünkü o zamanlar bu dile tam olarak ne dediklerini bilmiyordum. Sonunda tanıdık olan 'İtalyanca' ismiyle devam etmeye karar verdim. Emin olun, o ana kadar Janet'i dilsiz bir karakter yapmış olmayı dilemiştim!

Dundonald Kalesi'ndeki akraba toplantısı benim kurgumdu ama soylular arasındaki atışma öyle değildi. Hatta 'Irvine Kapitülasyonu' olarak bilinen olayın bir habercisiydi. 7 Temmuz'da gerçekleşen kapitülasyon -silah bırakma- özellikle de William Wallace ile bağlantısı olduğu için uzun Bağımsızlık Savaşları süresince İskoç soylularını pek de mutlu eden bir durum değildi.

Wallace, ünlü isyanını 1297 yılının Mayıs ayında, iddiaya göre Lanark güvenlik sorumlusunu öldürerek başlattı. Kısa süre içinde 'Cesur' William Douglas da ona katıldı. İkili saldırılarda başarılı olunca genç Robert Bruce ve James Stewart'ın da aralarında olduğu diğer soylular da onlara katıldı. Belli ki Bruce, I. Edward tarafından isyanı nedeniyle Douglas'ın topraklarına saldırması için gönderildiği sırada, isyana katılmaya karar vermişti.

Ne yazık ki birlik çok uzun sürmedi. Soylular, teslim olmaları için Edward tarafından Irvine'e çağırıldığında İngilizler ve İskoçlar savaşa girdi. Doğruluğu şüpheli olan hikâyeye göre İskoç tarafında o kadar çok anlaşmazlık vardı ki İngilizler dönüp gitti! Bir diğer hikâye de İskoçların atışmalarının teslim olmalarına neden olduğu yönünde ki bu daha mantıklı. O zamanlar şövalye bile olmayan Wallace'ı bazı soyluların takip etmek istemediği de düşünülüyor.

Wallace'ın 11 Eylül 1297 yılında, Stirling Köprüsü'ndeki büyük zaferinden sadece birkaç ay önce soyluların silah bırakması daha da aşağılayıcı bir durum. Irvine'de silah bırakan İskoç soylularından çoğu, savaşın İngiliz tarafındaydı. Buna daha sonra Wallace ve Andrew Moray'ın savaşı kazandığını görüp yeniden İskoçların tarafına geçtiği düşünülen James Stewart da dahildir. Daha önce de bahsettiğim gibi Wallace yıllarında (1296-1305) İskoç soyluları arasında muhtemelen çok sayıda gidiş geliş yaşıyordu.

Giriş kısmında bahsettiğim gibi Stewart, Menteith, Douglas ve Bruce ailelerinin hepsi İskoçya'nın üçüncü yüksek vekilharcı Walter'ın soyundan geliyordu ve bu da Stewart ile Douglas'ın neden Bruce'un krallığının ilk destekçilerinden olduğunu açıklıyordu. Menteith Kontu Alan da Bruce'u destekledi ancak genç kont -babası Alexander 1304 yılında ölmüştü- 1306 yılında Methven'de yakalanarak hapisanede öldü. Vârisi olan erkek kardeşi de muhtemelen genç Mar ve Atholl Kontları gibi İngiltere'de rehin tutuldu.

Şaşırtıcı olan ve giriş kısmını etkileyen şey, Ardlamontlu Lamontların, Stewart'ın adamları olması ve Lamontların ana kolunun da Menteithler'den oluşması. Lamontların iki kolu arasında kesinlikle fikir ayrılığı vardı ama bu fikir ayrılığı Stewart ve

Menteith arasında mıydı emin değilim. Öyle olduğunu düşünmek istiyorum çünkü Lamontlar –tarihte anıldığı şekliyle *Lambielers*– Wallace’ın babasının ölümünden sorumlu tutuluyordu. Dahası, Alexander’ın genç erkek kardeşi ‘Hain’ John Menteith, tarihte sonsuza dek, 1305 yılında William Wallace’ı I. Edward’a teslim eden adam olarak bilinecek. *Cesur Yürek* filmini izlediyseniz, bunun sonucunun ne olduğunu biliyorsunuzdur.

St. Drostan Günü 15 ya da 16 Aralıkta idi. Drostan, altıncı yüzyılda İskoçya’da yaşayan bir Kelt keşişiydi. Muhtemelen İrlandalı soylu bir aileye mensuptu ya da bir Gal prensiydi ve meşhur Aziz Columba’nın müritlerinden biriydi. Drostan, Aberdeenshire’daki Old Deer Manastırı’nı kurdu. St. Drostan panayırının, Moray’daki Aberlour’da üç gün, Aberdeenshire’daki Old Deer’da sekiz gün boyunca kurulduğu biliniyor. Noel’den önceki dört hafta boyunca uygulanan katı kurallara bakılırsa zamanlama sıra dışı olsa da bu, muhtemelen –en azından o köylerde– o dönemlerde geleneklerin üstün olduğu anlamına geliyordu. Roxburgh’da bir kutlama olması benim fikrimdi.

Birkaç kısa not:

- O dönemlerde Rutherford'da Kral David (1124-1152) tarafından kurulmuş olan bir hastane gerçekten vardı ve Tapınak Şövalyeleri'nin koruyucu azizi Aziz Mary Magdalene'e adanmıştı.
- Janet ile Ewen'ın bir at satın alırken İngiliz askerleriyle karşılaştıkları Cuingealach Köyü, günümüzde Wanlockhead olarak biliniyor. Burası, yaklaşık beş yüz metrelik yükseltisi ile İskoçya'nın en yüksek köyü olarak tanınıyor.
- Fotoğraflar ve daha fazla bilgi için lütfen internet sayfam www.MonicaMcCarty.com ya da www.TheHighlandGuard.com adresini ziyaret edin.